

Den před Vánoci roku 2005 jsem byl tím nejšťastnějším člověkem na světě. Miloval jsem život, Veroniku a osud, který mi ji přivál do cesty. V kapse mne hřál zasnubní prsten a její ano se mělo stát tím nejkrásnějším dárkem, jaký jsem kdy dostal.

Bylo mi prostě moc krásně na to, aby to mohlo vydržet.

O čtyřadvacet hodin později se pro mne Vánoce změnil v noční mŕtu a já zjistil, že bez milované bytosti už vážně nemám chuť žít.

Zasněžená Karviná působí ze střechy čtrnáctipatrového paneláku nesnesitelně depresivně a udělat ten poslední krok je hrozně snadné.

Já ten krok udělal.

A můj příběh začal.

Doporučená cena:
249,- Kč (vč. 9% DPH)

LEONARDO

LEONARDO

FANTASY

21

DEVÁTÁ SFÉRA

Část první

MARTIN MOUDRÝ

MARTIN MOUDRÝ DEVÁTÁ SFÉRA

Část první

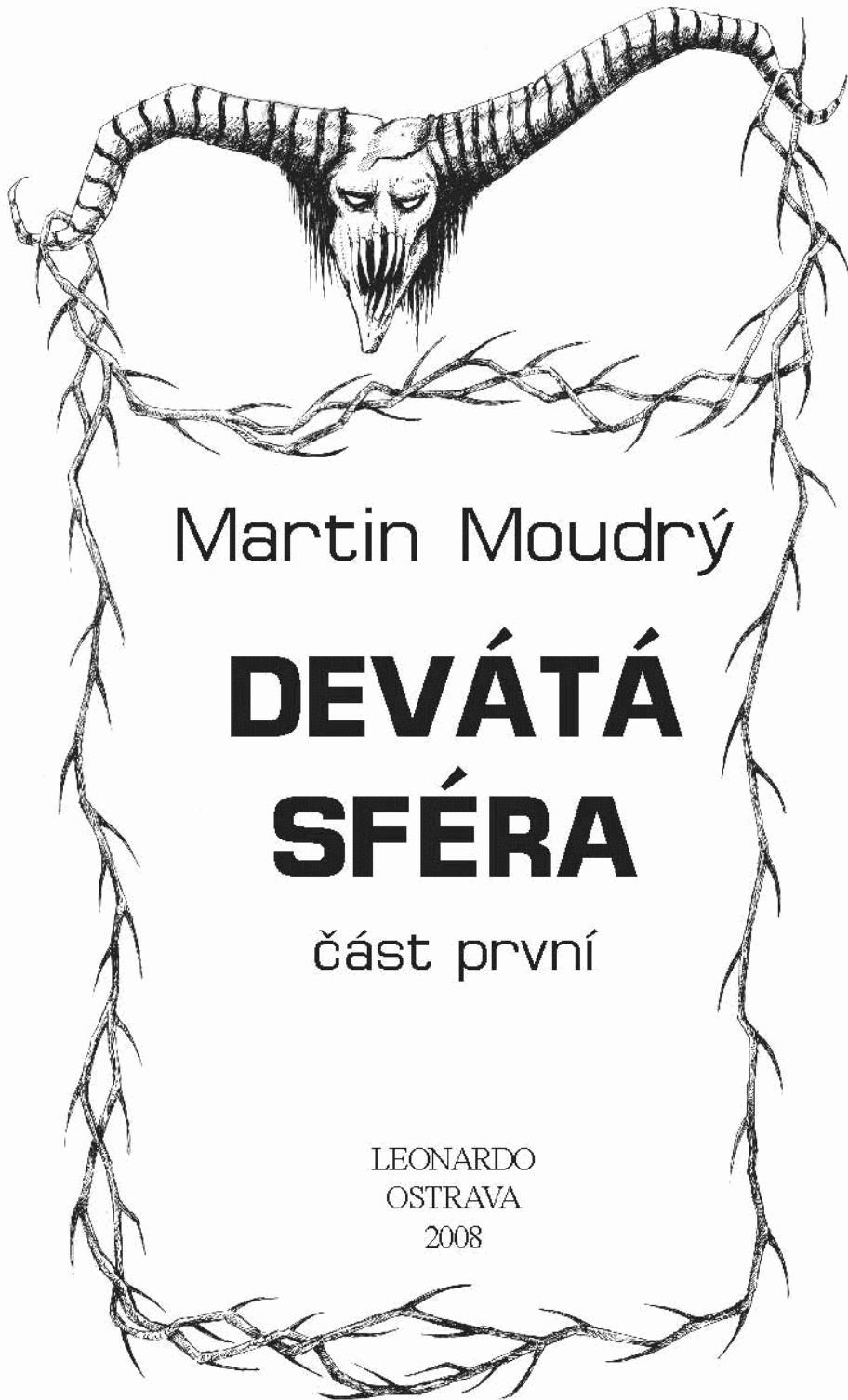

LEONARDO
OSTRAVA

Knihy Martina Moudrého
v nakladatelství Leonardo

Temné záblesky
Konec křížů
Devátá sféra 1
*Devátá sféra 2**
*Iustus**

** připravujeme*

Martin Moudrý

DEVÁTÁ SFÉRA

část první

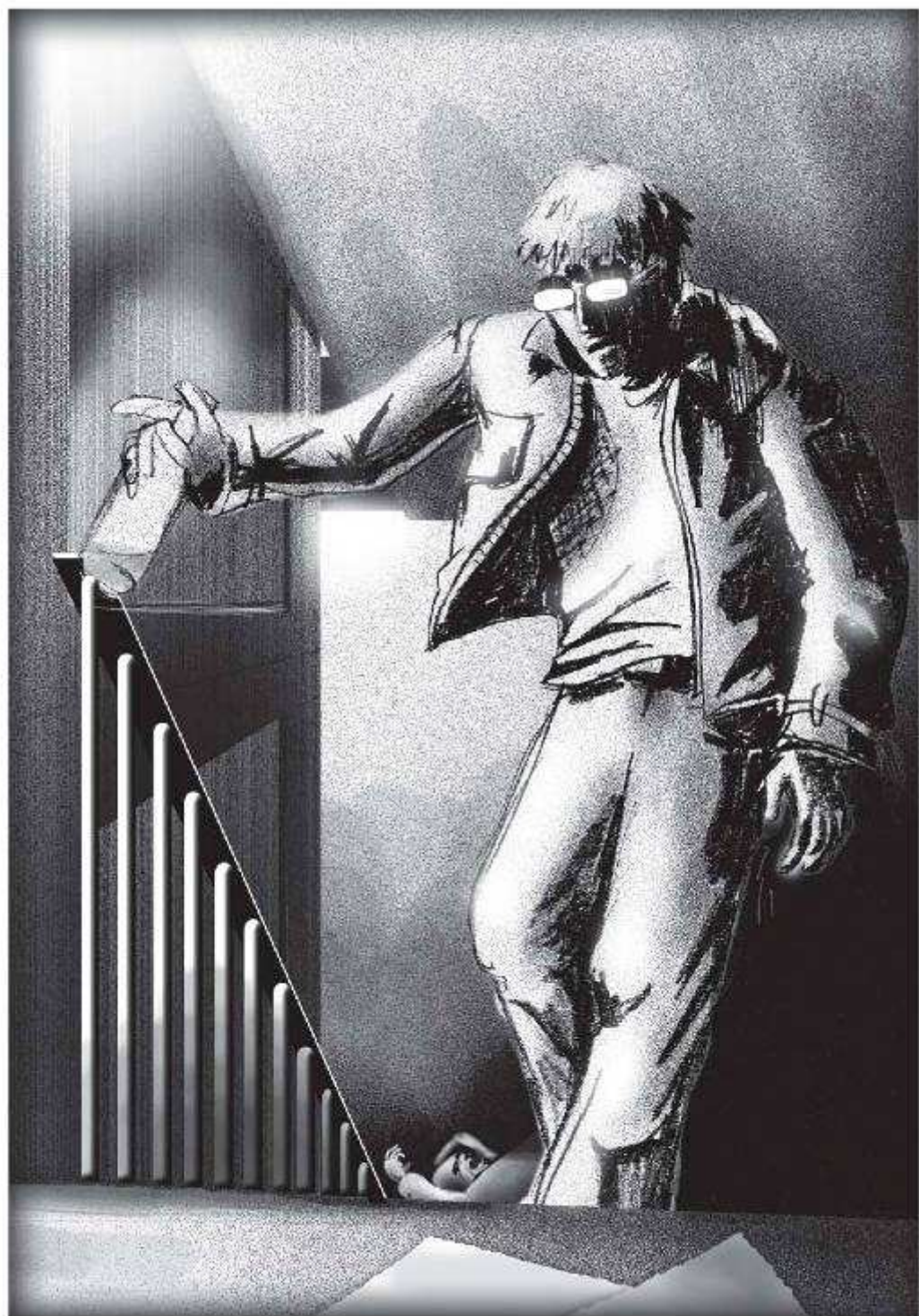
LEONARDO
OSTRAVA
2008

Martin Moudrý
DEVÁTÁ SFÉRA 1

Copyright © 2008 by Martin Moudrý
Cover & Illustrations © 2008 by Martin Izák & Jana Komárková
For Czech Edition © 2008 by Lenka Pilchová – Leonardo
ISBN 978-80-85951-53-0

*Eudoxovi, Saille a vůbec všem věrným čtenářům.
A hlavně a především Ondřeji Čadovi
za jeho nedocenitelnou pomoc
při práci na této knize.*

Podle skutečné události

PROLOG

„Tak povol, ty svině!“ zamumlal jsem polohlasně a ještě jednou se pokusil přimět kouli dveří k poslušnosti. Mokrý, hustě padající sníh se mi snášel za límec, studil na páteři a vytvářel mi na zádech miniaturní verzi horského potůčku končícího kdesi hluboko. Příšerně to studilo.

Koule dveří se mi v ruce jen nefunkčně otáčela a odmítala mě pustit dál, do útrob paneláku. Ztracená práce! Ještě včera tady měli docela obyčejnou kliku a díru po fabce. Jestli je tedy tohle ten samý panelák, jako ten včerejší. Pozdně prosincový vítr zaskučel, zavyl a vmetl mi na temeno další porci sněhu. Zavrčel jsem cosi neidentifikovatelného, snížil stav zlatě opalizující tekutiny v láhvi na polovinu a zašátral za opaskem. Z cesty městem jsem si toho sice už moc nepamatoval, ale svou věrnou příruční zbraň bych měl mít pořád u sebe.

Horský potůček zbytněl novou dávkou sněhu, po mé páteři se proběhl mráz a málem se mi podařilo upustit láhev. Málem. Pak mé alkoholem zmalátnělé prsty konečně nahnátly rukojeť krátkého teleskopického obušku.

S temným huhláním jsem jej vytáhl na světlo pouliční lampy, prudkým švihem získal dobře půlmetrovou ocelovou trubku a pak už se do slavnostní atmosféry neslo řinčení rozbíjeného skla.

„Zalez, důchode!“ zahulákal jsem v odpověď nějakému vetchému zvědavci, který se vyškrábal z postele a šel se informovat na zdroj hluku. Děda pod dojmem mého hlasu vychrlil změř nesrozumitelných nadávek a okno vysoko nade mnou hlasitě zapadlo. Dopřál jsem si další lok Jamesona (špunt jsem beztak kdesi ztratil) a prostrčil ruku roztržitěnou výplní dveří. Sice se mi podařilo rozříznout rukáv své oblíbené kožené bundy, ale to nevadí. Stejně už ji nebudu potřebovat.

Sevřel jsem v dlani ledovou kliku a rozbité dveře se konečně uráčily a pustily mě dál. Málem jsem se přerazil o práh, ale na poslední chvíli se mi podařilo ztracenou rovnováhu zase chytit. Dneska mám holt štěstí. Naposled v životě.

Kdesi snad v šestém patře se otevřely dveře a mě do očí udeřilo ostré světlo vchodového osvětlení. Milý důchodce zřejmě vyrazil ztrestat vánoční vandaly.

„Tak na tebe se posilním, senile!“ zamumlal jsem polohlasně alkoholem zmoženým hlasem. Whiskey v láhvi ublížené zašplouchala, jak mi další dávka zmizela v hrdle. Pálilo to v krku, hrálo v žaludku a bolest řezající kdesi kolem srdce zase na chvíli ustoupila do pozadí. Taky dobře.

Sklo zmáčené roztopeným sněhem z mých bot zakřupalo, jak jsem se vydal do schodů. Zábradlí mi sice pod pravou rukou nějak uhýbalo nebo co, ale láhev jsem držel pevně. Obuch jsem svíral ve třetí ruce, nebo zůstal ležet na dlažbě. Nejsem si jistý.

Důchodcovy srdnaté výhrůžky se nesly studeným vzduchem chodby, já se nepřičetně usmíval a schody ubývaly.

Spíš než úsměv je to na mém obličejí jakási křeč či bolestivý škleb.

Srážka přišla asi tak v druhém patře.

Na odpočívadle.

*

„Vypadni vocad', chuligáne, nebo zavolám policajty!“ popadl mě šlachovitý stařík za límec bundy, až jsem málem ztratil láhev, co přežila cestu přes půl města. To by nebylo dobré.

„Zavolej si koronárku!“ zavrčel jsem do neoholeného obličej. Podíval se na mě tak, že mě to donutilo zapátrat v destilátem otupělé paměti, jestli jsem náhodou nesáhl po špatném lékařském termínu. Jasně, že sáhl.

„Krematorium jsem myslel!“ rozsvítil se mi obličej. Stařík naopak potemněl, zbrunátněl a zřejmě se odhodlal k nějakému násilnému činu. Mouchy tou rukou zvednutou nad hlavu asi neodháněl. Takhle v prosinci.

„Ale dyť je to jedno,“ prozradil jsem mu ještě a jemně do něj strčil. Tedy chtěl jsem jemně...

Poplašený výkřik se rozlehl po celém paneláku, děda zaimitoval rukama počínání motýla při startu a pak se krásně – jako ve zpomaleném filmu – zřítíl ze schodů. Ozvalo se nehezké zaprašštění následované nečekaným tichem rušeným jen zvukem podobným, jako když se někam pomalu valí pytel brambor. Já se sesul po zdi na zem a věrná láhev křápla o zem. Malý zázrak – i teď zůstala celá.

Vděčně jsem ji políbil, zredukoval její obsah o další řadu loků a pracně se vysoukal zpátky do stoje. Zbývá mi ještě dobrých dvanáct pater a to není žádná sranda. Zvlášť, když se tu po chodbách kutálejí řvoucí důchodci ze schodů.

„Koronera jsem myslel!“ prohlásil jsem ještě do chodby přesně ve chvíli, kdy schodišťové světlo zhaslo.

Ještě že nemůžu zabloudit.

*

Události posledního roku mého života měly mimo jiné za následek i to, že se mnou z větší části vypitá láhev whiskey nehezky cvičila. Když člověk celý rok skoro nevezme alkohol do úst a pak téměř na ex vyprázdní sedmičku tvrdého, nemůže to dopadnout dobře. Myšlenky mi hlavou uháněly jako splašené, v pomalu se otáčející lebce do sebe opile narážely a já se přistihl, jak stojím

uprostřed schodiště, jednou rukou se opírám o stěnu a sugestivně vysvětluju jakési skvrně, že nahoru prostě musím. Taky jsem se jí tuším ptal na cestu, ale ta mrcha mi nechtěla odpovědět a já nemám tolik času, abych čekal, až se uráčí. Musím na střechu, než mi dojde Jameson.

Schody mi pod nohama nějak uhýbaly, zábradlí se ztrácelo v temnotě a kdesi pode mnou se otevřely další dveře. Tentokrát to byla ženská s pronikavým ječákem, co v životě neviděla jedinou mrtvolu. Jak jinak si vysvětlit ten procítěný řev.

Jazyk se mi v puse přilepil k patru, nohy se mi zamlely a před pádem mě zachránil snad jen anděl strážný. Kdesi hluboko v hlavě se mi vylíhla myšlenka na to, že odpočinek takhle na odpočívadle není vůbec špatný nápad. Koneckonců od toho se to jmenuje odpočívadlo, ne? No a ten dědek v druhém patře taky usnul skoro okamžitě, co si lehl na schody. Tak proč bych se nemohl natáhnout i já. Na sedmém schodě je to prý nejlepší. Ale zase bych mohl propásnout dávání dárků, nebo by se o mě mohl přerazit Ježíšek a to už bych psychicky vážně nemusel zvládnout. Nejdřív důchodce, pak Ježíšek, potom bych asi poblil schody...

Po velmi krátké úvaze (jestli se tomu tak dá říkat) jsem zavrhl odpočinek, Ježíška i výčitky svědomí a realizoval jen to zvracení. Dávivé zvuky zaplnily chodbu, alkoholový pach se zdvihl ke stropu a mně se dokonce trošičku pročistila hlava. Natolik, že jsem se opřel loktem o tlačítko přivolávající výtah. To, když se dveře začaly otvírat i kdesi v patrech nade mnou.

Nejsem si jistý, jak dlouho jsem tam čekal. Jen vím, že jsem během té doby dopil všechnu whiskey (kromě posledního – záchranného – doušku). Taky si pamatuju, jak mě napadlo, proč jsem vlastně nejel výtahem už zezdola. Jestli jsem to vyřešil, už zase nevím. Čas se nějak natahoval a zkracoval... a seshora se ozývaly přibližující se kroky. Pak to přede mnou tlumeně zarachotilo a výtah byl tu. Dveře mi sice byly trochu úzké, ale nakonec jsem se do nich trefil. Naštěstí. Ony ty kroky byly už docela blízko.

Jestliže schody a zábradlí vykazovaly v tento sváteční čas nebyvalou pohyblivost, pak pro to, co vyváděla tlačítka výtahu, neexistuje pojmenování. Málem jsem z toho reje dostal mořskou

nemoc, než se mi podařilo trefit čtrnáctku. Pak mě nečekané trhnutí nosných lan srazilo do kolen, až poslední doušek ublíženě zašplouchal. O žaludečních šťávách ani nemluvě.

„Nesmíš usnout, nesmíš usnout, nesmíš usnout,“ drmolil jsem a snažil se vydrápat zpátky na nohy. Ne, že by to vyložene nešlo, ale výtah se nějak houpal a nakláněl a zrychloval a zpomaloval, že mi z toho vážně dobře nebylo. A taky se točil. Hlavně se točil. Jestli tohle přežiju, budu se klidně moci dát k námořníkům.

Jako by teď měly nějaké plány do budoucna smysl.

*

Výtah zastavil takovým způsobem, až jsem se z toho málem znovu pozvracel. Vlastně žádné málem. Po bundě mi teď už tekla spíš už jenom lehce natrávený alkohol, než žaludeční šťávy a jestli jsem měl před chvílí, (nebo půlkou života, vážně si nejsem tím časem jistý) tedy jestli jsem měl před chvílí pocit, že se mi hlava pročistila, tak teď mi mysl zakrýval houstnoucí černý mrak. Pomaličku se mi snášel ke kůře mozkové, líně se převaloval a tvářil se, jako by mě chtěl celého zakrýt. Jako velká, černá, nadýchaná peřina. Jaké je to asi spát pod mrakem? Můžou se mraky vůbec tvářit? A proč by to vůbec dělaly?

Hlava mi padla na prsa, mé tělo ztratilo rovnováhu a skácelo se na stěnu výťahu. O spánek mi ťukla ostrá hrana plechového zábradlí. To mě zachránilo. Ještě pár sekund a imaginární mrak by mě uspal.

Ven jsem se spíš vyplazil, než vyšel. Světlo ze zaprášených mléčně zbarvených koulí schodišťového osvětlení pořád nehezky bodalo do očí a celá chodba vypadala příšerně nakřivo a rozostřená. Jako by někdo pomačkal plátno, na kterém byla namalovaná. Dělal se mi z toho šoufl a nebyl jsem se schopen postavit na nohy. Ta zastávka na dvoudecák nenáviděného rumu asi nebyl nejlepší nápad. Že jsem si ty dvoudecáky dal pak tři, bylo asi ještě horší. A nejspíš jsem si potom neměl obstarávat věrnou láhev. Nebo jsem neměl pít vůbec. Jako bych takovou možnost vůbec měl. A bez přípitku na rozloučenou by to stejně nebylo ono.

Ve chvílce jasného uvažování jsem si narovnal brýle na nose – tak jak byly, příšerně řezaly za jedním uchem. Vzhledu chodby to pomohlo tak, že bych tomu nevěřil.

*

Sousedí chudáka děduly měli naštěstí pro mne dost starostí s ním, takže se mě nevydal nikdo hledat. Měl jsem tedy dost času zvednout se na roztřesené nohy. Moje stará dobrá bunda to sice odnesla nehezky odřeninami, ale po dnešní noci už stejně nebude použitelná pro nikoho, tak co. Stejně jsem z ní většinu omítky oklepal.

K plechovým dveřím vedoucím na střechu to bylo přesně osm schodů. Možná se mi to zdálo, ale s každým tím zdolaným schodem mi z organismu mizelo víc a víc alkoholu. Jako by snad nevyhnutelnost nadcházejícího vyvolala v mém těle nějakou reakci a opojná droga se přetavovala v hromady cukru. Aspoň na jazyku jsem měl nezvykle sladko.

Klika na střešních dveřích studila nejmní o řád víc než její kolegyně dole.

Bylo mi to jedno.

*

Ledový vzduch mě uhodil do obličeje, až jsem zavrával. Do zad se mi zakousla hladová kuna se zoubky zchlazenými na teplotu kapalného dusíku. Kdyby mi na tom ještě záleželo, asi bych se začal strachovat o svoje zdraví. Ale během několika minut udělám něco, po čem se mě už žádná nemoc nedotkne. Tím jsem si jistý.

Dopotácel jsem se k okraji střechy a upřel dlouhý pohled na rozzářené město. Takhle z nadhledu nejvyššího paneláku mého rodného města je Karviná moc pěkná. Sníh jako by ve vzduchu tančil, hnán slavnostně naladěným větrem. Kdesi z dálky zní vánoční hudba produkovaná jedním ze supermarketů, ulice jsou takřka mrtvé a před chvílí nám začal Štědrý den. Mám rád Vánoce. Mám rád ty

uspěchané davy lidí kupující na poslední chvíle dárky pro své blízké. Mám rád červené nosy mladých holek zachumlaných do čepic, šál a dalších tun teplého oblečení. Mám rád ten slavnostní shon. Vlastně to všechno nenávidím.

Město zářilo, ve vzduchu se nesla vůně sněhu a mně se po tváři koulely slzy. Nevadilo mi to. Ta bolest uvnitř mě je po nich maličko snesitelnější.

Jen posledních pár minut už to nějak nepůsobí.

Nejvyšší čas to celé zabalit.

*

Zhluboka jsem se nadechl studeného vzduchu, jedna z milionů vloček mi zemřela v chřípí a já si přiložil hrdlo láhve k pomalu omrzajícím rtům. Dřív, když jsem si tuhle chvíli plánoval, jsem vždycky v duchu pronášel nějaké dojemné, srdcesvírající rozloučení. Něco osudového, bolestného. Teď jsem se jen křivě ušklíbl. Z dlouho plánovaného patetického gesta se jediným okamžikem včerejší noci stala životní nutnost, spása, vykoupení. Veškeré pozlátko slavnostnosti opadlo a zůstala jen holá, krutá pravda. Utíkám. Utíkám od příšerné bolesti. A možná i od těch podivných stvoření, která žijí tam dole, pode mnou. Stvoření, která se dokáží vřele usmívat do obličeje a ve stejnou chvíli otáčet dýkou vraženou do zad. Nemám je rád. Nenávidím je víc, než cokoli jiného s výjimkou svého života. Nejsou to pro mě lidi, nejsou to ani zvířata. Ani krysa není schopná zradit tak, jako takzvaný člověk.

Jednou z těch průpovědek, co jsem si představoval, bylo i „Zříkám se vaší rasy, nechci s vámi mít nic společného“. Teď mě nějaké průpovědky nezajímaly. Ta příšerná bolest už zase zvedala hlavu a já už mám jen jeden tlumící doušek. Obrátil jsem jej do sebe, odhodil prázdnou láhev přes okraj střechy a zařval z plna hrdla: „Všichni chćpňte, nemám vás rád!“

Pak jsem pomalým, téměř pevným krokem nakráčel doprostřed střechy, zhluboka se nadechl toho vánočního vzduchu prosyceného svátečností a rozběhl se, jak nejrychleji jsem dokázal.

Jeden krok, druhý, třetí...
Okraj střechy se přiblížil rychlostí rozjetého vlaku.
Čtvrtý, pátý, šestý...
Mocným odrazem jsem se vyhoupl na betonový rantl.
Sedmý...
Sedmý krok už byl do prázdna.

*

Nepředstavitelný závan zimy mi nadmul bundu, vehnal potoky slz do očí a já se najednou nemohl ani nadechnout. Alkohol mi z krve zmizel jako mávnutím kouzelného proutku a přibližující se chodník zatím hluboko pode mnou mi vyrazil naproti.

Ne, nedostal jsem strach, nepopadla mě hrůza, nezačal jsem řvát věren pudovým instinktům. Jen jsem se široce usmál, roztáhl ruce a mysl mi zaplavilo duševní teplo.

Už jen pár sekund a budu mít pokoj od všeho.

Bolest zmizí.

Já zmizím.

Usmál jsem se ještě šířeji.

Chodník se přiblížil na pár metrů.

A před očima mi proběhl celý můj život.

*

Nebo aspoň kousek.

VERONIKA

„No tak, Marťo, vstávat!“ prodral se zvonivý dívčí hlas mými těžkými sny. Nerad se probouzím, jsem ten typ člověka, co by s chutí prospal konec světa.

„Ale no jo, vždyť už jsem vzhůru,“ zamumlal jsem spánkem zmalátnělým jazykem. Státní svátek, upálení Mistra Jana Husa, volno, pohodička, příjemno v posteli a já musím ven. Že jsem vůbec s nějakou pitomou akcí souhlasil.

Veronika mě s pobaveným úsměvem sledovala, jak se hrabu z postele. Často si ze mne dělává legraci, že spíš než vstávání připomínají tahle má probuzení exhumaci. Mně to moc legrační nepřijde.

Dopotácel jsem se do koupelny, nechal se ledovou vodou jakž takž uvést do provozuschopného stavu a s bodnutím závisti zaznamenal, že moje láska se jen otočila na druhý bok a už zase vesele spí. Má to tak někdo štěstí.

Naházel jsem do sebe narychlo snídani, na sebe oblečení a už mi pod okny troubil klakson auta. Lukáš je dneska nezvykle dochvilný, hnusák jeden.

V rychlosti jsem Verču líbl na tvář (jen sladce zavrňela) a pak už za mnou dveře našeho společného bytu zapadly. Kdesi uvnitř mě se pomaličku vylíhl pocit, že bych se měl na nějakou chlastačku s kámoši vykašlat a zůstat hezky doma. Ono vyčistit si mozek po

dlouhé (předlouhé) době náročného pracovního nasazení, přesčasů a vypjatých nervů není špatné, ale strávit den v posteli se svou láskou je přece jen o něco lepší. No, ale když už jsem to slíbil...

S Lukášem a jeho přítulkou jsem si potrásl rukama, nacpal se na zadní sedadlo jeho obstarožní škodule a pak už se jelo. Pocit, že nedělám dobře, se ještě prohloubil.

*

Cesta uběhla v družném hovoru celkem rychle. Zastavili jsme před chatkou, kde už stepoval zbytek účastníků chystané akce. Dva z nich jsem znal z mého bývalého zaměstnání, zbytek jsem viděl poprvé v životě.

„Tohle jsou Tomáš a Jakub,“ představil mi Lukáš dva neznámé. „Tohle je Jaff,“ byl jsem představen i já svou internetovou přezdívkou. Jelikož jsme měli ve firmě Martinů víc, začalo se mi tak říkat docela běžně. Nebránil jsem se, vlastně se mi docela líbí mít jméno, co jsem si dal sám.

„Nazdar,“ přijal jsem podávané pravice, potrásl rukama i zbytku kamarádů a pak se vyrazilo do blízkého krámků. Pro něco na rozjezd.

Z nuzného výběru místního alkoholu jsme nakonec nakoupili šest lahví tuzemáku a pár dvoulitrovek kofoly. Ne, že bych proti českému rumu něco měl, ale osobně bych dal přednost spíš té vodce. Ale co, když už se to koupilo...

Zbytek dne a večer se mi už nějak slévá. Nejdřív se zábava rozbíhala celkem pomalu, pak se hladina alkoholu v krvi všech zúčastněných pomalu, pomaličku začala zdvihát a pak padl návrh, aby se šly hrát šipky. Byl tuším Radimův, ale tak docela jistý si tím nejsem. Tou dobou se mi už hlasy začaly spojovat do monotónního šumu. Ani si moc nepamatuju, jestli jsme ty šipky hrát šli. Jen vím, že někdy později jsme vyrazili pro další lahve... taky mi někdo vypil mou sklenku... já pak zase jeho... televize hrála... my se smáli jako blázni... a pak jsem musel asi usnout, nebo co.

*

Nevím, co mě probudilo. Snad nepohodlná poloha, snad absolutní ticho. Opíral jsem se pravou tváří o studený porcelán a rukama objímal záchodovou mísu. Otlačenina mírně bolela, ale jinak mi bylo celkem fajn. Jen brýle se mi poděly neznámo kam.

S poněkud nejistým pocitem v nohou jsem vstal a vyšel z WC. Uvnitř se svítilo, ale jinak byla všude tma a ticho. Dokonce ani to Lukášovo štěně nebylo nikde slyšet. Opatrně, potichoučku jsem zhasl a vydal se najít nějaké místo na přenocování. Z toho, jak je všude klid, jsem usuzoval, že jsem to asi s tím zatraceným tuzemákem trochu přehnal. Když mi hlavou bleskla vzpomínka na nesouvislé věty pronášené v ruštině, rázem jsem věděl, že dnešní akce patřila k těm bouřlivějším. Nevím, proč mluvím rusky, když se napiju víc než zdrávo, ale je to neklamné znamení, že přestávám vědět, co dělám. Já totiž rusky *neumím*.

Dopotácel jsem se do kuchyně (nebo kam) a rozhlédl se vůkolní tmou. Zpod stolu vyrazilo něco malého, bílého, hlasitého.

„Šššš!“ udělal jsem na zuřivé pudlí štěně. Jestli něco, tak ho to ještě víc našťvalo. Chystal jsem se mu vysvětlit, že takhle vzbudí celý barák, ale nedostal jsem se k tomu. Odkudsi se vynořil i majitel psa, otázal se (poměrně nelogicky) jestli chci někam spát a po mém souhlasu mě vybavil polštářem a dekou. Uložil jsem se s tím vedle kýmsi obsazeného gauče a do pěti sekund nevěděl o světě.

To zas bude ostudy.

*

Jak nerad se probouzím, tak ty chvíle na rozhraní spánku a bdělosti mám rád. Než se objeví první myšlenka, než si uvědomím sebe sama, než zapadnu do vyježděných kolejí svého života. V těch chvílích nemám žádné starosti, nic mě netrápí, nic mě nebolí. Je mi prostě fajn.

Přesně takhle příjemné to bylo i tentokrát. Chvilku. Pak se mi zrak zaostřil na blízkou pudlí tvář, v hlavě mi s jásotem vyrazilo hejno sršňů nacvičovat letecký den a já zjistil několik zajímavých věcí. Jako třeba to, že mi někdo vyrval jazyk a nahradil ho jakousi

cizí koženou věcí. Potom taky to, že i pudlí štěně se dokáže dívat pohrdavě. Další zjištění už byla příjemnější. Brýle jsem objevil na stolku, sice trochu špinavé, ale jinak v pořádku. Možná se mi to jen zdálo, ale mám dojem, že jsem si chvíli myslel, že skončily v tom záchodě.

„Záchod, bože...“ zanaříkal jsem. To zas bude ostudy.

Když jsem se vyhrabal z tvrdého provizorního lože, následovaly další poznatky. Klouby se mi ohýbaly nějak divně, hlava se nehezky točila a chuť v puse byla taková, že bych to nepřál nejhoršímu nepříteli. Nenávidím tuzemák. Znechuceně jsem se zašklebil na psa a pokusil se vyčistit neznámé fleky na své optice. Sice to nešlo, ale můj výraz zahnal opovržlivě se tvářící zvíře kamsi do hlubin bytu. Taky dobře.

Byl jsem asi v polovině druhé čocky, když se přímo přede mnou otevřely dveře a do neostrého zorného pole mi vplula polonahá Lukášova holka. Kateřina se jmenuje, má krásné tmavé vlasy, hluboké modré oči a moc pěknou postavu. Ne, že by mě to v téhle chvíli seabemín zajímalo.

Půvabné stvoření zahuhňalo, prosmýklo se kolem mě a zmizelo kdesi v koupelně. Z gauče za mnou se mezitím zdvihlo další stvoření – tipoval bych to na Radima, ale já takhle bez brýlí vidím vážně docela blbě. Protáhl se, vrávoravě vstal a toporně mi zmizel ze zorného pole. Lidská povaha je něco úžasného – kdesi uvnitř mě zahrálo vědomí, že blbě nejspíš nebude jen mně.

*

K snídani byla zbylá kofola. Kofola a nepřítomné pohledy. Nepřítomné pohledy a kocovina sálající ze všech přítomných očí. Pes strčil hlavu do dveří, vážně si nás změřil a pak už jsem ho nikdy neviděl. Tomáš s Jakubem se prý vypařili někdy před půlnocí, bylo mi kýmsi sděleno. Parchanti, jim takhle blbě asi nebude.

Téměř beze slov jsme vyšli před chatu a snad se ani pořádně nerozloučili. Léto neléto, byla zima, zuby mi nekontrolovatelně

jektaly a z představy dne stráveného v zaměstnání se mi zdvihal žaludek.

Jediné, co mě hrálo u srdce, bylo vědomí, že to přece jenom nebylo zase tak špatné. Vidět kamarády po dlouhých dvou měsících, zapomenout na práci, dostat z hlavy všechny starosti a chovat se chvíli jako normální chlap. Teda jako hovado. No, to je jedno.

Lukáš mě vysadil před budovou Technoprojektu, kde pracuju. Podali jsme si ruce, něco zamumlali a já vyrazil vrávoravě ke vchodu. Hlavou a hučením v ní mi prolétl šíp závisti – ten mizera si moudře vzal dovolenou, mě něco takového nenapadlo. Když se to tak vezme, jsem spíš usedlejší člověk. Rusky moc často nehovořím.

*

Jestli mi někdy den v práci připadal jako nekonečný, tak jsem nevěděl, co to nekonečno je. Vypil jsem snad pět litrů vody. Zjistil jsem, že brýle nejsou ani tak špinavé, jako spíš odřené o tu záchodovou mísu. Taky jsem zjistil, že přes ně vidím pořád stejně, jen nesmím moc koukat bokem. Jinak jsem jen seděl, snažil se nehýbat a civěl do monitoru. Děkoval jsem při tom neznámým božstvům práce za to, že dneska přijela delegace z Prahy. Šéfové se zavřeli v kanceláři, nechali si přinést kávu a o své poddané se nestarali. Kdybych měl vykazovat jakoukoli smysluplnou aktivitu, asi bych se u toho zhroutil.

Na monitor se dá tupě zírat celých osm hodin bez jediné užitečné myšlenky.

Nenávidím tuzemák.

*

Veronika mě přivítala jako typický představitel ženského pokolení. Nejdřív hromada řečí, pak teplá polívka a nakonec uložení do postele doprovázené milým pohlazením po čele. „Manželské“ povinnosti budeme muset nechat na jindy.

*

Druhý den už mi nic nebylo. Ty další taky ne.
Můj život se vrátil do vyježděných kolejí.
Na pár dlouhých měsíců.

*

Mám rád Vánoce. Miluju ty nervózní davy lidí, mám rád vánoční hudbu znějící na každém rohu a hrozně rád chodím s Verčou po nákupech. Dělavá si ze mě legraci, že asi nejsem normální chlap. Normální chlap prý nákupy *nenávidí*. Já jí na to odpovídám, že spíš než běhání po obchodech mám rád chvilky s ní. Pokaždé se potěšeně zapýří a odvěti, že to na věci nic nemění.

Letos to vypadá na pořádnou, sněhem prosycenou zimu, takže se moje milá choulí v kožíšku a tlusté pletené čepici. Ta, spolu s červeným nosem, jí sluší tak, že ji mám chuť povalit do sněhu a dělat s ní takové věci, až by maminky musely dětem zakrývat oči.

Je den před Štědrým dnem a já se na zítřek těším jako malé děčko. Ne snad kvůli dárkům, kaprovi, našemu rozzářenému stromku nebo vánočnímu milování. Tedy *nejen* kvůli tomu. O těchhle Vánocích plánuju dát Veronice něco důležitého, osobního, něco, na co se těším už dobrého půl roku. Malý, nádherný, zlatý zásnubní prsten.

Ten, co ho ještě musím jít koupit.

*

Jasně, mohl jsem se vymluvit na to, že chci jít pro mou milou sehnat ještě nějaké překvapení, ale nechtěl jsem jí to říct takhle na rovinu. I když by nemohla tušit, jak velké překvapení myslím, stejně by to nebylo ono. Tedy, asi by to bylo jedno, ale já cítím, že čím větší překvápko, tím líp. Takže se jí budu muset zbavit nějak nenápadně.

Jenže jak?

Nakonec – po dlouhých, předlouhých minutách přemýšlení – mě nenapadlo nic lepšího než trapně nasimulovat neexistující telefonický hovor. Hádal jsem se do vypnutého telefonu se šéfem, zuřivě obhajoval právo na svoje soukromí a připadal si přitom jako vůl.

„Nedá se nic dělat, já do té firmy fakt musím,“ pokrčil jsem omluvně rameny a vykouzlil na tváři provinilý výraz. Jelikož jsem právě sehrál brutálně amatérské divadlo, šlo mi to provinění docela dobře.

„Ale za hodinku, maximálně dvě, jsem doma a uděláme si super večer, OK?“ vlepil jsem ještě Verče pusu na pusu a odchvátal do firmy.

Tedy jako.

Směr jsem obezřetně změnil až po několika stech metrech. Jedna ulička, druhá ulička a už jsem vcházel do malého, útulného zlatnictví. Ten jemně tepaný prsten mám vyhlídnutý už řadu měsíců. Chodívám se na něj dívat snad každý týden, jak mi to vyjde. Pokaždé při tom trnu, aby mi ho neprodali, což mým napnutým nervům moc neprospívá. Jasně, mohl jsem ho koupit už dávno, tak špatně zase nevydělávám. Jenže na tomhle je něco osudového. Koupit prsten před nejkrásnějšími svátky roku, hned následujícího dne požádat svou milovanou o ruku... Osudovost, to je zkrátka moje.

*

Z obchodu jsem vyšel sice o pořádných pár tisíc chudší, ale zato se mi kolem žaludku svíral zvláštní pocit. Nervozita říznutá nadšením, nejspíš.

Jelikož mi cesta do zlatnictví i s nákupem nezabrala víc než pár desítek minut, zapadl jsem na další dvě hodiny do útulné kavárny hned na Kuřím rynku. Popíjel jsem kapučíno, sledoval za oknem bruslící omladinu a krabička s prstenem mě hřála v kapse ještě víc než to kafe v žaludku. Každou chvíli jsem vrhal pohled na hodinky, ale nedovolil jsem si odejít dřív, než velká ručička dvakrát obkroužila ciferník. Když už svůj nákup maskuju přesčasem v práci, tak to maskování taky musí nějak vypadat.

*

Celou cestu domů jsem se skoro vznášel, miniaturní krabičku bezpečně zapnutou v jedné z kapes své kožené bundy. Já, na rozdíl od Veroniky, jsem člověk chladnomilný. Protiklady se prý přitahují.

V mém případě je ta přitažlivost přímo enormní.

*

Doma mě čekalo překvapení.

Daleko, daleko větší, než jsem chystal své milé já.

Jen ne tak příjemné.

Moje milá se vypařila.

*

Nemyslete si, že jenom sedíme doma a zahříváme postel jako dvě hrdličky. Počáteční zamilovanost nás ani po víc než roce společného bydlení neopustila, ale samozřejmě máme oba svoje známé. Já své kamarády sice vídám zhruba tak čtyřikrát do roka (práce je prokletí, žrout času a zkáza přátelství lidského, to by měl někdo vytesat nad vchod Úřadu práce), ale Verča si čas na svoje kamarádky najde podstatně častěji. No jo, holky to taky mají podstatně jednodušší, než my chlapi. Jim stačí kávička v bytě, kdežto my musíme hezky poctivě na pivíčko do hospy. To je pak těžké.

Ale zpátky k tématu. Chtěl jsem tím vším říct, že nepřítomnost mé milé by mě za normálních okolností nijak nevyplašila. Jenže teď bylo na první pohled vidět, že tohle jsou všechno, jen ne normální okolnosti. Z bytu totiž zmizela nejen Veronika, ale taky většina jejích osobních věcí. Oblečení, boty, pár oblíbených knížek a DVD. Jedna věc naopak přibyla.

I když věc...

Vzkaz.

Našel jsem ho až po čtvrt hodině nechápavého procházení našeho minibytečku. Byl napsaný stylově rtěnkou na zrcadle a z

roztřeseného písma jsem byl schopen poznat, že jej má milá psala ve stavu hodně blízkém vražednému vzteku. Jinak jsem toho totiž moc nechápal.

„Viděla jsem to video,“ stálo na zrcadle.

*

Stál jsem před zrcadlem, na tváři výraz tupouna obecného. Ať jsem přemýšlel, jak jsem přemýšlel, nenapadalo mě jediné video, které by mohla mít Veronika na mysli. O tom, že by kvůli nějakému filmu zmizela z bytu bez vysvětlení, ani nemluvě.

Poškrábal jsem se nerozhodně v rašicím strništi, vylovil z kapsy mobil a vytočil její číslo.

Tak rychle mi ještě nikdo nikdy nezavěsil.

Zkusil jsem to podruhé, zkusil jsem to i potřetí.

Při zhruba padesátém pokusu jsem to vzdal. Nezbylo než si přiznat, že se mnou moje láska odmítá mluvit.

„Jenže proč, kua, proč?“ tázal jsem se prázdného bytečku. Z jeho opuštěné tichosti na mě začala sedat deprese. Po čele mi už asi půl hodiny tekly vydatné potůčky potu, kolem kloubů mě tak divně mrazilo a úzkostí se mi nehezky trásly ruce. Měl jsem pocit, jako by mě někdo vytáhl z příjemného snu a hlavou napřed mě zarazil do studeného hrobu. Nejspíš mého vlastního.

Usadil jsem se na gauč, obrátil do sebe hrnek čaje z termosky a sevřel si hlavu v dlaních. V krku mě začalo nepříjemně škrábat, ale to mě v tuhle chvíli nezajímalo ani dost málo. Co jen to přeletělo Veronice přes nos? Jaké video? Kde mohla vidět nějaké video?

V tu chvíli mě osvítil záblesk nápadu.

Nebo spíš odlesk monitoru.

Ztěžka, pořád ještě navlečený do bundy, jsem došel až k našemu společnému počítači a pohybem myši zahnal spořič obrazovky do hlubin elektronické neexistence. Na pozadí s palmami, pláží a teplým mořem jasně zářilo jediné malé okénko ícéqéčka. Je to celkem ironie, ale v tu chvíli jsem necítil ani stín obav. Vůbec mě nenapadlo, že by

mi Lukáš mohl psát něco, co by mohlo mít se stávající situací cokoli společného.

To poznání nepřišlo ani ve chvíli, kdy jsem si přečetl krátký řádek textu.

„Docela prdel co?“ stálo tam.

To poznání přišlo až pak.

Ve chvíli, kdy mi zrak padl na info o uloženém souboru.

*

Samozřejmě, bylo to video. A samozřejmě, bylo to *to* video.

Sesypal jsem se na otočnou židli a zíral jako na svaté zjevení. Na videu jsem byl já, jak jinak. Kromě mě tam byla ještě postel, pomačkaná prostěradla a Kateřina. Lukášova holka. I přes mizernou kvalitu videa – zřejmě mobilem pořízeného – jsem toho z ní viděl daleko víc, než tenkrát naživo. Její dlouhé, opálené stehno se tisklo k mým intimním partiím, kulatý zadeček se rytmicky vlnil a štíhlé paže mě ovíjely jako hedvábní hadi. Záplava dívčích vlasů mi napůl zakrývala obličej, moje levá ruka objímala mladé tělo kolem pasu a pravá zlehka spočívala na dívčině šíji. Boltec jejího levého ouška nejspíš končil mezi mými zuby, ale to už jsem si jen domýšlel.

„Do prdele, to ne!“ vydechl jsem hlasem prosyceným hrůzou, když mi došlo, jak tenhle pohled musel zapůsobit na Veroniku. Zkoušeli jste někdy poznat z videa zachyceného mobilním telefonem duševní stav natáčeného? Věřte mi, je to nemožné. Ve skutečnosti jsme byli tenkrát Kateřina i já tak *mrtví*, že jsme nemohli vědět o světě. Aspoň ve mně tedy nevzbudil pohled na erotickou scénu vůbec nic, ani záblesky vzpomínky. Kateřina se nejspíš jen tak vrtěla ze spánku, kdežto mé ruce nejspíš někdo do intimní pozice naaranžoval. Aby byla větší sranda. Jenže kdo něčemu takovému uvěří? Na videu to *vypadalo* tak, jako bychom si nespoutaně užívali, alkoholem maximálně příjemně povzbuzeni.

Vzápětí mě v těsném závěsu napadly dvě myšlenky.

První: Ve skutečnosti se nic nestalo, nic jsem neprovedl.

Druhá: Veronika to musí pochopit. Prostě musí!

Vždyť já ji přece miluju!

*

Po deseti dalších zavěšeních mi došlo, že celá věc možná nebude zase tak jednoduchá. Vyťukal jsem na svém staříčském telefonu SMS, odeslal a modlil se, aby ji moje milá okamžitě nesmazala. Musí si ji přečíst, prostě musí, drtil jsem mezi zuby a utíral mastný pot stékající mi po čele. Při tom předvánočním proplétání se mezi lidmi jsem někde musel buď chytit pořádnou chřipku, nebo jsem v šoku.

Přesto jsem horečně uvažoval, co dál. Kam by se Verča mohla vrtnout takhle den před Vánoci? K nějaké kamarádce, k rodičům, nebo kam? Jestli opravdu k rodičům, tak mě čeká dlouhá cesta na jižní Moravu, bušení na vrata, nepřátelské pohledy, moře a oceány vysvětlování z mé strany, záplavy uštěpačností z jejich. Tedy s Verčiným tatínkem jsme si celkem rozuměli, ale budoucí tchyně... No, u rodičů snad nebude.

Dal jsem jí přesně patnáct vteřin, ani o sekundu míň, ani o sekundu víc. Pak jsem znovu zvedl telefon a nechal jej dlouze, předlouze zvonit. Když se ze sluchátka ozval dívčí hlas, málem mi srdce vyskočilo z krku. Když mi došlo, že je to jenom automatická operátorka oznamující mi, že uživatel je mimo dosah, dopadlo zase na své místo. Nebo možná o dost hlouběji.

Posílat v této situaci další esemesky nemělo smysl. Hodil jsem do sebe dva paraleny, utáhl tkaničky na botách a vyrazil do houstnoucí chumelenice.

Většinu jejích kamarádek znám. Sice nijak dobře, ale přesto ano. Teď jsem byl rozhodnut proběhat klidně celou noc, jen když z některé vyrazím tajemství, kam se moje Verča uchýlila.

Že by některá žena dokázala odolat mému zoufalému, štěněcímu pohledu protknutého stoupající horečkou, tomu jsem absolutně nevěřil.

*

Víra je zvláštní věc. Stačí tak málo a nezbyde z ní nic.

Z té mé zůstaly pouhé trosky jen pár chvil poté, co jsem zazvonil u dveří první Veroničiny kamarádky. Lenka se jmenuje a má krásné modré oči. Ty oči dovedou vyzařovat takové vražedné světlo, že bych tomu ještě před okamžikem nevěřil. Před okamžikem, ve kterém na mě zasyčela jako kočka a vzápětí mi zabouchla dveře před nosem.

Veronika zřejmě roznesla zprávu o našem malém nedorozumění rychlostí blesku.

Moudře jsem odolal pokušení opřít se o zvonek a stát tam tak dlouho, dokud mi Lenka znovu neotevře. Místo toho jsem vyrazil dál.

*

Sníh se sypal, teplota mého těla stoupala, ta venkovní naopak klesala a moje nálada dopadla s hlasitým třeskem kamsi na dno čirého zoufalství. Zbývají mi pouhé dvě kámošky a jeden mládenec, se kterým chodila ještě přede mnou. Toho si nechám nakonec, až mé zoufalství dosáhne vrcholu.

Zrovna ve chvíli, kdy jsem vážně uvažoval, že se na všechno vykašlu, mi v kapse zazněl telefon. Vytrhl jsem ho málem i s kapsou. Ne, Veronika nevolala. Jen se mi vybila baterka.

Těch zklamání na mě začíná být dneska trochu moc.

*

Do opuštěného bytu jsem se vrátil pár minut po půlnoci. Tedy na Štědrý den. V botách mě záblo, nos jsem mrazem necítil a oči jako by mi někdo otočil každé o devadesát stupňů kolem jedné z os. Bulvy se tím pohybem nehezky zahřály – cítil jsem, jak kdesi uvnitř nich žhne ohniště o teplotě čtyřicet stupňů Celsia. O moc menší horečku jsem mít nemohl; vločky se po dosednutí na mé čelo odpařovaly se slabým syčením.

Ani jedna z dívek, které jsem navštívil, mi nebyla schopná nebo ochotná pomoci. Imitace kočky se sice už nekonala žádná, ale ty blýskavé pohledy taky nebyly nic hezkého. Veronika zřejmě podala všem detailní popis mých morálních kvalit. Aspoň tedy mám ten pocit – většina lidí mi totiž neříká sviňáku hned, jak mě spatří stát přede dveřmi.

Na to, abych šel navštívit i jejího bývalého, už jsem morální síly nesebral. Shodil jsem ze sebe oblečení, nacpal se dalšími paraleny a zahučel do peřin.

Spánek prý léčí. Když se vám v horečnatých snech vracejí nejdůležitější sny uplynulého dne, tak ani moc ne.

*

Vzbudil jsem se s pocitem, jako by mě šoupli do rybníka. Byl jsem promočený, nekontrolovatelně jsem se třásl a útroby mi probíhala taková zima, že jsem měl strach o sklovinu na drkotajících zubech. Chtělo to doktora, chtělo to léky, chtělo to horký čaj a starostlivou bytost po mém boku. Místo toho jsem měl jen odporné vzpomínky na minulý den a neodbytný pocit, že prostě musím z postele a situaci řešit.

Převlékl jsem se do suchého, dojedl krabičku tabletek a zapnul počítač. Jestliže Verča nezvedá můj telefon, bude jí muset zavolat někdo jiný.

Lukáš kupodivu na ICQ byl. A dokonce online.

Potlačil jsem nezvladatelnou, gigantickou, nepředstavitelnou chuť přísahat mu pomalou smrt a místo toho mu třesoucími se, neposlouchajícími prsty vytřukal mírně znějící dotaz.

„Proč? Kurva proč?“

„co proc,“ dostalo se mi milostivě odpovědi po pěti minutách. Nenávidím lidi, co neumějí používat diakritiku.

„Proč jsi jí to poslal?“

„to sem poslal tobe prdel co“

Potlačit tuhle vlnu nenávisti mi sebralo zbytek duševních sil. Nejsem násilný člověk, vážně ne, ale mít Lukáše teď po ruce, nezachránil by ho ani zázrak, ani pokročilost lékařské vědy.

Sebral jsem zbytek sebeovládání a mírně, jako sám pánbů dobrotivý, mu vysvětlil, co se stalo, kdo video viděl a k čemu to vedlo. Své bloudění po kamarádkách, své ponížení, nemoc i beznaděj, jsem radši vynechal.

„sory to jsem nechtel,“ vytůkal můj „kamarád“ po dalších několika minutách.

Znovu jsem zvládl příval vzteku a celkem podrobně mu vylíčil, že od něj potřebuju, aby to jako původce celého vtipu Veronice vysvětlil. Lukáš se sice chvíli vytáčel, že je mu to blbé, ale nakonec souhlasil.

Následující minuty jsem strávil jako na španělské židli, oblíbeném to mučidle inkvizice. Sice pode mnou nikdo nerozdělával oheň, ale zato mě příšerně bolela záda a bylo mi na zvracení. Napadlo mě, jestli se člověk nemůže předávkovat paraleny. Taky mě napadlo, že kdyby někdo dokázal vymazat ty zatracené události před pěti měsíci, rád bych si za to na španělskou židli na chvíli sedl. Rád bych udělal cokoli.

„sem ji to vysvetlil v pohode,“ blikla mi do očí zničehonic další zpráva.

„Jo? Je to v pohodě?“ vytůkal jsem já a prsty se mi tentokrát třásl tak, že jsem to nezažil. Že mi ze srdce spadl balvan zvící Mount Everestu, o tom ani nemluví.

„no to nevím ja ji rekl co jsi chtel a ona rekla jako ze fajn a zavesila to jsem se ptal ja jestli je to uz v pohode“ zchladil mé nadšení Lukáš.

Nenávidím, *nenávidím* lidi, co nedokáží použít interpunkci.

Nechal jsem odpověď odpovědi a dopotácel se ke svému oblečení. Než se mobil nabil natolik, aby zvládl krátký hovor, málem jsem se zbláznil. Pak mi trvalo dobrých deset minut, než jsem ze seznamu vybral Veroničino číslo. Miniaturní nekontrastní displej se mi chvílemi vzdaloval, chvílemi přibližoval a chvílemi rozostřoval stejně jako zbytek světa okolo mě. Ze všech sil jsem si toho nevšímal.

Následující volání bylo snad nejdelší v mém životě.

Do ucha mi znělo monotónní vyzvánění, nervozita mnou klepala jako záchvat epileptikem a já se modlil, doslova *modlil* k jakýmkoli mocnostem, které by mi mohly pomoci.

Od té doby vím, že modlitby jsou úplně k ničemu.

Zase to položila.

*

Zbytek vánočních svátků si moc nepamatuju. Nevím, jestli jsem vážně dostal nějaký nervový šok, nebo co, ale chřipka na mě zaútočila nepředstavitelnou silou. Byl jsem schopný jen tak tak se doploužit na záchod, ke sporáku a čaji a zase zpátky do propocené postele. Přesto jsem se při každém probuzení pokoušel Veronice dovolat, přesto jsem jí psal procítěné sms a znovu a znovu hypnotizoval displej mobilu, jestli se přeci jen neslitovala a neposlala byť jen jednoslovnou odpověď. I ta nejdrsnější slova by mě bývala potěšila. Znamenalo by to aspoň miniaturní naději, aspoň kousek komunikace. Jenže odpověď nepřicházela, já se potil a ve vaně zatím lekl chudák kapr. Celkem jsem mu záviděl.

*

Jakž takž jsem se uzdravil den před Silvestrem. Zhubl jsem, pořád mi bylo strašně slabě a do krku mi někdo během spánku s takřka německou precizností implantoval několik kilogramů skleněných střepů. Nemohl jsem ani polykat a místo mluvení ze mě vycházelo bolestné sípání. Myšlení se mi naštěstí pročistilo natolik, že jsem vyrazil pouze do lékárny. Můj žalostný stav by sice mohl pohnout některou z Veroničiných kamarádek, ale to by ty mrchy musely mít kouska srdce v těle.

*

Silvestra jsem strávil tupým civěním na televizi. Kdyby se mě někdo zeptal, co dávali, musel bych lhát. Nevnímal jsem televizi, nevnímal jsem nic. Jen jsem seděl, hleděl a po tvářích mi chvílemi tekly slzy. To jsem naopak vnímal až moc.

*

Na první pracovní týden nového roku jsem si vzal dovolenou. Znovu jsem vyrazil po všech Verčiných přítelkyních, které znám a znovu jsem se z nich snažil vytáhnout adresu jejího současného pobytu. Před některými dveřmi jsem klečel, před některými jsem vyhrožoval násilím. Dvakrát jsem dostal přes hubu od neznámých mladíků. Bylo mi to skoro jedno.

Pak jsem strávil tři dny po sobě pečlivým hlídáním vybraných adres.

Veroniku jsem nezahlédl ani jedenkrát.

Telefon musím nabíjet každý večer.

*

Několikrát jsem volal i všem účastníkům té zkurvené akce. Snažil jsem se jim vysvětlit, jak moc pro mě Veronika znamená, jak hrozně moc mi chybí, jak strašlivě moc potřebuji, aby mi někdo pomohl ji získat zpátky. Mám pocit, že to moje kamarády ani moc nezajímá. Odpovídají mi bez stopy zainteresovanosti v hlase, považují tu záležitost s videem za neškodný vtípek. Takový se prý dělá každému, kdo se při podobné příležitosti ožere jako prase.

„Já to kurva vím, vysvětlí to Verče!“ řvával jsem při podobných příležitostech do telefonu. Jasně, že to byl vtip, kanadský vtip. Nevěřím, že by mi někdo z mých přátel dokázal schválně udělat něco takového se záměrem ublížit.

Jenže moje milá to jako vtip nebere, jí to ublížilo, nenávidí mě za to!

Ano, to byla další věc. Z toho, že mě moje milá zřejmě nenávidí, bych se býval nějak dostal. Ale vědomí, že ji to ranilo, že jsem jí

ublížil, mě sráželo pořád a pořád do hlubin deprese. V týdnech a měsících po Vánocích jsem si několikrát pokoušel namluvit, že jestliže mě Veronika byla schopna takhle odkopnout, znamená to jediné. Že mi nestojí za to, abych pro ni ronil slzy, že je to ve skutečnosti hnusná, necitelná mrcha. Že kdyby se naše role obrátily a já uviděl podobné video s ní, určitě bych se zachoval jinak. Aspoň bych si nechal vysvětlit její stanovisko. Možná bych byl našťvaný pár týdnů, ale neodkopl bych ji jako špinavý hadr. Určitě ne. Jenže pak mi vždycky došlo, že já ji i přes veškerou logiku prostě *miluju* a že jsem ji svým chováním ranil.

To bylo asi to nejhorší.

*

Abych všem kamarádům nekřivdil – pár se jich mě snažilo z deprese dostat. Ondra do mě hučel, že si najdu jinou, že je svět plný krásných holek a aby svá slova nějak dokázal, tahal mě po hospodách a dokazoval svá slova názornými ukázkami. Pravda, krásných slečen se kolem míhalo bezpočet, ale pro mě nějak nic neznamenaly.

„Ty seš beznadějný případ,“ krčíval Ondra rameny, ale postupem času to nějak ztrácelo na upřímnosti. Jako by se do toho vkrádalo znechucení nad troskou závislou na jedné ženské. Po několika měsících bez Veroniky jsem byl v takovém stavu, že mě ani nezajímalo, jak vypadám před kamarády. Bylo mi jedno, jestli si o mě myslí, že jsem zoufalec neschopný najít si jinou. Můj život se točil kolem jedné jediné věci – chtěl jsem Veroniku zpátky. Za každou cenu.

*

Jezdíval jsem dál do práce, v tramvaji mi čas od času nekontrolovatelně vytryskly slzy a můj život se zredukoval na cestu do zaměstnání, pobyt před počítačem, cestu zpátky a civění do stěn opuštěného bytu. V občasných chvilkách, kdy jsem dokázal na

Veroniku nemyslet, jsem přemýšlíval i o tom, co se to se mnou děje. Přece není normální, abych se kvůli jednomu člověku takhle sesypal. Co když jsem úplně blázen? Vzápětí mě napadalo, že kdybych byl blázen, asi by mi myšlenka na zešílení nepřišla na mysl. Blázni prý bývají přesvědčeni o svém naprostém duševním zdraví. Takže jsem asi docela normální.

Ne, že by mi to dělalo radost.

V těch prázdných, osamělých, krutých měsících jsem se vůbec smál strašlivě málo. Jak jsem byl dřív celkem samotář, tak teď se ze mě stával samotář na ikstou. Do ničeho se mi nechtělo, neměl jsem chuť cokoli podnikat a bylo mi pořád víc a víc smutno. Každý psycholog by mi asi řekl, že poddat se vlastnímu smutku je to nejhorší, co lze. Nimrat se ve svých duševních pochodech asi taky nebude nejzdravější. Bohužel, já neměl chuť mluvit s nikým, natož s nějakým psychologem. Možná ještě kdyby byl imaginární.

*

Asi po půl roce se má duševní situace o něco zlepšila. Z moře stejných smutných dnů se občas vyloupł jeden, kdy jsem dokázal během několika desítek minut na svou milou ani nepomyslet. Nebylo to sice nic extra, ale v těch krátkých minutách jsem byl vděčný i za to. Říkal jsem si, že se intervaly duševního normálu možná budou prodlužovat a za rok nebo dva už na Verču ani nepomyslím.

Je poměrně zajímavé, jak mi tahle prognóza vyšla.

No... skoro.

*

Začátkem listopadu jsem se ze své deprese dostal natolik, že si mě šéf v práci přestal měřit nepřátelským pohledem a mně samotnému se začalo zdát, že smutku už bylo dost.

„Je třeba rázně skoncovat s minulostí!“ přednesl jsem prázdnému bytu citát bůhví odkud a dal se do přemýšlení, jak zase začít normálně žít. Zpočátku můj asociální, dlouhou samotou otupělý

mozek nic moc nenapadalo, ale pak se odkudsi vynořila myšlenka, že bych asi neměl žít zůstat a zase se začít stýkat se starými kamarády z bývalé firmy. Co na tom, že se mi za celou dobu nikdo z nich neozval, třeba mají jenom moc práce. Však jsem taky odtamtud kvůli tomu utekl. Kvůli přesčasům od nevidím do nevidím a kvůli platům na hranici životního minima. Ale to jsem odbočil.

Nejdřív jsem zapnul dlouho nepoužívané icq a zjistil, že mě vážně neshánělo moc lidí. Nu což, se sháněním začnu já. A začal jsem.

Kdyby se telefon mohl divit, asi by teď tak činil. Po dlouhé, dlouhé době jsem vytočil jiné, než Veroničino číslo. A pak další a ještě jiné.

Po šestém telefonátu se mi nálada částečně zvedla a částečně zase klesla. To zvednutí měla za následek informace z úst pěti mých kamarádů o stavu jejich volného času. Přesčasy se ve firmě nejenže neztratily v propadlišti dějin, nejenže zůstaly na stejné úrovni, ale naopak se rozrostly do pozdních večerních hodin a občas zamořily i víkend. Třikrát jsem se otřásl a popřál kamarádům hodně silné nervy.

Ten pokles mé nálady byl celkem neznatelný. Pramenil z faktu, že kámoše hned tak nevidím. No co, pár čísel jsem ještě nevyzkoušel.

Po čtvrt hodině telefonování mi z dostupných kamarádů zbýval jen jediný.

Lukáš.

*

Nerad to přiznávám, ale jsem ten typ člověka, co nedokáže odpouštět. Já prostě nezapomínám a neodpouštím. Může jít o sebemenší křivdu a já jsem si schopen ji pamatovat po dlouhá léta. Navenek možná odpustím, ale kdesi uvnitř mého vědomí zůstane zarytý rezivý střípek výčitky. Pokrytectví se tuším takovému přístupu k lidem říká.

Teď, s Lukášovým číslem natukaným na displeji mobilu, se rezavý střípek probral k životu a zlehka polechtal pár sotva

zajizvených ran. Lukáš mi možná tím svým zatraceným videem nechtěl ublížit – *věřím*, že nechtěl – ale stejně ublížil. Tak, jako ještě nikdy nikdo.

Stál jsem uprostřed bytečku, koukal na telefon a sváděl lýtý boj sám se sebou a svým pokrytectvím. Na jednu stranu jsem si říkal, že se křivda stala, na tu druhou jsem si připomínal, že mám v úmyslu navázat zpřetrhané nitě starých přátelství. A že odpouštět je božské.

Musel jsem si tu nablblou hlášku zopakovat třikrát, než jsem se donutil stisknout tlačítko s miniaturním zeleným sluchátkem.

Lukáš vzal telefon po prvním zazvonění. A taky celkem ochotně souhlasil, že bychom měli zajít na pívko, že jsme se dlouho neviděli a že je vůbec třeba řádně zapařit. Taky z něj mezi řečí vylezlo, že staré firmě dal sbohem, málem dal při té příležitosti řediteli přes hubu a že teď má takřka dvojnásobný plat a spoustu volného času. Tedy relativně.

Já mu relativně upřímně sdělil, jak moc mu to přeji a následně domluvil termín našeho setkání.

Bude to ve čtvrtek, ve tři, před pivním barem na ostravském náměstí.

Střípek, nestřípek, docela jsem se těšil.

*

Čtvrtek dorazil jako na koni. O půl třetí jsem vyrazil z kanceláře, seběhl tři patra a vyšel do pošmourného podzimního dne. Říká se, že na lidi padá v takovém počasí deprese. Pro mě to nikdy neplatilo a teď jsem byl asi ve stavu největší duševní pohody za poslední měsíce. Vlastně už skoro celý rok to bude...

Zaplašil jsem nehezke vzpomínky, vrazil zeboucí ruce do kapes a jal se ubírat spadaným listím k hospodě. Jak znám Lukáše, dorazí minimálně s desetiminutovým zpožděním. Ale to nevadí.

Cestou se roztrhaly mraky a na zmařený svět vysvitlo slunce. Dole napravo v mém zorném poli se zableskly paprsky lámané ve starých škrábancích. Nikdy jsem si to poničené sklo nenechal vyměnit a ani to nemám v plánu. Aspoň mi to bude připomínat, že za

blbost se platí. A že cena občas bývá zatraceně vyšší, než pár škrábanců na skle.

Slunce se rozzářilo plnou silou končícího podzimu a mně se na tváři rozlil spokojený úsměv. Ať už se o blahodárném vlivu slunečního svitu na lidskou psychiku tvrdí cokoli, asi na tom něco bude. A funguje to dokonce na zimomilné typy jako jsem já.

*

Lukáš už na mě před hospodou čekal.

Podali jsme si ruce s nepředstíranou srdečností, vyměnili pár slov a netrvalo dlouho, seděli jsme v příjemně vyhřáté hospodě, půllitry s pivíčkem před sebou.

Musím se přiznat, že z mé strany konverzace zpočátku vázla. Střípek hlodal a řezal a teprve s druhým pivem se mi podařilo jeho hrany obrousit natolik, že jsem se začal chovat jako kamarád ke kamarádovi. Najednou mi bylo ještě o něco líp. Kamarádi jsou přece jenom fajn.

*

„A na Silvestra plánujeme pořádně zapařit na chatě u Tomáše!“ sdělil mi Lukáš posilněný pátým půllitrem. „Je ti jasné, že tam nemůžeš chybět?“

„Jasně!“ předvedl jsem něco jako parodii na vojenské zasalutování. Páté pivo se krevním řečištěm rozlévalo i mně a představa posledního dne roku stráveného v bujarém veselí mi tlačila koutky úst prudce nahoru. Je to fajn, když má člověk kamarády, kterým chybí.

Dali jsme ještě každý po dvou kouscích (v tramvaji to bude asi pro močový měchýř očištěc, ale co už) a pak už se Lukáš začal celkem nápadně koukat na hodinky. Za okny se mezitím celkem kvalitně setmělo.

„Já už budu muset jít, při pátku to bude ve firmě náročné,“ pravil jsem diplomaticky jako první a mávl na sympatickou servírku, kterou naše násoska viditelně těšila.

„Dohromady!“ sdělil jsem jí. Lukáš se sice naoko cukal, jakože platí každý sám za sebe, ale já byl neoblomný. Možná mě trochu tlačilo svědomí za to, že jsem mu ten nevinný vtípek s videem tak docela neodpustil, možná jsem měl prostě skvělou náladu. To poslední tedy žádné možné, byl jsem v tak dobrém rozmaru, že bych byl schopen zaplatit za celou hospodu. Tedy kdybych nemusel táhnout nájem našeho bytečku poblíž centra jen z jednoho platu.

Vzpomínka na Veroniku mi sice na malý okamžik vehnala chmuru na čelo, ale stačilo pomyslet na plánovaného Silvestra a chmura byla odváta dalším přívalem dobré nálady. Vždyť život je sakra fajn!

Rozloučili jsme se chlupským potřesením pravicí, naposled si slíbili, že na pivko se ještě před tím Silvestrem určitě zajdem a já vyrazil na zastávku tramvaje. Slunce zmizelo kdesi za horizontem, ulice zaplavilo umělé světlo nově nainstalovaných pouličních lamp a spadané listí pod nohama moc hezky šustilo. Život je fajn.

*

Život přestal být částečně fajn ve chvíli, kdy jsem se postavil na zastávku svojí tramvaje. Ne snad, že by neměla přijet, ale prostým algebraickým cvičením jsem zjistil, že deset minut čekání plus dalších deset minut jízdy prostě nevydržím. Alespoň ne jako hygieny dbalý člověk. Zkrátka a dobře, můj močový měchýř se hlásil o slovo. Nebo spíš o vyprázdnění.

„Sedm piv je sedm piv,“ sdělil jsem neadresně podnapilým polohlasem a s pokrčením ramen vyrazil zpátky k hospodě. Po tom štědrém dýšku mě tam na záchod určitě pustí.

*

Cesta zpátky už nebyla tak pohodová, jako ta v opačném směru. Tělo si žádalo své, takže jsem byl nucen spíš rázně kráčet, než se spokojeně loudat.

Tak jsem do toho zamilovaného páru málem vrazil.

*

Nejdřív jsem nevěřil vlastním očím.

Pak už ano.

Moje Veronika objímala svou hebkou ručkou Lukášův pas, bradu opřenou o svalnaté rameno v huňaté bundě a její nádherné rty zrovna ochutnávaly pivem nasáklou držku mého kamaráda.

Mého kamaráda.

„Čum na cestu, vole,“ zavrčel *kamarád* a napůl mě odstrčil, napůl se mi vyhnul. Tedy... měl to v úmyslu. V následující chvíli si všiml, kdo to před ním stojí.

„Dža... Jaffe, co ty tady?“ zablekotal jako největší idiot pod sluncem. Abych mu nekřivdil, já se nezmohl ani na to. Veronika si mě změřila ledovým pohledem a o nějakou konverzaci se ani nepokoušela.

Já udělal to, co jsem si v uplynulých měsících tolikrát představoval.

Padl jsem na kolena, sepal ruce jako při modlitbě a vysypal ze sebe záplavu nesouvislých omluv, vysvětlení, proseb, přísah nehynoucí lásky, seabemrskáčkových nadávek a vůbec všeho, co se ve mně za tu dobu nadržovalo. Jistě, musel jsem působit jako ten největší zoufalec. Jistě, kamarádi ze mě budou mít legraci asi do smrti, až to Lukáš roznese, ale to mi bylo v tu chvíli naprosto jedno. Moje milá musí vědět, jak moc mě to všechno mrzí. Musí se dozvědět, co se tenkrát stalo. Musí slyšet, jak to bylo, jak se kvůli ní trápím a jak moc, *nepředstavitelně* moc ji chci zpátky.

Vodopád mých slov vyschl snad až po deseti minutách. Močový měchýř moudře přestal připomínat svou existenci, mně se na tvářích zase leskly slzy nervového pohnutí a co dělal Lukáš, absolutně

netuším. Měl jsem oči jenom pro svou Veroniku. Upíral jsem k ní zrak a čekal, až mi řekne, že mi odpouští.

Musí to říct každou chvíli.

Ted'.

V tomhle okamžiku.

Prostě musí.

*

Decentně namalované rty mé milé se zavlnily.

„Odpouštím ti,“ skoro jsem slyšel předzvěst toho, co musí přijít.

„Nechovej se jako debil, Martine,“ pronesla moje milá ledovým hlasem.

„Prosím...“ zopakoval jsem já takovým tónem, jako by se kdesi uvnitř mě cosi napjalo k prasknutí. Ještě kousek a povolí to.

„Nechci tě vidět, nechci s tebou mluvit, jasné?“ zaplály Veronice ty krásné hnědé oči hněvem. „Podrazil jsi mě, takže mě nezajímá, jak moc ti je všechno líto. Nemůžu ti věřit, takže nemám tu nejmenší chuť se s tebou bavit. Nechci se stýkat s někým, kdo je schopný své přítelkyni udělat něco takového. Sbohem, Martine.“

A otočila se ke mně zády.

To něco uvnitř mě se napjalo až k hranici nepředstavitelnosti.

„Prosím...“ řekl jsem zase. Znělo to dutě, znělo to opuštěně.

Veronika odcházela.

Potřetí se mi to zoufalé slovo přes rty nedostalo. Místo planého mluvení jsem se vyšvihl na nohy. Kdesi v kapse bundy mám pořád ten prstýnek, co jsem koupil o minulých Vánocích. Slova sama o sobě možná nestačí, ale když Veronice ukážu, jak moc ji miluju, když uvidí, že jsem si ji chtěl vzít, určitě jí dojde, že je to všechno jenom hrozný omyl. Že jsem s Lukášovou holčkou nespál, že bych Verče nikdy nic takového neudělal.

Vyrazil jsem, rukou ještě pořád šmátraje v kapse.

Lukáš mi zastoupil cestu.

„Sory, Jaffe, ale Verča je teď *moje* holka,“ oznámil mi takovým tónem, jako by předchozí posezení v hospodě neexistovalo. V první chvíli jsem dokonce myslel, že jsem se přeslechl.

Pak už ne.

Pak mi to došlo.

Úplně všechno.

A to cosi uvnitř mě konečně povolilo.

*

Říkal jsem už, že nosím v kapse teleskopický obušek? Teď jsem si na něj ani nevzpomněl.

Vytáhl jsem šátrající ruku z kapsy i s kusem podšívky a rozehnal se přímo proti Lukášově bradě. Najednou jsem viděl rudě, krev mi pulsovala mozkovými závity jako žhavá řeka a z mírumilovného zamilovaného asociála byla bestie schopná vraždy.

Tedy aspoň teoreticky.

Lukáš se mojí pravačce lehce vyhnul, ještě lehčeji mě od sebe poodstrčil a vzápětí mi zarazil svou pravačku do břicha až po loket. Ne, že by to bolelo. Jen jsem najednou nemohl dýchat, žaludek mi svírala mohutná pěst a na tvář se mi lepilo spadané listí. Že Lukáš tráví většinu času v posilovně jsem myslím ještě neříkal.

„Už se k Verče nikdy nepřibližuj,“ odsekával můj kamarád jako sekáčkem na led.

„Taková ženská potřebuje chlapa a ne takovou sračku, jako seš ty. Tak se měj, *Jaffe*.“

A na rozloučenou mě nakopl hezky přímo do žaludku.

To už bolelo.

Veronika se ani neotočila.

*

Pohybovat se liduprázdnými temnými uličkami je někdy dost o hubu. Můžete tam zničehonic natrefit na opilce, dotěrné bezdomovce, tlupu Romů nebo třeba milenecký pár, který si nepřeje

být rušen. Já teď byl rád, že liduprázdná ulička dostává svému přízvisku. Z ledové země jsem se zdvihal snad čtvrt hodiny. Kdyby mě u toho někdo viděl, asi by mě další ponížení zabilo.

Střídavě mě zaplavoval rudý vztek, drtila mě ledová ruka potupy a do toho všeho se ještě decentně otevíraly staré rány zjištěné spatřením mé milované. Nevím, čeho bylo víc, jestli vzteku, ponížení nebo bolesti. Jen vím, že všechno dohromady tvořilo tak hnusnou kombinaci, že se mi vstát ani nechtělo. Ale musel jsem. Ležením na dlažbě a lapáním po dechu toho moc nevyřeším.

Nakonec se mi podařilo vydrápat na nohy. Z pohmožděného žaludku se mi dělalo na zvracení, odřený obličej nehezky boled a určitě jsem vypadal tak, jak jsem se cítil. Jako malé vítězství se dalo vnímat jen to, že i v boji se mi podařilo udržet svěrač pod kontrolou. Teď jsem se dopotácel do hospody, pečlivě se vyhýbaje případným zvědavým pohledům. Na toaletě můj obličej opustil poslední rozmočený list a ten rudý vztek přešel do jakéhosi chladnějšího stádia. Takhle napsané to sice vypadá strašně knižně – strašně brakově – ale ony se mi okraje zorného pole vážně chvílemi barvily do ruda. Snad červené krvinky, snad jenom výplod představivosti. Nevěděl jsem a bylo mi to docela jedno. Měl jsem na starosti důležitější věci. Například neupadnout do staré známé deprese, psychicky se nezhroutit z definitivního konce naší lásky, nebo nezačít nepříčetně rvát nad zradou kamaráda.

„Kamarád. *Kamarád*,“ drtil jsem mezi zuby a zuřivě si mydlil špinavé ruce. Ironie mi z hlasu doslova odkapávala, mísila se s mydlinkovou vodou vířící v odpadu a mizela kdesi v hlubinách ostravské kanalizace. Nevadí, mám jí ještě dost.

*

Z hospody jsem se vypotácel s pohledem upřeným do země stejně pevně, jako když jsem se potácel do ní. Mumlal jsem si ty nejhorší nadávky, střídavě mě zaplavovalo příšerné horko, střídavě mě rozrážela zima. Možná další nervový šok. Ale tentokrát to chřipkou

neodnesu, tentokrát se tomu nepoddám. Tentokrát mám před sebou úkol, který nesnese odkladu.

„Do roka a do dne, ty ksindle podrazácký!“ zaskřípěl jsem zuby, až sklovina zaúpěla.

Na své duševní zdraví jsem tentokrát ani nepomyslel.

*

Všecko, všecičko mi najednou dávalo smysl. Žádný nevinný fórek, žádná sranda, žádná *prdel*. Lukášovi se prostě zachtělo mé milované. Prebrat kamarádovi holku chtěl. Vrazit mi dýku do zad. Zbavit se jedním krokem svojí Katky a nalomit důvěru mezi mnou a Veronikou. Bůhví, jak dlouho do ní hučel. Kdo ví, co všechno mojí milé navykládal. Teď už jsem se nedivil, že mi za ty dlouhé měsíce jedinkrát nezvedla telefon. Můj kamarád jí nejspíš popsal události na akci takovým způsobem, že jsem z toho vyšel jako obzvlášť odporný kříženec Casanovy s bůhvíkým. A Lukášek nejspíš ve své vlastní verzi příběhu trávil večer v blažené nevědomosti, zatímco jsem mu já muchloval holku. A telefon se mu z kapsy asi vypařil a šel natáčet sám od sebe.

„Parchant zasraný!“ zavrčel jsem v poloprázdné tramvaji, až se důchodkyně sedící přede mnou nespokojeně zavrtěla. K tomu, aby mi něco řekla, už odvalu nesebrala. Taky bych ji nesebral – pro sebe si mumlající mladíky s tváří odřenou do krve obvykle nebývá radno dráždit. Zvlášť, když se jim v očích blýská tak, jako jsem to v odrazu okna tramvaje viděl u sebe.

*

Tu noc jsem oka nezamhouřil a jen se převaloval. Chvílemi mě popadaly záchvaty zuřivosti, během kterých ze mě pot jen lil. Chvílemi jsem skřípěl zuby, zíral do stropu a kolečka mi v hlavě šrotovala jako v předběhajících se hodinách. Nemohl jsem být tak dočista vzhůru, protože si nepamatuju všechny kletby, sliby a hrozby, které jsem na Lukášovu adresu pronášel, ale vzpomínám si,

jak se mi někdy nad ránem všechna přání toho nejhoršího slila v jeden realizovatelný plán. Na to, že jsem jej vymyslel po sedmi pivech, noci beze spánku a silném nervovém vypětí, nebyl vůbec špatný. Psychologovi by se z něj sice starostlivě zkrabátilo čelo, ale já psychologii nepovažuji za solidní vědu. Můj plán vycházel z logických závěrů, dával smysl a to bylo vše, co jsem od něj chtěl.

Kdesi v duši se mi rozlilo temné, hluboké, nehezské uspokojení.

Na hodinu a půl jsem ještě dokonce usnul.

*

Probudil jsem se s neveselým úsměvem na tváři. Necítil jsem se nevyspalý a po duševní stránce mi bylo docela dobře. Můj noční plán se nerozplynul v náručí snů, naopak. Vykrytalizoval, ukázal mi své slabiny a navrhl možná řešení.

Když chci, když nejsem zmítán depresí, dokážu být velmi činnorodý.

Nasnídal jsem se, oblékl a vyrazil do práce.

Celou cestu jsem si v duchu pískal.

*

Pro firmu jsem toho dne mnoho nevykonal. Pan Lovětínský, můj šéf, se naštěstí opět musel věnovat jakési firemní návštěvě, takže jsem měl soukromí dost a dost. Jen co za všemi těmi lidmi zapadly dveře šéfovy kanceláře, otevřel jsem okno internetového prohlížeče a pustil se do hledání.

Internet je skvělá věc. Diskusní fóra všelijakých nadšenců jsou pak ještě o stupeň lepší. Stačilo pár minut tápání a už jsem pročítal jedno, které s mým plánem velice úzce souviselo.

Zhruba za hodinu jsem se dozvěděl řadu velice zajímavých věcí. Tak například ještě včera jsem věděl, že naše země disponuje řadou více či méně pitomých zákonů. Taky jsem věděl, že jeden z těch stupidnějších příkazů je každému občanu toužícímu nosit palnou zbraň podstoupit řadu testů, probít se zástupy byrokratů, promrhat

spoustu času a utratit nemalé peníze. Ale až dneska jsem se dozvěděl, že to není tak docela pravda. Že jako už v tolika případech proklouzla i tady nějakému bdělému zákonodárci jedna složitější myšlenka mezi prsty a v zákoně tudíž stojí, že mezi palné zbraně, na které potřebujete státem požehnané lejtstro, se z jakéhosi důvodu nepočítají perkusní pušky a pistole.

Perkusní pistole – pokud to nevíte – je zbraň nabíjená černým prachem, olověnou kulí a menším či větším počtem dalších středověkých serepetiček. Což ovšem nic nemění na tom, že se z toho dá střílet i v dnešních, osvětlených časech. Střílet a zabíjet. Čímž nějaké zbrojní průkazy a podobné omezující nesmysly dost ztrácejí na významu. Aspoň pro nás, praktické střelce.

Aha, já to ještě neřekl...

Samozřejmě se chystám zabít Lukáše.

Kamaráda.

*

Takhle napsané to vypadá strašně vyšinutě. Psychopaticky. Nenormálně. Ale když se na to podíváte z čistě logického hlediska oproštěného od emocí, je to docela prosté. Ten mizera mi vrazil dýku do zad. Sice ne ocelovou, nabroušenou a vyleštěnou do stříbrného lesku, ale o to bolestivější. Vzal mi jediný smysl života, vzal mi lásku, vzal mi moje všechno. Takže za to teď zaplatí tím, co je nejdůležitější zase pro něj. Svým vlastním životem.

K tomuhle rozhodnutí jsem dospěl dneska někdy kolem půl čtvrté ráno. Už v půl čtvrté a pět minut mi bylo jasné, že po takovém činu bude i můj život kulantně řečeno v hajzlu. Buď strávím jeho zbytek s vizí policajta se zatykačem klepajícího na mé dveře, nebo mě chytí rovnou. Ani jedna z alternativ mi nepřipadala ani trochu lákavá. Žít mnoho let ve strachu, to by snad bylo lepší, aby mě zavřeli rovnou. Ale nechat se zavřít rovnou taky zrovna nesplňuje moje představy o plnohodnotném životě. Sice bych měl zajištěné ubytování, stravu a nejspíš i nějaký ten sexuální život, ale zrovna ten poslední bod mi nějak nešel pod nos. Navíc nemám rád lidi a představa, že bych

několik dlouhých let nepoznal soukromí, mi ježila chlupy po celém těle.

Jediné možné řešení mi přišlo na mysl asi tak ve čtyři.

Samozřejmě, je to docela prosté.

Bude to rychlé, bezbolestné a vyřeší to vše jednou pro vždy.

Stará dobrá sebevražda, jak jinak.

„Stejně už nemám pro co žít,“ sděloval jsem prázdnému bytu toho časného rána, když jsem se s myšlenkou na násilný odchod ze života jakž takž smířil. Veroniku už nikdy neuvidím, o ceně přátelství jsem se přesvědčil a co jiného má v životě lidském smysl? Peníze? K čemu peníze, když nemám nikoho blízkého? Láska? Jak rychle dokáže zmizet a jak moc to dokáže bolet, jsem teď už věděl.

Víc věcí mě nenapadalo.

Takže sebevražda...

Pár chvilék na to jsem už spokojeně spal.

*

Třikrát jsem poděkoval celému střeleckému fóru za cenné informace a šel hledat nějaký internetový obchod se zbraněmi. Po krátkém brouzdání jsem našel jeden, kde měli skladem velice pěknou, moderně vypadající a vůbec moc přitažlivou perkusní pistoli. Sice na sobě neměla krásné umělecké kování, vyřezávanou pažbu, trombónovitě se rozšiřující ústí a spousty dalších umělecky působících blbinek, ale zato působila jako skutečná zbraň. Jako něco, co se nebudu bát vytáhnout s pocitem, že se mi to rozsype v ruce.

Ardesa Buckhunter se jmenovala.

Objednal jsem jeden kousek, k tomu sadu ogiválních kulí, ucpávky, zápalky a samozřejmě černý prach. Taky spoustu harampádí, jako dávkovač prachu, startér, gumové kladívko a tak. Té objednavce předcházelo zběžné studium, ze kterého jsem se dozvěděl, že ogivální kule (takové válcové s mazacími drážkami) mají o dost vyšší průbojnost než klasické sférické, že prach je třeba dávkovat s poměrně vysokou přesností a že po výstřelu z perkusní

pistole bývá kol dokola tolik kouře, že si to nezádá s ucpaným komínem.

Potvrdil jsem bankovní převod, spokojeně se usmál a šel se věnovat své obvyklé práci. Výplatu za ni už asi nikdy k ničemu potřebovat nebudu, ale proč za sebou nezanéchat něco užitečného. Ať má šéf radost.

*

Víkend jsem strávil zíráním na televizi, zíráním do stropu a zíráním do sebe. Tedy spánkem. V hlavě jsem měl uklizeno, nic mě netrápilo a připadal jsem si strašlivě vyrovnaný sám se sebou. Jen kdesi kolem srdce jsem neustále cítil podivný tlak vakua. Nepříjemně to připomíná bolest, ale dá se na to zvyknout. Tedy když člověk ví, že to brzy skončí.

V pondělí dorazila moje ardesa.

*

Málem jsem to nevydržel a vysvobodil těžkou krabici z balicího papíru ještě na poště. Vzhledem k jejímu obsahu by to asi nebylo nejrozumnější, tak jsem balíkem alespoň jemně zatřásl. Neozvalo se ani zacinkání. Před očima se mi zjevila vize přeopatrných baličů omotávajících každou jednotlivou olověnou kulku speciálním fáčem, aby náhodou jejich třením nevzniklo dostatečné teplo k odpálení pytlíku se střelným prachem. Nejspíš nesmysl, ale člověk nikdy neví. Pošťáci prý občas se zásilkami dělávají strašné věci. Zvlášť s těmi, na kterých je nálepka „fragile“.

Doma jsem nejdříve svátečně vyklidil stůl (stále s tím mocným pocitem vyrovnanosti), složil ubrus, rozřízl balicí papír a začal vykládat obsah mého balíčku. Pistole, kulky, prach, nádobíčko, ucpávky, tyčka jeleního loje... bylo toho moc. Připadal jsem si jako kluk v hračkářství a na pocit prázdna uvnitř jsem téměř zapomněl. Téměř. Díváte-li se na nástroj pomsty, zapomíná se docela těžko.

Až do pozdních nočních hodin jsem se zabýval přípravou své krásné nové zbraně na akci. Vyčistil jsem hlaveň, vyzkoušel zápalky, namazal ucpávky. Kvůli přesnému postupu nabíjení jsem si dokonce pro jistotu znovu pustil internet. Před obrazovkou počítače jsem do hlavně nasypal prach, usadil na to ucpávku, natlačil za tím namaštěnou kuli a pomocí krátké tyčky (to je ten startér) a kladívka kulku zahnal hlouběji. Pak už jen zbývalo dostat ji až na ucpávku, nasadit zápalku a pistole byla připravena k použití. Nedokázal jsem si představit, že bych podobný rituál absolvoval před každým výstřelem v boji, ale jak už jsem řekl, tím se já trápit nemusím. Lukáš je sice o půl hlavy vyšší, sice má zhruba o padesát kilo svalů víc než já, ale průstřel dvanáctimilimetrovou kulí z měkkého olova by složil i větší hovado. Měkké olovo se totiž při nárazu strašlivě rádo rozplácává a to má pak podobné účinky jako známá střela dum-dum. Když se mi hlavou mihla představa, co to udělá s vnitřnostmi mého *kamaráda*, musel jsem se nehezky usmát. To bude jiné kafe, než dýka do zad. *Kamaráde*.

*

Budík mě zburcoval do dalšího pracovního dne. Můj první pohled patřil ardesi. Ležela na nočním stolku, kam jsem ji v noci přeopatrně uložil. Nabitá, nezajištěná... Až jsem se musel v duchu plácnout přes ruku. Takhle se se zbraní nezachází. Byť by z ní měl vyjít jen jediný výstřel.

„No jo, jediný výstřel...“ prohrábl jsem si zvalené vlasy. Vždyť já ani nevím, co tahle věcička v reálu dělá. Nikdy jsem žádnou pistoli v ruce nedržel, jen vzduchovku u příbuzných na statku. Tehdy mi sice mohlo být tak osm roků, ale jakou silou mě zrádná flinta bacila do ramene, to jsem si stále ještě pamatoval. Perkusní pistole simulující při výstřelu upšouknutí vulkánu by mohla mít jinačejší *kop*. To bych taky nemusel trefit ani vrata od stodoly.

„To se bude muset vyzkoušet,“ sdělil jsem nahlas prázdnému bytu.

Jenže kde?

Blízký les jsem zavrhl téměř okamžitě. Sice jsem tam v životě hajného nepotkal, ale náhoda je blbec a já na novou pistoli nemám. Kdybych měl ještě platit pokutu za plašení zvěře, asi bych se na sebevraždu musel vykašlat, pokud bych tedy nechtěl potupně zajít hladu. Ovšem Lukáše k smrtící hladovce asi nepřemluvím. A i kdyby, nebylo by to ono.

Za podobných zmatených úvah jsem si vyčistil zuby, převlékl se a pohlédl do zrcadla na svůj zarostlý ksicht. Nevím, jestli to byla čirá náhoda, ale přesně v ten okamžik mě osvítila spásná myšlenka. Někde v Ostravě přece musí být i střelnice!

Popadl jsem telefon, položil jsem telefon, vyhrabal jsem ze skříňe Zlaté stránky a dal se do hledání.

Ostrava střelnici má. A dokonce ne jednu.

Informoval jsem se na podmínky, vstupné, otevírací dobu a vůbec další věci. Kupodivu, bylo to vše docela jednoduché. Na můj nesmělý dotaz ohledně perkusního střelení se dokonce neozvalo překvapené lapání po dechu. Ani smích. Příznivci starobylých palných zbraní se prý na střelnici scházejí docela pravidelně. Mají dokonce nějaký klub, či co.

Poděkoval jsem, zavěsil a obratem vytočil číslo do práce. Můj chlebodárce sice nebyl další dovolenou tak docela nadšen, ale po chvíli jsem ho přeci jen ukecal. Ne snad, že bych na zastřelení svého miláčka tak moc spěchal – den Lukášovy popravy je ještě téměř dva měsíce daleko, což má několik důvodů – ale já se na vyzkoušení ardesy prostě a jednoduše těšil. A nač sedět v práci, když se můj život chýlí ke konci?

*

Na střelnici to bylo moc hezké. Dostal jsem ucpávky do uší, ochranné brýle a pohlednou průvodkyni k ruce. Ukázala mi prostory, vysvětlila základy bezpečnosti a zeptala se, čím hodlám střílet. S pocitem pětiletého kluka jsem jí předvedl svou novou chloubu – už pochopitelně vybitou, vyčištěnou a vycíděnou jako rodinné stříbro.

Slečna projevila nečekaně živý zájem – asi patří k těm typům, kterým je bližší vůně střelného prachu než Channel číslo 5.

Kdyby mi nezbývalo jen pár týdnů života, asi bych rozvinul přátelský rozhovor.

Takhle jsem jen odměřil dávku černého prachu.

Namaštěná ucpávka vklouzla do hlavně jako tampón do vulvy.

*

Na svůj první terč v životě jsem zamířil se smíšenými pocity. Místo papírového kola jsem chvílemi viděl proradný obličej svého *kamaráda* a vakuum kolem mého srdce začalo nějak pulsovat, či co.

Vůně rozsypaného střelného prachu se mísila s vůní podzimu a muška mé třiceticentimetrové pistole se mírně chvěla. Slečna mi stála za zády, sotva dýchajíc. Což si tedy upřímně řečeno jenom domýšlím – přes špunty v uších jsem slyšel tak maximálně vlastní dech. Ten taky nebyl z nejpravidelnějších.

Nabral jsem vzduch do plic hezky z hluboka, zklidnil mušku i prst na spoušti a pomaličku vydechl. Současné jsem lehce, ale pevně stiskl spoušť.

Co následovalo, se nedá popsat.

Ze zátravky vyšlehl mocný oblak kouře, zbraň se vzepjala jako pivovarská kobyla při pokusu o znásilnění a terč spolu s půlkou výhledu zmizel za hutnými oblaky kouře. To, když z hlavně vyšlehl mocný plamen.

*

Z jemného poklepání na rameno jsem se málem složil. Slečna stojící mi za zády se široce uculovala a na znamení uznání mířila palcem kolmo k nebesům. Vrátil jsem jí úšklebek i ten palec.

Během následujících hodin jsem odměřil deagramy prachu, namastil desítky ucpávek a kulí, zastrčil nepřeberně zápalek a zplodil nepředstavitelná kvanta sirnatého dýmu.

Pěťadvacet metrů ode mě si vítr pohrával s kousky papírových terčů a imaginární Lukášův mozek smíšený s úlomky lebky pomalu zasychal.

Toho dne se mi usínalo opravdu krásně.

*

Ty dva měsíce, jak jsem o nich mluvil, mají několik důvodů. Respektive dva. Moje láska mě opustila na Štědrý večer. Zemřít přesně o rok později bude krásně symbolické, ba přímo osudové. Vločky se posypou, město bude zahaleno do svátečního hávu a já odejdu s klidem v duši. Až jsem si při té dojemné představě musel slzu setřít. Ten druhý důvod je o něco prozaičtější. Potřeboval jsem Lukášovi i Veronice dát čas, během kterého by na mě stačili pozapomenout. Přese všechny své přípravy nechci svého *kamaráda* zabít za každou cenu. Takový psychopat opravdu nejsem. Té bezesné noci jsem si předsevzal, že všichni tři ještě dostaneme jednu – poslední – šanci. Lukáš, Veronika i já. Pozvu je oba do hospody a hezky v klidu, bez emocí si s nimi promluví. Jestliže Veronika přijme moji omluvu, odejdeme odtamtud všichni tři živí, zdraví a jako přátelé. Ne, nevyžaduju, aby se ke mně vrátila. Ať už jsem tenkrát při vědomí byl nebo nebyl, stejně jsem udělal něco, co jí ublížilo. Nemůžu čekat, že by to na našem vztahu nezanechalo šrámy. Ale chci její *odpuštění*. Chci jen dvě kouzelná slova. Odpouštím ti. Nic víc. Jen aby mě přestala nenávidět. Jen, aby si uvědomila, že vědomě bych jí nikdy nepodrazil. Pokud ta dvě slova uslyším, odejdu z hospody jako nový člověk. Vyrovnaný s minulostí, smířený s přítomností, hledící optimisticky do budoucnosti. Možná půjdu svému kamarádovi a Veronice dokonce na svatbu, až ten čas přijde.

Ale pokud se můj *kamarád* ukáže v pravém světle, pokud bude mé milé i nadále tvrdit, že jsem ji podrazil úmyslně... pak se stane, co se má stát.

Ardesa je připravená.

*

Stejně je to zajímavé. Plánuju chladnokrevně vraždu kamaráda a na svou milou nejsem stále schopen pomyslet jinak než s láskou. Nedokázal bych jí zkřivit vlasek na hlavě ani kdyby na tom závisel můj život. Což je v současnosti vlastně celkem výstižný popis situace. Asi nakonec nebudu tak úplně špatný člověk. Je docela škoda, že mezi miliardami lidí existuje jen jedna bytost, která ve mně dokáže probudit takového světce.

Láska je svinstvo.

*

Třiadvacátého prosince. Čtvrtek. Půl osmé večer. Vánoce za dveřmi. Měl jsem je rád, měl jsem je hodně rád, ale to už je asi dočista pryč. Před hodinou jsem položil telefon. Lukáš sice zněl zpočátku docela chladně, ale stačilo se dvakrát „upřímně“ omluvit a nakonec souhlasil, že se se situací vyrovnáme jako dospělí lidé a že tedy s Verčou do hospody dorazí.

„Fajn, budu se těšit,“ sdělil jsem mu imitací přátelského hlasu. „A ještě jednou sorry, neměl jsem tenkrát tak vylétnout.“

„To je dobrý, Jaffe,“ blahosklonně odvětil Lukáš, až jsem zaskřípěl zuby. Kdepak, delší hovor bych asi nezvládl.

Mám za sebou dlouhou cestu autobusem a to se musím ještě oholit a trochu zkulturnět. Po několika letech jsem se byl zase podívat do svého rodného města. Připadá mi správné umřít tam, kde jsem se narodil. V Karviné máme jeden krásný, vysoký, čtrnáctipatrový panelák. Vchodové dveře mají místo zámku díru po fabce a docela obyčejnou kliku. Něco takového by zvládl otevřít i inteligentnější pes. Cestu ke konci vlastního života mi tedy žádné dveře nezkržují.

Původně – ve chvíli, kdy jsem svoji ardesu spatřil poprvé – jsem samozřejmě plánoval, že ona bude původcem mého sklonu. Mozek vystřelený kulkou ráže půl palce, to ani neucítím. Ale když jsem pak uviděl tu erupci dýmu, nějak mě chuť na tenhle druh smrti přešla. Ne

snad, že bych se bál o zanesené plíce, ale bůhví, co by takové kapesní dělo mohlo všechno napáchat. Ještě nikdy jsem nečetl o nikom, kdy by si strčil perkusní pistoli do pusy. Vždycky jenom ke spánku. Co když to má nějaký důvod? Co když perkusní pistole potřebuje před hlavní volný prostor? Co když má při střelbě do malé uzavřené dutiny tendence selhávat? Sebevražda je jedna věc, ale aby mi exploze černého prachu jenom zvyrazila zuby a natrhla hubu, o to jsem opravdu nestál.

A po spánku může kulka z měkkého olova zase lehce sklouznout.

Kdepak, skok z něčeho vysokého mi přišel jako ten nejspolehlivější, nejmíň bolestivý a vůbec co nejvíce komplikací prostý způsob odchodu z tohoto světa.

Let mezi pomalu se snášejícími sněhovými vločkami...

Bude to krásné umírání.

Jenom by *sakra* taky mohlo začít sněžit.

*

Měsíc se skrýval za hustými mraky, ulicemi províval ledový vítr a spoluobčané v honbě za dárky si mě nevšíмали. Kráčel jsem k hospodě s podobným pocitem, jaký musí občas mít smrtka ve službě. Lidé a vůbec celý svět okolo mi připadali jako pouhé kulisy. Nedovedu to tak dobře popsat, ale měl jsem silný pocit nerealita.

Za několik minut zase uvidím Veroniku.

Za několik minut se ze mě stane docela obyčejný vrah.

Za několik minut mi možná bude odpuštěno.

Ardesa pevně spočívala v poutcích, která jsem si našil do své staré dobré kožené bundy. V hospodě ji pověším na opěradlo židle (bundu myslím) a v případě té nejpříznivější varianty se nikdo nikdy nedozví, že jsem s sebou nějakou pistoli měl.

Prostě.

Geniální.

Šílené.

*

Lukáš s Veronikou už před hospodou nervózně přešlapovali. Ten sílící pocit nereálna mě tak trochu oddálil od vnímání času, takže jsem stačil nabrat mírné zpoždění.

„Nazdar lidi, moc se omlouvám, ale tramvaji se nějak nechtělo!“ zahalekal jsem už z dálky. Nevím, čím to, ale upřímný, bezstarostný tón se mi docela povedl. Možná bych mohl zkusit hodiny herectví. Možná ještě zkusím.

„Ahoj,“ pozdravila mě odměřeně Veronika, kdežto Lukáš mi chlapsky potřásl pravicí. Na ty hodiny herectví bychom možná mohli chodit oba.

Uvnitř zakouřeného baru jsem vybral stůl co nejbliž záchodu a do přízemí vedoucích schodů. Nebojím se neposlušných vnitřností, jde mi jediné o ty schody a nejrychlejší ústupovou cestu. Po případném výstřelu budou všichni na pár okamžiků trochu mimo. Za tu dobu budu muset seběhnout dolů a zmizet v předvánoční Ostravě. To jsem si tedy naplánoval dřív. Ted' se mi potily ruce, čelo jsem měl zvlhlé a myšlenky se mi v hlavě míhaly rychlostí souložících úhořů. V puse jsem měl pro změnu jako na Sahaře.

Usadili jsme se ke stolu, objednali si a pak nastalo trapné ticho.

„Tak jak jde život?“ pokusil se Lukáš o začátek konverzace. Jako start to nebylo nic moc, ale přesto jsme z toho pár minut nezávazného tlachání vyrazili. Atmosféra se sice neznatelně, ale přece jen zahřála umírněnou lidskou vřelostí.

Pak bylo dlouho zase ticho.

Mírnili jsme narůstající trapnost upíjením piva (ve Veroničině případě červeného vína, nad kterým se znechuceně ošklíbala) a já cítil, že každou chvilku musím přejít k tomu, proč jsme všichni tady.

Najednou jsem strašně moc nechtěl zjistit, jak to dopadne. Vůbec se mi nechtělo poprosit o odpuštění, ani trochu se mi nechtělo sáhnout pro pistoli a dát se na zběsilý útěk zachmuřeným městem. Jediné, co jsem najednou chtěl, bylo zalézt pod peřinu a zapomenout na celý svět.

„Není ti něco, Martine? Celý se potíš,“ vrátila mě moje milá do přítomnosti. To mi paradoxně pomohlo. Tedy ne její odměřená starost, spíš ten tón, jakým to řekla. Když s někým žijete dva roky – jako jsem žil já s Verčou – naučíte se v hlase toho druhého odhalit i

sebemenší výkyv nálady. Když se tedy snažíte. Já teď z jejího hlasu slyšel něco cizího, odtažitého, snad dokonce nepřátelského. A v tu chvíli mi došlo, že dneska je to definitivně naposledy, co Veroniku vidím. Že jestli ji nepožádám o prominutí teď, tak druhou šanci nedostanu už vůbec nikdy. To mě postrčilo k akci.

„Víš, Verči,“ vypravil jsem ze sebe, „chtěl jsem tě poprosit o jednu věc. Víím, že už jsem ti to říkal, víím, že jsem ti psal a že se budu asi nechutně opakovat. Ale během té doby, co jsme spolu nebyli, jsem si uvědomil plno věcí. Víím, že jsem ti ublížil. Víím, že mě už nemůžeš milovat. Takže tě nebudu prosit, aby ses ke mně vrátila. Fajn, nemáš mě ráda, tak se rozejdem, když to jinak nejde. Ale chci... *prosím* tě o jednu věc. Udělejme to jako dva civilizovaní lidé. Bez nenávisti, bez výčitek. Zkrátka docela obyčejný rozchod, žádné hnusné odkopnutí. Mohla bys to pro mě udělat?“

Veronika zpočátku vypadala, že mi každou chvílí skočí do řeči, tak jsem tohle všechno ze sebe vysypal maximální možnou rychlostí. Teď se moje milá na mě dívala podobně, jako si našťavaná matka prohlíží děcko zablácené od hlavy k patě. Sice ne s nadšením, ale rozhodně bez nenávisti.

Tak jsem se odhodlal k poslední větě. Té jediné, na které mi teď záleželo.

„Odpusť mi, *prosím!*“

A upřel jsem oči na Veroniku takovým způsobem, že by se u mě mohla štěňata učit. Aspoň tedy doufám.

Má milá pohled opětovala nekonečné sekundy, které se pomalu, ale jistě protahovaly v minuty. Pot na čele vyrašil s novou energií, kdesi ve mně začalo růst něco ledového a na Lukášově obličeji se rozlil nesouhlasný, pohrdavý výraz. To mi bylo docela jedno.

Pak Veronika konečně promluvila.

„Víš co, Martine? Jdi už s tou svojí citlivostí do prdele!“

Můj život právě skončil.

*

„Oko za oko, zub za zub,“ prohlásil jsem do hluku hospody jasným, chladným, veškerých emocí prostým hlasem. To cosi ledové uvnitř mě s dívčínými slovy v mžiku prorostlo celou mou duší a zmrazilo veškeré pocity dřív, než se mohly projevit. Teď jsem byl pouhý stroj, automat, polámaná hračka.

Oba dva – můj *kamarád* i moje *milá* – na mě upřeli nechápavý pohled. To už jsem měl ruku na pažbě pistole.

Vstal jsem a tím pohybem vytáhl ardesu z poutek.

„Jestli chceš zas po hubě, tak si řekni,“ pohrdavě odfrkl Lukáš a jeho židle zarachotila na podlaze. Když jsem mu namířil třiceticentimetrovou zbraní do obličeje, vzalo mu to jaksi vítr z plachet.

Čas plynoucí kolem nás najednou zhoustl jako med nebo krevní sraženina.

Díval jsem se svému kamarádovi do očí, stále necítě vůbec nic.

Ukazovák se mi na spoušti napjal. Hluk kolem se prohloubil, jako by se čas opravdu zastavil. Pak se mechanismus zbraně dostal do stavu, kdy spoušť dostojí svému jménu, uvolní kohout a předá jeho akumulovanou energii úderníku.

Malý, nevinný kousek oceli dopadl na zápalku.

Nic se nestalo.

*

„Nedělej ze sebe ještě většího kokota, než seš!“ vrátil se čas ke své obvyklé rychlosti a o podlahu zarachotila i Veroničina židle. V tom kratičkém okamžiku zmrzlého času jsem zaznamenal otevírající se ústa nedaleko stojící barmanky, jakéhosi zarostlého chlapa prudce vstávajícího od stolu a několik poplašených pohledů od okolních stolů. Taký jsem si všiml, že se Lukášovi po kalhotách rozlévá tmavá skvrna a ten pohled mě zahřál u srdce jako táborák uprostřed Arktidy.

Verča vykročila přímo před hlaveň zbraně, v očích blesky, v pohledu vraždu. Takhle rozlícenou jsem ji zatím viděl jen párkrát v životě.

Na podlahu dopadla první kapka Lukášovy moči, barmanka vydala první hlásku poplašeného výkřiku, ten zarostlý chlap vyrazil směrem k nám, pohledy nabraly na zděšenosti a prach uvnitř hlavně mé ardesy se konečně vznítit.

Ze zátravky vyšpláchl oblak dýmu, z hlavně vylétly plameny pekelné a Verčina tvář zmizela za mraky spalin černého prachu.

Táborák v mé duši se změnil v rostoucí hřib jaderného výbuchu.

A mně do obličeje cáklo něco horkého.

*

Tahle hospůdka patří k těm, které na nějaké odsávání cigaretového smradu hezky postaru kašlou. Chcete kouřit, tak si to taky dýchejte. Z toho důvodu se teď dým z výstřelu rozplýval pomalu, pomaloučku. Všichni okolo se změnili v sochy, zvuk odumřel a kdyby se někomu podařilo upustit na zem špendlík, bylo by to slyšet i dole v přízemí. Já bych nevnímal, ani kdyby se z nebe začaly sypat trakaře. V uších mi rámusila krev pumpovaná rychlostí světla, před očima mi tančila černá kola a po levé straně obličeje mi stékalo něco jemného, teplého. Příšerně to lechtalo.

Mraky se rozptýlily.

Z exploze jaderného výbuchu se rozlilo smrtící záření, zasáhlo mou mysl a speklo ji na škvarek.

Veronika se zvrátila do židle, její krásné vlasy s nafialovělým přelivem líně vlály nalepené na výčepním pultu, laškovně se vznášely ve vzduchu a posléze usedaly na zacákanou podlahu. Má milá měla uprostřed čela díru, kterou bych bez problémů prostrčil prst, vršek její hlavy zmizel a všude, úplně všude byla odporná, šedožlutá, s krví promísená hmota připomínající shnilé pomerančové želé. Stékala po pochcaném Lukášovi, tomu fousatému pánovi zmrzlému uprostřed kroku se vsákla do plnovousu a barmanka dostala dávku rovnou do otevřené pusy. Dokonce se mi zdálo, že pár kousků se líně pohupuje na hladině špinavé vody ve dřezu, kde se vyplachují püllitry.

Tenhle detail už byl na moji přičetnost moc.

Upustil jsem pistoli a začal se smát jako blázen.
Pak už si nějak nemůžu na nic vzpomenout.

*

Jako první jsem po neurčitě dlouhé době tmy a zapomnění uviděl oprýskanou omítku jakéhosi domu. Seděl jsem mezi odpadky v louži ledové vody, obličej jsem měl na jedné straně podivně nehybný a břicho mě bolelo, jako bych celý den procvičoval břišní svaly. Kromě toho jsem byl propocený skrz na skrz a po páteři mi běhala celá smečka kun s podchlazenými zuby. Nebylo to nic příjemného, ale já to skoro nevnímám.

Během několika málo sekund jsem si totiž uvědomil, co se právě stalo.

Další chvíle si zase nějak nepamatuju.

*

Zpátky do reality mě přivedlo jemné, takřka nehmotné pohlazení. Obrátil jsem horečkou planoucí oči k obloze a uviděl první sních tohoto roku. Velké, majestátní vločky se pomalu snášely k zemi, tiché jako útržek snu. Při tom pohledu se kdesi uvnitř mě probrala k životu bolest, jakou jsem si dosud ani nedokázal představit. Ve srovnání s ní byl můj uplynulý život bez Veroniky jako dovolená v říší snů.

Veronika...

To jméno s sebou přineslo takovou záplavu hrůzného, nepředstavitelného pocitu viny, že jsem se musel zakousnout hluboko do masa vlastní ruky, abych neřval nahlas. Kdyby mě tady někdo objevil, musel bych s touhle bolestí strávit dlouhé roky. A já nechci. Nevydržel bych to. Nevydržím to déle, než několik málo minut. Jen o něco déle a zešílím z toho, stane se ze mě slintající troska neschopná jediné rozumné myšlenky.

A já myšlení ještě na okamžik potřebuju.

*

Paní usazená v příjemném teplíčku pouličního bufetu se sice nejdřív zajíkla hrůzou, ale když jsem před ní vytáhl z kožené peněženky nejdřív jednu a pak i druhou pětistovku, dokázala svůj strach na chvíli ovládnout. Přesněji řečeno na tak dlouho, aby mi načepovala jednu, druhou i třetí dvoudecovku rumu. Tedy tuzemáku. Kdybych ještě věděl, co je to smích – myslím normální smích, asi by mě ta ironie rozesmála. Tuzemák mě dostal přesně tam, kde jsem a tuzemák mi teď pomáhá udržet příšernou bolest pod hranicí nesnesitelnosti.

Obrátil jsem do sebe ty tři plastové pohárky jako by obsahovaly vodu a počkal, až alkohol zaúčinkuje. Ta postarší prodavačka celou dobu hlasitě polykala, bledla a zřejmě uvažovala, jestli má zavolat policii, záchranku, nebo co vlastně. Pak alkohol konečně zabral. Jestli jsem kdy říkal, že něco byly nejdelší okamžiky v mém životě, tak jsem kecal. *Tohle* byly nejdelší okamžiky mého života.

Bolest se zlověstným zasyčením ustoupila do pozadí, já vyrazil na autobus. Musím se dostat do Karviné, musím se dostat na střechu. Je to jediný světlý bod mého života, východisko, vykoupení, spása, konec bolesti. Že bych nemusel až do Karviné, mě v tu chvíli nenapadlo. Před očima jsem měl jen sních, pád, konec života. Automaty těsně před svou vlastní zkázou už moc nepřemýšlívají.

*

Jak přesně jsem se dostal do Karviné, nevím. Pamatuji si, jak jsem si přibývajícím sněhem drhl obličej, abych z něj dostal zaschlý cákanec krve, se kterým by mě do autobusu asi nepustili. Vzpomínám si, jak se šofér nočního spoje nespokojeně odvrátil, když k němu dospěl můj rumový dech. Víím, že jsem se usadil u okna, zíral do tmy a nevnímal vůbec nic. Před očima mi černě sněžilo, bolest se snažila prorazit alkoholovou bariérou a já neurčitě přemýšlel, jestli mají černé vločky sypající se mi myslí něco

společného se sněhem, nebo zda jde o radioaktivní popel pocházející z toho jaderného výbuchu. Nikdy jsem to nezjistil.

U obchodního domu jsem vystoupil, pohled fixovaný na cíl své cesty. Tu si taky nepamatuji. Pravděpodobně jsem minul pár lidí, možná jsem málem zakopl o toulavého psa. Na co si naopak vzpomínám, jsou velké, ručičkové hodiny na radniční věži. Ukazovaly přesně dvanáct hodin a pět minut. Jelikož byla všude tma jako v pytli, usoudil jsem, že máme pět minut po půlnoci. Tedy Štědrý den. Svůj plán tedy dokonce provedu v den, který jsem si původně určil. Jen o pár hodin dříve.

Dopotácel jsem se až do poloviny náměstí, pak to dál nějak nešlo. Šála za výlohou jednoho z obchodů mi připomněla moji milou, což na mě mělo podobný účinek jako pěst vražená do žaludku.

Zvracel jsem jako o život.

Když křeče povolily, rozhlédl jsem se po opuštěném náměstí. Pár obchůdků, kašna, dláždění z kostek. Mezi těmi obchůdky byla i teď už zavřená trafika. Kromě cigaret tam prodávali i nejrůznější alkohol.

Loktem jsem rozbil tenké sklo, zalovil mezi vražednými střepy a sevřel hrdlo lahve s nádherně opalizující tekutinou. Že se moje oblíbená whiskey prodává i takhle nekulturně, mě vyložené potěšilo.

Půl lahve na prázdný žaludek na mě zapůsobilo jako bourací kladivo.

*

Z další cesty už si toho zase moc nepamatuji.

Vzlyky aspoň trochu mírnící alkoholem se probíjející bolest.

Spílání krutému osudu.

Nenávistné hlášky pronášené na adresu celého lidstva.

Výčitky na adresu kamarádů, kteří na mě zapomněli, výhrůžky těm, kteří se na mě vykašlali a přísahy smrti tomu, který mě podrazil.

Kletby sesílané na mou vlastní hlavu.

Zoufalé prosby o odpuštění adresované jediné bytosti, kterou jsem kdy miloval.

Slzy.

Řev raněného zvířete.
Další nadávky.
Další slzy.
Bolest.
Sevřel jsem ruku na ledové, otáčející se kouli.

*

Řinkot skla, důchodce, světlo, schody, výtah, točení celého světa...

Myšlenky nedávající smysl.

Střecha, ledový vzduch v plicích, odpařený alkohol.

Poslední slova na rozloučenou, poslední doušek lahodné whiskey, láhev roztržitá kdesi hluboko pode mnou.

Jeden krok, druhý, třetí...

Okraj střechy, blížící se nadsvětelnou rychlostí a přeci ne dostatečně rychle.

Čtvrtý, pátý, šestý...

Vyhoupnutí se na ten oplechovaný, ptačím trusem zanesený okraj.

Sedmý...

Sedmý krok už byl do prázdna.

*

Ledový poryv větru mi nadmul bundu, udeřil mě do obličeje a vehnal slzy do očí. Chodník kdesi pode mnou se rozplýval jako nedosažitelný sen a příval vzpomínek právě skončil s cvaknutím, jaké vydává právě dohrajší gramofon.

Téměř s údivem jsem zaznamenal, že celý záblesk posledních událostí mého života nemohl trvat víc než jednu nebo dvě sekundy. Kdesi za mnou se právě prohnalo okno odhadem teprve sedmého patra.

„Zatím je vše v pořádku,“ vzpomněl jsem si na vtip z jakéhosi starého westernu, snad dokonce Sedmi statečných. Tentokrát, poprvé

v životě, mi k smíchu nepřišel. Ne, neměl jsem strach, jen jsem už nechtěl na nic myslet, ničemu se smát, o ničem vědět. Ještě přežít příštích pár sekund... Chodník se přiblížil na deset metrů. Pět. Tři.

Jeden.

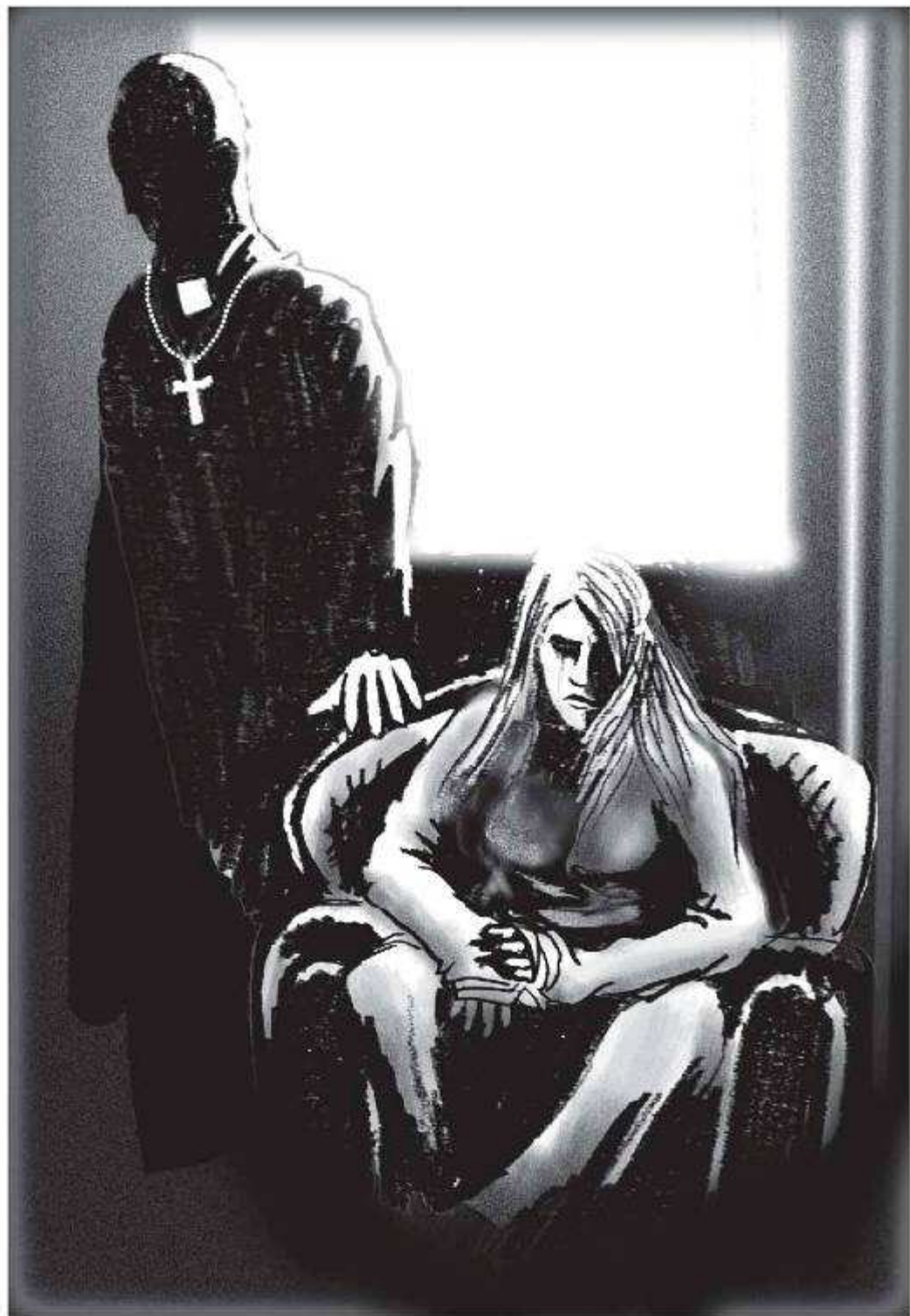
Karvinou naladěnou na vánoční strunu se rozlehlo nechutné plesknutí, jako když z velké výšky dopadne tělo někoho, koho už život omrzel. Jemné ucho nějakého nočního zvířete by možná zaznamenalo i tichý zvuk tříštícího se skla.

To se na malé kousky rozprskla drahá, antireflexní skla dioptrických brýlí.

To levé, poškrábané, už nikdy nikomu nic nepřipomene.

Ale o tom už jsem nevěděl.

STAŘEC A KRISTÝNA

Tu vůni znám. Připomíná mi bůhvíproč domov. Je to hořící podzimní listí, tlející tráva a ještě něco, co jsem nikdy nebyl schopen rozpoznat. Jenže tohle je poprvé, co tohleto cítím v zimě. O Vánocích.

Vánoce?

Já přece umřel na Štědrý den!

Zalpal jsem po dechu, kdesi kolem ledvin mě nehezky píchlo a z přesezených stehů vyrazil zástup mravenců. Staré, vráscité ruce složené mezi kolena se mi roztřáslly a oči zamžily. Sedím na posteli, v krku mám sucho a kdesi uvnitř cítím bolest. Bible se válí na zemi, kam jsem ji upustil, hřbetem nahoru, stránky pomačkané. Jestli se pro ni pokusím ohnout, je docela možné, že se budu narovnávat klidně i půl hodiny. Že to bude bolet jako samo peklo, radši nevzpomínat.

Proč by to mělo bolet?

Vždyť já problémy s páteří nemám. Stejně jako nemám *staré, vráscité ruce*.

Zdvihl jsem zmíněné končetiny ke krátkozrakým očím. Klouby zaskřípaly jako nenamazané panty. A já náhle nemohl popadnout dech.

Tohle rozhodně *nebyly* moje ruce. Mně je dvacet sedm let. Mám poměrně malé, hladké, pěstěné ruce. Nevystupují mi na nich žíly,

nemám jaterní skvrny a nehty nejsou zažloutlé, jako bych každý den celou pracovní dobu škrábal Vietnamce na zadku.

A Bibli jsem vlastně taky nikdy nečetl.

A trepky nenesím.

S tou poslední zmatenou myšlenkou mi hluboko za očima cosi cvaklo, jako když ozubená kola zapadnou na své místo. Hlavou se mi prohnala zhuštěná verze vzpomínek, které jsem naposledy viděl ve chvíli, kdy jsem se řítíl ze čtrnáctého patra, úlevný úsměv na obličej.

Vzpomínky přišly jako první.

Bolest následovala hned za nimi.

Byla úplně stejně silná, jako ve chvíli, kdy jsem si kupoval první dvoudecku tuzemáku. Sevřel jsem si hlavu těma silnýma, vrásčitýma rukama a rozplakal se jako děcko. Já už nechci dál! Zabil jsem se, mám právo ležet na studené zemi a prostě nebýt! Už jsem si vytrpěl dost!

Vydal jsem další vzlyk, po kterém mě zaškrábalo v krku, jako bych jej měl vystlaný skelnou vatou. Zrak fungující podstatně hůř než dřív mi z místa mého pobytu ukazoval jen rozmazané obrysy, ale to mi bylo jedno. Pomalu, pomaličku jsem vstal, sužován bolestmi kloubů, vrzáním šlach a nepříjemnou závratí. Nic z toho mě už neděsilo, bylo mi jedno, co to se mnou je. Vzpomněl jsem si na vyzkoušené řešení všech problémů a vyrazil k té nejtmaší rozmazané skvrně.

Ať už jsem kde jsem, mají tady docela hezký balkón.

Zalomcoval jsem klikou, otevřel dveře dokořán a roztřásl se v přívalu sněhových vloček. Venku je tma, hustě tam chumelí a já mám pocit, jako by mě kašel měl roztrhnout. Nevadí, můžu počkat, až přestane.

Odplivl jsem hustý nazelenalý hlen přes zábradlí. Ruce mi začaly křehnout, jako by ve mně už nezbývala ani jiskřička lidského tepla. Sevřel jsem zábradlí a zdvihl nohu, abych se na něj vyšvihl. O padesát, možná šedesát let dřív by se mi to asi bývalo podařilo. Teď jsem sebou málem práskl. Nějak mi bylo jasné, že bych už asi nevstal.

Potupně jsem se vrátil do bytu, našel starou, oprýskanou dřevěnou židli a odnesl ji zpátky na balkón. Vypadá to, že tentokrát

nebudu mít luxus celých čtrnácti pater. Tohle bude tak maximálně šesté, sedmé. Ale to nevadí. Netuším, co se to se mnou stalo, ale tohle stařícké, bolavé tělo ke svému konci moc potřebovat nebude. Možná by stačilo seskočit jen z té židle. Ale asi ne.

Jako ve zpomaleném filmu jsem se vyškrábal na židli, opatrně se drže ledového zábradlí. Kdyby mě ještě něco zajímalo, asi bych pocítil záchvěv soucitu ke všem důchodcům světa. Tohle bych každý den zažívat nechtěl. Tu vetchou chatrnost myslím.

Přehodit nohu přes červeně natřené zábradlí byl takřka nadlidský výkon. Sníh mi pleskal o obličej... a já vlastně ani nevím, jestli je to *můj* obličej, napadlo mě zčistajasna. Co když jsem odhadem sedmdesátiletý důchodce, co trpí alzheimerem? Co když byly moje „vzpomínky“ jen docela obyčejnou noční můrou? Staří lidé prý mívají potíže s rozeznáním skutečnosti od nereálna. Co když mi mých sedmadvacet bylo někdy před padesáti lety? Co když žádný Lukáš ani Veronika nikdy neexistovali a já se teď zabiju docela zbytečně?

I přes tyhle zrádné nápady bych se býval na jakékoli jiné možnosti vykašlal a dokončil bych, co jsem začal. Jenže pak mě napadlo, že mám možná manželku, děti, vnoučata. Zkrátka příbuzné. Co když se jim na Štědrý den zabiju jen tak pro nic za nic? Bolesti už jsem způsobil až dost... pokud se mi to vše tedy vlastně nezdálo...

Z židle jsem sestupoval ještě pomaleji. Najednou jsem měl strach, že sklouznu, polámu si hnáty a děti za mnou budou na Vánoce jezdit do špitálu. Nechtěl bych svým neznámým milovaným takhle zkazit svátky.

*

Privřel jsem dveře balkónu, abych v bytě uchoval aspoň to málo tepla, co v něm ještě zbylo a vydal se na průzkum neznámého teritoria. Ze všeho nejdříve jsem prohmatal noční stolek. Byly tam. Staromódní dioptrické brýle se skly, které by se v nouzi daly použít jako popelníky. Nasadil jsem si tu monstróznost na nos a kolem mě se náhle nacházel poměrně malý, staromódní, ale přesto útulný byt.

Ložnice, kuchyň, miniobývací, záchod kombinovaný s koupelnou. Jinak nic.

V té koupelně jsem se dlouho, předlouho osměloval. Pořád ještě si pamatuju, jak přesně vypadám. Jestli teď spatřím v zrcadle vysušenou, vráscitou verzi sebe sama, mohl bych to odnést nepěkným leknutím. A v mém věku je lepší se podobným výkyvům nálady vyhnout.

Pomalů, pomaličku jsem se smířoval s tím, co možná uvidím. Jeden nádech, druhý, třetí. Jeden šouravý krok, druhý třetí. Otevřít oči.

Ze zrcadla se na mě nerudně díval připlešlý, svrasklý, šedivými vousy obrostlý ksicht odhadem šedesátiletého člověka. Nikdy dřív jsem ho neviděl.

Já (tedy to mé mladší já, to, za které se považuji) mám zelené oči. Tenhle dědula na mě zíral kukadly blankytně modrými. Další detaily obličeje už se nedaly tak dobře vysledovat, ale já si byl prostě jistý, že takhle bych ve stáří vypadat nemohl. Ty lícní kosti byly jinak. Čelo nesouhlasilo. Vlasů jsem taky míval víc. A vůbec. Sebe sama bych přece musel poznat.

Opatrně jsem se sesul na okraj vany, najednou nevěda, co dělat. Ta bolest uvnitř mě (ta duševní, příšerná, nezměrná) na okamžik ustoupila, jak jsem napůl uvěřil, že všechno byl jen příšerný sen. Teď opatrně zdvihla hlavu, aby zjistila, jak na tom jsem. Jestli sám sebe přesvědčím o tom, že jsem jakýsi neznámý dědula, co měl o Vánocích hodně živý sen, asi už mi dá navždy pokoj. Ale na druhou stranu, co když se stalo něco jiného? Co když jsem se... hmm... třeba převtělil?

Ta myšlenka mi ani nějak nepřišla k smíchu. Vzpomínka na Veroniku, střílení, pád... to všechno bylo příšerně živé, příšerně reálné. Na život tohohle fotra jsem si na druhou stranu nevzpomínal ani trochu. Přestěhování duše vypadalo jako ta nejlogičtější možnost.

„Sakra, sakra, sakra,“ mumlal jsem si do ticha koupelny starým, chraplavým hlasem. Mohl bych počkat do rána, mohl bych najít diář s telefonními čísly, mohl bych se zkusit dovolat neznámým příbuzným. Bolest ve mně byla stejně zmatená jako já, takže by mi

dala pokoj na dostatečně dlouhou dobu. Nemusím se zabíjet tak akutně, jako poprvé. Můžu si dopřát trochu času.

Ale.

Ale co když si nevzpomenu na jediné vnouče, co když se za chvíli vrátí manželka z noční dámské jízdy (nebo co to vyvádějí důchodkyně, když nejsou v noci doma) a já ji vůbec nepoznám? Co když si na nikoho a na nic nevzpomenu už nikdy? Jak odliším možnou amnézii od možné (byť fantasticky znějící) reality? Filosofické otázky na mě zaútočily mocnou měrou.

A ještě k tomu mě začal okraj vany tlačit do kostnatého zadku.

*

Zapeklité filosofické otázky nepatří k těm, které by se daly vyřešit během několika hodin. Přijít na řešení nějakého složitého myšlenkového problému občas zabere celý život. A často se taky stane, že ani po desítkách let nejste řešení blíží než na začátku. Já teď mašíroval po kuchyni, sykal nad rozvrzanými koleny a nevěděl, co dělat. Nedokázal jsem zkrátka přijít na jednu jedinou věc, která by mě mohla jednoznačně přesvědčit o tom, co je skutečnost a co je sen...

Starým lidem to občas zapaluje nechutně pomalu.

Se zaklením jsem popadl zaprášený ovladač televize a sesul se do pohodlného houpacího křesla. Nevím, jestli zavržalo hůř ono, nebo moje klouby, ale to mi v té chvíli bylo úplně jedno. Existuje jedna věc, která mi může říct, co se to tady děje. Ano, je to televize, modla všech důchodců.

Zapnul jsem ten krám s pocitem, jako bych měl každou chvíli nahlédnout do orákula. Jestli jsem včera večer omylem zastřelil svou milou v centru Ostravy, je vysoce pravděpodobné, že to nezůstalo nepovšimnuto.

Na většině programů vysílali pořady hluboko pod úrovní mého vkusu. Podle hodin je půl jedné pryč. Štědrý den. Jestliže jsem měl jen živý sen, pak byl časově nehezky přesný.

Ve vysílání dostupných stanic jsem nenašel jediné zpravodajství. Tahle postarší televize má naštěstí ještě teletext.

Vteřiny, které zbývaly do načtení stránek, mi připadaly jako celá věčnost. Řádky textu se z temnoty vynořovaly neochotně, jak sněhová vánice rušila signál. Ale nakonec jsem to spatřil. Zprávy z domova, stránka dvěstěněco.

Nacvakal jsem na ovladači potřebné trojčíslí. Prsty se ohýbají pomalu a neochotně. Brýle tlačí na kořen nosu. Močový měchýř se zničehonic ozývá, jako by měl každou chvíli explodovat. Stáří.

Záře teletextové stránky mě bodla do očí a já si musel přisunout křeslo blíž k obrazovce, abych vůbec něco přečetl. Zemědělci stávkují, vláda se hašteří, Praha se třemi centimetry sněhu před muzeem volá o pomoc, na jaře budou záplavy. Romský mladík pobodal vlastní sestru, někdo odcizil vánoční dekoraci obchodního domu, starší občan usnul na lavičce a umrzl.

V Ostravě neznámý muž brutálně zavraždil mladou dívku, načež z místa činu uprchl.

Ledová pěst mi sevřela srdce.

Bolest vyrazila s vítězným rykem.

*

Otevřel jsem dveře balkónu dokořán, puštěnou televizi stále za zády. Jistě, je docela možné, že jsem tuhle zprávu viděl těsně před tím, než jsem šel spát. Možná mám velice bujnou fantazii, která mi událost vykreslila do nejmenších detailů. Jistě, tohle všechno by bylo možné.

Nebýt jedné jediné věci.

Ta událost se stala včera o půl deváté večer. Tou dobou se už zprávy nevysílají. Ale to není to hlavní.

Co je důležité, co je úplně nejhlavnější, je ten starý televizní ovladač.

Ten, co jsem z něj před malou chvílí smetl pořádnou, nejmíň týdenní vrstvu prachu.

*

Židle mi pod nohou málem ujela, ale v poslední chvíli jsem rovnováhu udržel. Staré svrastělé ruce sevřely zábradlí a já pomalu, opatrně přehodil levou nohu přes zábradlí. Studená trubka bolestivě zatlačila na můj rozkrok a mně bylo náhle příjemné teplo. Aspoň tedy vepředu, od pasu dolů.

Než uniknuvší moč stačila vychladnout, přehodil jsem přes zábradlí i druhou nohu. Seděl jsem teď na balkóně jako malý kluk, klátě nohama sedm pater nad zasněženou zemí. Nekontrolovatelně jsem se třásl, prsty ztrácely cit a jedna treпка právě odplachtila. Mezi krásnými nadýchanými vločkami se řítila k zemi jako kámen. Působilo to strašně nepatřičně.

V tu chvíli jsem si vzpomněl na Bibli.

Nejsem věřící člověk.

Nejsem ani ateista. Občas jsem sám sebe pokládal za satanistu, ale ve skutečnosti budu to, čemu se říká agnostik. Sice nevěřím, ale existenci vyšší moci ani nepopírám.

Teď jsem obrátil tvář k nebesům, potlačil obzvlášť nehezský nápor bolesti a cizím hlasem zašeptal: „Bože. Jestli tam někde jsi... jestli mě slyšíš... tak tě prosím, nevracej už mě zpátky. Amen.“

Pak jsem se pustil.

*

Zadek mi lehce sklouzl z namrzlé trubky, z kostrče vystřelil šíp bolesti a já najednou letěl vzduchem, vířící sníh všude kolem. Tentokrát jsem se neusmíval. Tentokrát jsem měl i něco jako strach. Tedy tu chvilku, která mi zbývala.

*

Na zem jsem dopadl s příšerným, hrozivým zapraščením. Mé chatrné kosti se v mžiku polámaly, potrhaly šlachovité maso a na některých místech vykoukly na ten boží svět. Aspoň takový pocit

jsem měl. Zmrzlá zem mě udeřila do obličeje, brýle se mi tím nárazem rozprskly do stran a já se najednou topil ve vlastní krvi. Cítil jsem, jak mi teče pod oblečením, jak mi prýští přes natřikrát zlomenou ruku, jak se z mnoha míst vsakuje přímo do sněhu. Jak mi její hladina v plicích pomalu, pomaloučku stoupá. Polovinu obličeje jsem měl zabořenou do sněhu, krk nepřírozeně vytočený nahoru.

Jak se cítí člověk zmrzačený pádem ze sedmého patra, je obtížné popsat. Kdybych řekl, že jsem si připadal jako polámaná loutka, nebyla by to pravda. Ze všech zlomenin totiž vystřelovalo tolik čirého utrpení, že jsem najednou nebyl schopen své tělo vnímat jako lidskou postavu. Místo toho jsem sám sobě připadal jako taková miniaturní hvězdokupa. Každá hvězdička byla tvořena pulsujícím centrem bolesti. Mezi hvězdami se jako sluneční vítr plazil mráz, krev a pocit, že se každou chvíli musím udusit. Jednak nedostatkem kyslíku, jednak tou příšernou zimou a jednak tím, že jsem si připadal jako ochrnutý. Najednou jsem se nedokázal seabemíř pohnout. Nemohl jsem hýbat prsty, nedokázal jsem zavřít oči, nemohl jsem se ani nadechnout. Vločky mě pomalu zakrývaly. Na vytřeštěných očích to byl nepopsatelný pocit. Mráz mezi hvězdami dosáhl absolutní nuly, krev vytvořila na pozadí temnoty jemnou šarlatovou krajku, hvězdičky se změnily v explodující supernovy a pak byla najednou strašlivá tma.

*

Vzepjal jsem se do oblouku, až postel pode mnou zaskřípala. Do plic mi proudil nádherný, čerstvý, hořícím listím vonící vzduch. Plnil jsem si jím plíce, lokal ho jako umírající žízni vodu z horské bystřiny a nemohl se ho nabažit. Nádech, výdech, nádech, výdech...

Nádech?

Výdech?

Odkdy mrtví dýchají?

„Néééééé!!!“ zaječel jsem vysokým hlasem. Vzpomínky na Veroniku mě zaplavily s obvyklou silou. Bolest, moje stará známá, se s chutí pustila do práce.

*

Několik minut po tom nádherném a současně i příšerném probuzení jsem se snažil nemyslet, nedýchat, nebýt. Nechci vidět, jak vypadám, nechci vidět, kde jsem, nechci vidět, jestli je za okny tma a jestli pořád ještě sněží. Chci být mrtvý.

Možná jsem mohl nemyslet a nedýchat, ale na moje smysly stejně útočilo ještě dost a dost dalších vjemů, které mi dávaly jasně najevo, že ať už jsem kde jsem, rozhodně jsem zase někde úplně jinde.

A někdo úplně jiný.

Ten chatrný pocit, co jsem měl ještě před chvílí v plicích, se kamsi vytratil. Ted' dýchám zase stejně lehce jako dřív. V kloubech už mě nedřou písková zrnka, už nemám pocit, jako by mi kosti ohlodávala smrtka. Naopak si připadám pružný a jaksi hladký. Mladý.

Když mi na chřípí zaútočila nenápadná vůně jakéhosi parfému, s povzdechem jsem svůj pokus o nevnímání vzdal. V kytkách se nevyznám, ale takhle je cítit orchidej, nebo něco podobného. Po hořícím listí jako by se slehla zem.

Otevřel jsem oči a zahleděl se do tmy ložnice. Za oknem s vkusnou záclonkou se opravdu dá rozeznat vířící sníh, podle té tmy je pořád ještě noc (nebo blížící se ráno) a jinak vidím temnou místnost okolo mě poprvé v životě.

„No tak se podíváme, kde to jsem,“ prohodil jsem sám k sobě.

A zajíkl se leknutím.

Po vypínači na nočním stolku jsem šátral už s celkem jasně definovanou předtuchou. Já osobně mám celkem hluboký hlas. Občas sice chrčím, když jsem nachlazený, v pubertě jsem chvílemi zněl jako kastrát, ale takhle, *takhle* jsem nikdy nemluvil.

Takhle mluvívají mladé holky nebo afektovaní homosexuálové ve špatných komediích.

Jak jsem se tak natahoval k vypínači, skoro jsem doufal, že je ze mě ženská.

*

„Uf,“ uniklo mi povzdechnutí. Ta jemná, štíhlá ručka rozhodně patřila dívce. Stejně jako bujně poprsí uvězněné ve flanelovém pyžamu, stejně jako dlouhé nohy, stejně jako hedvábně hladká kůže, blondáaté vlasy a vůbec všechno to příjemné, vláčné, pružné a hřejivé tělo, ve kterém jsem se bůhvíjak ocitl.

Ten nezvyklý pocit z nového těla byl na malý okamžik tak intenzivní, že jsem skoro zapomněl na svoji milou. Jako by vůbec bylo možné zapomenout.

Ač byl okamžik zapomnění krátký, v následujících chvílích jsem za něj zaplatil vysokou cenu. Duševní utrpení nabralo za tu chvilku nečinnosti na síle a teď se mi zakouslo do duše jako jedovatý pavouk do bezmocné mouchy. Jen to bylo asi tisíckrát hnusnější.

Stočil jsem se do klubíčka, přitáhl si peřinu až k bradě a rozvzlykal se bezmocí. Slzy tentokrát nepomáhaly ani trochu, ani maloučko, ani co by se za nehet vlezlo. Jestliže jsem ještě před několika hodinami myslel, že se zblázním, tak jsem nevěděl, co to pocit blízký zešílení je. Teprve teď jsem si pořádně uvědomoval, v jaké jsem situaci. Zabil jsem jediného člověka, kterého jsem kdy miloval. Vystřelil jsem mozek dívky, jejíž život pro mě znamenal víc než můj vlastní. Viděl jsem její roztržštěnou, krvácející hlavu, díval jsem se do těch nádherných očí, které samy už nic neviděly. Byl jsem to já, já, který násilně ukončil životní pout' toho krásného, hodného, milého člověka. Moje Veronika mohla žít ještě desítky let, mohla mít děti, které by jí byly podobné. Mohla milovat, být milována, mohla prostě *žít*. A já tohle všechno zmařil jedním, jediným činem pitomé, stupidní, lidské nenávisti.

A teď s tím musím žít.

Myslím, že v tu chvíli mi tak trochu přescočilo.

*

Jedna věc je způsobit něco, co vás téměř připraví o rozum.

Něco docela jiného je pak s tou věcí žít.

Respektive být donucen žít.

Sklouzl jsem z postele, dopadl tvrdě na kolena a na odhaleném rameni mě zašimraly dlouhé vlasy. Mezi ňadry se cosi lehce pohnulo. Řetízek. Docela obyčejný, stříbrný řetízek s prostým křížkem. Tento objev mé rozhodnutí jen posílil.

Sepjal jsem neuměle ruce, sklonil hlavu, až mi vlasy zastřely boční výhled a nazdařbůh spustil.

„Dobrý Bože. Nikdy jsem v tebe nevěřil. Teď jsi má poslední naděje. Prosím, dobrý Bože, vyslyš mě v této sváteční hodině. Ztratil jsem vlastní vinou jediného člověka, kterého jsem kdy miloval. Ten člověk pro mě znamenal víc než vlastní život...“ Hlas se mi zadrhl, jak jsem byl nucen opakovat své zoufalé duševní pochody. Přesto jsem věděl, že pokračovat prostě musím. „Dobrý Bože. Vím, že mě trestáš za to, že jsem zmařil život jednoho z tvých výtvorů. Vím, že si tu bolest zasloužím. Ale prosím, Bože, já už nemůžu dál. Nech mě umřít. Zabil jsem svoji milovanou, potrestej mě prosím stejně. Vezmi si můj život. Prosím, dobrý Bože. Prosím!“

Chvíli jsem zůstal nehnutě klečet, hlavu sklopenou, ruce sepjaté. Cítil jsem, jak mnou prochází upřímnost prosby, připadal jsem si jako nezvedené dítě před moudrým, přísným a za všech okolností spravedlivým rodičem.

„Amen,“ dodal jsem tiše.

V tu chvíli se stalo cosi podivného.

Do okna narazil vítr takovou silou, až tabule skla zapraštěla, lampička na nočním stolku zazářila silně narudlým světlem a mně se vnitřnostmi prohnalo něco jako elektrický proud. Mé sepjaté ruce od sebe odskočily, lampička zhasla a já se zhroutil na prošlapaný koberec.

Pocit strohého, nenávistného odmítnutí mi rezonoval lebkou.

*

Jak už jsem říkal, nejsem věřící člověk. Tedy nebyl jsem až do téhle chvíle. Dvě nevyvratitelná převtělení a jeden silný duševní zážitek rozmetaly pevné zdi mého agnosticizmu s neuvěřitelnou

silou. Najednou jsem si byl stoprocentně jistý, že ke mně právě promluvila vyšší moc.

A ještě jedna věc mi došla s krutou, neochvějnou neotřesitelností. Že já nikdy neumřu.

Nebude mi dopráno ukončit svůj život. Krásné, temné, hřejivé zapomnění je mi zapovězeno. Budu muset žít snad navždy a každá, každičká minuta mé existence bude vyplněna vzpomínkami na díru uprostřed Veroničina čela. Už nikdy nezavřu oči, aniž bych za nimi viděl šedožluté žmolky houpající se na hladině hospodského dřezu. Kdykoli usnu, objeví se mi před očima její tvář. Zakrvácená, s nevidomýma očima.

Ta poslední myšlenka už na mě byla moc.

Svíjel jsem se na podlaze, zatínal prsty do koberce, skřípěl zuby, kroutil se, bušil hlavou do podlahy a vydával nelidské skřeky. Už jsem nebyl člověk, byl jsem ještě o stupínek níž, než zvíře zahnané do kouta. Protože zvíře má ještě tu jednu, jedinou možnost, která mně byla odepřena.

Zvíře zahnané do kouta může prostě všechno vzdát a jednoduše umřít.

Já nesmím.

*

Každý člověk má hranice vymezující, co snést dokáže a co už je na něj moc. Kruté, ocelově neochvějné uvědomění si vlastní situace mělo za následek to, že jsem upadl do jakési apatie. Schoulil jsem se na studené podlaze do klubíčka, přitáhl si kolena k bradě a zastrčil si palec do pusy. V hlavě jsem měl najednou pocit, jako by se tam něco spálilo, zhroutilo a umřelo. Najednou se mi strašně chtělo spát. Zavřít oči, usnout a už nikdy se nevzbudit. Myšlenka na to, že já se probudím docela určitě, se mi tentokrát jakýmsi zázrakem vyhnula.

Usnul jsem jako malé dítě.

*

Probuzení bylo bezútěšné jako poušť po atomovém výbuchu. Probral jsem se ztuhlý zimou a v duši měl jako po požáru. Vzpomínky na Veroniku zaútočily během několika desítek sekund s obvyklou silou, až mi do očí zase vyhrkly slzy. Já nechci žít, prosím, nechte mě umřít.

Vydrápal jsem se na nohy jako polámaná loutka. Zcela apaticky jsem se dopotácel do malé koupelny a upřel oči na svůj nový obličej. Dívala se na mě odhadem dvacetiletá dívka. Vypadala moderně štíhle až vyhuble, oči měla zarudlé, pohled prázdný. Vlasy rozčuchané, rysy jaksi povislé. Měl jsem dojem, že za veškeré nedostatky v tom pohledném obličejí můžu já. Tedy moje mysl, moje duše, nebo co se to z mého původního já do téhle holky přeneslo. Nevesele jsem se na tu neznámou slečnu usmál. Jako by záleželo na tom, co se tady děje. Jako by mělo nějaký význam, jak teď vypadám. Já se sem přece nešel kochat svým mladým tělem.

Rozhlédl jsem se po malé místnůstce. Úzký sprchový kout, umyvadlo, zrcadlo, malá, automatická pračka, záchod. Jinak nic. Na zrcadle řada kosmetiky, dámský holicí strojek, kelímek s pastou a kartáčkem na zuby.

Nic, co by se dalo použít.

Pořád stejně apaticky jsem zdvihl pravou ruku, napřáhl se a plnou silou udeřil do stříbrné plochy.

Z kloubů mi vystřelila vlna palčivé bolesti, zrcadlo se s hlasitým třeskem rozletělo na kousky a do umyvadla dopadly první kapky sytě rudé krve.

Ruka mi pulsovala, pořezané a možná i polámané prsty krutě bolely, ale to mi nevadilo. To jsem naopak vítal. Protože jsem si vzpomněl na sních usazující se na bulvách, na imaginární hvězdokupu, na pocit topení. Na příšernou bolest polámaných kostí v starém, mrznoucím těle.

V tu chvíli tělesného utrpení jsem na svou milou ani nevzpomněl.

Zajímavý precedens.

Vytáhl jsem z umyvadla ten nejodporněji vyhlížející střep, zuby vyhrnul rukáv flanelového pyžama a na levém předloktí si tím kusem lesknoucího se skla vyrobil deset dlouhých, bolestivých, krvácejících šrámů. Prsty pravé ruky mě zrovna moc neposlouchaly, v celé ruce

mi hnusně pulsovalo, ale střep jsem nepustil do chvíle, než jsem si byl jistý, že to už stačí. Že víc bolesti zatím nepotřebuju.

*

Z té malé koupelničky jsem se vypotácel skoro jako nový člověk. Těch deset pomalých, hlubokých řezů docela stačilo na to, abych zatínal zuby bolestí a bojoval s touhou začít křičet. Ale to je přesně to pravé.

Duševní trýzeň spatřila svou fyzickou sestru, opatrně ji obešla a pak po ní skočila s vyceněnými zuby. S těmi, co na bezbranné duši tolik bolí. Dva druhy utrpení se střetly, zurážely si ty nejhorší vrcholy a paradoxně mi tak ulevily.

V nějaké staré učebnici psychologie o tomhle fenoménu možná existuje řada kapitol. Mě teorie nezajímá. Mně docela stačí prostý fakt, že to funguje.

Že smrt Veroniky bolí přesně o tolik méně, o kolik víc bolí moje tělo.

*

Z poraněných rukou mi na prošlapaný koberec dopadaly velké, tučné kapky krve a já najednou zjistil, že zase můžu uvažovat. Pocit blížícího se zešílení se kamsi vytratil, pulsující řezná zranění mi pročistila mysl. Takže se mi v hlavě zrodila klíčová otázka. Co teď a co potom?

Jakousi neuvěřitelnou shodou okolností jsem se dostal do stavu neslučujícího se se zdravým rozumem. Prokazatelně vypadám jako mladá holka a přesto mám hlavu plnou vzpomínek na život někoho jiného. Stejně jako před několika hodinami, i teď mě napadlo, že klidně můžu být psychotička trpící schizofrenií nebo něčím podobným. Možná je ten sebevražedný, zamilovaný mladík jen pouhým výtvozem mého dívčího mozku, ve kterém se něco zásadním způsobem porouchalo. Možná trpím nějakými záchvaty představ

neodlišitelných od skutečnosti. Možná se zítra probudím a zjistím, že jsem zase někdo jiný.

Všechny tyhle možnosti zněly ve skutečnosti daleko pravděpodobněji, než nějaké převtělování, ale já jaksi vnitřně věděl, že pravděpodobnost tentokrát není to správné kritérium. Psychologii jsem sice měl jen jeden semestr na vysoké a pamatoval jsem si z ní opravdu málo, ale nedávalo mi smysl, že by se takhle psychotická holka nacházela o Vánocích sama v miniaturním bytečku. Před malou chvílí jsem se poměrně nehezky zohavila a to jsem vzhůru sotva pár minut. Co bych mohla vyvést v dalších hodinách, na to radši nemyslet. Pokud nejsem úplná sirota, asi bych teď trávila svátky spíš ve vypolstrované cele, než někde bůhví kde. Pokud bych tedy byla psychicky nemocná a ne převtělený já.

Jak jsem tak uvažoval o psychiatrických odděleních, donutilo mě to zvednout pohled od zakrváceného koberce a rozhlédnout se kol dokola. Jako první jsem si všiml (budu se o sobě vyjadřovat v mužském rodě, jak jsem zvyklý. Možná jsem jen nereálná osobnost vzniklá chemickou nerovnováhou v hlavě téhle holky, ale to nic nemění na tom, že si připadám jako chlap), tak tedy jako první jsem si všiml, že byteček, ve kterém se nacházím, není ani tak byteček, jako spíš garsonka. Nebo pokoj na vysokoškolských kolejích. Já na školu sice každodenně dojížděl, ale na pokojích pár kamarádů jsem byl. Tohle vypadalo skoro stejně. Dokonce i druhá postel tu byla. Ustlaná, opuštěná, nepoužitá, ale přesto druhá postel. Vstal jsem, z rukou mi vystřelil další zášleh vítané bolesti a já se odšoural k oknu.

Rázem jsem věděl, kde to jsem.

Tohle je Karviná. Kousek odtud je průmyslovka, kterou jsem navštěvoval čtyři roky. Teď se nacházím v hotelovém domě, ve kterém má koleje místní ekonomická fakulta Slezské university. Po vystudovaném strojaři a neznámém důchodci jsem to dotáhl zřejmě na studentku ekonomiky.

Hlasitá pleskání krvavých kapek na parapet okna mi nedovolila kochat se zasněženým výhledem. Kromě toho se mi úbytkem krve začala nějak točit hlava. Tahle hubená holka vypadá, že by ji to mohlo i složit. Na druhou stranu, té krve jsem neztratil zase tak moc. Ač jsem řezal hluboko, snažil jsem se vyhnout šlachám i žilám. Šlo

jen o bolest, ne o další pokus o sebevraždu. A taky je tady ten fakt, že psychika je moje, ne té holky. Takže se možná z pohledu na krev dělá blbě mně.

Zanechal jsem planých úvah a šel shánět fáč. Na zvládnutí krutých vzpomínek bude docela stačit ta bolest, nemusím u toho viditelně krváčet jak prase na porážce.

*

Obvaz jsem po dlouhém hledání našel v miniaturním nočním stolečku, co na něm stála pořád zapnutá lampička s vyhořelou žárovkou. Přepnul jsem vypínač do opačné polohy, vyhrabal teď už nehezky oteklými prsty balíček v celofánu a v následujících minutách si hrál na sestřičku. V minulém životě jsem si maximálně občas přilepil náplast, takže jsem se teď ošetřoval značně amatérsky. Postel to odnesla řadou krvavých flíčků, občas jsem těmi pohmožděnými prsty pohnul tak, až mi uniklo tenké zakňučení, ale nakonec se dílo podařilo. Levou i pravou ruku mi ovíjel slušivý fáč, přes který prosakovala krev jen mírně. S potěšením jsem zaznamenal, že i pod obvazy to bolí úplně stejně.

*

Přešel jsem zpátky k oknu. Noční sněhová chumelenice pomalu ustávala, vzduchem se teď snášely vločky spíš už jen sporadicky. Na hezkou sněhovou peřinu to ale přeci jen stačilo. Napadlo mě, jestli vůbec našli toho dědu, co jsem se do něj vtělil v noci. Možná zapadl sněhem, možná ho najdou až na jaře. Předtím jsem si toho nevšiml, ale teď mi došlo, že v tom jeho bytě to vypadalo na akutní nedostatek ženské ruky. Možná žil sám, možná nepromluvil s živou bytostí řadu měsíců. Možná nebude nikomu chybět opravdu až do jara.

Možná stejně, jako tahleta holka.

Odlepil jsem se od okna (opravdu odlepil – ruku jsem předtím nevědomky položil na jednu z krvavých skvrn) a šel shánět nějaké doklady nebo něco, co by mi řeklo, co jsem zač. Co je to kruci za

holku, že tráví Štědrý den sama? Nemá rodiče, nemá přítele, nemá kamarády? To bychom si za mého života možná i docela rozuměli. Za mého předchozího života myslím.

Když už o tom mluvím – mí rodiče se před časem odstěhovali na druhý konec republiky. Do Prahy, k příbuzným. Když jsem se tenkrát rozhodl, že budu žít s Veronikou, dospěli jsme celá rodina k závěru, že to bude nejlepší. Mí rodiče jsou staří a v Karviné mají jen pár přátel. V Praze žijí všichni naši příbuzní, takže si rodiče mají s kým povídat a neskončí jako tolik jiných důchodců. Osamělí, věčně sedící před televizí.

Ale to jsem odbočil. Prohledal jsem osvědčený noční stolek a tentokrát neobjevil nic. Kde může mít ta holka nějaké doklady, nebo něco?

V kabelce, jak jinak.

Našel jsem ji v jediné skříni. Visela na věšáku pod dlouhým semišovým kabátem a vypadala jako něco zděděného po starší sestře. Já se tedy v dámských kabelkách moc nevyznám, ale vedle toho, co nosila Veronika, vypadala tahle věc opravdu ošuntěle.

Veronika...

Nechal jsem kabelku kabelkou a přešel k miniaturnímu sporáku v čemsi, čemu se snad dalo říkat kuchyňka. I na *kuchyňku* to bylo až nehezky malé. Bez jediného slova jsem zapnul jeden z hořáků, vytáhl z horního šuplíku nerezovou lžici a obalil její rukojeť hadrem na nádobí, co se tam válel. Pak jsem lžici držel nad plamenem, dokud jsem nezískal pocit, že mě držadlo pálí i přes ten hadr.

Tahle holka má pod flanelovým pyžamem moc hezké, hladké a ploché břicho.

Bez zaváhání jsem si druhou rukou vyhrnul kabátek a přiložil si rozpálenou lžici přesně dva centimetry nad pupek. A držel.

Takový zášleh bolesti jsem zatím nepocítil. Nevím, kde se ve mně ta síla vůle vzala, ale dokázal jsem lžici na místě udržet celé dvě vteřiny. Pak už to nešlo. Odhodil jsem lžici a sesul se na podlahu. Bolelo to tak příšerně, že mi z očí vyrazily proudy slz a já nemohl chvilí ani dýchat.

Čili přesně to, co by mě mělo přistě odradit od nevhodných vzpomínek.

*

Na tom studeném linoleu jsem zůstal minimálně čtvrt hodiny. Po deseti minutách jsem dokonce dokázal přestat vzlykat, utřel si nosík do zakrváceného rukávu a sebral dost odvahy, abych se podíval na svoje břicho. Spálenina od žhavého železa není nic hezkého na pohled. Je to daleko, daleko horší, než rozšklebená rána od střepu skla.

Málem jsem se z toho pozvracel.

Málem.

Po zmíněné čtvrt hodině mě tvrdá podlaha tlačící do kolen donutila vstát. Je sice fajn, že jsem našel účinný lék na své psychické problémy, ale takhle to nemůžu praktikovat věčně. Sice by nemusel být problém sehnat si pár žiletek a používat je tak dlouho, dokud by to bylo třeba. Ač se mi to zdálo příšerně nepravděpodobné, nezavrhoval jsem ani možnost, že čas psychické rány vyléčí.

Jenže tady byl další problém.

Já neměl tu nejmenší chuť v nějakém životě pokračovat.

Takže budu muset najít nějaký způsob, jak s ním skoncovat.

*

Seděl jsem za kuchyňským stolem, občas bolestí lapal po dechu a v prstech levé ruky si pohrával s křížkem, co mám na krku. Nevím, jestli to včera v noci ke mně promluvil Bůh, nebo je tahle holka doopravdy trochu psychicky nevyrovnaná. Co vím je, že se tady děje něco podivného. Metafyzického. Něco, s čím nemám zkušenosti.

„Kdo by mi tak mohl poradit?“ ptal jsem se sám sebe novým, nevyzkoušeným hlasem. Poté, co jsem si tak hezky užil s žhavou lžící, mi hlas zněl poněkud nakráple.

Napadali mě exorcisté, psychiatři, kněží a další a další postavy z více či méně hloupých knih a filmů. Rozumný nápad ani jeden. Snad jen toho kněze bych dokázal sehnat – kostel máme kousek odsud, na náměstí. V tenhle sváteční den tam určitě někdo bude. Ale když jsem si představil sám sebe – tedy tuhle holku – jak klečí před zpovědnicí,

vypráví nějakému knězi o událostech uplynulého roku a na závěr se mu svěřuje se svým rozhovorem s Bohem, musel jsem se po dlouhé, opravdu dlouhé době usmát. Jestliže by mě neodvezli rovnou do blázince, tak bych aspoň z kostela odešel s krásným, kontrastním obtiskem knězovy boty na kulatém zadečku. Něčemu takovému žádný rozumný člověk neuvěří.

Ale na druhou stranu...

Na druhou stranu je právě víra tím, na co se takový kněz specializuje.

A stejně mě jiná možnost nenapadá.

Je rozhodnuto.

Jdu do kostela.

*

Nejdřív jsem konečně vyhrabal z kabelky dívčiny doklady. Jmenuji se Kristýna Bajerová, je mi dvaadvacet let a pocházím z Olomouce. Jestli mám rodinu, přítele, kamarády, známé, se z občanského průkazu zjistit nedá. Jen jsem svobodná a na fotce vypadám znatelně lépe, než teď.

Vrátil jsem průkaz zpátky do peněženky (hotovostně na tom nejsem nic moc, zato mám kreditku, ke které pochopitelně neznám PIN) a málem se navlékl do toho dlouhého kabátu.

„Vzpamatuj se, sakra,“ řekl jsem nahlas sám sobě. Což o to, ono by mi to možná i slušelo, ale kdybych přišel do kostela ve flanelovém pyžamu, kabátě a lodičkách, asi by to mé důvěryhodnosti moc neprospělo. Sakra práce, když člověk jednou skončí se životem, k obyčejným starostem běžného dne se vrací podivně těžko.

Odšoural jsem se do koupelny, shodil ze sebe umazané pyžamo a pokud možno se při tom snažil vyhýbat pohledu na zranění, která jsem si způsobil. Mám strašně hezké tělo a z toho, co jsem mu udělal, je mi poněkud nehezky kolem žaludku. Ta spálenina vypadá strašně. Tu holku to musí hrozně bolet. Co jen jsem to za člověka, že jsem jí dokázal udělat něco takového? Copak jsem nějaký sadista?

Tentokrát jsem na sebe nekřičel. Jen jsem zlehka ťukl naraženými prsty o okraj umyvadla. Bolest vystřelila, myšlenky se pročistily. Na tohle si budu muset dávat pozor. Jestli o svém novém těle začnu uvažovat jako o živé, cizí, vnímající bytosti, mohlo by mi to s duševní přičetností nehezky zacvičit. V krajním případě bych si mohl dokonce vyvinout i tu schizofrenii, co jsem o ní uvažoval ani ne před půl hodinou. Byla by to asi ta nejkurióznější varianta psychické poruchy, jaká může být. Jako bych to viděl napsané v lékařské zprávě: Pacientka sama sebe považuje za mrtvého muže, je přesvědčena o tom, že její skutečná osobnost je vymyšlená a občas se poddává lesbickým sklonům.

Nádhera.

Radši jsem se oblékl.

Kalhotky se natahují naprosto stejně, jako mužské spodní prádlo. Na další pocity, které ve mně ten jednoduchý úkon vyvolal, jsem si zakázal myslet.

Podprsenka už je docela jiné kafe. Je jasné, že ty dva nesmysly na koncích se do sebe musí zaklesnout, kdežto ramínka patří na ramena, kam jinam. Jenže jak docílit toho zaklesnutí na zádech, když na to člověk nevidí, to jsem naprosto nedokázal vymyslet. Nejspíš to chce mít zdravou pravou ruku, znát nějaký grif a trénovat to od dvanácti let. Já měl zatím zkušenosti jenom s rozepínáním, což mi teď bylo k ničemu. Nakonec jsem s rezignovaným povzdechem vysvobodil svá pevná ňadra z toho nemožného vynálezu, otočil si zapínací mechanismus na břicho (jen se nedívat dva centimetry nad pupík) a pozapínal ten krám takhle. Následovala trocha gymnastiky a bylo to. Fuška.

Dál už to bylo úplně stejné. Navlékl jsem si na sebe všechno, co jsem v koupelně našel, hřebenem si učesal vlasy (sponky zůstaly netknuté, ten přirozený účes je taky moc pěkný) a zkusmo si rtěnkou obtáhl rty. Je to dost podobné, jako používat jelení lůj proti mrazu. Jen je třeba nepřetáhnout.

Nad očními stíny, tužkou na obočí a podobnými serepetičkami jsem jen bezmocně pokrčil rameny. Tahle holka má moc pěkný obličej a mně kreslení nikdy moc nešlo. Se zrcadlem ve formě

nehezských střepů a mými neohrabanými prsty by z toho nemohlo vzniknout nic dobrého. Radši ruce pryč.

*

Z koupelny jsem vyšel se smíšenými pocity. Oblékání chvílemi bolelo tak, že jsem si nehezky pokousal své svůdné rtíky. Přesto jsem se nedokázal ubránit pocitu jisté smyslnosti, až perverznosti. Moje kůže je krásně hladká, jemná, jakoby hedvábná. Tělo dvacetileté holky dělá při těch nejobyčejnějších pohybech naprosto úžasné věci. Kdyby mi v hlavě pořád nesoupeřily dva druhy bolesti, asi bych skončil ve své vlastní posteli a hrál si sám se sebou celý den. Takhle mě zajímaly jen praktické stránky mého nového těla.

Nikdy dřív mi to nepřišlo na mysl, ale ženské tělo je logicky vyvážené docela jiným způsobem. Tohle tělo má prsa odhadem dvojky, trojky. Netuším, kolik můžou takové trojky vážit, ale víc jak kilo dohromady snad ne. Přesto jsem měl při chůzi strašně podivný pocit. Ani snad ne, že se převážím, jako spíš že něco není na svém místě. Divné. Hrozně divné.

Naštěstí mám ve skříni vedle kozaček i docela obyčejné, teplé, krásné, sněhuodolné boty. Když jsem si představil, jak bych se v kozačkách na podpatku dostával do kostela, polilo mě horko. Nejspíš bych se cestou umlátil a skončil zase v nějakém dalším těle. Ach jo.

*

Na klíč od kolejního pokoje jsem nepomyslel a v půli schodiště se mi už nějak nechtělo vracet. Koleje byly podivně tiché, opuštěné, na chodbách zima jako v Rusku. Hlavou mi znova prolétla myšlenka, co jsem to za stvoření, že jsem o Vánocích sama a na takovém místě. Je docela možné, že to nikdy nezjistím.

Prošel jsem kolem vrátnice, pokývnutím hlavy pozdravil unuděného mladíka za přepážkou a vyšel do zářivé nádhery zasněženého města. Vzpomínky jako by na mě před dveřmi hotelového domu už čekaly. Popadl mě příšerný pocit nereálna, jak

jsem tam tak stál v dlouhém kabátě, vítr mi cuchal blonděaté vlasy a všechna má zranění začala zimou bolet ještě o něco víc. Stojím uprostřed docela obyčejné ulice města, ve kterém jsem vyrůstal, před několika hodinami jsem umřel a vypadám jako dvacetiletá blondýnka. Vzbudím se okamžitě, nebo až za několik minut?

*

Nevzbudil jsem se, samozřejmě, že ne. Jen se mi spustila nudle z nosu a začala mi být pěkná zima. Je to zvláštní pocit – ve svém starém těle bych se v tolika vrstvách oblečení slušně potil a teď je mi dokonce nehezky chladno. Další kapka do moře neuvěřitelnosti.

Radši jsem si utřel nos a vyrazil na cestu. Nejsem si tím jistý, ale skutečná Kristýna takhle asi nechodila. Prošel jsem kolem několika skleněných dveří a tak vím, že se jako normální holka rozhodně nepohybuju. Normální holky chodí ladně, hezky, půvabně. Já jdu jako já. Jako chlap. Jako chlap s rozhozeným těžištěm. Další věc, nad kterou bude lepší moc nepřemýšlet.

Před obchodním domem jsem si málem narazil koleno (svinsky to klouže a já jsem teď s rovnováhou dost na štíru), náměstí jsem z psychologicko preventivních důvodů obešel po dvakrát delší trase, ale nakonec jsem ke kostelu došel. Tyčil se proti zamračenému nebi jako temná, nemá výčitka. Věkem zčernalé dřevo kostelní brány na mě působilo jako zatarasená jeskyně, kříž na samém vrcholku nedávno zrenovované střechy si mě přísně měřil a já měl najednou strašně silný *pocit*. Nedokážu ho přesně popsat. Bylo to něco hlubokého, takřka pudového. Něco takového musí cítit pes, kterého jeho opilý pán nutí jít do neznámého, nebezpečného prostředí.

Stál jsem před tou věkovitou budovou dobrých deset minut. Z nosu mi zase teklo, všechna zranění bolela čím dál tím víc a moje tělo se nehezky klepalo. Věděl jsem, že do kostela chci. Že nemám sebemenší důvod ke strachu nebo ke kterémukoli z ostatních pocitů, co mi vířily myslí. Přesto jsem se k prvnímu kroku odhodlával strašlivě dlouho.

Sníh pod podrážkou zakřupal, jak jsem došlápl na první schod.

Pocity nabyly na síle.
Druhý schod.
A třetí.
A ještě několik.
Dveře kostela byly přímo přede mnou, stačilo jen natáhnout ruku.
Nechci!
Prsty v pletených rukavicích sevřely kliku.
Přikrčil jsem se, jako by mi na hlavu už už měla dopadnout cihla.
Neznabohům se to prý v kostele stává.
Stlačil jsem kliku, až tichounce zaskřípěla.
A dost.
Víc jsem prostě nedokázal.

*

Jak si ve svém novém těle nejsem dvakrát jistý, tak od kostela jsem utekl přímo tryskem. Po zmáčknutí té kliky mi to najednou v hlavě začalo řvát, jako by se na mě řítíl rozjetý vlak. Vlasy mi vstaly hrůzou, chloupky po celém těle připomínaly hřebíky a já se u těch dveří krčil jako srnka přibitá k silnici halogenovými reflektory. Nic takového jsem nikdy nezažil. Něco takového musí cítit člověk, jemuž se na krční páteř se svištěním snáší sekera gilotiny.

*

Trochu jsem se uklidnil až v kavárně na náměstí. Nechal jsem si přinést horký punč, usadil se do nejzadnějšího boxu a už zase složil tvář do dlaní. Toho jsem musel rychle nechat – prsty pravé ruky bolí víc a víc. Na jednu stranu je to dobré – fyzická bolest tak vyhrává nad svou nezdolnou psychickou sestrou. Na stranu druhou to je chvílemi docela otravné.

Složil jsem tedy ruce do klína a hluboce se zamyslel.

Děje se se mnou něco duchovního. Něco, co souvisí s křesťanstvím. Vzpomněl jsem si na dědovu Bibli, znovu jsem v prstech protočil stříbrný křížek. Možná to s tím kostelem nemá vůbec

žádnou souvislost, ale já ten pocit nemám. Tohle přece nemůže být náhoda. Dvakrát jsem se vtělil do zřejmě věřících lidí a od té doby mě jejich Bůh nemá rád. Při modlitbě mi likviduje lampičky a odmítá mě pustit do svého domu. Na druhou stranu, ten křížek mi nijak neubližuje. Nemám z něj vůbec žádný *pocit*. Jen studí v dlani jako každý obyčejný kovový šperk.

Vyhlédl jsem oknem kavárny na zasněžené náměstí. Co jsem si dokázal vzpomenout, tak občas se tady daly potkat dvojice svědků Jehovových. Většinou sice jen stáli a bez jediného slova vystavovali Strážnou věž a Probud'te se, ale věřím, že ke konverzaci duchovního rázu by se bez problémů přesvědčit dali. Jenže ať jsem koukal, jak jsem koukal, žádného svědka jsem nevykoukal. Zřejmě jsou někde zalezlí.

Ach jo.

Punč mi udělal dobře. Mému mladému, stěží šedesátikilovému tělu stačilo zřejmě i to málo alkoholu, aby se mi začala příjemně točit hlava. Kdybych chtěl bojovat s bolestí zase alkoholem, asi bych tentokrát utratil daleko míň.

Hm, alkohol... Napadlo mě, jestli může otrava alkoholem způsobit stěhování duše. Taky mě napadlo, že tohle je možná jen opilecký sen. Možná jsem usnul na střeše, objímám láhev whiskey a pomalu umrzám.

Možná...

Roztáčející se kolotoč pseudofilosofických myšlenek jsem zarazil ještě včas.

*

Spásný nápad mě osvětlil přesně v okamžiku, kdy jsem vycházel z kavárny. Nejde-li hora k Mohamedovi, musí Mohamed k hoře. Ne, neplánoval jsem návštěvu mešity, abych si ověřil, jestli na mě bude mít nepříjemný vliv i alternativní náboženství. Jen mě napadlo, že i kněží bývají na Vánoce doma. A že tedy nemusím lézt do kostela, když si chci promluvit s duchovním.

V místní telefonní budce jsem se stal svědkem zázraku. Zlaté stránky tady byly a dokonce měly skoro všechny listy. Najít v nich kněze byl sice nadlidský úkol, ale nakonec – po dobré půlhodině – se mi to podařilo. Nejdříve jsem našel místní křesťanskou charitativní organizaci, pak si z ní opsal všechna jména, potom dlouze listoval seznamem a hledal k těmhle lidem čísla domů.

Kněze jsem našel tři.

Jeden bydlí v Orlové, další v Petřvaldě.

Třetí kněz, otec Stoklasa, má byt kousek odtud.

*

Vážně netuším, co je tahle Kristýna zač. Mobil nemá, telefonní kartu nemá a těch pár drobných v peněženke bych si měl asi šetřit. Telefonní automat stejně už dávno nemá škvíru na drobné. Nechápu, jak to lidé dělají, když si potřebují nutně zavolat. Jakožto bývalý vlastník mobilního telefonu jsem to nikdy řešit nemusel. O to víc mě nejasnost problému zaskočila nyní. Kupovat kartu se mi vůbec nechtělo, vážně už toho v malé, vkusné peněženke moc nemám. Mimochodem, není v ní ani jediná fotka. Divné.

Nakonec jsem pokrčil rameny, opsal si adresu otce Stoklasy a vyšel z příjemně vyhřáté budky.

Zase se do mě dala zima.

*

Ulici, kde kněz bydlí, jsem našel docela snadno. Bylo to kousek od kostela, asi tak deset minut svižné chůze. Čili mně to trvalo dvakrát tolik.

Cestou jsem uvažoval, co sakra knězi vůbec řeknu. Jestli mu začnu líčit dopodrobna celý můj pohnutý osud, asi se mnou vyrazí dveře, víra nevíra. Ale jakou pohádku si mám vymyslet? Jestli očešu všechno nereálné, těžko dostanu odpověď na svůj problém. Když se potřebuju dozvědět odpověď na věci mírně řečeno nepravděpodobné, těžko je můžu ze svého vyprávění vypustit.

Za těchto a podobných úvah jsem došel až na žádanou adresu. Na otlučených zvoncích chyběla jména, okolí vypadalo tak, že za hluboké tmy bych se sem v tomhle těle bál pustit a celé to tady vůbec vypadalo strašně neutěšeně. Nesvátečně.

Na druhou stranu, vchodové dveře byly dokořán.

Pustil jsem se do temné, močí páchnoucí chodby. V prvním patře jsem knězovo jméno na dveřích nenašel. Ve druhém také ne. Až ve třetím, předposledním, se na mě usmálo štěstí. „Stoklasa,“ stálo na omšelém, černém štítku vyvedeno obyčejnými, geometricky nudnými písmeny. Přiložil jsem prst levé ruky ke zvonku, dvakrát se zhluboka nadechl a zůstal stát jako ze dřeva vyřezaný. Nějak jsem se nemohl odhodlat to malé studené tlačítko stisknout. Před očima se mi mihla představa, jak vpádám doprostřed rodinných vánočních příprav, jak mě laskavý kněz zve dál a já mu vyprávím své fantasmagorie před celou rodinou. Tohle přece nedokážu.

Ale dokázal jsem.

Stačilo si vzpomenout, proč jsem vlastně tady.

Bolest vystřelila, mně se ujasnily priority a zvonek se rozdrnčel.

Pak bylo zase ticho.

*

Knězovy kroky jsem zevnitř neslyšel. Najednou prostě zarachotil zámek, dveře se otevřely a já pohlédl do obličeje statného, přátelsky se tvářícího chlapíka odhadem mého věku. Mého skutečného věku myslím.

„Dobrý den slečno, copak si přejete?“ otázal se mě kněz přátelským tónem.

„Dobrý den,“ vzpamatoval jsem se poměrně rychle z toho, že mě někdo oslovuje slečno. „Nerad... nerada vás ruším, ale hrozně bych si potřebovala s někým promluvit. Jde o otázku víry a já nevím, na koho se mám obrátit,“ vysypal jsem ze sebe co možná nejrychleji.

„Ale jistě, bude mi potěšením. Pojd'te prosím dál,“ usmál se znovu kněz.

Tentokrát se žádný *pocit* neozval.

„Dáte si něco k pití? Kávu, čaj?“ chtěl vědět otec Stoklasa, když jsem se usadil v pohodlném křesle.

„Čaj by byl fajn,“ pokusil jsem se o úsměv. Snad mi jde ovládní cizích mimických svalů líp než chůze.

Čaj byl silný, dobrý a krásně horký. Po té ledárně venku mi přišel hrozně vhod.

„Tak copak vás trápí, dcero?“ zeptal se kněz, když jsem odložil zpola prázdný šálek. Jestli mi před chvílí přišlo divné oslovení slečno, tak teď to bylo ještě o řád horší. Pocit nereálna ve mně už zase zvedl hlavu.

„Víte, otče,“ začal jsem nesměle. „Hrozně si vážím toho, že jste si na mě udělal čas takhle o Vánocích. V minulých dnech jsem zažil něco strašně zvláštního a cítím, že sám si s tím neporadím. Zkoušel jsem hledat pomoc v kostele, ale...“ V tu chvíli jsem se odmlčel. Kněz si mě měřil sice stále laskavě, ale něco jako by se v jeho obličeji změnilo. S bodnutím paniky mi v krátkém okamžiku jasnozřivosti došlo, že jsem právě mluvil tak, jak jsem byl zvyklý po sedmadvacet let. V mužském rodě.

„Ehm,“ odkašlal jsem si, nevěda co říct. „Ta přehánění k tomu příběhu patří.“

Otec Stoklasa jen pokýval hlavou.

„Víte, otče, já vážně nevím, kde začít,“ svěřil jsem se, když se chvíle ticha začaly neúnosně protahovat. V duchu jsem se proklínal za to, že nedokážu sehrát holku se vším všudy ani v takhle důležité situaci. Jakou *pohádku* si mám vymyslet teď?

„Začněte od začátku, dcero... synu. A pamatujte, že kněz je něco jako lékař. Já si váš příběh nechám pro sebe, ať už mi řeknete cokoli.“

A tak jsem ze sebe vysypal úplně všechno. Od začátku až do konce. Nevynechal jsem svou depresi, zmrvenou pomstu, sebevraždy... jen o sebemrzačení jsem se nezmínil. Měl jsem pocit, že přesně tohle by byla ta poslední kapka, kterou by kněz už nestrávil. Ruce pořezané žiletkou jsou pro docela obyčejné psychotičky přece tak *typické*.

Po celou dobu svého vyprávění jsem se nedokázal knězi podívat do očí.

„To je velmi zajímavý příběh...“ pokýval Stoklasa hlavou, jako by mu nebylo odhadem třicet, ale nejmíň padesát. Vůbec se na člověka mého věku choval strašlivě dospěle. Otcovsky.

„Chápu, zní vám to jako blouznění šílené holky. Taky bych nevěřil. Odpusťte, že jsem obtěžoval,“ zvedl jsem se k odchodu. Co mě to napadlo, když jsem doufal, že tomuhle někdo uvěří?

„Ne, ne, posad'te se prosím,“ vstal i kněz. „Váš příběh je sice opravdu hodně podivný, ale já vám věřím.“

„Opravdu?“

„Opravdu. Víte, povolání zpovědníka lidských duší vyžaduje mezi jinými i znalost lidské psychiky. Jistě, mohu se plést, ale vy nevypadáte jako někdo, kdo si tohle vše vymýšlí. Máte v očích skutečnou bolest.“

„Děkuju,“ vypravil jsem ze sebe. Víc mi náhle se objevivší knedlík v krku nedovolil.

*

„Mohu se podívat?“ otázal se kněz po dalším šálku čaje.

Bez okolků jsem mu podal stříbrný křížek, co se mi pořád houpal na krku. Otec Stoklasa jej dlouho obracel v prstech, tvářil se u toho přemýšlivě a sem tam si něco zabrumlal.

„Ano, i mně to přijde divné,“ nevydržel jsem už tu napjatou atmosféru. „Do kostela se nedostanu, ale tohle mi nic nedělá.“

„Něco vyzkoušíme,“ pronesl kněz a zmizel kdesi v dalším pokoji. Napadlo mě, jestli nejde volat policii nebo rovnou blázinec. Na ten blázinec bych si vsadil spíš.

„Vyzkoušejte tohle,“ vrátil se otec s velkým, dřevěným, vyřezávaným křížem. Krucifix se tomu tuším říká.

Natáhl jsem se pro něj se smíšenými pocity. Ten strach, co jsem měl před kostelem, se zatím nedostavil. Necítil jsem z dřevěného kříže nic, žádné duchovní vibrace, žádné cokoli. Ale stejně jsem kolem něj svíral prsty opatrně. Nic se nestalo. Pak už ano. Z prstů

levé ruky mi do celé paže vystřelila příšerná křeč, až jsem se najednou nemohl nadechnout. Ruka se otevřela sama od sebe, kříž zaduněl na podlaze. V hlavě mi zase zazněl pocit jakési cizí, mocné nenávisti. Nebyl tak silný, jako poprvé.

Byl mnohem silnější.

„A tohle jste taky nehrál,“ poznamenal kněz.

Nebyla to otázka.

*

Než jsem se vzpamatoval, než jsem vůbec začal cítit pořezanou ruku, uběhlo snad deset minut. Bolest z řezných ran se vrátila o něco dřív, než cit.

„Děje se tady něco, s čím jsem se doposud nesetkal,“ prolomil ticho kněz po těch deseti minutách. „Ano, máte pravdu, jsem dosud mlád, ale teologii studuji již několik let. Jestli to mohu sám o sobě tvrdit, jsem velmi pilným studentem.“

„Takže víte, co se se mnou děje?“ vypravil jsem ze sebe zoufale.

„Mám jistou hypotézu,“ svěřil se mi kněz vyhýbavě. „Začněme tím nejjednodušším. Vaším šperkem. Vezměte si jej.“

Pro svůj obyčejný, stříbrný křížek jsem se natahoval s pocitem, jako bych sahal na elektrické vedení. Když mi jej kněz upustil do dlaně, zadržel jsem dech.

Nic se nestalo.

Vůbec nic. Křížek mi v dlani ležel stejně mrtvý a nehybný jako předtím. Žádné výboje, žádná duchovní poselství. Nic. Otázal jsem se kněze, jak je to možné.

„Na rozdíl od vašeho šperku je tento krucifix skutečným symbolem mé víry. Byl požehnan, byl mi předán mým nadřízeným. Každého večera je svědkem mých modliteb. Nechci se vás dotknout, ale tento křížek,“ ukázal zase na malý kousek kovu, „je pro vás jen ozdobou. Nemáte k němu žádné duchovní pouto.“

„Jistěže nemám,“ namítl jsem logicky. „Nejsem věřící.“

„Ano, promiňte, špatně jsem se vyjádřil,“ zdvihl ruce kněz. „Chtěl jsem říci, že původní obyvatelka tohoto těla k němu neměla

žádné duchovní pouto. Je překvapivě obtížné přijmout rozumově to, co víra přijala již dávno.“

S tím jsem nemohl než souhlasit.

*

V následujících minutách jsme probrali všechny možné hypotézy, které by mohly pasovat na můj stav. Otec Stoklasa se opatrně vyslovil ohledně toho, že bych mohl být možná posedlý d'áblem. Já se mu chtěl taktně vysmát, ale tak duševně v pohodě, abych něco takového dokázal, ještě pořád nejsem. Tak jsem jen poznamenal, že kdybych byl posedlý d'áblem, asi bych se nepokoušel o sebevraždu. O tom, že by mě ten d'ábel pak asi nedokázal přivést zpátky k životu, ani nemluvě.

„Promiňte, jestli se rouhám,“ dodal jsem omluvně.

„Odpouštím vám,“ řekl kněz vážně. „Jinak máte samozřejmě pravdu. Posednutí d'áblem či démonem se takto neprojevuje. Spíše bych řekl, že vy sám jste nečistá síla, démon, který si půjčuje lidská těla, aby mohl páchat nepravosti.“

Můj nevěřící pohled naplněný pohrdáním se do kněze přímo zabodl.

„Jistě, jistě, vím,“ zdvihl opět ruce otec Stoklasa. „Z vašeho příběhu vyplývá, že jste vedl dobrý život, že jste dokázal milovat celým srdcem a že k hříchu vraždy vás dohnala jen a jen nezměrná bolest. Máte pravdu, tohle na zlého démona nevypadá.“

No proto.

„Takže?“

„Takže na to možná jdeme ze špatného konce. Cesty Páně jsou nevyzpytatelné a já jsem pouhý člověk.“

„Co tím chcete říct?“

„Tím chci říct, že to, co se vám děje, mi nedává z náboženského hlediska příliš smyslu. Sám na vlastní oči jsem viděl, jak milostivý Bůh odmítá vaši prosbu. Katolická církev učí, že smrtelný hřích je neodpuštělný. Vy jste se dopustil vraždy, cesta do Nebe by vám tak měla být zapovězena. Po smrti... vidíte, další smrtelný hřích... tak

tedy po smrti byste měl přijít přímo do Pekla, kde je pláč a skřípění zubů. Namísto toho však,“ promnul si rašící strniště kněz, „jste se vrátil na tento svět. Takže zde možná působí ještě jiná síla, nebo snad lépe řečeno jiný Boží záměr. Náš Pán s vámi má možná další, důležité plány. Proto jste neskončil v Pekle, ale byl jste znovu povolán do života.“

„Ale proč pak ta nenávisť?“ otázal jsem se logicky.

Kněz se zamračil, znovu si promnul strniště a pak zopakoval: „Cesty Páně jsou nevyzpytatelné a já jsem jeho pouhý služebník. Nemám tušení, proč vás Pán trestá takovýmto způsobem. Já si ani nejsem jistý, jestli je to trest, jestli vaše nekončící utrpení nemá jiného důvodu.“

V té chvíli mě něco napadlo.

„Počkejte, otče,“ naklonil jsem se k němu rozrušeně blíž. „Co když jste předtím uhodil hřebík na hlavičku? Co když to mé převtělování a ta Boží nenávisť vůbec nesouvisí?“

„Co tím myslíte?“ otázal se tentokrát otec.

„Co když moje nesmrtelná duše nepřijde do Pekla proto, že tady zůstalo něco nevyřešeného? Co když musím dokončit jistou záležitost, abych mohl najít pokoje? To se přece občas stává, ne? Duchové, hovory ze záhrobí a tak!“ Oči mi rozčilením přímo hořely. Takhle jsem se v minulosti cítil vždycky, když jsem padl na řešení nějakého problému. Snad intuice by se tomuhle pocitu dalo říkat.

Otec Stoklasa se na mě díval nejdřív nechápavě, pak už ne. To, jak mu došlo, co myslím tou nedokončenou věcí. Co jediné můžu myslet.

„Zadrž, synu!“ přešel rozčilením na tykání. „Neber na sebe další smrtelný hřích! Vždyť ani nevíš, jestli máš pravdu! Nesmíš zabít další lidskou bytost! Vzpomeň, jaká muka takový čin přináší!“

Veroniku mi tedy vážně připomínat neměl.

Vstal jsem.

„Nemohu ti dovolit odejít z tohoto bytu s pomyšlením na vraždu!“ vyskočil i kněz. Byl o hlavu vyšší než já, vážil odhadem o čtyřicet kilo víc a kdyby chtěl, mohl mě klidně zadržet na místě, dokud by nepřijela policie.

„Říkal jste, že cokoli vám řeknu, zůstane mezi námi,“ pravil jsem s obviňujícím pohledem svých krásných kukadel.

Na kněze to bohužel nějak nezapůsobilo.

„Nemohu ti to dovolit, synu, prostě nemohu! Měl bys hledat způsob, jak dosáhnout Božího odpuštění a ne na sebe brát další hřích! V sázce je tvá nesmrtelná duše!“

„Sakra! Vy sám jste přece uznal, že se tady děje něco divného. Že není normální, aby mě Bůh osobně nesnášel, místo toho, aby mě normálně poslal do pekla jako miliardy dalších hříšníků! Vždyť něco takového nedává smysl!“

„Možná máš pravdu, synu,“ změnil otec Stoklasa nečekaně taktiku.

„Ano?“

„Je to možné. Nedovedu si vysvětlit, proč pociťuješ nelibost našeho Pána, ale nevěřím, že by tě chtěl trestat pobytem na této Zemi. Peklo je místem, kde hříšníci pykají za své činy. Nechci se dotknout tvé bolesti, ale nevěřím, že by mohla být horší než to, co stvořil namísto trestu náš Pán.“

Nějak jsem nechápal, proč se mnou kněz náhle souhlasí.

A proč se tak smutně usmívá.

„Je mi tě líto, můj synu. Protože ve skutečnosti nemáš na vybranou. Jestliže máš pravdu a další vraždou dosáhneš své konečné smrti, skončíš v Pekle. Pakliže se své pomsty vzdáš, budeš možná navždy bloudit tímto světem a poneseš si svou bolest s sebou. Nebudu ti bránit v odchodu, rozhodnutí je na tobě.“

A s těmi slovy mi kněz ustoupil z cesty.

Já se místo jakéhokoli odchodu zhroutil zpátky do křesla.

*

Ten mizera kněz mě zastavil účinněji, než kdyby mě svázal do kozelce. Jaký by měla smysl vražda Lukáše, kdybych místo konečného spočinutí přišel do Pekla? Dřív, jako agnostik, jsem prostě předpokládal, že po smrti není vůbec nic. Jen nebytí. Sladké,

nevědomé nebytí. Teď, po dvou převtěleních jsem už věděl, že pravda je někde úplně jinde.

„Co mám dělat?“ upřel jsem na kněze slzami zalité oči. Z té bezvýchodné situace mi bylo tak úzko, že se to nedá ani popsat. Připadal jsem si jako člověk, kterého za chvíli odvedou na kruté mučení a on s tím nemůže nic, ale vůbec nic dělat. Té nepředstavitelné bolesti se nemůže vyhnout, ví, že ji bude muset snášet dlouhé hodiny a možná i dny. Roky a staletí, v mém případě.

„Vím, že je to těžké, ale věř mi, že každá bolest časem poleví. Zkus brát svůj život z té lepší stránky. Využij jej pro konání dobra, pokus se odčinit, co jsi provedl. Zabití člověka je hrozná věc, ale věřím, že usilovnou pomocí svým bližním dokážeš svému svědomí pomoci.“

Jen jsem se nevesele ušklíbl. Se zabitím člověka bych se býval duševně vypořádal. Zabít *milovanou bytost* je něco naprosto jiného. Ten rozdíl je nesmírný, obrovský, příšerný, nepopsatelný. Když jsem to otci řekl, jen svěsil smutně hlavu a nabídl mi útěchu ve formě společné modlitby.

Přijal jsem. Mně se hodí jakákoli útěcha.

Otec Stoklasa pověsil zpátky na místo ten dřevěný krucifix. Potom jsme se začali modlit. Opakoval jsem po knězi slova, cítil kdesi uvnitř podivný pocit a čekal každou chvíli další odmítnutí.

Modlitba otce Stoklasy nabývala na procítěnosti. Opakoval jsem po něm a cítil, jak se kdesi uvnitř mě probouzí maličký, nepatrný zárodeček naděje. Bůh je milosrdný, tenhle dobrý člověk vedle mě by v něj přece nevěřil, kdyby nebyl. Určitě mi odpustí, když mi církev pomůže. Budu se modlit třeba celý den po zbytek života a Bůh pochopí, že je mi líto všeho, co jsem kdy mohl udělat. Určitě mi odpustí.

„Amen,“ pronesl otec Stoklasa.

„Amen,“ řekl jsem já.

Mé ruce od sebe odskočily, krucifix vzplál jasným plamenem a krásné broušené číše ve vitrínce explodovaly, jako by byly až po okraj nacpané semtexem. Já to v té chvíli moc nevnímám, musel jsem bojovat s pocitem, jako by mi někdo pral proud přímo do obnažených nervů.

Pocit mocného, nesmiřitelného odmítnutí mi rezonoval lebkou.

*

S otcem Stoklasou jsem se rozloučil krátce před polednem. Ráno mě přivítal mladý, vitalitou číšící kněz. Teď jsem opouštěl člověka zlomeného, hluboce zasaženého mým utrpením. Neptal jsem se ho na to, co cítil ve chvíli naší modlitby on, ale z výrazu jeho tváře mi bylo jasné, že na malý okamžik pocítil na vlastní kůži nenávist svého Boha. Nesmiřitelnou, krutou, mocnou. Neslučující se s představou Boha, který je láska.

I v mém stavu mi toho dobrého člověka bylo líto.

*

Už zase je mi zima. Má zranění přešla z počátečního žhavého pulsování do dalšího stavu. Ano, i bolest má různé stupně. Nejdřív bolí, řeže a je intenzivní a nezkratná. Pak se usadí o něco hlouběji, jakoby otupí, ale ve skutečnosti se pouze rozleze šířeji a začne působit s vytrvalostí nenasytného červa. Stane se podobnou horečce stravující postupně celé tělo.

S duševní bolestí je to podobné.

Ta krutá, nepředstavitelná vlna agonie se jakoby rozplizla do stran. Otupěla a ztratila něco ze své síly, alespoň zdánlivě. Ve skutečnosti se mi rozleza do celého těla, do celé duše a začala tam působit jako rakovina. Nevím, jestli jsem měl zvýšenou teplotu, ale začal jsem si připadat hodně, opravdu hodně nemocný. Nějak takhle se musí cítit starý, unavený pes nakažený prašivinou. Tělo se mu rozkládá, třese, před očima defilují neexistující události. Nohy se motají, v puse je sucho, všechno bolí.

Je to příšerné, být nemocným psem.

Je to příšerné, být nemocnou dvacetiletou holkou.

*

Vrátil jsem se zpátky na koleje. Ten znužený kluk tvrdě spal, hlavu složenou vedle staromódního telefonu z černého plastu. Minul jsem ho tiše, abych ho neprobudil, vystoupal do svého patra a vešel do prázdného pokoje. Dýchla na mě osamělost, smutek, deprese.

V nočním stolku jsem našel plátíčko aspirinů. Rozkousal jsem tři tabletky, zapil je vodou z kohoutku, zalezl pod peřinu a doufal, že se mi nebude nic zdát.

Usnul jsem, jako když mě do vody hodí.

*

Tentokrát nebyly žádné odporné sny. Spal jsem krásných, nerušených dvanáct hodin. Když jsem se vyhrabal z postele, byla za okny tma rušená jen výbojkami pouličního osvětlení. V těch kuželech světla hravě tančil sníh. Byl Štědrý večer a já byl na celém světě úplně sám.

Sám a nemilován.

Sám a opuštěn.

Sám a rozhodnutí tohle martyrium ukončit za každou cenu.

Nevím, jestli mě to napadlo někdy během spánku, nebo až teď, ale najednou jsem měl jasno. Bůh mě nenávidí, jako bych mu něco udělal. Svět je plný vrahů, maniaků a zrůd, co se po svých činech klidně obrátili na víru. Je Bůh miluje. Neodtrhává jim sepjaté ruce od sebe, nepálí jim krucifixy nad hlavou a neodpírá jim pocit, který přináší upřímná modlitba. Psychopatičtí vrazi dětí, sadisté, váleční zločinci, ti všichni jsou na tom před Bohem nejspíš líp než já.

Tak ať. Buď vůle Tvá.

V tom osamělém vysokoškolském pokoji jsem se musel do tmy nehezky usmát. Na Štědrý den, v jednom z nejdůležitějších křesťanských svátků, mi v hlavě uzrálo rozhodnutí.

Jestliže mě má za nepřítele samotný Bůh, kdo je pak mým přítelem?

Že by nepřítel nepřítel?

V Pekle to nakonec možná bude docela fajn.

*

Když se to tak vezme, necítil jsem v posledních hodinách k Lukášovi žádnou nenávist. Všechna se přetavila do bolesti, kterou jsem si od smrti Veroniky musel vychutnávat. Když se to tak vezme, nešel jsem se mstít. Jen jsem si šel zajistit místo v Pekle. Upnul jsem se k myšlence, že má nesmrtelnost nemá s Bohem co dělat. To jen moje zoufalá duše podvědomě touží po pomstě a odmítá doputovat na místo určení. Z psychologického hlediska možná moje duše věří tomu, že Lukáš je původcem mé bolesti. Kdyby jeho nebylo, nikdy bych si nekoupil perkusní pistoli. Kdyby jeho nebylo, nikdy bych o svou Veroniku nepřišel. Kdyby jeho nebylo...

Však už brzy nebude.

*

Sešel jsem po schodišti, minul vrátnici. Ten mladý kluk už tam nebyl, jeho místo zaujal jakýsi starý, zarostlý děda. Popřál mi veselé Vánoce a mlsně se při tom olízl. Když jsem z něj pocítil závan rumu, poctil jsem ho ryze nevánočním doporučením, co si s tím jazykem má udělat. Z hezkých dívčích úst zněla ta slova strašně nepatřičně.

Nejbližší autobus jede od obchodního domu. Nevím, jak to jezdí zrovna na Štědrý den, ale v případě nouze si vezmu taxi. Nechce se mi čekat až do zítřka, nechce se mi čekat na svátky. Čím dříve sprovedím Lukáše ze světa, tím dříve budu mít od všeho pokoj.

Tentokrát nemám pod kabátem pistoli. Jen dlouhý, kuchyňský nůž. Taková mladá, dvacetiletá holka se ke svému cíli dostane jistě mnohem snáz, než mé dřívější já. Sladké objetí, přivonění k dívčím vlasům... a krk probodnutý solidní nerezovou ocelí. Znovu jsem se ošklivě usmál, když jsem si představil, jak se ten parchant bude tvářit, až mu řeknu něco osudového. Něco, podle čeho mě pozná. Ještě nevím, co to bude, ale já už něco vymyslím. Času na to budu mít ještě dost.

*

Podle orvaného jízdního řádu to vypadá, že by jeden autobus přijet měl. Sice to bude až za hodinu a deset minut, ale ve skutečnosti jsem čekal větší nepříjemnosti. Takhle bych se mohl ještě vrátit na koleje a chvilku odpočívat. Nevím, čím to, ale ta pořezaná ruka bolí čím dál tím víc. Tu levou myslím, tu s deseti dlouhými šrámy. Spálenina na břišku byla zpočátku daleko horší, ale teď ji vedle té ruky už skoro ani necítím. Možná jsem si měl vyměnit obvaz nasáklý krví, možná jsem neměl řezat tak hluboko. Ale to je jedno. Na bolest si začínám zvykat a strach z otravy krve je u mě trochu bezpředmětný. Já na otravu krve neumřu.

Ale stejně to začíná být docela nepříjemné.

Nejenže ta ruka bolí jako samo peklo, ale bolest jako by se začínala rozlézat. Spolu s tím mi začíná být chvílemi teplo a chvílemi strašná zima. Snad mě to nesloží předčasně.

S takovými a podobnými myšlenkami jsem se usadil na ledové sedátko u zastávky. Horečnatá fáze byla zrovna našťěstí ve fázi tepla, takže ten chládek byl docela příjemný, ale stejně jsem radši vstal. Vážně mi není dobře. Možná bych se měl na tu pomstu radši pořádně vyléčit...

A nebo radši ne. Čím dříve to bude za mnou, tím líp.

*

Ve chvíli, kdy se v zatáčce vynořil autobus, jsem měl za sebou už tři záchvaty jakýchsi halucinací. Z bezmračné oblohy se v nich sypal rudě zbarvený sníh, jehož vločky strašně připomínaly peří. Když jsem se natahoval, abych sníh zachytil do dlaní, vždycky v poslední chvíli zmizel. Na tvářích jsem ty krvavé, tučné vločky cítil, ale když jsem se svého obličeje dotkl, nebylo po nich ani památky. Bud' se vypařují tak strašlivě rychle, že si to nedovedu ani představit, nebo žádný sníh nepadá. Během těch tří záchvatů jsem byl přesvědčen, že správně je první možnost. Mezi nimi jsem si o svůj zdravotní stav začal dělat i cosi jako starosti.

Odpočítat přesnou sumu, kterou po mně nevrlý řidič chtěl, bylo nad mé síly. Vylovil jsem peněženku z kapsy (tou pravou,

pohmožděnou rukou; tou levou chvílemi nedokážu ani pohnout) a s psím pohledem v krásných očích požádal řidiče, ať si vyloví, kolik potřebuje. Věřím, že kdybych nebyl krásná slečna se strhanými rysy, poslal by mě kamsi. Takhle jenom něco zabručel, odpočítal devětadvacet korun a pak už jsme jeli. Já, řidič a autobus. Víc se nás v ten sváteční den na cestu nevydalo.

Schoulil jsem se na jedno ze sedadel nejvíc vzadu, přitáhl si cípy kabátu blíž k tělu a pokusil se najít takovou polohu, ve které bych si současně neležel na levé ruce a přitom měl jakousi oporu. Nevím, čím to je, ale v posledních několika minutách začínám mít problémy s udržením rovnováhy.

*

Cesta z Karviné do Ostravy trvá normálně něco kolem hodiny. Mně tentokrát připadala strašlivě krátká. Při prvním pohledu z okna tady byla Karviná. Stačilo mrknout a byli jsme v Petřvaldě. Pak jsem měl chvíli pocit, že na mě někdo mluví a že autobus jede nějak tiše, ale pocit pominul a při třetím mrknutí tady byla Ostrava.

„Vážně jste v pořádku, slečno?“ probudil mě starostlivý hlas toho zarostlého, nabručeného šoféra.

Na to, abych mu odpovídal, jsem najednou neměl dost síly. Jen jsem tedy němě pokýval hlavou a zvedl se k odchodu. Věřte nebo ne, nebylo to tak jednoduché, jak to asi zní. Při prvním pohybu se mi prudce roztočila hlava, z proklaté levačky vystřelil zášleh agonie přímo obludné a mně najednou po čele tekly proudy potu, ač mi před chvílí připadalo, že snad sedím v mrazáku.

„Fakt nevypadáte dobře, nemám zavolat sanitku?“ staral se dál řidič.

Vzalo mi to dobrou polovinu mých zbylých sil, ale dokázal jsem se přinutit k odpovědi: „Ne, to bude dobrý. Čekají na mě kamarádi. Ale děkuju, jste hodný.“

Dokonce i úsměv se mi docela povedl.

Ty tři věty a úsměv kupodivu zafungovaly jako rozcvička na výdej sil. Řekl jsem si, že jestli se mi povedlo tolik, tak vstát taky dokážu.

A dokázal jsem.

Z autobusu jsem sice spíš vypadl, než vyšel, ale to nevadí. Pro začátek to nebylo tak špatné.

Zorientovával jsem se nepoměrně delší dobu, než obvykle. Z nebe se už zase sypal ten rudý sníh, autobus kamsi odlétl a moje levá ruka najednou připomínala jednu obrovskou, otevřenou ránu. Pulsující bolest prosvítala přes rukáv kabátu, v mase se hemžili červi a na křídově bílé kůži vystupovaly antracitově černé žíly a tepny.

Když jsem se čelem opřel o ledový kandelábr, šílené představy trochu ustoupily. Natolik, aby mi došlo, že v takovémhle stavu mám strašně málo času.

Sesul jsem se na špinavou lavičku, napůl se vysvlékl z kabátu a opatrně, přepatrně si vyhrnul rukáv svetříku.

Co jsem spatřil, pohnulo žaludkem i mně. Ty odporné vize před několika desítkami vteřin byly skoro přesné. V ruce se mi sice nehemžili žádní červi, ale obvaz byl nehezky nasáklý tmavou, zaschlou krví a kůže mezi fákem a vyhrnutým rukávem vypadala příšerně nezdravě. Jako by začala černat zevnitř. Jako by začala *hnít*.

Najednou mi bylo naprosto jasné, že mi zbývá maximálně hodina života. Ty vystupující žíly a žilky neobsahovaly normální, zdravou krev. Nákaza se šířila do celého těla, otrava postupovala nehezky rychle a já možná ani nestihnu dokončit, co jsem začal. Umřu, i kdyby mi tu zhnisanou levou ruku okamžitě amputoval tým špičkových odborníků.

Musím sebou hodit.

*

Navlékl jsem si zpátky kabát, udělal pět vrávoravých kroků a vstoupil přímo do dráhy jedoucího auta. Kdybych šel na tramvaj, v životě bych se nestihl dostat k cíli.

Brzdy zaskřípěly, světlo mě bodlo do očí a já měl najednou pocit, jako když se vznáším. Má ruka se změnila ve změř umělohmotných hadiček, ve kterých teklo špinavé bláto. Strašně to lechtalo.

Může bolest lechtat?

Tentokrát mě probudilo prudké zatřesení. Nebo spíš to, jak mi někdo sevřel útlá ramena. Málem jsem se bolestí pomočil.

„Jsi blbá, nebo co?“ pronikl ke mně hlas sotva osmnáctiletého mladíka. Jeho obličej s hezkými rysy se chvíli vzdaloval, chvíli nepřírozně mohutněl a zase splaskával... bylo by to celkem legrační, kdyby mi nebylo tak mizerně.

„Pomozte mi, musím se dostat za jedním příbuzným. Je to otázka života a smrti!“ vychrlil jsem ze sebe. Ne, že bych si sám moc rozuměl.

Kluk zbledl snad ještě víc, než já a začal blekotat cosi o nemocnici. „Janáčkova 13. Rychle!“ zaječel jsem, až pouliční světlo nad našimi hlavami poplašeně zablikalo.

Ze svého minulého života vím, že ječící ženská dokáže každého chlapa příšerně znervóznit. Tenhle klučina jen polkl, přikývl a pak už jsem se choulil na předním sedadle jeho felicie. Když přese mě zapínal pás, dvakrát jsem omdlel. Za tu necitelnost levé ruky z autobusu bych teď dal modré z nebe.

„Janáčkova 13,“ zablábolil jsem ještě pro jistotu, když gumy zapíštěly, jak se kluk na plyn skoro postavil. Asi musím vypadat vážně příšerně.

*

Z téhle cesty si naopak pamatuji úplně všechno. Přejezd velké řeky plné sedlé krve, vyhýbání se roztavenému asfaltu, peří pršící (ano, tentokrát prší a není červené), tedy peří pršící z nebe, prostě všechno. I to, jak jsem se pokoušel klukovi přiblížit svůj pohnutý osud. Nevím, čím to, ale jel po mých slovech ještě rychleji. Občas si dokonce troufl a letěl nízko v mracích.

Sympatický mládenec.

„Jsme tady, koho mám sehnat, kde máte ty příbuzné?“ jančil kluk, když jsme smykem zastavili před domem, kde bydlíval ten parchant Lukáš se svými rodiči. Během posledních několika set metrů jsem usilovně přemýšlel, co budu dělat, pokud je na Vánoce zalezlý ve svém vlastním bytě. V tom, kde žil nejdřív s Kateřinou a pak asi i s mojí Verčou. Na nic jsem nepřišel, ale vzpomínka na mou milou mi nečekaně dodala duševních sil. Natolik, že jsem byl schopen klukovi srozumitelně poděkovat, odepnout si sám pás a dokonce se vyškrábat z auta.

„Zachránils mi život,“ usmál jsem se na mladíka vděčně. Jestli mi něco odpověděl, už nevím. Vyrázil jsem přímo ke vchodu, hnán vědomím, že každá vteřina je drahá.

„Slanec, Slanec,“ mumlal jsem si, rukou se opíraje o drsnou omítku. Písmenka na zvoncích tentokrát nechyběla jako u otce Stoklasy, ale zato nádherně tančila. Nahoru a dolů... taky do stran. Je zajímavé, že tančila přesně podle tempa bolesti, která mi už vystřeluje do poloviny hrudi. Že by bolest byla slyšet? To bych si snad zrovna já musel všimnout... Ale zase na druhou stranu...

Kdybych tam stál ještě chvilku a přemýšlel nad nějakou druhou stranou, asi bych pod těmi zvonky normálně umřel. V tu chvíli našťěstí halucinace ustoupily, jak se moje tělo z posledních sil vzepjalo a písmena se poskládala do smysluplných řádků. „Slanec,“ stálo na tom třetím odshora.

Opřel jsem se o zvonek, před očima náhle absolutní tmu.

„Kdo je?“ vytrhl mě ze tmy neznámý ženský hlas.

„Lucie Morávková, musím mluvit s Lukášem! Jde o život!“ zaječel jsem do mikrofonu tak čistě a jasně, jak jsem byl jen schopen. Na své „skutečné“ jméno jsem si v té chvíli vzpomenout nedokázal.

Ozvalo se zabzučení, já se opřel o kliku.

Nedržela tak pevně jako zvonek, takže jsem do domu ani tak nevešel, jako spíš vpadl. Z kolena křísnuvšího o schod vystřelila tupá bolest a přidala se ke svým kamarádkám. Je to zvláštní, ale vnímal jsem ji jako cosi vzdáleného, co se mého těla netýká.

Kdesi nahoře, ve třetím patře, se otevřely dveře. Ucítíl jsem intenzivní vůni pečeného kapra, cukroví a ještě něčeho. Jako hořícího listí.

*

Jak jsem se dokázal dostat do prvního patra, nevím. Prostě si to nepamatuji. Jednu chvíli jsem stál pod schody, za sebou dovírající se vchodové dveře a v tu další mě v náručí držel můj *kamarád* a strašně vzdáleným hlasem se zajímal, kdo že jsem a co mi je.

„Lukášku, proč děláš, že mě neznáš? Vždyť já tě miluju!“ vyrazil jsem ze sebe. Podařil se mi nádherně procítěný tón, dílem i proto, že mi ten vůl mačkal ruku přímo na obvaze. Před očima mi bolesti vybuchovaly černé hvězdičky, ale zase mě to probralo dostatečně na to, abych věděl, co dělám. O tom, že mi tekly nádherné potoky slz, ani nemluví.

„Ale já tě vůbec neznám!“ tvářil se zmateně Lukáš. Za tím tupým čelem mu určitě pulsovaly otázky, na jakéže kalbě se naposled ožral tak, že nevěděl, co dělá. Skoro jsem s ním soucítit.

„Proč jsi na mě takový?“ zaječel jsem na celý barák. „Já tě přece miluju! Umřela bych pro tebe!“

„Ale já tě fakt nikdy neviděl!“ zaječel tentokrát i Lukáš. „S někým si mě pleteš! Ani nevím, jak se jmenuješ!“

Na to už jsem neodpověděl nic. Jen jsem zavyl jako raněné zvíře a v náručí se mu úplně zhroutil. Ještě kousek, ještě maličký kousek a držím nůž v ruce.

Lukáš mě sevřel pevněji v náručí, bolest explodovala další mocnou vlnou a moje neobratné prsty se sevřely na plastové rukojeti.

„Lukáši, chtěla jsem ti jenom říct jednu věc...“ zašeptal jsem do ucha svému *kamarádovi*.

„Jakou?“ vyrazil ze sebe Lukáš. Znělo to zoufale, jako by čekal zprávu o děťátku na cestě. Kdepak, ty parchante, žádné děťátko. Mrtvola.

„Okó za okó, zub za zub, ty hajzle!“ zavřískl jsem mu přímo do ucha a jediným ladným pohledem vytasil nůž z vnitřní kapsy kabátu. Snad se vražedně zaleskl, ale to neviděl ani jeden z nás.

*

Možná jsem si měl ten divadelní výstup odpustit. Lukáš nemohl pochopit, co se chystá, ale reflexivně mě od sebe odstrčil. Z té své zatracené posilovny má strašnou sílu a já vážím padesát kilo i s postelí. I přesto bych mu býval stihl protnout nožem průdušnici, kdybych neměl tělo tak zhuntované.

Čepel se jedovatě zablýskla (tak přece!) a já skoro slyšel, jak škrtla o mohutný krk mého kamaráda. Na obličej mi dopadlo pár kapek krve, Lukáš zaječel, já tvrdě narazil do zdi.

„Ty mrcho!“ zařval Lukáš, rukou si svírající krk. V té chvíli jsem zadoufal, že se mu přes prsty rozlije šarlatová záplava, ale neměl jsem štěstí. To škrábnutí muselo být skutečně jen škrábnutím.

Odrazil jsem se od zdi, najednou lehký a pružný jako kočka. Nejspíš mi zbývají už jen minuty života a moje tělo jede na dluh, který nemůže splatit. Adrenalin podpořený jedy z otravy krve je něco geniálního.

Můj první sek vytvořil nádherný, dlouhý, rudý škrábanec na Lukášově předloktí, tím druhým jsem mu rozřal triko na hrudi a třetím jsem mu vrazil nůž přímo do srdce.

Málem.

Lukáš se vzpamatoval z prvotního šoku a hadovitě rychlým pohybem mě chytil za zápěstí. Mých padesát kilo bez postele stačilo tak akorát na to, aby se špička nože zastavila centimetr a půl od jeho hrudníku.

Chodbou zaznělo ostré prasknutí, nůž zazvonil o podlahu. Ten hajzl mi zlomil zápěstí jako suchou větev.

„Co jseš zač, ty čubko?“ ječel mi do obličejce kamarád. Zkrvavený, brunátný, napůl nepříčetný.

Ruce bezvládné, použil jsem nejstarší ženskou zbraň.

Kop přímo mezi koule.

Kamarád zavyl, popadl se za rozkrok a já už podruhé absolvoval let ke zdi. Tentokrát mi o ni ťukla i hlava.

Najednou se mi chtělo strašně spát.

Sesul jsem se na zem, v hlavě skoro jako vymeteno. Vůně cukroví, kapra i vánočního stromečku ustoupila tomu hořícímu listí. Muselo být někde hrozně blízko a muselo ho být skutečně hodně. Takový menší stoh i se stodolou. Voní to strašně krásně.

Z příjemného snění mě vytrhly dvě silné ruce. Lukáš mě popadl pod krkem, stiskl, jak nejvíc mohl a mně se najednou nedostávalo dechu. Neměl jsem se jak bránit, neměl bych tu nejmenší šanci, ani kdybych nebyl pár minut před smrtí, s rukama k nepotřebě.

Opřel jsem se tou příšerně bolavou levačkou o kamarádův hrudník, jako bych ho snad mohl svou nepatrnou silou odstrčit.

Vůně hořícího listí byla najednou strašně intenzivní. Sladká, mámivá. Plná vzpomínek.

V plicích mi zůstalo posledních pár milimetrů krychlových vzduchu.

Použil jsem je na tři slova.

„*Kannere! Kagre! Konn!*“

Zablesklo se, zahřmělo.

Ruce z mého krku zmizely.

A Lukáš se najednou válel u protější zdi, na hrudi černě dýmající obtisk malé, dívčí ručky.

*

Nůž se pořád ještě válel na prvním schodu. Tam, kam mi před chvílí vypadl. Doplazil jsem se k němu po kolenou, sevřel jej v levačce a pomalu, pomaličku vyrazil směrem k Lukášovi. Napůl seděl, napůl ležel u stěny, pod jeho mohutným tělem se pomaličku rozlévala kaluž sytě rudé krve a z podivného zranění na jeho hrudi pořád ještě stoupal dým. Možná ho to třísknutí o zeď nezabilo.

Ale to se ještě dá napravit.

Doplazil jsem se na půl metru od něj, prsty pevně sevřené kolem rukojeti nože. Plazit se s přelomeným zápěstím není žádná legrace, ale když víte, že je to poslední věc, kterou v životě děláte, dá se to.

Dostal jsem se k Lukášovi až na čtvrt metru a zrovna nejasně dumal nad tím, jak mu podříznout krk a nepadnout při tom na vlastní obličej, když mi krk už zase sevřely tlusté prsty. Už zase.

Najednou jsem stál na nohou, krční páteř jako ve svěráku a před očima se mi vznášela povědomá tvář. Takhle nějak by můj *kamarád* mohl vypadat tak za dvacet, třicet let.

Mohl, ale nebude.

Mávl jsem proti panu Slancovi nožem. Nechtěl jsem ho zabít, potřeboval jsem jen pár minut, abych dokončil započaté dílo.

Špička zajela do mohutného břicha, prsty povolily.

Vydrž, *kamaráde*, hned jsem u tebe.

„Ty mrcho!“ zaječel pan Slanec a odstrčil mě od sebe jako hadrovou loutku.

Začíná to být trochu únavné, jak do mě Slancovi pořád šťouchají.

*

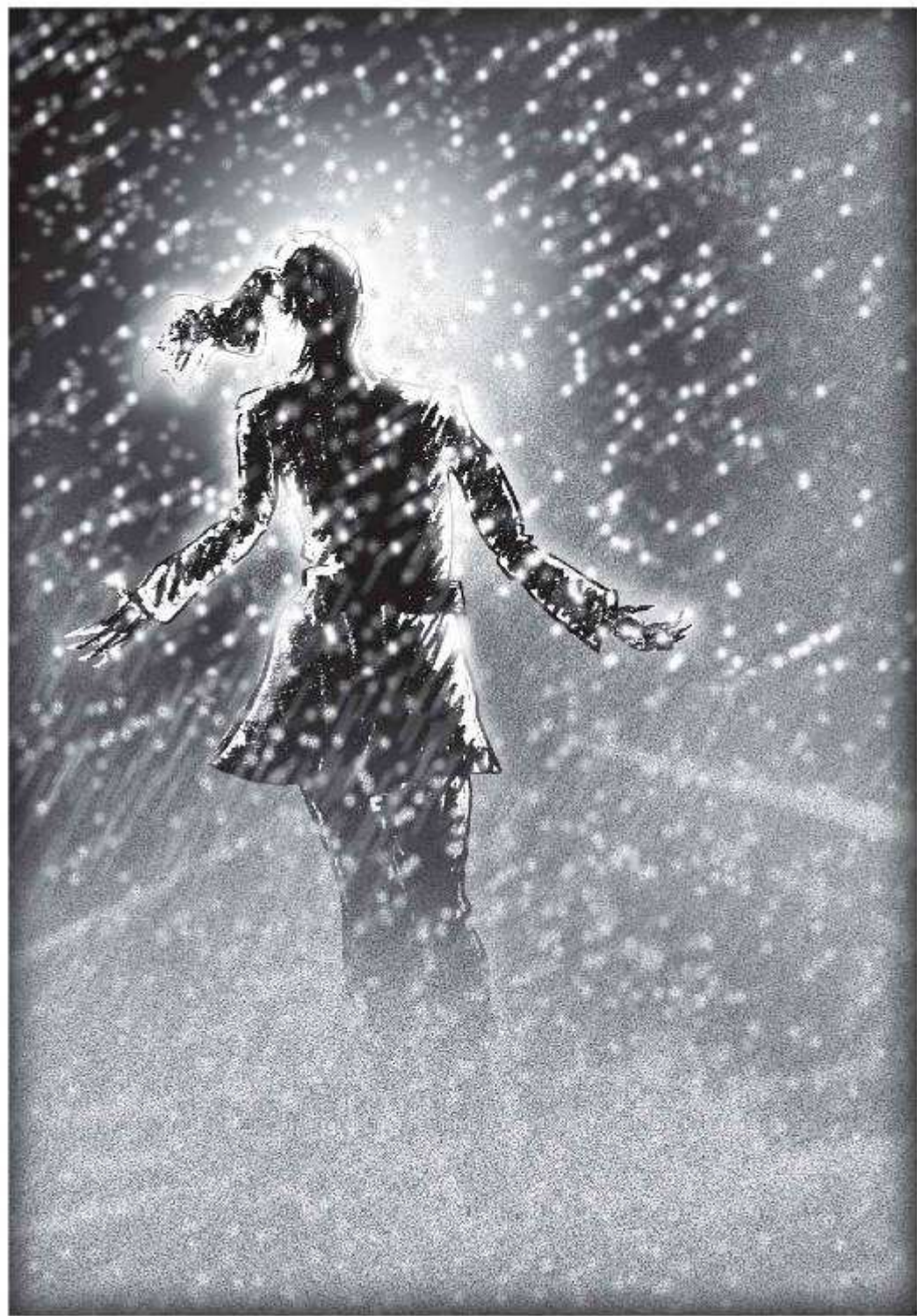
Tentokrát jsem nenarazil na zeď ani hlavou, ani páteří. Jen jsem najednou pozpátku šlápl do prázdna, před očima mi prolétl strop, nůž vylétl širokým obloukem kamsi do neznáma a z mé chudinky levačky vystřelil šíp bolesti, jak jsem instinktivně zatápal po nějaké opoře.

Schodišťové světlo zhaslo.

Mou páteř rozštípl náraz na ostré hrany schodů, lebka mi křísila o tvrdý kámen a pak se ozvalo hlasité, příšerné zapraštění.

To, jak mi váha vlastního těla na nepřírozeně vytočenou hlavu zlámala vaz.

LUKÁŠ

Ze zad mi vystřelil tak prudký zášleh bolesti, že jsem se málem skácel ze židle.

Ze židle?

„Kurva, už ne!“

Sedím v jakési neznámé místnosti za stolem, v pravé ruce svírám nějaký papír popsaný nerozluštělným písmem a po obličejí mi cosi teče. Vypadá to jako slzy. Tak proto mám tak rozmazaný pohled.

Při pokusu otřít si oči jsem se málem o zrak připravil definitivně. Rafička brýlí mi vklouzla mezi horní víčko a bulvu. Nechutný pocit.

Nasadil jsem si neznámé brýle a svět rázem vyplul z mlh. Je zajímavé, že Kristýnou jsem byl sotva jeden den a už jsem si na bezvadný zrak zvykl. Na ty příjemné věci se zvyká strašlivě snadno.

Ty nepříjemné na sebe zato nedají zapomenout.

Mysl mi spolu s útržky včerejšího večera zaplavily i staré dobré myšlenky na moji Veroniku. Bolest se rozlezla do svých obvyklých nor, zakousla se do nejcitlivějších míst a spokojeně se zašklebila. „Tak co, jak jsem ti chyběla?“

Zaťal jsem prsty do vyšívaného vánočního ubrusu a pevně stiskl zuby. Tentokrát ne. Tentokrát už to ta mrcha nebude mít tak jednoduché, nesrazí mě tak lehce až na dno. Tentokrát se budu bránit. Už vím, že to jde. Nejsem si jistý, kdy to mohlo přesně být, ale někdy mezi svou včerejší smrtí a dnešním převtělením mi došlo,

že se vzpomínkou na Veroniku mohu žít. Nebo spíš přežívat. Tak dlouho, jak to bude nutné. Když jsem dokázal snášet bolesti z otravy krve, když jsem se napůl mrtvý dokázal ubránit o čtyřicet kilo těžšímu mladíkovi, dokážu snést i tohle. Když si budu čas od času připomínat, že bolest je důkaz mé lásky k Veronice, nebudu si muset ani pomáhat nějakým sebemrzačením. Kdepak, tohle mi úplně stačilo jednou.

Vzpomínka na včerejší souboj mi na čele vyvolala řadu vrásek. Můj mozek už tou dobou nemohl fungovat na sto procent, protože se mi mezi řadou snových, horečnatých halucinací vynořovaly i fragmenty, které působily na první pohled jako skutečné vzpomínky. Ale copak bych v reálu dokázal otravou prolezlou rukou odstrčit devadesát kilo živé váhy? Když mi zbývalo pár doušků vzduchu v plicích? A ještě k tomu tak prudce, aby narazilo na zeď takovou silou, že si Lukáš rozrazil hlavu? A co to blýskání a hřmění?

Něco takového se v reálném světě nestává.

To už bych rovnou mohl začít věřit na Ježíška, pánaboha, posmrtný život...

...převtělování...

Se zádumčivým výrazem v zatím neznámém obličejí jsem se zadíval na svou ruku. Kromě toho, že patřila další ženské, jsem z ní moc nezjistil. Rovné štíhlé prsty, hladká kůže, červeně nalakované nehty. To už byl zajímavější ten papír, co ruka pořád svírala.

Zaostřil jsem na něj přes uslzené oči a zjistil, že jde o docela obyčejné parte. Z nekvalitní, černobílé fotky se usmíval jakýsi kluk. Odhadem tak desetiletý, i když mu mohlo být klidně míň nebo víc. Mně hádání věku nikdy nešlo.

Přelétl jsem těch pár řádek skoro bez zájmu. Obvyklá fráze „Nikdy nezapomeneme,“ datum úmrtí zhruba před týdnem, pár slov o milující rodině, datum pohřbu. Dva dny po novém roce to bude.

Odložil jsem parte na čistý, vánočně nenaladěný ubrus. Kromě jména toho kluka – Michal Mojzík – o něm nevím skoro nic, ale mám u srdce nepříjemný pocit, že asi půjde o syna té paní, ve kterou jsem se vtělil. Proč jinak bych asi tak seděl u stolu a měl ubrus před sebou doslova promáčený slzami?

Vstal jsem, rozhodnut zjistit, kde to jsem, jak se jmenuju a vůbec další obvyklé věci. Jako například to, jak se nejrychleji dostanu k Lukášovi.

*

Na cizí obličej se začínám pomalu zvykat. Nyní mám hezké lícní kosti, hnědé oči, tmavé vlnité vlasy, plné rty, trochu povislé koutky a hezky tvarované obočí. Co se postavy týče, je to velice ucházející. Nejsem už ta hubená dvacetiletá holka, co se jí dala žebra počítat i přes zimní kabát. Teď mám pěkné atletické tělo, zhruba jedenapůlkrát větší prsa a plnější zadek. Ne, že by mě to zajímalo jako chlapa. Jen Lukáše s nakráplou lebkou bude o něco jednodušší zlikvidovat, když k tomu budu mít i nějaké ty svaly.

Pokud ovšem rovnou nepoužiju tajemné síly.

Znovu jsem si prohlédl svou docela obyčejnou ženskou ruku. Nebylo na ní nic, ale vůbec nic zvláštního. Když jsem si představil, že pod jejím dotykem vznikají velké černé popáleniny, musel jsem se skoro usmát. Ale na druhou stranu...

Prolezl jsem zbytek bytu a nenašel ani živou duši. Manžel je možná v práci, i když takhle o Vánocích je to docela nepravděpodobné. Podle náramkových hodinek visících z nevkusného keramického věšáčku ve tvaru ruky je pětadvacátého prosince, dvě hodiny ráno. No, aspoň nebudu muset plnit manželské povinnosti. Ale stejně. Co je to sakra za chlapa, že nechá manželku doma samotnou, aby si ve dvě ráno vyplakávala oči nad mrtvým synem? Hajzl jeden.

Ale zpátky k tématu.

S pocitem značné trapnosti jsem přiložil ruku k obyčejnému, vysokému ušáku. Jestli to včera nebyla jenom halucinace, tak by se mi to mělo podařit znovu. Moudře jsem usoudil, že jestli to vážně nebyl jenom sen, tak to spíš než s Kristýnou mělo co dělat přímo se mnou. Čili změna těla by měla být bezpředmětná.

Ošoupaná látka vysokého křesla mě zašimrala na dlani.

Nic se nestalo.

Rukou jsem se opíral o křeslo, lampa v kuchyni mírně poblikávala, hodiny hlasitě tikaly a za okny se už zase sypal sníh. Nedokázal jsem si představit míň vhodnou atmosféru pro projevení se nějakých nadpřirozených schopností.

Už jsem se chtěl zahanbeně křeslu omluvit, když tu mě napadlo, že u toho vlastně byla i nějaká slova. Tři slova, přesněji řečeno.

Jak ono to ale jenom bylo?

„Něco na k... Kalami kana kon... koleda koleda... no to asi ne... kanami kaka... sakra, já si nevzpomenu!“ oznámil jsem opuštěnému bytu. Jediné, čím jsem si byl jakž takž jistý, byla ta počáteční písmena. Ale zbytek... nenávratně ztracen.

S pokrčením ramen jsem se na nějaké esoterické pokusy vykašlal. Jestli se k Lukášovi dostanu na dosah ruky, nebudu nějaké záblesky a hřmění potřebovat. Zarazím mu do srdce nůž. Je to osvědčené, praktické a řekl bych, že i spolehlivější, než nějaké čáry máry. Bůhví, co se včera vůbec přesně stalo.

*

Nástroj své pomsty jsem v kuchyni našel skutečně krásný. S dřevěnou rukojetí, nerezovou čepelí a ostrím, které skoro krájelo vzduch. Perfektně vyvážený, už na pohled solidní. Mám rád nože, za svého původního života jsem na ně byl i tak trochu zatížený. Nože jsou pěkná věc.

Prolezl jsem skříně, našel mužské, dětské i ženské oblečení. Hlavou se mi zase prohnala myšlenka, kdeže ten chlap může být, ale zaplašil jsem ji. Mám lepší věci na práci.

Netrvalo mi ani půl hodiny a byl jsem ustrojený na ven. Kvalitní černé rifle, teplé ponožky, triko, tmavý svetr, vlnité vlasy stažené do akčního ohonu. Nůž jsem zastrčil jen tak za opasek, ostrím tak, abych si neporezal hezký kožený kabátek. Já se o módu nikdy moc nezajímal, ale tomuhle chudákovi ženské to teď moc slušelo.

*

Hledáním kabelky nebo klíčů od bytu jsem se nezatěžoval. Prostě jsem zhasl, zaklapl za sebou dveře a seběhl po schodech. Paní Mojžíková musí snad aktivně sportovat, nebo co. Běhat takhle pružně vážně nejsem zvyklý.

Vchodové dveře našťastí nebyly zamčené. Vyšel jsem do houstnoucí chumelenice a rozhlédl se po neznámém prostředí. Nic mi to tu nepřipomínalo, ale skoro bych se vsadil, že budu zase v Karviné, nebo Ostravě. Ať už k mým převtělováním dochází na jakémkoli principu, nikdy se nedostanu moc daleko. Jako by vhodných tělesných schránek bylo všude plno.

Vyrazil jsem nazdařbůh směrem, kde se dala tušit civilizace a přemýšlel nad tím, co měli děda, Kristýna a paní Mojžíková společného. Jestli tedy vůbec něco. Jako první mě napadla samota. Nikdy jsem nepotkal jediného člověka, který by nějaké z mých vypůjčených těl znal. Jako by ti lidé byli opuštění celým světem, jako by ztratili všechny milované, jako by zkrátka neměli jediného blízkého člověka.

Z toho pomyšlení mě zamrazilo někde kolem duše, jak mi to nehezky připomnělo mé poslední dny před první sebevraždou.

Když mě napadlo, že existuje další spojovací článek, zamrazilo mě ještě o dva řády víc.

Děda měl mezi pantoflemi Bibli vypadlou z rukou.

Kristýna nosila malý, stříbrný křížek.

A na zdi v kuchyni Mojžíkových – hezky přímo nad malým akváriem – visí obstarožní, dřevěný krucifix s realisticky vyvedeným Ježíšem.

Jestli má moje nesmrtelnost cokoli společného s křesťanstvím, tak jsem mírně řečeno v prdeli.

*

Znepokojivé myšlenky se mi podařilo zaplašit až ve chvíli, kdy jsem narazil na jasně osvětlenou ulici plnou barů, hospod a vůbec restauračních zařízení všeho druhu. Tuhle rozjásanou ulici znám ještě ze studia na vysoké. Tohle je přece Stodolní.

Na Vánoce jsem tu nikdy předtím nebyl. Být v jiném duševním rozpoložení, asi bych zalitoval. Bary praskaly ve švech, sem tam se daly potkat skupinky rozjařené mládeže, odevšad to dýchalo pohodou, veselím a radostí. Já, na duši strašlivé jizvy, se lidem vyhýbal, sníh mi křupal pod nohama a nějaké Vánoce jako by ani neexistovaly. Nemám rád Vánoce, nemám rád lidi a na světě jsem jen proto, abych dokončil, co jsem začal.

Jak jsem tak procházel mezi oslavujícími spoluobčany, začal jsem k nim cítit něco jako odpor. Ti veselí, mladí lidé jako by patřili k jinému, neznámému druhu. Nechápal jsem, jak se můžou takhle smát, jak jim můžou oči zářit, jak se můžou tak bezstarostně tulit jeden k druhému. Copak nevědí, kolik je na světě bolesti? Nikdo jim neřekl, že právě ten člověk, ke kterému se zrovna tisknou, je může v nejbližších minutách zradit? Jsou snad slepí, hloupí, nebo to nechtějí vědět?

Ale ono je to vlastně logické, napadlo mě vzápětí. Jsou vlastně všichni stejní. Všichni dokážou zrazovat, působit bolest, být krutí jeden k druhému. Vrána k vráně sedá.

Nikdy jsem vás neměl rád, ale teď vás začínám přímo nenávidět.

*

Stodolní ulici jsem opustil ve stavu, kdy mi v lebce rezonovala jen jediná myšlenka. Zabít Lukáše, ukončit svou pozemskou existenci a už nikdy se sem nevrátit. Jak jsem si předtím namlouval, že se vzpomínkami na Veroniku dokážu normálně žít, tak teď mi bylo jasné, že to bylo jen obyčejné lhaní do kapsy. Možná bych dokázal přežívat, ale to bych už nikdy nesměl potkat zamilovaný pár. Něco takového působí jako rozžhavený otvírák na konzervy v podebrané ráně.

Kolmo na Stodolní se nachází ulice, jejíž jméno si nevybavím. Jen vím, že jí projíždějí všechny možné tramvaje. A taky si vzpomínám, kterou se dostanu až k Lukášovi domů.

Vánoční ozdoby natažené nad širokou vozovkou zářily, z nebe se jemně sypal sníh a odkudsi dokonce zněla melancholická hudba.

Míval jsem noční Ostravu rád. Teď raději koukám jen pod vlastní nohy.

Tramvaje v Ostravě jezdí i o Vánocích mnohem častěji, než autobusy z Karviné. Nečekal jsem na zastávce ani deset minut a už tady byla osmička. Nastoupil jsem, označil si lístek z automatu a usadil se u okna. Tentokrát mi sice tělem nezmítala horečka, ale i tak jsem toho z pohledu ven moc neměl. Nějak nedokážu vnímat takové drobnosti, jako je ubíhající cesta. Před očima se mi v podobných chvílích spíš odehrávají odporné momenty z mé minulosti.

*

V Mariánských Horách jsem přestoupil na trojku, nechal se odvézt o pár zastávek dál a pak už jsem musel jít pěšky. Lidí v okolí výrazně ubylo a já doufal, že si cestu k Lukášovu domu pamatuju dobře. V případě krajní nouze bych se sice mohl vrátit do zalidněnějších míst, kde bych dokázal sehnat taxík, ale moc se mi do toho nechtělo. Paní Mojžíková měla v peněžence sotva pár stokorun. Další věc, kterou měla společnou s Kristýnou. I když tohle asi rozhodující faktor při převtělování nebude.

*

„Janáčková,“ zableskla se v nedostatečném světle pouliční lampy cedulka na domě zrovna ve chvíli, kdy jsem si skoro začínal zoufat. Ulice a domy vypadají takhle potmě naprosto jinak, než za denního světla. Zabloudit je strašlivě jednoduché. Mám dojem, že mě sem dovedla spíš prozítnost, než můj vlastní orientační smysl. I když já na nějakou prozítnost nevěřím.

„Slanec,“ stálo na jednom ze zvonků třetího vchodu ve směru, odkud jsem přišel. Když jsem tenhle nápis viděl naposledy, tancoval do rytmu šplouchání nakažené krve. Teď působil jenom jako obyčejný nápis.

Stiskl jsem tlačítko.

Na Vánoce, ve tři hodiny ráno, každý rozumný člověk spí. Když na vašeho syna před pár hodinami zaútočí šílená ženská, je to s tím spaním asi o něco horší.

„Kdo je?“ ozval se nepříjemný mužský hlas. Mám dojem, že jsem jej slyšel pár okamžiků před tím, než se mi hlava otočila o sto osmdesát stupňů dokola. Ještě že nejsem pomstychtivý.

„Dobrý večer, jmenuju se Mojžíková a potřebuju s vámi nutně mluvit! Jde o moji dceru, nepřišla domů, vůbec nevím, kde ji mám hledat. V jejích věcech jsem našla tuhle adresu, musíte mi pomoci, už nevím, kam jít!“ vychrlil jsem do sluchátka. Nevím, jestli jsem to už neříkal, ale to herectví mi vážně docela jde.

„Dcera? Vy jste její matka?! Zůstaňte dole!“ zařvalo to z reproduktoru, až jsem skoro nadskočil. Abych tu ještě nedostal po hubě za Kristýnu, napadlo mě znepokojivě. Na otřeseného Lukáše bych se svou postavou asi stačil. Na rozzuřeného otce ani náhodou.

Radši jsem si nůž posunul tak, abych na něj dosáhl co nejjednodušeji.

Pan Slanec musel této noci zdolat rekord v běhu ze schodů. Nemohlo uběhnout víc než dvacet sekund a byl tu. Zadýchaný, v zimní bundě přehozené přes vytahané triko, na sobě tepláky a domácí pantofle.

„Co jste zač, ženská?“ popadl mě ten tlustý och bez varování za límec kabátku. Krátce jsem zauvažoval, jestli mu nemám polechtat střeva kvalitní ocelí, ale pak jsem se rozhodl pro další hereckou etudu. Na násilí je občas vždycky dost času.

„Co to děláte?“ zaječel jsem vysokým hlasem. „Hledám svoji dceru, co jste s ní udělal? Zavolám policii!“ Pro zvýšení efektu jsem za límec popadl i já jeho.

Na pana Slance můj divadelní projev zapůsobil mocným dojmem. Ve tváři jakoby zrozpačitěl, jeho ruce pustily můj zánovní kabát a na chvíli vypadal jako někdo, komu jenom ujely nervy.

„Víte co, pojd'te dál, paní... paní...“

„Mojžíková,“ napověděl jsem mu.

Vchodové dveře za námi zapadly.

Byl jsem usazen na pohodlný gauč, přijal jsem nabízený šálek čaje, podal jsem si ruce se všemi zbylými členy rodiny, toho času reprezentovanými pouze paní Slancovou. Můj *kamarád* je evidentně mimo domov.

Při tom sedání jsem se málem probodl kuchyňským nožem, ale stejně jsem si musel pográtulovat, že jsem ho na tmavém schodišti stihl zastrčit za rifle a pod svetr. Nebýt toho, asi bych se vřelého přivítání těžko dočkal.

„Musíte mě omluvit, paní Mojžíková. Mám nervy na pochodu,“ začal pan Slanec, když se s manželkou usadili naproti mně. Já se usmíval dílem mile, dílem trochu vyšinutě.

Myslím, že matku zoufalou nad zaběhnutou dcerou se mi dařilo předstírat celkem slušně.

„Ta vaše holka sem před pár hodinama vtrhla, rozmlátila synovi hlavu a pokusila se ho podříznout. Helejte, tohle mi udělala normálním kuchyňákem,“ vyhrnul si Lukášův otec triko pár centimetrů nad pupek. Moc hezká rána se mi asi povedla, když na to doktoři vyplácali tolik zelené desinfekční masti.

„Takže Kristýna tady vážně byla?“ pokračoval jsem v roli, až se mi ňadra roztřásla. „Kde je? Přece jste ji nenechali odejít!“

„Paní Mojžíková, je nám to strašně líto,“ vložila se do hovoru i paní Slancová. „Ale musíte pochopit, byla to hrozná situace...“

„Já vážně nechtěl, chtěl jsem ji jenom odstrčit...“ skočil jí do řeči manžel. Kdyby mě zajímalo nějaké utrpení kromě mého, asi bych toho člověka politoval. V před chvílí brunátném obličejí se mu teď klikatily hluboké vrásky. Vypadal jako o deset až dvacet let starší verze sebe sama.

„Utekla? Kde je?!“ vyrazil jsem ze sebe. Pro zvýšení efektu jsem dokonce rozlil trochu čaje na hustý koberec.

„Vaše Kristýna je...“ usedla vedle mě paní Slancová a sevřela mi pevně ramena. „Vaše Kristýna je mrtvá,“ dokončila ta dobrá žena.

Následovaly slzy, zoufalý křik, výčitky, prosby, mdloby. Většinou z mé, částečně však i z jejich strany. Šlo nám to docela všem.

*

Po půl hodině hysterického štkání jsem si řekl, že už by toho mohlo být dost a začal se pomalu *vzpamatovávat*. Ještě štěstí, že jsem se před odchodem z bytu nenalíčil. Teď bych asi působil jako klaun po srážce s kropicím vozem. Na někoho možná působí rozmazaná líčidla dojemně, ale já nikdy nedokázal rozteklé dívčí obličej brát vážně. Nepůsobí to *dojemně*, působí to prostě *směšně*. Jak jsem teď krásně viděl na paní Slancové.

„Kde je váš Lukáš?“ vzlykl jsem náhle, ve tváři výraz, jako by ve mně dozrálo závažné rozhodnutí. „Musím ho vidět, musím s ním mluvit!“

„Nechali si ho v nemocnici, má lehký otřes mozku,“ vložil se do hovoru zase pan Slanec.

„Musím s ním mluvit, prostě musím!“ zaštkal jsem zdrceně. „Já vůbec nevím, proč moje Kristýnka...“ A zadíval jsem se na oba manžele tak, že by to donutilo kámen k pláči.

„To je samozřejmé,“ prohlásila paní Slancová. „Františku, obleč se, pojedeme do nemocnice.“

František se podíval nejdřív na svou manželku, pak na mě a pak se šel obléct. My ženy jsme si zatím krásně poplakaly.

*

Pan Slanec není dobrý řidič. Má ve zvyku předjíždět tam, kde se to nemá, občas zapomíná na pravidla silničního provozu obecně a myslím, že ten sníh valící se z oblohy by taky neměl podceňovat. Ne že bych se zrovna já měl čeho bát.

Před nemocnicí jsme zastavili téměř smykem. Paní Slancová byla bledá, František pro změnu zase lehce brunátný. Já se snažil tvářit vyrovnaně, i když nějaký ten vzlyk mi sem tam unikl.

Na recepci jsme vtrhli jako velká voda. Manželé Slancovi si zřejmě cestou vzali za svatý úkol umožnit mi rozhovor se svým synem, takže je jasné, že mladá, rozespálá sestřička neměla mnoho šancí. Sice se snažila ohánět nějakými předpisy, sice upozorňovala

na pokročilou noční hodinu, ale co jí to bylo proti sjednoceným manželům platné? Nic.

Takže jsem přesně ve tři hodiny a pětáctýřicet minut vcházel k Lukášovi do pokoje, za opaskem nerezový dranzírák, v duši tmu. *Kamarádovy* rodiče jsem nechal přede dveřmi. Nebylo třeba mnoha slov a ti lidé pochopili, že jejich syn se mi spíše svěří s nějakými intimními problémy, když u toho nebudou.

Milí lidé.

Škoda, že syn se jim tak svinsky nepovedl.

*

V pokoji to vypadalo docela obyčejně. Něco takového se dá vidět v každém televizním seriálu z nemocničního prostředí. Osamocené lůžko, odraz pouličního osvětlení pronikající poloroztaženými žaluziemi, v rohu nějaké pípající přístroje. Malý stolek, dvě umakartové židle, váza s umělohmotnou květinou.

Můj kamarád ležel na zádech, z pravé ruky mu visela hadička, hlavu měl omotanou tlustou vrstvou obvazu. Když jsem další gázu uviděl kolem jeho holého hrudníku, někde kolem žaludku mi proběhlo cosi malého, ledového. Pokud si vzpomínám, tak nožem jsem se ho tam ani nedotkl. Čili to zranění musí být...

Na takové myšlenky teď nemám čas.

Ohlédl jsem se přes rameno. Dveře zůstávaly zavřené, nikdo se náš intimní rozhovor nepokoušel vyslechnout. Tiše jako myška jsem vzal jednu z židlí a opatrně, lehounce ji zapřel pod kliku. Víím, že bych neměl, ale já Lukáše prostě nedokážu zabít jen tak ve spánku. Ten hajzl musí vědět, kdo mu to tiskne nůž ke krku.

Vytáhl jsem zmíněný nástroj zpoza opasku. Nevím, jak se mi to podařilo, ale ani jsem se neřízl. Zato kalhoty budou asi tak trochu na odpis.

Po špičkách jsem došel až k posteli, přiložil čepel ke *kamarádovu* krku a pak se na něj obkročmo vyšvihl. Sice to působí nepatřičně eroticky, ale zase je to perfektní způsob, jak mu znehybnit ruce.

Lukáše ta trocha gymnastiky pochopitelně probudila. Probíral se zpočátku pomalu, neochotně, ale když jsem mu přitlačil nůž na hrtan, dost to pomohlo.

„Zkus jenom zařvat a bude to to poslední, co v životě uděláš,“ pronesl jsem pomalu a zřetelně, obličej pár centimetrů od jeho ksichtu. V očích se mu zablesklo strachy, tak jen pokýval hlavou, jako že rozumí.

Perfektní.

„Tak co, jak se ti líbím?“ otázal jsem se, na tváři úsměv. Asi působil svůdně a vyzývavě, ale kdyby Lukáš viděl, co se skrývá za ním, nejspíš by zkusil křičet i přes moje varování.

Kamarádovi se v očích zračila němá otázka.

„Můžeš šeptat. Jen šeptat!“ dovolil jsem mu.

„Kdo jste a co chcete?“ vyrazil ze sebe zděšeně. Nejsem si tím jistý, ale šílených ženských na něj začíná být asi nějak moc.

„Ty mě nepoznáváš?“

Jen zavrtěl hlavou.

„Ale no tak, Lukáši. Nedělej, že mě neznáš.“

Jen dál nechápavě zíral.

„No tak já ti napovím. Když jsme se viděli naposled, držel jsi mě pod krkem.“

Lukášovi se v očích mihlo něco jako příslib šoku.

„Kdo sakra jste, já vás vůbec neznám, tamtu holku jsem taky nikdy neviděl, vůbec netuším, co to na mě zkoušíte!“ vyrazil ze sebe v kulometném tempu. Jak se snažil ze všech sil šeptat, prskal jako křeček.

„Tak ty mě vážně neznáš?“ oddálil jsem nůž od jeho krku, na tváři výraz, jako bych si najednou nebyl něčím jistý.

„Ne, v životě jsem vás neviděl!“

„A na Jaffa si ještě pamatuješ, ty zkurvenče prolhaný?“ zašklebil jsem se jako blázen a zabodl mu nůž přímo do levého ramene.

Myslím, že se zase pomohl.

*

Očekávaný výkřik jsem zdusil cípem přikrývky, kterou jsem si tak hezky přichystal. Lukáš koulel očima, potil se jako hovězí a rukojeť nože se rytmicky otrásala, jak lapal po dechu.

Krásnější pohled se mi dlouho nenaskytl.

„Tak co, jaké to je? Uznávám, že do zad jako od tebe to není, ale já nikdy nebyl taková zákeřná svině. Tak co, moc to bolí?“ lehce jsem brnkl do vyčnívající rukojeti. Lukáš zachrčel, zakoulel očima a pokusil se mě ze sebe shodit. S Kristýnou by se mu to asi povedlo. Paní Mojžíková držela pevně.

„Chrrrhmmmeemhhhhhhh,“ vycházelo z Lukáše. Jako by mi chtěl něco říct.

„Dveře jsou zaklíněné, na chodbě není živá duše,“ bezostyšně jsem zalhal. „Jestli se pokusíš rvát o pomoc, tak ti stihnu vydloubat oči a nacpat ti je do zadku, než komukoli vůbec dojde, že se tu něco děje. Ještě pořád mi chceš něco říct?“

Jen prudce zakýval zpocenou hlavou.

Vyndal jsem mu opatrně deku z úst, prsty sevřené kolem rukojeti nože.

„Já jsem Jaffa nepodrazil, musíte mi věřit!“ vysypal ze sebe podivnou kombinaci křiku s šeptem. Strach ze smrti zřejmě dokáže naučit i podivnější věci, než tichý křik.

„Vážně?“ otázal jsem se naoko klidně. „Takže podle tebe se to video natočilo samo, vid’? A taky se samo poslalo Veronice. Že? A ta si určitě docela náhodou zapnula počítač, když jsem nebyl doma, přihlásila se k Jaffovu kontu a stáhla si přílohu, kterou jsi vlastně posílal jemu, že jo? Ještě jednou zalži a tím nožem ti v kloubu hezky zatočím.“ Ač jsem pořád zněl strašlivě vyrovnaně, ve skutečnosti mi to v hlavě přímo vřelo. Na tuhle chvíli jsem se těšil strašně, *strašně* dlouho.

„To... to bylo jinak, než si myslíte. Já chtěl tu jeho jenom trochu nasrat, nic víc! Aby viděl, že i ta jeho dokonalá Veronika je docela normální, žárlivá ženská! Tak jsem jí poslal esemesku a potom i to video, to jo! Ale nečekal jsem, že se na něj vysere! To jsem fakt nechtěl!“

Nepovažoval jsem za nutné mu zdůrazňovat, že o Jaffovi není třeba nutno mluvit v třetí osobě, že Jaff mu ve skutečnosti sedí na

klíně. Jeho by to jen zbytečně zmátlo a já měl stejně na starosti důležitější věci. Jako například páčit nožem a tlumit bolestivý řev.

„A pak jsi mu ji přebíral docela náhodou. Vid', kamaráde?“

Lukáš sebou zmítal v agonii, já mu vrčel do obličeje z několika centimetrů. Rodiče za dveřmi musí být hluchí, nebo co.

„To bylo jinak, přísahám!“ zaječel Lukáš do příkrývky, když jsem přestal laskat rukojeť nože.

„Katka, moje holka, se na mě vysrala, když to video uviděla! Jaff po mně chtěl, abych to té jeho vysvětlil, tak jsem jí všechno řekl, no a potom už to nějak šlo samo. Dali jsme se do kupy a začali spolu chodit. Ale já za to fakt nemůžu, ona už měla Jaffa plný zuby a to video byla poslední kapka! Prosím, nezabíjejte mě!!“

Tentokrát se žádné otočení nože nekonalo.

Díval jsem se svému kamarádovi zblízka do očí a prostě viděl, že mi říká čistou pravdu. Kdyby se mě někdo zeptal, jak se pravda v lidských očích pozná, nedokázal bych mu to říct. Ale teď jsem si byl naprosto jistý. Lukáš nelže. Nepřebíral mi moji Veroniku záměrně, nechtěl nás rozeštvát. Jen udělal chybu a spustil tím lavinu příšerných událostí.

To se zkrátka stává.

Vytáhl jsem nůž z rány, tak jemně a ohleduplně, jak to jen šlo.

„Odpouštím ti,“ řekl jsem unaveným hlasem. Lukášovi se rozšířily oči jako dvě baňky na vánočním stromku. Tentokrát ne bolestí, tentokrát poznáním. Nejsem si tím jistý, ale myslím, že mu v tu chvíli došlo, s kým to mluví doopravdy.

Jestli to tak bylo, jsem se nikdy nedozvěděl.

V příští sekundě jsem mu zarazil nůž hluboko do krku.

*

Čepel zaskřípala o krční obratle, Lukáš se vzepjal jako pružina, zůstal tak po několik okamžiků a pak se sesul na postel, náhle nevidomé oči vytržštěné do stropu. Dal jsem do toho bodnutí veškerou sílu paní Mojzíkové, takže nůž pronikl krčním obratlem a

zasáhl míchu. Já si krásně rozřízl dlaň, jak mi ruka sjela po rukojeti až na ostří, ale to není podstatné.

To hlavní, to jediné, na čem záleží, je, že jsem konečně dokončil svou pomstu.

Ne z nenávisti.

Nenávist zmizela ve chvíli, kdy jsem v Lukášových očích zahlédl pravdu. Neměl jsem ho proč nenávidět, nejednal s úmyslem mi ublížit. Jen prostě udělal chybu.

A za chyby se platí.

*

Tím šikovným nožem jsem si nejdřív z Lukášova prostěradla odřízl asi půlmetrový pruh plátna, důkladně si jím ovinul pořezanou ruku a teprve pak jsem zase polehoučku, potichoučku přendal židli z pod kliky ke stolku. Nečekal jsem, že mě nikdo nebude rušit, ale za příznivý vývoj událostí jsem nebyl nevďečný. Ještě urovnat kamarádovi pokrývku, zastrčit nůž zpátky za opasek a mohl jsem jít.

Manželé Slancovi čekali před pokojem, nervózní jako prvorodičky.

„Děkuju, hrozně jste mi pomohli,“ usmál jsem se na ně unaveně, leč šťastně. Než se mě stačili na cokoli zeptat, nasimuloval jsem příliv dalších emocí, omluvil se a odebral se na dámské toalety. Paní Slancová se za mnou dívala chápavě, František trochu zmateně. Chlapům někdy trvá, než pochopí jemnou ženskou psychiku.

Hned za rohem jsem se rozběhl.

*

Díky bohu, že paní Mojžíková nosí v zimě boty s podrážkou ze surové gumy. Tak se moje kroky nerozlehly ztichlou nemocnicí, tak mě manželé Slancovi nezaslechli prchat. Seběhl jsem svižně schody, kolem recepcce proplul jako dáma a pak už jsem byl před nemocnicí, na tváři mě studily lehounce se snášející sněhové vločky a kdesi kolem srdce jsem měl podivný pocit.

Ale pocity budou muset počkat.

Přímo před nemocnicí je tramvajová zastávka. Manželé Slancovi jsou možná hodní lidé, co pustí uprostřed noci cizí ženskou ke svému bezbrannému synovi, ale že na mě budou čekat do soudného dne, to nepředpokládám ani u nich. Tudíž bude nejlepší se od nemocnice co nejrychleji vzdálit.

Naskočil jsem do jako zázrakem objevivší se tramvaje, tentokrát bez lístku. Ze zvyku jsem sice krátce zauvažoval, že bych si jízdenku mohl koupit od řidiče, ale pak jsem nad tím mávl rukou. Těch pár stovek na případnou pokutu ještě v peněžence mám a oni revizoři stejně budou zalezli spíš doma. Tak co.

Od polikliniky je to na vlakové nádraží Svinov jen pár zastávek. Nádraží je v tuhle noční, nebo spíš už časně ranní hodinu podivně prázdné. Vystoupil jsem, zorientoval se podle cedulí visících nad východy a pomalým, vážným krokem vyrazil směrem k nástupištím. Samozřejmě, nehodlám nikam cestovat. Jen se trochu projdu.

Taková malá procházka po kolejích může být hrozně příjemná. Hlavně ten konec.

*

Na nástupišti svítilo pár sodíkových výbojek, na lavičce se válel jakýsi bezdomovec a postávalo tu pár lidí s kufry. Čili to vypadá, že by nějaký vlak mohl i jet.

Šel jsem pomalu, vyrovnaně až na konec nástupiště. Tady už byla spíš tma než šero, takže není pravděpodobné, že by si mě někdo všiml. Seskočil jsem z betonového bloku, zasněžený štěrka kolejí mi tlumeně zašustil pod podrážkami. Nevím, v kolik to pojede, ale vím, že to bude z tohoto směru. Víc vědět nepotřebuju. Mám všechen čas vesmíru. Můžu jít a jít a jít. A přemýšlet.

Ten podivný pocit kolem srdce, jak jsem o něm mluvil, je bolest kombinovaná ještě s něčím, co nedokážu správně pojmenovat. Zabitím Lukáše se mi neulevilo, nepocítil jsem to trapně knižní zadostiučinění. Jen jsem se stal dvojnásobným vrahem. Nechce se mi uvažovat o tom, co se ze mě stalo. Jak se z normálního, možná

trochu příliš vážného kluka stal docela obyčejný vrah. Myslím, že si můžu dovolit odsunout tyhle úvahy na později. Na později, které nikdy nepřijde.

Ale myšlenky jsou pěkné mrchy. Krouží mozkiem, připomínají komáry a nedají pokoj. Ohnat se po nich nemůžete, jdou maximálně na chvíli přehlušit jinými myšlenkami.

Jako třeba těmi na Veroniku.

Jak jsem si tak vykračoval po zasněžených pražcích, napadlo mě, že moje milá možná nebyla tak dokonalá, jak si ji snažím pamatovat. Právě jsem se dozvěděl, že mě snad chtěla brzy po Vánocích opustit. Že celou tu dobu věděla, že z mojí strany nešlo o žádný podraz a stejně se nenamáhala mi napsat jednu jedinou řádku. Já jí psal dlouhé textové zprávy, nad dojemností mailů by se i kámen ustrnul a jí to bylo jedno. Možná nepocítila jediný osten výčitky, možná jí mě ani nebylo líto. Psal jsem, že můj život nemá cenu a s ní to ani nehnulo. Místo toho si nabalila Lukáše.

„Seš mrcha, Verčo, víš to?“ oslovil jsem počínající chumelenici. Neodpověděla a ani jsem z ní neměl pocit, že by odpovědět mohla. Něco takového se stává jen ve špatných knihách.

Premýšlení nad Veroničinou povahou mi pomáhalo odvrátit myšlenky na mě samotného, tak jsem v úvahách na dané téma pokračoval. Mám se vůbec dál trápit? Zasloužím si cítit tu agónii kvůli ženské, které jsem nestál za jediné slovíčko útěchy? Vždyť jsem se kvůli ní málem zabil... co to vlastně kecám, žádné *málem*. *Málem* se hodí maximálně do přiblblé telenovely, já to opravdu *udělal*.

Vždycky jsem byl ochotný položit život za její život, měl jsem ji rád tak moc, že jsem bez ní nechtěl žít.

Sakra, nejsme my vlastně vyrovnaní?

Na nevyslovenou otázku mi nikdo neodpověděl. Z nebe se sypal sníh, usazoval se mi ve vlasech stažených gumičkou a do mého vypůjčeného těla se pomalu dávala zima. Jestli ten vlak brzy nepřijede, tak tady snad ještě nastydnou.

Agonie uvnitř mě se přidávala k všeobecnému tichu. Když jsem na ni zaměřil svou pozornost, připadlo mi, že je nějaká menší.

Jakoby sražená, zaražená. Zaskočená. Jako by netušila, jestli se nemá radši potichu vypařit. Když jsme na tom teď s Veronikou fifty fifty.

„Ale jen zůstaň,“ rozhodl jsem po dobrých pěti minutách klidné, vyrovnané chůze. Ta krátká věta mě podivně zahřála u srdce. Ať už byla Verča jaká chtěla, já ji miloval. Miluju. Nezáleží na tom, co cítila ona. *Moje* city zůstanou nezměněné. A ta bolest mi to bude připomínat. Tak to má být. Tak je to správné.

Kdesi v dálce zazářila dvě dálková světla.

*

Nezpomalil jsem tempo, neukročil jsem mimo koleje. Ať už mi v uplynulých chvílích došlo cokoli, mé plány se nezměnily. Důvody možná ano, plány nikoli. Agonie pozbyla práva na své jméno, stala se pouhou intenzivní připomínkou silného citu. Takže před bolestí tentokrát neutíkám.

Utíkám před životem.

Nechce se mi žít ve světě, jako je tento. Nechápu jeho obyvatele, nemám je rád. Nevím, proč bych měl strávit desítky dalších let pobytem tady. Co by mi to mohlo dát dobrého? Řekněte mi jedinou věc lepší než sladké nevědomí a já skočím do závěje, uhnu tomu blížícímu se vlaku. Jednu, jedinou věc, pro kterou stojí za to žít!

To jsem si myslel.

Nic takového není a vy to moc dobře víte.

Světla v dálce zmohutněla, k mým očím se doneslo monotónní hučení vlakové soupravy. Zastavil jsem, náhle nádherně smířený s osudem. Vlak se mi řítil vstříc, vložky v jeho světlometech okouzleně tancovaly. Nikdy dřív jsem si toho nevšiml, ale vlak před sebou tlačí stěnu zhutnělého vzduchu. Vypadá to strašně krásně. Jako by se na mě vložky letěly podívat.

Usmál jsem se a rozpřáhl náruč.

Ve vyhráté, osvětlené kabině vytřeštil strojvedoucí na dvě dlouhé sekundy oči. Vzápětí se oběma rukama pověsil na táhlo klaksonu. V hlavě mu zněla jedna zoufalá myšlenka. *Ať ta bláznivá ženská uhne, prosím, bože, dej ať z těch kolejí zmizí.*

Priznávám, až na to poděšené zaječení mechanické přišery jsem si tohle všechno jen představoval. Z kolejí není do kabiny elektrické lokomotivy vidět.

„Tak dělej!“ popohnal jsem řítící se mašinu. Každým okamžikem mi v zorném poli rostla, okolní svět mizel v intenzivní záři jejích reflektorů, ale stejně jsem měl pocit, že se čas strašlivě vleče. Jako by si moje podvědomí chtělo vychutnat poslední okamžiky pozemské existence a natáhlo proto každý vjem na desetinásobek. Nevím, co z toho může mít. Lokomotiva je takhle zblízka docela nehezská. Barva se na mnoha místech loupe, támhle to vypadá jako rez.

Zhutnělý vzduch mě udeřil do obličeje.

Nezavřel jsem oči, neuhnul hlavou.

Z uší mi vystřelilo ostré bodnutí bolesti, jak mě zvuk klaksonu spolu s ocelovým duněním vlaku doslova obestřel. Ještěže chybí ten pronikavý pískot, co je slyšet vždycky na nástupištích. Vlakvedoucí ví, že by v životě nestihl zastavit, tak ani nebrzdí. Mám ho za to rád. Díval jsem se přímo před sebe, vlasy mi vlály. Jedna z těch rezavých skvrnek na masivním, bytelném předku lokomotivy mi vyplnila celé zorné pole. Je to zvláštní, ale štěpinky zkorodovaného kovu v téhle rychlosti neznatelně vibrují.

Myslím, že ten poslední vjem musel přijít tak jednu, až dvě desetiny sekundy předtím, než mě studený kov bacil do obličeje.

Ještě jsem stačil zaslechnout zvuk, jako když se lámou kosti v obličeji a pak už nebylo nic.

Ani tma ne.

OTEC STOKLASA

„Kurva, kurva, kurva!“

„Proklínám tě, ty hajzle zasraný!“

Ležím na prošlapaném koberci, svírám si nakopnutý palec a zaťatou pěstí hrozím ke stropu. Přesněji řečeno k tušeným nebesům. Za okny svítá, v bytě je zima a já jsem už zase živý. I poté, co jsem zabil svého kamaráda, i poté, co jsem se smířil se svým svědomím.

„Kurva!“

Aspoň, že tentokrát jsem chlap.

Dokulhal jsem do koupelny (malá, ošuntělá, s pěknou starobytlou vanou na masivních packách) a upřel oči do zrcadla. Už mě pomalu přestává zajímat, jak vypadám. Jsou to všechno jenom docela obyčejné obličejy, jakých jsou na světě miliardy. Ksicht jako ksicht.

A nebo možná ne.

Tentokrát ze mě pohled do zrcadla dostal jedno křivé ušklíbnutí. Tenhle obrázek už jsem někde viděl. Je to docela příjemné, potkat takhle znenadání někoho známého.

Jmenovitě otce Stoklasu.

Šklebil jsem se na ten mladý, strhaný obličej dobrých pět minut. Nevím, jestli v tomhle má prsty jeho Bůh, ale pokud ano, tak má ten mizera docela drsný smysl pro humor.

Opustil jsem koupelnu a šel se porozhlédnout po svém bytě. V obývacím pokoji visel na zdi ohořelý krucifix, kolem sebe koronu

zčernalé omítky. Hlavou mi bleskla vzpomínka na to, jak jsem jej pomáhal hasit dvěma sklenicemi vody z kohoutku. Tenkrát jsem se jmenoval Kristýna bůhvíjak a bylo to na Štědrý den. Proč mi to tedy připadá jako vzpomínka vzdálená nejmíň pět let?

Jako by na tom záleželo.

Střepy z rozmetaných skleniček už někdo uklidil, takže jsem v opuštěném bytě nějak neměl co dělat. Obvyklý scénář mých zmrtvýchvstání se tentokrát nějak nehodil. Proč bych se měl znovu pokoušet o další sebevraždu, když začíná být jisté, že se zase vrátím? Jistě, ještě jsem nevyzkoušel podřezané žíly ve vaně, otravu alkoholem a prášky, taky elektrický proud nebo oběšení se nabízelo. Ale pokud jsem se dokázal vrátit po skoku z výšky (dvakrát), zlomeném vazy a rozšmelcování jedoucím vlakem, asi to znamená, že na způsobu sebevraždy vůbec nezáleží. Háček bude někde jinde.

Nabízely se dvě varianty. Buď v tom má prsty Hospodin (k tomu se přikláním spíš, těch křesťanských náznaků je kolem mě až moc), nebo jsem nesmrtelný nějak od přírody. Co když ten kněz... tenhleten kněz měl předtím pravdu? Co když jsem vážně zlý duch? Co když posedávám lidi, co když je přesně tohle ten důvod, proč pro mě sebevražda není konec? To by vlastně nádherně spojovalo obě dvě možnosti. Nemůžu umřít, protože démoni zkrátka neumírají a Bůh mě nemá rád, protože patřím k jeho nepřátelům. Vida, tohle zní natolik použitelně, že bych do toho dokázal napasovat i svoje magické schopnosti. Nebo jednu schopnost. Zkrátka tu záležitost s rukou, blýskáním a podivnými slovy na k.

Ale zase na druhou stranu...

V životě lidském platí, že vždycky je tu druhá strana. Ať děláte, co děláte, nikdy nic není definitivní. Vždycky existuje nějaká jiná možnost, která v naprosté většině případů prudce koliduje s tou první. Život je svinstvo.

Uvařil jsem si dobrý, horký, zelený čaj, usadil se do Stoklasova křesla a pustil se do úvah nad aspekty, které do mé démonické teorie nezapadaly.

Nebylo jich zase tak moc.

Vlastně jenom jeden. Nebo dva, v nejhorším případě.

Začal jsem tím druhým. O křesťanství toho vím vlastně hrozně málo, ale co si z letmého nahlédnutí do Bible pamatuju, tak démoni jsou padlí andělé. Zlé bytosti neschopné vznešených citů. Tak proč bych se, kruci, zabíjel kvůli nešťastné lásce, kdybych byl démon?

První aspekt s tímhletem docela souvisel. Pamatuju si naprostou většinu z těch sedmadvaceti let, co jsem na světě. Moje první vzpomínka je neuvěřitelně barevná, intenzivní a zvláště nerozumová. Je to jen takový záblesk – koukám z kočárku do nebe, vidím barevné listí stromů, vím, že je se mnou táta a cítím, že za chvíli zase usnu. Další vzpomínky jsou už organizovanější. První den ve škole, návštěva zubaře, plavání v bazénu, kamarádi, prázdniny... střední škola, vysoká... setkání s Veronikou, naše první rande. První pusa, první sex... Hledání malého, levného, útulného bytečku, intimní chvíle soužití, první hádka, první usmíření.

Pamatuju si zkrátka celý svůj život. Ne nějaké pitomé vzpomínky báje biblické bytosti. Normální, *lidské* vzpomínky. Na *jeden* lidský život. *Můj* život.

Což nedává smysl.

Kdybych byl démon, rarach, d'ábel, asi bych měl schopnost využívat informace uložené v mozku člověka, kterého právě ovládám. Což nesedí. Já bych se nedozvěděl ani jméno těla, ve kterém právě sídlím, kdyby neexistovala vymoženost občanského průkazu.

Takže co se to tady sakra děje?

*

Dopil jsem druhý miniaturní šálek čaje, aniž bych na něco přišel. Teorie se mi začaly v hlavě míchat, protichůdné závěry do sebe narážely jako důlní vozíky jedoucí proti sobě. Je to nehezský pocit, nemít se o co opřít. Nemít se s kým poradit, být na všechno sám.

„Musím si s někým promluvit, kruci,“ oznámil jsem po několika dalších minutách prázdnému bytu. A nemyslel jsem ani tak nějakého obecného někoho, měl jsem na mysli konkrétní bytost. I když bytost...

*

Otec Stoklasa má atletickou, sportovní postavu. Vypadá daleko líp než já. Než moje původní tělo. Kdybych dokázal najít nějaký smysl života, asi bych z té řady neuvěřitelných zážitků vyšel nakonec docela dobře. S diplomem teologické fakulty v kapse, vytrénovaným tělem, pohledným obličejem... Vydělával bych si posloucháním zpovědí, doléváním svěcené vody a dalšími netušenými činnostmi, kterým se věnují kněží. Měl bych se dobře. Jen to modlení by mi asi moc nešlo... nemluvě o tom, že posledně se mi ani nepodařilo vstoupit do kostela. Tak to bych musel pracovat doma, nebo bych vystoupil z církve. Pro mladého, vzdělaného člověka se práce vždycky najde.

Je zajímavé, jaké blbosti mě většinou napadají při oblékání. Před několika málo desítkami minut jsem roztahoval náruč vstříc jedoucímu vlaku a teď si tady plánuju budoucnost. Jako bych se na té trati nerozhodl, že život nemá cenu. Jako bych snad chtěl v téhle podivné existenci pokračovat.

Což tedy rozhodně nehodlám.

*

Můj známý kněz má ve skříni moc pěkné oblečení. Škoda, že já oblekům moc nedám. Nepřipadám si v nich dobře, vlastně jsem na sobě ještě neměl sako, které by mi sedělo.

Otec Stoklasa je na tom daleko líp. Černý, střízlivě střižený oblek mu sedí jako ulitý. Vypadá v něm důvěryhodně, na úrovni. Fajn pocit.

Dotáhl jsem si uzel na kravatě, dvakrát přejel kartáčem kvalitní kožené boty a pak už jsem mohl vyrazit. Kněz zřejmě obvykle chodívá s křížkem na krku. S tím křížkem, co jsem našel válet se na koberci kousek vedle skříně. K tomu, abych ho z té země zvedl, by mě nepřinutili ani pohrůžkou násilí. Sice to bylo z fyzikálního

hlediska nemožné, ale já měl pocit, jako by ten titěrný kousek kovu žhnul teplotou pár set stupňů.

*

Na letošní Vánoce asi meteorologové nezapomenou hodně dlouho. Ta chumelenice už sice ustala, ale z nebe se ještě pořád sype sněh. Na nějaký úklid před domem tady obyvatelé nejspíš kašlou, takže je nutné vysoko zvedat nohy, nechce-li člověk padnout do sněhu na ústa. Jak to tady bude vypadat za pár podobných dnů, radši nemyslet.

Vybrodil jsem se doprostřed ulice, rozhlédl se kol dokola. Snažil jsem si vzpomenout, jak se odtud jde na náměstí. Naposledy jsem tu byl ani ne před dvěma dny a už si to pořádně nevybavuju. Že by mě z těch úmrtí začala zlobit paměť? Na druhou stranu, je docela možné, že vzpomínky získané v jiných tělech se nemají pořádně kam zapsat a tak mizí. Něco takového lékařská věda neověří asi ještě hodně dlouho.

Vyrazil jsem směrem, který mi přišel jako nejpravděpodobnější. Brodil jsem se navátým sněhem dobrých deset minut, než jsem byl nucen přiznat, že mě orientační smysl pěkně vypekl.

V opačném směru už jsem mohl jít ve vlastních stopách, tak mi to zase tak moc nevadilo.

*

Někde v polovině cesty mezi Stoklasovým bytem a náměstím ve mně hrklo tak, že jsem se málem přerazil o vlastní nohu. Jak jsem včera tak vyrovnaně krácel po kolejkách, vůbec mě nenapadl jeden docela drobný detail. Tak strašně jsem jel podle plánu, že mi jaksi nedošlo, že nejspíš nekráčím vstříc milosrdnému nevědomí. Vůbec jsem si nevzpomněl, jak mi ještě před několika málo minutami připadalo Peklo jako lepší alternativa mého současného života.

Což už mi teď jaksi nepřipadá.

Poté, co jsem se svou starou známou agonií uzavřel příměří.

„Doprdelepráce!“ zamumlal jsem si pod vousy. Je sice moc hezké, že nemám žádný smysl života a podobné kecy, ale že bych se proto nějak těšil do žhavého kotle, to zase ne. Můj krok ztratil rozhodný švih a já se zamyšleně rozhlédl kolem. Být rozumnější roční období, asi bych se usadil na lavičku a pořádně si další kroky rozmyslel. Takhle z nejbližší lavičky vykukoval na pomalu se objevující denní světlo jen nepatrný roh hnědého dřeva. I kdyby mi nevadilo nasydnutí, asi bych se docela nadřel, než bych si mohl pohodlně sednout.

Aspoň jsem tedy zpomalil krok. Na procházku je možná trochu zima, ale otec Stoklasa je našťástí otužilý. Ne snad tolik, jako já (tedy mé původní tělo), ale přesto aspoň nedrkotám zuby jako v tělech těch dvou ženských. Mimochodem, když už o tom mluvím – je to fajn pocit, být zase chlap. Těžiště je na svém místě, nepřipadám si trapně při převlékání, nemusím si dávat pozor na mluvnický rod.

Slunce se pomalu, pomaličku vyhouplo nad obzor. Někde v dálce se začínají trhat mraky. Jak mě první paprsek rodícího se dne polechtal na sítnici, napadlo mě řešení mého pekelného dilematu. Chystám se do kostela a na tom nic měnit nemusím. Jen bych se neměl pouštět do další sebevraždy než si ujasním, co jsem vlastně zač a co se to děje. Takže jsem tu starodávnou, perletí vykládanou břitvu ze Stoklasova zrcadla nakonec ani nemusel brát.

*

Kostel působí pořád stejně, jak si to pamatuju. I v narudlém světle nového dne je vyloženě nepřátelský, temný, jakoby připravený bránit pozice do posledního dechu. Zamračil jsem se na něj. Nevím, kam na podobné nápady chodím, ale najednou jsem si připadal jako pistolník v nějakém starém westernu. Jen mi chyběly kolty proklatě nízko a mým protivníkem byl docela obyčejný kostel. Na tohle by lidi do kina asi moc nechodili.

Ten podivný, takřka zvířecí pocit hrůzy mě tentokrát popadl už na prvním schodu kostela. Nedovedu to pořádně popsat, ale jen co jsem položil nohu na starý, prošlapaný kámen, jako by se kolem cosi

naježilo. Cosi neviditelného, nehmotného. Jako by v okolním vzduchu prudce přibýlo statické elektřiny.

Zatnul jsem zuby a vystoupil na další schod. Té elektřiny ani tak nepřibýlo, jako spíš zmohutněla. Jako by se kdesi akumuloval mocný náboj. Ještě tři kroky a do kříže vysoko na špičaté střeše možná sjede blesk.

Nebo spíš do mě.

Třetí schod znamenal malý odpočinek. Elektřina zůstala na stejné úrovni, jen jakoby celý svět náhle ztichl. Takhle brzo ráno je sice ticho i tak, ale tohle bylo něco jiného. Jako by i ty pomalu řídnuoucí vločky sněhu najednou dopadaly o mnoho opatrněji. Jako by nechtěly *někoho* naštvat.

Možná to bude znít směšně, ale na tom třetím schodu jsem málem strávil poslední zbytky mládí. Jakkoli nebylo pro nějaký strach důvodu, nemohl jsem se najednou odhodlat k dalšímu kroku. Něco v mojí hlavě přímo vřeštělo strachy, abych odtamtud vypadnul a nepokoušel osud. Dvakrát jsem při duchovních pokusech dostal důrazné varování. Potřetí bych to nemusel přežít.

Sklovina mi v puse zaskřípěla, jak jsem stiskl zuby ještě pevněji. Ať si mi to v hlavě řve jak chce, ať se kolem mě neviditelně třeba zblázní. Před necelými dvěma dny jsem se nebál podívat svému svědomí do očí. Přijal jsem následky své chyby. Rozhodl jsem se jako muž. Udělal jsem krok do prázdna, zřítíl jsem se ze čtrnáctého patra. Dokázal jsem to, na co většina lidí nemá odvahu. Teď se nějakého nanicovatého strachu rozhodně neleknu!

I přes takovéhle masírování ega jsem se k tomu čtvrtému schodu odhodlával dalších pět minut. Kdyby mě někdo viděl, asi by si pomyslel, že jsem buď po těžké opici, nebo mě popadl průjem. Jako by mi na nějakém cizím názoru záleželo.

Nevím, jestli to neviditelné neznámo dokáže číst myšlenky, ale jen co jsem se odhodlal k dalšímu kroku, napětí povolilo. Jako by číhající moc pochopila, že mě od mého úmyslu nezastraší. Jako by se stáhla, aby ušetřila síl.

Pomyšlení na mocnost, která musí šetřit síly, mi vlilo důvěru do žil. Zbývající schody jsem vykrácel rovnoměrným tempem.

*

Bronzová, do vysokého lesku ohmataná klika na mě po těch sedmi schodech působila jako ztělesnění nevinnosti. A právě proto jsem se jí dotýkal jen opatrně, velice opatrně. Ta neznámá moc může mít v rukávu i nějaké to zákeřné překvapení. Jako třeba metafyzický kabel vysokého napětí přidělaný ke klice z druhé strany těchhle masivních dveří.

„Ále co, mrtvý už jsem byl!“ dodal jsem si vlastním hlasem odvahy.

Klika mě do holé dlaně prudce zastudila.

Ale nic víc.

Vítězoslavný úsměv mi zbrázdil tvář. Je to příjemný pocit, zjistit, že když máte pevnou vůli, nezastaví vás ani vlastní strach.

Otevírané dveře kostela zaskřípěly, zevnitř zavanul sice chladný, ale přeci jen znatelně teplejší vzduch spolu s neznámým pachem. Snad kadidlo, vonné tyčinky, nebo pálící se vosk.

Vkročil jsem do kostelního šera.

Ta neznámá mocnost už na mě čekala.

*

Odmítám té podivné síle říkat Bůh. Cítím, že tohle samotný Bůh prostě není. Stvořitel všehomíra by se nenamáhal s nějakou statickou elektřinou, tichem a napětím. Nepotřeboval by mě děsit. Cítil jsem jeho zlost a tak vím, že má dost moci, aby mě na místě dokázal rozložit na atomy.

Což se asi právě stalo.

Jen jsem se dotkl podrážkou pravé boty kostelní podlahy, dopadlo na mě samotné Thorovo kladivo. Sesul jsem se na kolena, vydal vysoký, takřka ženský nářek. V hlavě se mi najednou vařily dva litry oleje, kůže mi pukala žárem, kosti práchnivěly zaživa. Skrz slzy jsem vůbec nic neviděl, v uších zněly kostelní zvony hlasitostí megatunové exploze. Instinktivně jsem si sevřel hlavu v dlaních. Víím, že je to nesmysl, ale stejně tak jsem si jistý, že kdybych to

neudělal, rozprskl by se mi mozek po tušených kostelních lavicích. Přetlak v lebce už byl takový, že se mi začaly vydouvat ušní bubínky.

Že to bolelo jako čert, jistě netřeba dodávat.

Ty kostelní zvony v mé hlavě měly mimochodem za následek i to, že jsem neslyšel vlastního slova. Přesto vím, že jsem křičel. Nejdřív agónií, po chvíli i něčím jiným.

Vzdorem.

„To je všechno, co umíš?“ ječel jsem jako smyslů zbavený, ve střevech pocit, jako by mi je uzlovali doběla rozžhavenými kleštěmi.

„To se budeš muset snažit kurevsky víc! Zabil jsem svoji Verču, díval jsem se na její mozek v dřezu! *To byla bolest!* Tohle je proti tomu hovno! Hovno, slyšíš?! *Hovno!!!*“

S tím posledním „hovnem“ bolest zmizela. Zvony utichly. Jako by mi najednou někdo odstříhl nervová zakončení, jako by mi odpojili centrum bolesti. Jako by otočili voličem hlasitosti na minimum. Klečel jsem v docela obyčejném kostele, kolem sebe posvátný klid. Kdybych neměl košili promočenou potem skrz na skrz, kdyby mě nebodalo v hlasívkách, asi bych si připadal jako docela obyčejný prosebník přicházející k oltáři.

Jenže já prosit nehodlám.

Potácivě jsem se zvedl, opíraje se o nejbližší lavici. Na oltáři zhruba deset metrů přede mnou pokojně zářila řada svíček, mozaikovým oknem dovnitř proudilo nevýrazné světlo a celá scéna vůbec působila strašně klidně, mírumilovně. Jako by nějaká neznámá, nepřátelská síla nikdy neexistovala.

Ne, že bych jí na to skočil.

Nevím, proč mě ta moc nedokázala rozmáčknout jako rouhající se ponravu. Nevím, jestli jsem ji zastrašil svým rouháním, nebo obměkčil svojí neústupností. Teď jsem jenom cítil, jak ustoupila do pozadí, aniž by docela zmizela. Neměl jsem pocit, že by vyčkávala na to, až odhalím své slabé místo. Najednou jsem necítil hrozbu. Spíš něco jako ostražitost. Nerozuměl jsem tomu ani dost málo.

Ale na ten stav už si pomalu začínám zvykat.

Pomalým, opatrným krokem jsem došel až k oltáři. Napadlo mě přitom, že normálně se takhle bohorovně k oltáři nepřistupuje.

Normálně se na každém nízkém schodě poklekne, odříká se modlitba, možná se i polaská růženec. Nejspíš to má hluboký náboženský význam. Já, starý neznaboh, tyhle ty rituály neznám a nepovažuji za důležité. Zabil jsem dva lidi, zabil jsem sám sebe, řekl jsem v kostele „hovno“. Třikrát. Peklo mám jistější než Jidáš Iškariotský.

*

Před tím vyřezávaným, dřevěným, posvátným soklem jsem najednou nevěděl, co dál. Jak se mluví s Bohem? Sepnuté ruce a klasickou modlitbu už jsem vyzkoušel. Víme, jak to dopadlo.

Po krátké úvaze jsem poklekl na jedno koleno, zbožně obrátil oči k nebesům a pronesl: „Musím s tebou mluvit.“

Odpověď jsem ani moc nečekal. Dokonce ani ta neznámá síla se nenamáhala nějak změnit svůj vyčkávavý stav. Tak jsem pokračoval.

„Podívej, Bože. Víím, že proti mně něco máš. Netuším, co to může být. Jestli to sám o sobě můžu říct, tak jsem byl vždycky dobrý člověk. Jasně, nemám rád cikány, duchodce a lidi vůbec, ale zase na druhou stranu jim neubližuji, a tak bych řekl, že je moje věc, koho rád mám a koho ne. Nechci ti mluvit do výběru, ale přijal jsi do své církve horší lidi, než jsem já. Jasně, chápu, možná si nemůžeš pomoci. Asi tě nějak seru, sám možná nevíš proč. V pohodě. S tím můžu žít. Znáím ten pocit, když mi někdo nepadne do oka. Nemusíš se přemáhat, nestojím o tvoji lásku. Jenom bych tě chtěl poprosit, abys nebyl takový hajzl a nevracel mě zpátky do tohoto života. Víím, sebevražda je podle tebe hřích. Fajn, je to tvoje víra, tvoje pravidla. Jestli to nejde jinak, jednej se mnou jako s kacířem. Ale nemusíš se snad chovat jako malý Jarda a dělat mi tyhle naschvály, ne? Prostě mě pošli do Pekla, pokud je to na světě takhle zařízené, ale přestaň ze mě dělat nesmrtelného. Zkrátka si mě přestaň všímat. Nech mě na pokoji. OK?“

Odmlčel jsem se, vyčkávaje odpovědi.

Žádná nepřišla.

Nejdřív.

Pak mě zasáhla taková vlna nenávisti, zloby, bolesti a pohrdání, že jsem si to dosud neuměl ani představit. Od oltáře jsem odlétl jako smeten tlakovou vlnou po nukleární explozi. Každíčké zrnko prachu v kostele jako by se rozeřvalo vztekem, svíčky náhle hořely dvoumetrovým namodralým plamenem a každý kámen, ze kterého byl kostel postaven, se rozpálil doruda. Pod svou naraženou páteří jsem cítil, jak se chvěje země. Jako by se kdesi hluboko probudil vulkán, jako by se žhavá láva probíjela k povrchu.

Ten olej v mojí hlavě dosáhl bodu vzplanutí, takže mi z uší, nosu a očí vyšlehly dlouhé, mastné plameny. Aspoň takový jsem měl pocit. Věřte, není to vůbec nic hezkého, mít pocit, jako by vám ze všech tělních otvorů tryskal oheň. Dost to bolí.

Svíjel jsem se na podlaze, bušil bolestí třesící hlavou o podlahu, mlátil kolem sebe rukama a kopal nohama. Najednou jsem přesně věděl, co je to neznámé *cosi* zač. Není to Bůh, tedy ne on osobně. Je to jen nádech jeho přítomnosti, zlomeček jeho pozornosti, zkrátka něco jako fluidum. Aura.

Ne, že by mě v dané chvíli nějaká přesná terminologie zajímala.

Ta tušená láva kdesi pod povrchem se dostala na pár mikronů od povrchu zemského. Bylo mi, jako bych se pekl v troubě, vnitřnosti se mi dusily ve vlastní šťávě a všude kolem bylo najednou plno kouře.

Byl cítit jako mokré, doutnající listí.

*

„Tak mě zabij, dělej! Na co čekáš! Zabij mě!“ ječel jsem jako smyslů zbavený. Možná, že si to ale jen představuju, protože vlastní tělo jsem už necítil. Jen bolest, nekonečnou agonii a v pozadí pořád ty cizí, nepřátelské emoce.

A taky vize.

Moře vizí.

Pokroucená, hořící auta. Kov odkapává z temně zářících karosérií, mrtvoly uvnitř se krouží žárem. Asfalt se taví, na tekutém povrchu vyskakují malé, modré plamínky.

Všude kolem je město. Docela obyčejné město.

Město hořící jedním jediným nepředstavitelným plamenem.

Na chodníku se válejí těla. Jsou zhroucená tam, kde je zasáhla vlna žáru. Některá se ještě hýbají. Vlastně ne, ne některá. Všechna. Vzduch kolem musí dosahovat mnoha set stupňů Celsia, ale ti lidé jsou živí. Do jednoho.

Příšerné obrazy mi plují před očima, nestíhám je sledovat. Přesto se mi detaily vypalují hluboko do mozku.

Zčernalá ruka snažící se odepnout pásy na sedadle spolujezdce. Nevidím do obličeje ani jednomu z těch lidí, jsou zahalené černým, mastným kouřem. Přesto mám pocit, že jeden z těch lidí je zatím ještě dítě. Je to zvláštní pocit, sledovat dítě hořící zaživa. Protože ta malá postavička se ještě hýbe, bojuje svými malými prstíky s tou větší rukou. Skoro to vypadá, jako by chtěla zabránit svému osvobození, ale to je asi nesmysl. Spíš bolestí neví, co vlastně dělá.

Nějaká žena buší zkrvavenýma rukama do bíle natřených dveří. Oheň laškovně přeskakuje mezi dřevem a jejím masem. Krev syčí. Oční bulvy bublají žárem. Vlasy hoří jako vích slámy. Žena se snaží křičet, ale místo zvuku jí z plic vychází jen černý, mastný dým.

Thustý muž ve volné košili se válí uprostřed vozovky. Při každém otočení se na něj nalepuje víc a víc asfaltu. Asfalt hoří, bublá a strašlivě zapáchá. Ten muž je na tom stejně.

Pěticeletná skupinka malých dětí se snaží dostat z pískoviště. V tom nekonečném moři ohně tvoří písek malou oázu zdánlivého bezpečí. Z písku nevyrážejí plameny, na první pohled to tam vypadá docela obyčejně. Ovšem jen do chvíle, než si všimnete, jak to místy nehezky bublá. Vařící se sklo na holé kůži asi dost bolí. Alespoň ty planoucí děti křičí docela nahlas.

Maminky se snaží doplazít ke svým ratolestem. Svaly pekoucí se na vlastních kostech jim v tom úspěšně brání.

A všude je cítit kouř. Ne kouř hořícího masa, ne kouř tavící se oceli, písku, betonu. Docela příjemný kouř ze spadaneho listí.

Kouř plný náznaků vzpomínek.

Na místa, kde jsem nikde nebyl, lidi, které jsem nikdy nepotkal, rozhovory, které jsem nikdy nevedl. Na pocit nesouhlasu, vzdoru, na nějaký slib. Nic z toho mi nedává smysl a ty příšerné vize se už nedají snést.

Hořící listí štípe v nose.

„DOST, UŽ DOST!“

Vize s městem, auty a lidmi je vystřídána jinou, docela obyčejnou.

Je v ní jakási trámová střecha ztrácející se v hustém příšeří, mozaiková okna, bledé světlo dopadající na podlahu. Taký kostelní lavice kolem dokola, prach a hrobové ticho.

Kromě toho všeho na mě z nejvyššího trámu někdo kouká.

*

Tím svým posledním mocným výkřikem jsem zaplašil Boží hněv, bolest, vize. Zase ležím na studené kostelní podlaze a kolem mě to vypadá tak normálně, až je to skoro k nesnesení. Jako bych před několika sekundami neviděl takové věci, že je mi z nich na zvracení. Jako by mě nezasáhly podivné myšlenky. Jako bych si najednou nepamatoval na slova, kterými jsem Lukášovi vyrobil na hrudi krásnou hlubokou spáleninu. Jako bych si nepamatoval desítky podobných slov. A jako by na mě shůry někdo neshlížel.

Moment, ten poslední dojem se mi nezdál.

To je docela obyčejná skutečnost.

Posadil jsem se v opuštěném, studeném kostele, opřel se dlaněmi o ledovou podlahu (vulkán jako by nikdy neexistoval) a zadíval se do toho hustého šera nade mnou. Obličej zmizel, jen co jsem zvedl hlavu.

Doufám, že se mi ta zkušenost už nikdy nebude hodit, ale poté, co se vám vaří vlastní mozek v lebce, je dobré vstávat co možná nejopatrněji. Asi jako po probuzení s nejhorší kocovinou vašeho života umocněnou na devadesátou devátou. Já to v dané chvíli nevěděl a tak se mi po vydrápání do stoje jen zatočila hlava, zalapal jsem po dechu a zase se skácel na podlahu jak čerstvě podřatý strom. Lebka mě bolela už po tom předchozím mlácení o starodávny kámen, takže jsem se tentokrát jen znechuceně zašklebil, jak mi lebeční kosti nesouhlasně zavrzaly.

Na druhý pokus už jsem sice připomínal starce vstávajícího z hrobu, musel jsem se držet všeho dostupného a celá procedura mi zabrala odhadem deset až patnáct minut, ale aspoň jsem neabsolvoval další zhroucení. Abych se v tomhle stavu podíval kamsi mezi trámoví a přesvědčil se, jestli tam ten neznámý pozorovatel ještě stále je, tak na to jsem se měl moc rád. Hlava se mi už točila tak, že vhodné přirovnání nenacházím.

Pak se to ale začalo zlepšovat minutu od minuty, vteřinu od vteřiny. Točení ustalo, kolena přestala připomínat lehce našlehaný sulc, vnitřnosti se uklidnily do obvyklého stavu. Pomalu, pomaličku jsem se rozhlédl, lokalizoval v temnotě za oltářem ukryté dveře a ještě pomaleji k nim vyrazil. Nejsem architekt, ale mám dojem, že na tu kostelní půdu (nebo jak to nazvat) se nějak musí dát vylézt. Kdo mě šmíruje při hlubokých spirituálních zážitcích, mě zajímalo přímo enormně.

Zmíněné dveře byly tmavé, pobité křížícími se pásy dočerna ohlazené oceli a disponovaly respekt budícím zámkem. Zamčeno kupodivu nebylo.

Otevřel jsem s nepříjemným pocitem. Když jsem dveře otevíral naposled, srazil mě na kolena nefalšovaný boží hněv. Pavlovův reflex působí u takhle nepříjemných zážitků až nehezky rychle.

Za dveřmi se pochopitelně žádná další nepřátelská moc nenacházela. Jen tma, točité dřevěné schody a sem tam malé, úzké okénko v tlusté zdi. O historii vlastního města jsem se pohříchu nikdy moc nezajímal a tak ani netuším, jak je tenhle kostel starý. Z pohledu do vysoko se pnoucí věže jsem usoudil, že o moc míň než pět století mu asi nebude.

Ty točité schody ani nevržou, když se po nich jde. Jen je jich moc a má kolena ještě nemají tu obvyklou jistotu. Taky moje rovnováha ještě není úplně v pořádku a hlava mě začíná bolet víc a víc. Nejspíš od toho posledního pádu. Ale překážky jsou od toho, aby se překonávaly. Když má člověk silnou vůli, nic ho neporazí.

S takovými a podobnými duševními prohlášeními jsem se belhal do schodů. Narazil jsem na troje dveře – první vedly do jakéhosi patra, kde nebylo nic než hromada starých krámů. Místní kostelník si tady z toho udělal asi nějaké skladiště. Ty druhé byly zamčené a pro

mě tudíž nezajímavé. Třetí se nalézaly až těsně pod klenutou střechou, byly o něco menší než ty předchozí a nebyly zamčené. Naopak – někdo je po sobě ani pořádně nedovřel.

A taky skřípou.

To jsem zjistil ve chvíli, kdy jsem jimi prošel do království stínů, polotmy, výšky a závratě. Ty dveře jsou tady nejspíš proto, aby se nějak dalo dostat na střechu kvůli opravám, nebo co já vím čemu. Kostelní půda se totiž jinak využít nedá – jsou tu jen bytelné trámy pospojované dohromady a jinak nic. Jen prázdno a hloubka pár desítek metrů končící tvrdou kostelní podlahou. Ještě, že netrpím závratí. Ještě, že závratí netrpí ani otec Stoklasa.

Prostřední – centrální – trám je bytelný kus dřeva dobře půl metru široký. Když se člověk moc nedívá dolů, je to docela to samé, jako jít po obyčejném chodníku. Já se dolů rozhodně dívat nehodlal.

Kdesi přede mnou se cosi pohnulo. Ozval se zvuk. Takhle přes propast mnoha metrů mi to znělo jako slabé dětské zavzlykání.

„Hm... jste v pořádku?“ nenapadlo mě originálnější zvolání. Ten neznámý se po něm zahemžil, jako by se pokoušel utéct. Nevím, co ho to napadlo, odtud asi nebude vést víc východů, než ten, který se nacházel za mými zády.

V tu chvíli jsem se mohl na neznámého vykašlat, otočit se k němu zády, sejít nespočet schodů a jít si po svých. Jenže já jaksi neměl žádný životní cíl. Vůbec nevím, co přesně jsem si od návštěvy kostela sliboval, ale jelikož se mi nedostalo žádné pořádné odpovědi, neměl jsem ani tušení, kam odtud jít. Jak zaplnit zbytek dne? Jak zaplnit zbytek života?

Vzlykající cizinec představoval vítané oddálení chvíl rozhodování.

Vykořčil jsem po staré, zaprášené kládě. Ushlý holubí trus mi neznatelně šustil pod podrážkami.

*

„Nechte mě být!“ ozvalo se nečekaně ve chvíli, kdy jsem dokráčel asi do poloviny kostela. Hlas byl překvapivě mladý, přeskakující a patřící dívce. Nebo klukovi s hodně tenkým hlasem.

„Není vám něco?“ zavolal jsem zase takovou nemastnou neslanou větu. Jako vystřiženou z katastrofických filmů.

„Nechte mě na pokoji, nikomu nic nedělám!“ odvětila ta slečna. V tu chvíli jsem si už jejím pohlavím byl jistý. Krčila se za jedním ze svislých trámů, objímala jej bělostným, štíhlým rukama a upírala na mě pohled divoké kočky. Velké tmavé oči měla obkrouženy výrazným nalíčením, vlasy jí místy stály jako dvacetipalcové hřebíky a kdyby mě takhle dívčina vzbudila o půlnoci v mé posteli, asi bych chvíli věřil na upíry. Její krvavě rudé rty ostře kontrastovaly s přirozenou bledostí obličeje. Domyslete si náušnice ve tvaru obrácených křížů, černý rolák pod koženou bundou pokrytou tu řetězy, tu cvoky a máte přesně to, co jsem spatřil pod střechou karvinského kostela. Docela nečekaný obrázek, když se to tak vezme.

„Klídek, holka, jen mě zajímalo, kdo to na mě seshora kouká,“ přešel jsem na tykání. Otec Stoklasa je přeci jen asi o něco starší než mé původní já a téhle holce nemůže být víc než patnáct nebo šestnáct roků. S těma vytrěštěným očima navíc vypadá ještě mladší.

„Nechte mě být, otče! Jak se přiblížíte, skočím!!!“ zaječela dívka. No to mi ještě chybělo.

„To by sis asi dost natloukla,“ pokusil jsem se odlehčit situaci mírným vtípkem. Bradou jsem přitom ukázal na kamennou podlahu hluboko pod námi. Holka mé gesto sledovala pohledem. Její ruce se vzápětí k věkovitému dřevu přimkly tak pevně, až bolestně zaskřípělo. Sebevražda, jasně. K sebedestrukci se musí přistupovat s jiným fortem. Já bych mohl vyprávět.

„Ještě krok a skočím!“ probodla mě zmalovaná slečna pohledem. V očích se jí zračilo dílem odhodlání, dílem šok, ale hlavně bolest. Toho jsem si všiml až ve chvíli, kdy se pohnula, jako by chtěla vstát. Nepatrnou škvírkou mezi taškami jí do obličeje padlo trochu časného ranního světla a já náhle zvažněl. Něco podobného jsem míval v očích i já. Celý uplynulý rok života.

„OK, už se ani nehnu,“ zastavil jsem.

„Jděte pryč, tohle není vaše věc!“ zase zaječela holka. Z toho jejího hlasu mě začíná bolet hlava víc, než jsem si ještě před chvílí myslel, že je vůbec možné. Natlučené lebeční kosti jako by pod jeho vlivem nějak rezonovaly, nebo co.

„Hele, máš pravdu,“ zdvihl jsem defenzivně ruce. „Není to moje věc. Kdybych tě nezahlídl, jak si mě prohlížíš, vůbec bych nevěděl, že jsi tady. Ale už se stalo. Byl jsem zvědavý, kdo se tady schovává, vylezl jsem sem a našel tě. Kdybych teď odešel, asi by mě za to policajti neměli rádi.“ To poslední byla bohapustá lež. Policie mi může být naprosto ukradená. O svém svědomí už to tak razantně prohlásit nemohu.

„Vaše starosti jsou mi u prdele!“ vybuchla najednou holka emotivním křikem. „Okamžitě zmizte, nebo skočím!“

Tím mě tak trochu naštvála.

„Hele, kočko, jestli jsem to dobře pochopil, tak jsi sem vylezla, aby ses rozplácla tam dole. Takže to uděláš, ať už tu jsem, nebo ne. Takže je úplně jedno, jestli tu zůstanu, nebo půjdu do prdele. Takže víš co? Já si tu teď hezky sednu a ty dělej, co umíš.“ A usadil jsem se na trám jako na koně. Sice Stoklasovi zamažu šaty, ale co je mi do něj.

Holce vzal můj proslov na chvíli řeč. Její oči po mně metaly jeden blesk za druhým, zatínala temně nalakované nehty do dřeva a kolečka jí v hlavě šrotovala téměř nahlas, jak se snažila vymyslet nějaký protiargument. Já jí mohl poradit, že nejlepší odpověď na můj proslov by byl rázný čin, ale nechtěl jsem ji nevhodně motivovat.

To metání blesků a zatínání nehtů trvalo snad minutu, možná minutu a půl. Pak z dívčích očí vytryskly doslova vodopády slz. Zhroutila se vedle svého milovaného svislého trámu, opřela se o něj čelem a rozječela se na celý kostel.

Nesnáším ženský pláč. Nejspíš jsem tak trochu citlivka, ale já si zkrátka nemůžu pomoci.

Opatrně jsem vstal, otřel si umazané ruce o už beztak odepsané kalhoty a pomalu, pomaloučku došel až k té ječící slečince. Ani nezdvihla oči.

Zase jsem se usadil, chytil se levou rukou jejího trámu a pravou ji neobratně vzal kolem ramen. Zavyla jako kotě pálené žhavým železem a málem sletěla, jak se mi pokusila padnout do náruče.

„Jestli nemáš nic proti, tak bych si našel lepší místo, co říkáš?“ řekl jsem tak jemně, jak to jenom šlo. Jen se na mě ztrhaně podívala a razantně přikývla. Slzy smíchané s líčidly mě skoro pocákaly.

*

Dostat ubrečenou holku z trámovité půdy nebylo jen tak. Nevím, v jakém psychickém stavu sem předtím lezla, ale teď se jí strašně klepala kolena (mimochodem má moc pěkné nohy a docela nezimmně krátkou sukni) a já ji musel pevně držet, abychom nesletěli oba. Cestu nám zpestřovalo to, že pro slzy skoro vůbec neviděla, vzlyky jí otřásaly celým tělem a občas potřebovala zastavit a podržet v náručí. Kdyby nás někdo viděl, asi by buď trnul hrůzou, nebo řval smíchy. Nevím, mě přepadaly oba tyhleto pocity najednou.

Nejhorší na procházce po trámoví byly bezesporu chvíle, kdy jsme se museli vyhýbat svislým trámům, podpírajícím střechu. Kolem něčeho takového se musí rázně přehoupnout. Je tam strašlivě málo místa. Je dobré mít na to pořádné boty, pevný krok a držet se oběma rukama. Já z toho všeho měl jen ty boty. Jinak jsem musel pořád držet holku vybavenou klouzavýma botkama s podpatkem, musel jsem se starat víc o její rovnováhu, než o své vlastní bezpečí a ten suchý holubí trus najednou strašně klouzal. Nezapomenutelný zážitek. Zlaté čtrnácté patro.

*

Holka se mi sesunula do náručí jen milisekundu poté, co jsme stanuli na pevné zemi před těmi malými dvířky. Konejšivě jsem ji hladil po vlasech, občas přidal poplácání po zádech a jinak jsem vůbec nevěděl, co dělat. Jen mě napadlo, že nejlepší lék v podobných případech bývá nechat dotyčného vyplakat. Co se holky týkalo, vypadalo to tak na týden, možná dva. Řvala jako protržená.

„No tak, no tak, uklidni se, všechno bude dobré,“ pokusil jsem se ji uklidnit ve chvíli, kdy mi její slzy prosákly kabátem, sakem i košilí a zastudily na holé kůži. Dívčiny ruce mě pod dojmem mého hlasu jen pevněji sevřely a jinak jsem nepozoroval žádné změny. Tak jsem se aspoň usadil na poslední schod, dívčinu prakticky na klíně. Snad od toho studeného kamene nechytím revma do kostrče.

*

Utišení přišlo odhadem za čtvrt hodiny. Tou dobou už se do mě dávala regulérní zima, začínal jsem se nudit a doufal jsem, že ta holka s brekem někdy přestane. Sem tam se mi taky hlavou mihla myšlenka, jestli jsem ji radši neměl nechat skočit. Ke svému vlastnímu životu jsem přece tolik ohleduplnosti neprojevoval, takže co je mi do nějaké neznámé patnáctky? Ať si skočí, když chce.

Bohužel, věc nebyla ani zdaleka tak jednoduchá. Hlavně pro mé svědomí. Přeci jen je to rozdíl, zabít sám sebe a nechat skočit nějaké vystresované děcko, co se vlastně ani zabít nechce. V mém případě stálo za mým rozhodnutím moře času. Uvažoval jsem o konečném řešení dlouhé měsíce. Probíral jsem to ze všech stran. Snažil se najít všechna pro a proti. Dá se říct, že jsem na to šel vyloženě vědecky. Výsledné rozhodnutí bylo rozumově nevyvratitelné.

Tahle holčina se naopak psychicky hroutila přímo před očima, smrti se evidentně bála a vůbec působila jako klasický případ někoho, kdo se jenom snaží upoutat pozornost. Takový ten učebnicový případ člověka, co se nacpe prášky na spaní a v poslední chvíli zavolá nejlepší kamarádce. Ne, že bych to nějak znevažoval, jenom říkám, že není sebevražda jako sebevražda. Tedy spíš moje svědomí to říká.

„No tak, uklidni se, už je to dobrý,“ použil jsem další větu vykoukanou z televize. Dívčina se mě tentokrát nepokusila rozdrtit, jen mocně potáhla umazaným pršáčkem a upřela mi ty svoje kukadla zblízka do obličeje. Bude to znít strašně knižně, ale ten pohled mě zasáhl přímo do srdce.

„Omlouvám se, otče, je mi to líto,“ vypravila ze sebe slečna. Z nosu jí teklo, oční stíny měla přes půl obličeje a víc než dospívající ženu teď připomínala desetileté děcko, co si vypůjčilo maminčinu kosmetiku a vzápětí za to dostalo na zadek. Dojemný pohled.

„Nemusíš se omlouvat,“ vylovil jsem z kapsy kapesník. „Slabá chvilka občas přijde na každého, to je přirozené.“ Jen jsem tu poslední větu vypustil z úst, napadlo mě, že zním přesně jako kněz, za kterého mě holka považuje. A že bych jí měl možná říct, že žádný kněz nejsem. Ovšem chtěl bych vidět toho génia, co by takové vysvětlování zvládl.

„Chtěla bych se vyzpovídat, musím se vyzpovídat!“ vypadlo najednou z holky zuřivě si osušující oči. Až jsem se lekl – o postupu zpovídání toho vím asi tolik, jako o sexuálních rituálech hárajících fretek. Velké kulové.

„Jistě, půjdeme najít nějakého kněze. Ten tě určitě vyslechne,“ pokusil jsem se z prekérní situace elegantně vybruslit.

„Ale vy jste kněz, vyzpovídáte mě, prosím!“

„Já nejsem kněz, šel jsem se jenom pomodlit,“ zalhal jsem briskně. „Jsem tady úplnou náhodou.“

Holka se rozeřvala jako na povel.

Zabralo mi to dalších deset minut konejšení, hlazení a objímání, než jsem z ní vypáčil, kde je problém.

Ona mě zná.

Ví, že se jmenuju Stoklasa. Ví, že jsem kněz. V kostele – v tomhle kostele – byla naposled před pěti lety, pak se dala k satanistům a teď si myslí, že přijde do Pekla. A že proto jí odmítám udělit rozhřešení. Protože je zatracená, protože už jí není pomoci.

A to by mě teď zajímalo, jak jí to mám vysvětlit.

*

Začal jsem zlehka.

„Víš, myslím, že došlo k omylu. Já vážně nejsem kněz. Přisahám. Nejsem ani křesťan. Spíš patřím k těm tvým satanistům,“ začal jsem mírným, přátelským hlasem. Holka na mě upřela ta svá obrovská

kukadla, ale nerozeřvala se s novým zápalem, ani mě neobvinila ze lži. Stoklasa má důvěryhodný obličej, za což jsem mu teď vděčný.

„Hm, jak se vlastně jmenuješ?“

„Ale vždyť...“ zase se jí roztrásla ramena.

„Ne, počkej, ty mi nerozumíš,“ vpadl jsem jí do počínající hysterie. „Není to tak, že bych si na tebe nepamatoval. Já tě opravdu vidím prvně v životě. Přisahám.“

„Ale...“

„Nejmenuju se Stoklasa. Jsem Martin Šolar. A ty?“

„Lánská. Simona. Ale...“

„Jo, já vím, vypadám jako někdo, kdo tady dělal kněze, že?“

„Jo... teda ne. Vy jste kněz! Vždyť jsem k vám chodila ke zpovědi, vždyť jsme spolu mluvili o víře, vždyť jste se mnou trávil tolik času, když se naši... já vím, že jsem udělala chybu, ale nemůžete dělat, že mě neznáte, to není fér!!!“ zase se rozeřvala.

„Sakra, holka, uklidni se!“ vyjel jsem na ni. „Když říkám, že nejsem Stoklasa, tak je to pravda! A vůbec, proč bych ti měl lhát, proč bych měl tvrdit, že jsem, kdo nejsem?“

„Protože jsem odešla z církve, protože jsem se dala Satanovi, protože jsem černá ovce!“

Popadla mě neovladatelná touha obrátit zrak k nebesům a otázat se, co jsem komu udělal. Vzhledem k místu a okolnostem jsem neovladatelnou touhu ovládl. Ona by ta odpověď taky mohla přijít a mohla by být ještě horší, než prve. Radši nedráždit hada bosou nohou.

„Hele, Simono, já vím, že je to neuvěřitelné, ale prostě si mě s někým pleteš. Já se v křesťanství moc neorientuju, ale kdybych byl kněz, asi bych tě nemohl trestat tak, jak si to představuješ, ne? Pokud vím, tak vždycky existuje nějaké vykoupení nebo odpuštění, nebo jako tomu říkáte. Odpustky... teda myslím rozhřešení, pokání. No však víš. Zkrátka to, co říkáš, nedává smysl. Chápeš?“

„Jo... máte asi pravdu. Nezlobte se.“

„Nezlobím se. Mám tě doprovodit domů, nebo k někomu? Nevím, proč seš tady, ale nějaká sebevražda nikdy nic nevyřeší. Věř mi, něco o tom vím,“ neodolal jsem a dodal. V oku se mi snad i nostalgicky zalesklo.

„Když já nikoho nemám. Vůbec nikoho. Já už nemůžu dál...“
Zase se rozeřvala.
Že jsem sem vůbec lezl.

*

Když si to tak vezmete, není to vůbec špatné být na světě sám, nemít jedinou bytost, na které by vám záleželo. Můžete si s vlastním životem dělat, co vás napadne, nemusíte se zodpovídat nikomu, jen sobě samému. Je to možná nedospělé, dětinské, ale je to tak.

Proto jsem opravdu nebyl ani trochu nadšen, když se mi Simona emotivně zhroutila do náruče. Zodpovědnost za cizí děcko je něco příšerného. Jasně, mohl jsem se zvednout a odejít, ale tahle praštěná holka by se taky mohla vrátit zpátky na půdu. Kdyby si pospíšila, možná by mi stihla dokonce spadnout na hlavu dřív, než bych došel ke kostelním vratům. Kdyby aspoň neměla ty zatracené hluboké hnědé oči, jimiž mi připomíná Veroniku, sakra!

„No, já vážně nejsem kněz, ale co kdyby ses zkusila vypovídat? Prý to dost pomáhá,“ pohladil jsem ji otcovsky po vlasech. Když jsem je tuhle srovnával s hřebíky, ani jsem moc nepřeháněl. Sice jsem si ruku nepoškrábal, ale vážně moc nechybělo.

Simona se mi po mých slovech lehce vymanila z náručí, usadila se pohodlněji na tom nepohodlném schodě, vrhla po mně pohled raněného koloucha a pak spustila.

Monotónním, nevýrazným hlasem přerušovaným jen občasným popotáhnutím.

Narodila se do vzorné, křesťanské rodiny. Do detailů se nijak zvlášť nepouštěla, ale já si stejně představoval modlení před každým jídlem, krucifix nad postelí a tak všelijak podobně. Když jí bylo deset, zabili se její rodiče při automobilové nehodě. Jelikož oba jeli na nějakou křesťanskou kongregaci (ne, vážně netuším, o co jde), zanechalo to v malé Simoně řádný šrám. U příbuzných, kteří se jí ujali, tak vyrostla v neovladatelné, vášněmi zmítané stvoření propadlé satanismu. Divoké párty podobně zatížené mládeže začala vymetat už od dvanácti. Domů se vracívala nad ránem, zpítá,

zdrogovaná, s vymetenou hlavou. Nepomáhaly domluvy, zákazy, výprasky, domácí vězení, prostě nic. Po vzoru samotného Satana pohrdala veškerými autoritami. Jednou se pokusila zapálit kostel kdesi v Orlové. Bylo z toho vyšetřování, ale jelikož milé Simoně tehdy nebylo ani čtrnáct, vyvázla z toho velice levně. To jí jen dodalo odvahy. S partou „kamarádů“ začala řídit na hřbitovech, párkrát se vloupala i do tohoto kostela. Sex na oltáři byl prý fajn. Při obětování černého psa se naopak skoro vyzvracela z podoby na první kostelní lavici vlevo u okna.

Když pak začala chodit s jedním klukem, maloučko se zklidnila. Život byl najednou o něco víc fajn. Něco jiného je prý znesvěcovat oltář postupně se všemi mužskými členy party a něco úplně jiného je mít na to jen jednoho kluka, kterého ale zato vášnivě milujete.

Zkrátka a dobře, milá Simona se zamilovala až po uši. Pro svoji lásku by byla umřela, nehnula se od ní ani na okamžik, prostě byli něco jako já a Veronika v pubertálním, satanistickém vydání.

Ten její se jmenoval Honza, ale nikdo mu neřekl jinak, než Frosty. Když prý celebroidal černou mši, každému běhal mráz po zádech. „Jediný kalhotky nezůstaly suchý,“ vyjádřila to doslovně Simona.

No a pak, dva dny před Štědrým dnem, se milý Frosty zabil. Udusil se vlastními zvratky po obzvlášť vydařené kalbě. Simona se probudila s hlavou na jeho hrudi a první, co ucítila, bylo jeho chladnoucí tělo.

Víc už Simona vidět nechtěla.

Nikdy.

Čtyři dny trvala vyšetřovací vazba. Čtyři nekonečné dny trvalo, než se prokázala Frostyho smrt vlastním zaviněním, než byla Simona propuštěna. Z policejní stanice se vypravila přímo sem. Bůh jí vzal rodiče, vzal jí životní lásku. Pochopila, že proti takové síle nemá ani tu nejmenší šanci, tak se aspoň rozhodla plivnout mu naposled do obličeje. Alespoň dát vědět, co si o něm myslí.

Vyšplhala se až na půdu kostela, chvíli se Stvořitelem vedla monolog a pak udělala krok do prázdna.

Tedy skoro.

V té chvíli jsem se totiž na prahu kostela zjevil já.

Následně sledovala můj záchvat, vyslechla můj rozhovor s Bohem a pak se zase dívala, jak blázním. „Jsem nevěděla, že máte epilepsii,“ upřela na mě v té chvíli vážný, soucitný pohled. Rozhodl jsem se momentálně nic nevysvětlovat.

Pak už jsem příběh víceméně znal. Poté, co sledovala mé utrpení, se najednou nemohla odhodlat skočit. Připadal jsem jí prý jako někdo, koho Bůh za cosi trestá. Jí vzal rodiče i milovanou bytost, ale přesto se najednou bála, co dalšího by si pro ni mohl přichystat. Mě v tuhle chvíli napadlo, že jsem měl předtím pravdu – na sebevraždu, *vážně míněnou* sebevraždu je opravdu nutné mít jiný pohled na svět. Ale to odbočuji.

Ve chvíli, kdy jsem pro ni docela klidně, beze strachu vykročil po uzoučkém trámu, ačkoli odjakživa trpím závratěmi, dostala Simona docela obyčejný strach z Bytosti, která ji pronásleduje od jejích desíti let. Proto ta touha vyzpovídat se, proto to zoufalství po mém odmítnutí. Měla docela obyčejný strach.

„Já vůbec nevím, co mám dělat,“ zaštkalo děvče. „Mám strach se zabít. Nemám pro co žít, chci umřít, ale mám strašný strach, že po smrti není konec. Co když přijdu do Pekla? Co když to tam bude ještě horší, než tady?“

A zase se rozplakala.

Objal jsem ji na tom posledním schodě kostelní věže, hladil jsem ji po vlasech a v hlavě mi vířily myšlenky na osud a jeho ironii. Protože ať se nikdo nepokouší mi namluvit, že my dva jsme se potkali náhodou.

Takové náhody se prostě nestávají.

Zvlášť ne ve světě, kde ke mně promlouvá boží nenávist.

*

Brečící Simona nebyla jediná, kdo nevěděl, co dělat. Já absolutně netušil, co jí mám poradit. Někdo jiný, někdo *normální*, by ji zřejmě začal přesvědčovat, že nestojí za to se zabíjet, že život je plný radostí, stačí je jen vidět. Jenže já nejsem *normální*, nemám tohle slovo rád snad už odjakživa. Nevidím na životě nic krásného,

nedokážu si představit jedinou věc, která by vyvážila možnost sladkého, nevědomého nebytí. Prostě nedokážu. Na druhou stranu, vykládat tohle hysterické holce, co se smrti doopravdy bojí, jsem taky nechtěl. Nemluvě o tom, že tady máme tu nechutnou možnost existence Pekla. Zapeklitá situace.

„Nemám tě někam doprovodit? Nechtěla by sis s někým popovídat?“ zkusil jsem přesto zapůsobit jako psycholog.

„Já vím, že to zní jako příšerné klišé, ale život fakt může být hezký. I po tom, co se ti stalo.“

„Jo?“ fňukla holka. „Tak mi prozrad'te jedinou věc, která by měla smysl. No?“

Zapeklitá situace.

„Ehm, no... jak to říct. Já fakt nejsem někdo, kdo by ti měl odhalovat krásy života. Věř mi. Ale to neznamená, že něco takového neexistuje.“

Simona na mě upřela pochybovačný pohled svých rozmazaných očí.

„Co jste sem vůbec přišel dělat? Modlit se?“

„To by byl dlouhý příběh,“ řekl jsem zase knižně. „Nejspíš bys mi z něj nevěřila ani slovíčko, takže se na můj život vykašlem, OK?“

„OK,“ pokrčila holka rameny.

Pak jsme jenom seděli, hlavy plné neradostných myšlenek. Kámen studil do zad, Simona občas potáhla nosem a já pořád nevěděl, co dál. Přece ji tu nemůžu jen tak nechat. Jenže jak se jí elegantně zbavit, mě taky nenapadalo. Nejlepší by bylo vrazit ji do náruče nějakého psychologa, jenže kde takového hledat? A co víc, jak k němu tuhle praštěnou slečnu dostat? Něco mi říkalo, že dobrovolně by se jí ke cvokaři nechtělo. Ach jo.

„Hele, Simono, jestli potřebuješ někoho, kdo by s tebou poseděl, tak fajn, moc rád to budu já. Ale nemohli bychom jít někam do tepla? Začínaj mě chytat hemoroidy.“

Dívka zcela nekostelně vyprskla, potom si mě změřila pohledem náhle zvažněných očí a pak přikývla.

Po krátké diskusi jsme se shodli, že doupě její party by nebylo zrovna to nejlepší místo na pietní přemítání o životě, takže jsem

navrhl svůj byt. Respektive Stoklasův. Ještě, že tentokrát jsem si klíče vzal.

*

Vstal jsem, protáhl si zdřevěnělé klouby a pak byl nucen asi deset minut čekat, než si holka vypucuje rozmáčená líčidla z míst, kam dle jejího názoru nepatřila. Zrcátka nemajíc, musela mě požádat o navigaci. Máte-li k odličování pouze kněžův kapesníček, nikdy se vám nemůže podařit dokonalá práce. Simona vypadala po těch deseti minutách jako ten nejšpinavější a nejpolitováníhodnější sirotek, co jsem si dokázal představit. Zvlášť ta šmouha na nose byla něco neuvěřitelného.

„Můžu?“ otázal jsem se, když zastrčila kapesník do kapsy.

Jen pokrčila rameny.

Tak jsme šli.

Klapání našich podrážek se odráželo od tlustých stěn a já si říkal, kdy konečně narazíme na nějakého skutečného kněze. Nerad bych mu vysvětloval, že sice vypadám jako Stoklasa, ale ve skutečnosti Stoklasa nejsem. U holky, která mě naposledy viděla před pěti lety, mi to naštěstí prošlo. U někoho, kdo mě vídá dnes a denně, by to mohlo být podstatně složitější.

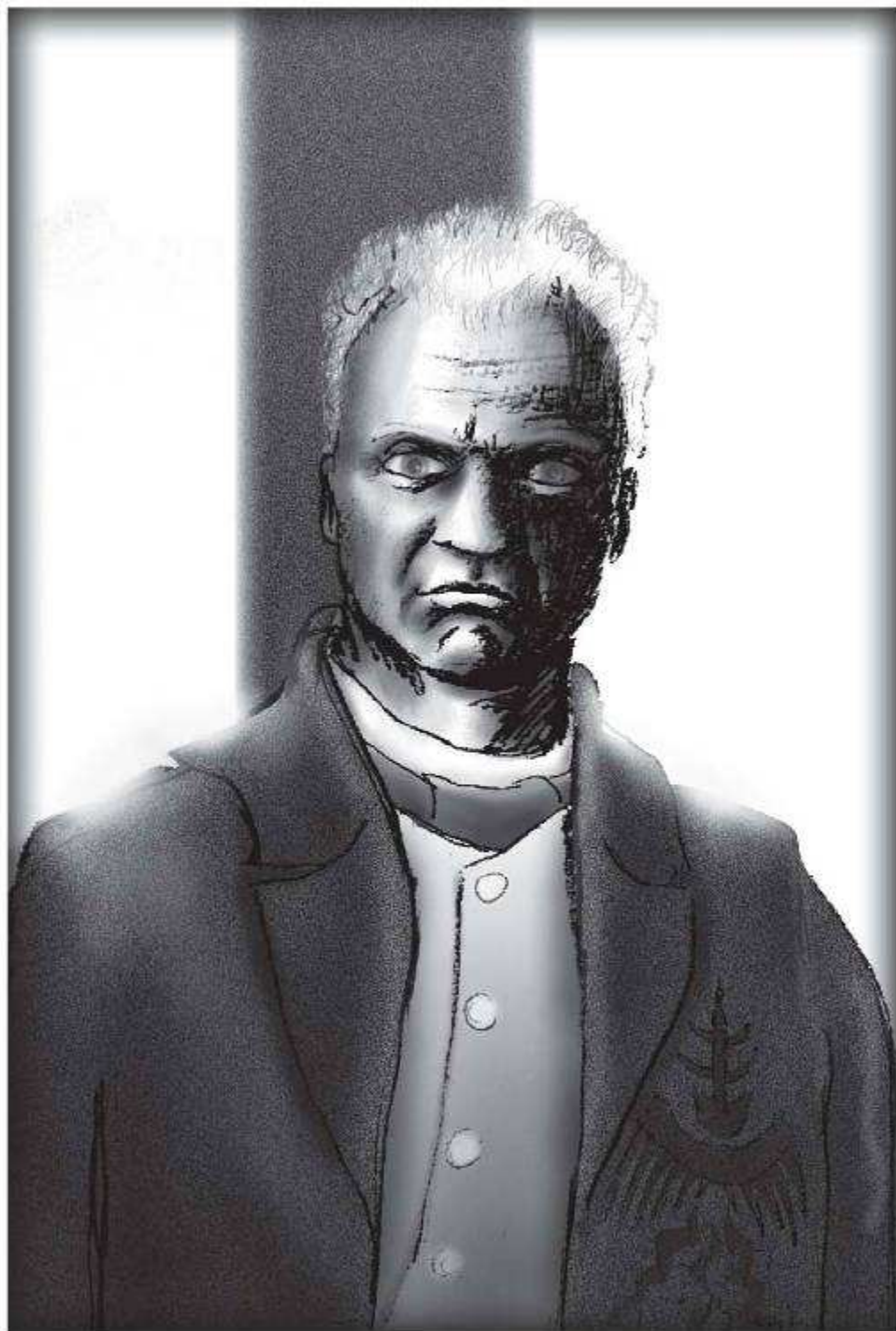
Ale štěstí se na mě tentokrát usmálo.

Žádného kněze jsme nepotkali.

Dokonce ani ten boží hněv se mě nepokusil do třetice srazit na kolena, když jsem takřka po špičkách procházel mezi kostelními lavicemi k východu.

Jen pod schody na mě čekali dva pánové v dlouhých kabátech, slušivých sestřizích a s černými, zrcadlovými brýlemi na očích.

EUDOXUS

Nejdříve mi pochopitelně vůbec nedošlo, že by tady mohli čekat na mě. Nevypadali jako někdo, kdo má co do činění s bohabojným knězem. Spíš jako mafiáni, co právě uvažují, jak by se tenhle kostel dal využít pro praní špinavých peněz. Je tedy logické, že jsem se jim pokusil slušně vyhnout.

Zastoupili mi cestu.

„Promiňte, pánové, my se známe?“ otázal jsem se, když mi došlo, že skutečně chtějí mluvit se mnou.

„Dobrý den,“ pozdravil ten vyšší. „Měl byste minutku?“

Řekl to sice přátelským, klidným hlasem, ale mě bůhví proč napadlo, že kdybych odmítl, byl by tento pán schopen zkopat mě dokulata, nacpat do kufru a odvézt někam, kde by se mi určitě nelíbilo. Tak jsem přikývl.

Ten menší – říkám sice menší, ale pořád byl o půl hlavy vyšší, než já – se po mém přikývnutí beze slova otočil, udělal pár kroků k docela nenápadné limuzíně a otevřel zadní dveře.

Zevnitř se vysoukala postava celá v černém. Že jde o ženu mi došlo až poté, co jsem se jí podíval do očí. Dolní polovinu obličej je totiž zakrýval černý, neprůhledný šátek a jinak byla navlečená v čemsi tmavém, asexuálním. Takové oblečení se dá občas vidět na doprovodu nějakého šejka. Duch Orientu prudce zavál zasněženými ulicemi Karviné.

„Fatimo, je to skutečně on?“ zeptal se ten menší kabátník anglicky.

Simona mě zcela bezděčně chytila za ruku. Taky jsem neměl kolem žaludku nejpříjemnější pocit.

Fatima vyrazila pomalým, takřka malátným krokem ke mně. Nebylo to víc než pár metrů, ale stejně jsem měl nejmíň desetkrát pocit, že sebou práskne. Šla jako někdo po opici, někdo na drogách. Přesto se mi po celou dobu dívala do očí. Z toho jsem měl taky pocit, jako by jí za zřítelnicemi tančily sušené lístky marihuany lambádu.

Když se Fatima zastavila sotva pár centimetrů přede mnou, málem jsem ucukl. Ty její oči byly něco nepředstavitelného. Jako by se mi propalovaly přímo do mozku a současně jako by se dívaly skrze mne. Jako by Fatima viděla mě, celé město a ještě mnohem, mnohem víc najednou. Jako by měla oči všude a přesto nikde. Jako by to v hlavě neměla tak docela v pořádku.

„Slyším. Cikády. Pane,“ řekla pomalu, nesouvisle. Zasněně. Vzápětí se hluboce uklonila. Tak mi došlo, že to poslední slovo patřilo mně.

Že jsem byl zmaten jako lesní včelka, jistě netřeba dodávat.

Menší muž, ten s pískově blond vlasy, ji po těch třech krátkých slovech pevně uchopil za podpaží a jemně odmanévroval zpátky do vozu. Větší, tmavovlasý, se mezitím věnoval mně.

Nejprve mi lehce pokynul hlavou, jako by se klaněl. Napadlo mě, odkud že tihle pánové jsou. Na mafii to najednou vůbec nevypadalo.

„Pan Eudoxus by byl velmi poctěn, kdybyste jej mohl navštívit,“ pravil muž bezchybnou, uhlazenou češtinou.

„Ehm, pan Eudoxus mě zná?“ vypravil jsem ze sebe, pořád trochu zaskočen. Vysvětlovat těmhle pánům, že nejsem Stoklasa, by bylo asi řádově nepříjemnější, než vysvětlovat totéž komukoli jinému.

„Ano, dá se to tak říci.“

„Hm, nebudete mi to věřit...“ začal jsem opatrně, „ale patrně došlo k omylu. Víím, že vypadám jako pan Stoklasa, ale ve skutečnosti se jmenuji...“

Ten chlapík mě ani nenechal domluvit.

„My vííme. Na jménu nezáleží. Pan Eudoxus chce mluvit s *vámi*.“

Z důrazu na posledním slově mě najednou polila nepřekonatelná jistota. Ačkoli je to prakticky nemožné, oni to vědí. Vědí, co se se mnou děje.

Náhle jsem nějak nebyl schopen slova.

Na rozdíl od Simony.

„No tak já abych šla. Dík za pokec, otče a mějte se. Nashle,“ usmála se nervózně na oba pány.

Ten větší jí zastoupil cestu.

„Dobře, moc rád si s panem Eudoxem promluvím, ale tohle děvče s tím nemá co dělat,“ vzpomátoval jsem se rychle.

Ti dva na sebe pohlédli, náhle nejistí.

„Počkejte, prosím,“ řekl mi ten menší. Ten druhý se nehýbal z místa. Simona jen stála, v obličeji současně strach i vztek. Ten strach zatím převládal.

Znovu jsem sledoval, jak Fatima vylézá z auta. Znovu se vydala ke mně, tentokrát s jedním rozdílem. Oči neupírala do těch mých, naopak je měla sklopené. Jako by se mě náhle bála. Nebo mi prokazovala hlubokou oddanost.

„Co ona, Fatimo?“ otázal se ten větší.

Zahalená žena se dovznášela až ke zmalované holce. Tentokrát jí to zírání trvalo nepoměrně déle, než u mě. Simona hlasitě polykala a vůbec vypadala, jako by byla ráda kdekoli jinde. Kromě toho jsem měl pocit, jako by se zoufale snažila odvrátit zrak od Fatimina pohledu. Nějak jí to nešlo.

„Ona...“ pronesla Fatima, jako by si náhle nebyla jistá ničím a nikým. „Ona... Patří. Mu. Je. Jeho.“

To zřejmě rozhodlo.

„Pro vás, slečno, platí pozvání pana Eudoxe taktéž. Nemusíte se ničeho bát, nikdo vám nezkriví ani vlásek na hlavě,“ řekl jí ten větší muž. Když říkám větší, tak tím myslím, že Simonina hlava končila někde tam, kde jemu začínala náprsní kapsa.

„No dík za pozvání, ale já fakt musím domů. Čeká na mě babička, víte?“ usmála se Simona strašlivě křečovitě. Ten vztek z jejího pohledu už úplně vymizel.

„Trvám na tom,“ pronesl muž, aniž by téměř hnul jediným svaem v obličeji. A jemně chytil dívku za předloktí.

„Pánové, ta dívka se mnou nemá nic společného,“ vložil jsem se do toho dřív, než se situace mohla vyhrotit. „Jestli jsem to dobře pochopil, tak chcete mluvit se mnou. Tuhle holku jsem potkal teprve dneska a úplně náhodou.“

„Naše instrukce jsou naprosto jasné,“ odvětil klidně ten menší.

„Stejně jako moje rozhodnutí,“ odpálkoval jsem ho. „Buď necháte tu slečnu jít, nebo si pan Eudoxus nepromluví ani s jedním z nás.“

„Trváme na tom,“ řekl zase klidně ten menší. A docela nenuceně si přitom rozhrnul ten dlouhý kabát.

Větší revolver jsem v životě neviděl.

Jestli někdo čekal, že se leknu tohohle, tak se škaředě spletl.

„Pánové, vy to asi nevíte, ale hrajete si s ohněm,“ usmál jsem se nehezky na toho s rozhaleným kabátem. „Radím vám dobře, nechte nás jít.“

A ustoupil jsem pozpátku o tři kroky. Vzduch kolem mě byl najednou zase plný kouře z hořícího listí. Kouře a nejasných vzpomínek. Kouře a slov.

Ten menší pistolník sáhl po zbrani. Na takového svalnatce byl neuvěřitelně rychlý.

Než jsem já stačil natáhnout ruku s rozevřenými prsty před sebe, už měl pistoli napůl venku.

Namířit ji nestačil.

„*Adavere kreete ambalai!*“ zaječel jsem.

Vzduchem se prohnalo mocné, ultrasonické zahučení, pistole prolétla vzduchem a ten chlapík najednou klečel ve sněhu, svíral si pravou ruku, oči měl přes půl obličeje a střídavě je upíral na mě a na porůznu poházené prsty barvící sníh doruda. Tu pistoli jsem mu vyrval asi nehezky rychle.

Ted' jsem si zmíněnou zbraň usadil v dlani a protočil se na patě. Ten větší už měl zbraň taky vytaženou. Kupodivu nemířil ani na mě, ani na Simonu. Hlaveň neužitečně směřovala k zemi.

„Zadržte, pane!“ vykřikl naléhavým hlasem.

To uctivé oslovení mě zarazilo snad ještě účinněji, než kdyby hlaveň přiložil k dívčině spánku.

„Nemám naprosto v úmyslu ublížit ani vám, ani vaší společnosti. Omluvte mého kolegu. *Byl to hlupák.*“

Menší, klečící muž ani nestačil vytřeštit oči. Minulý čas v poslední větě mu možná ani nestihl dojít.

Ten větší švihl rukou s revolverem, ranní Karvinou práskl výstřel a k utrhaným prstům se přidalo pyré z jemně našlehaného mozku smíchaného s mikroskopickými úlomky lebky. Krev kolem té šedožluté masy vypadala jako surrealisticky zabarvený bílek kolem červy prolezlého žloutku volského maxioka.

Simona pronikavě zaječela.

Dýmající hlaveň se sklonila zpátky k zemi rychleji, než jsem se já stihl vzpamatovat.

„Nikdy bych si nedovolil vám nebo této slečně ublížit. Kdybych byl přesto takový hlupák, abych to zkusil a kdybych to náhodou přežil, pan Eudoxus by mě donutil litovat, že jsem se vůbec narodil. Prosím, pane. Mám rodinu, na které mi záleží. Pokud selžu, už je nikdo nikdy neuvidí živé. Prosím.“

Tak a co teď?

Chlap se Simonou v náruči byli ode mě odhadem pět až šest metrů. Na tu vzdálenost bych se mu býval trefil do hlavy téměř jistě, zvlášť s takovouhle zbraní. Simonino temeno končilo tak hluboko, že jsem se opravdu nemusel bát, že bych ji náhodou trefil, i když mi ten mozek rozplesklý ve sněhu nedělal zrovna dvakrát dobře. Ruce se mi popravdě řečeno trochu třásly. Ale stejně jsem si byl jistý, že bych dokázal neminout. Stačilo jen potáhnout za spoušť. Už jsem zabil. Dvakrát. Víím, že bych to dokázal znovu.

Nedokázal jsem.

Nechal jsem pistoli klesnout, nechal jsem ji vyklouznout z prstů. Dopadla do sněhu se slabým žuchnutím.

Na tváři toho zbývajícího muže se rozlila téměř hmatatelná úleva. Zastrčil vlastní pistoli do pouzdra a pustil Simonu.

„Fajn, co se mě týče, můžeme jet. Ale slečna rozhoduje sama za sebe.“

Oba jsme se podívali na Simonu.

V obličeji se jí už nezračil strach. Spíš šok.

Trásla se tak, až se pomaličku začínala bořit do ušlapaného sněhu, oči měla skoro přes půl obličeje a brada se jí nehezky klepala. Nejsem si jistý, jestli to bylo z pohledu na právě se odehravší násilí, nebo ještě nikdy neviděla použití magie v praxi. Buď jak buď, najednou se mi ji strašně nechtělo nechat samotnou, bez přátel, bez rodičů. Na sebevraždu už by nejspíš odvalu nenašla. Ale byl jsem si skoro jistý, že by tady byla schopná stát tak dlouho, dokud by nezmrzla na kost.

„Tak jo, slečna jede taky,“ rozhodl jsem místo ní.

A tak jsme jeli.

*

Vysoký muž se usadil za volantem, my dva jsme byli obřadně uvedeni do zadní části limuzíny. Já osobně ještě nikdy v ničem takovém nejel. Když to trochu přezenu, bylo to tam skoro větší než náš bývalý minibyteček. Vybavení bylo modernější už bez přehánění.

Okénko z tmavého skla sjelo dolů, řidič nás vyzval, ať se neostýcháme a nabídneme si pohoštění. Pak nám bylo ponecháno soukromí. Jen já, Simona a Fatima.

Z nás tří jsem byl já asi jediný, kdo byl zcela při smyslech.

Fatima se na mě bála pohlédnout, Simona naopak nepřestávala třeštit zrak. Když jsem se ji pokusil nějak utěšit, jen se natlačila do rohu luxusní kožené sedačky, aniž by ze sebe vydala jediné slovo.

Tak jsem se s povzdechem opřel, nabídl si oblíbenou whisky a ponořil se do úvah, co se to tady sakra děje. Boží nenávisť, tajemný pan Eudoxus, moje magické schopnosti, sebevražedná holka v šoku, kouř z hořícího listí, zdrogovaná orientálka, neuchopitelné vzpomínky.

Bylo toho moc.

A mě nenapadalo vůbec nic.

*

Když jsem se probral ze zamyšlení, právě jsme projížděli branou ostravského letiště. Nikdy dřív jsem tady nebyl, ale letadla v dálce nedávala příliš možností k pochybnostem.

Zašátral jsem prsty po stříbřitém tlačítku, okno z kouřového skla zajelo do rámu.

„Nevím, kam poletíme, ale měl byste vědět, že nemám pas. Slečna taky ne,“ oznámil jsem řidiči. Jen úslužně pokýval hlavou a prohlásil, že pasu netřeba. Prý máme k dispozici soukromé letadlo.

„Sakra, jako ve filmu,“ informoval jsem své společnice, jen co okénko vyjelo zpátky nahoru. Ani jedna nijak nezareagovala, jen jsem zaznamenal, že Simona mezi tím stačila usnout. To je dobře, spánek je prý fajn na nervy.

Neříkal jsem to už?

*

Soukromé letouny mají zřejmě i něco jako soukromé odbavení. Respektive, žádného odbavení není zapotřebí. Řidič zaparkoval jen kousek od malého tryskového letadla připomínajícího menší, ale zato aerodynamičtější verzi dávno zrušeného Concordu. Letoun byl bílý, jak už letadla bývají, nenesl na sobě žádné výsostné znaky a vůbec působil strašně anonymně. Nevím, jestli je to výsada tohoto jednoho konkrétního soukromého letadla, nebo zda taková bývají všechna. S lidmi, co si mohou dovolit vlastní tryskáče, jsem se v uplynulém životě moc nestýkal. Simona taky ne. Aspoň co můžu soudit podle jejích vykulených očí, když jsem ji jemným třesením probudil. Jak měla hlavu otočenou k okénku, padlo jí to letadlo do očí jako první. Pak jí zřejmě došlo, kde to je a s kým a ty oči se jí ještě rozšířily.

„Souhlasil jsem s návštěvou u toho Eudoxe, ale jestli jsi proti, tak ti nikdo nebude bránit v odchodu,“ řekl jsem jí mírným, takřka kněžským hlasem. Otec Stoklasa se pro své povolání musel přímo narodit.

„Co jste zač?“ vytřeštila Simona oči ještě víc.

„Jestli máš na mysli ty věci, cos viděla, tak nevím. Nemám nejmenší potuchy, co se se mnou děje. Jestli myslíš tyhle ty lidi, tak vlastně taky ne,“ řekl jsem popravdě.

Simona si mě dlouze měřila (řidič taktně vyčkával), párkrát otevřela pusku, jako by se chtěla na něco zeptat, ale hned ji zase zavřela. Já se jen trpělivě, přátelsky usmíval. V zadní části auta jsme už byli sami, Fatima nehnutě postávala venku vedle řidiče. Takže jsme měli docela soukromí.

„Nemám kam jít. Nemám nikoho. Nemám ani odvalu se zabít,“ zašeptala dívka. „Fajn, třeba jsou to mafiáni a vpálej mi kulku do hlavy. Jdu taky.“

Jen jsem se křivě usmál. Věty jako z akčních běček nám jdou oběma.

*

„Jak se vůbec jmenujete, příteli?“ otázal jsem se vysokého řidiče, když jsme se vydali k tryskáči.

„Ve službách pana Eudoxe se jmenuji Dimitri.“

„Fajn. Já jsem Jaff,“ konečně jsem se představil i já.

Dimitri jen pokývl, Fatima kráčela stejně nezemsky jako dřív, zato Simona si mě podezřívavě změřila. „Jaff?“

„Jo, přezdívkou z netu, co se ujala. Klidně mi tak říkej taky. Mimochodem, to vykání taky nevyžaduju.“

„OK.“

Jak jsme tak kráčeli probouzejícím se rozbřeskem k lesklému letadlu, musel jsem se usmát. Zase jednou po dlouhé době. Mafiáni prokazující mi úctu, magie, přezdívkou jako z Matrixu. Svět kolem mě přestává připomínat realitu a pomalu ale jistě se přetavuje v něco jiného. Něco diametrálně odlišného od života, který jsem znal. Možná to bude fajn. Možná je to po mé zpackané minulosti přesně to, co potřebuju. Jen Simona by si taky mohla vybrat nějakou přezdívkou, sakra. Takhle bude působit nehezky obyčejně. Budu jí to muset nějak taktně naznačit.

A potom ještě Fatimě.

I když u té si nejsem jistý.

*

Jestliže byl vnitřek limuzíny zařízen o něco elegantněji než můj byt, tak vnitřek letounu mi doslova vyrazil dech. Tolik luxusu pohromadě se snad nevidí ani tam, kde se tyhle věci vyrábějí. Ne snad, že by tu měli kliky z čtyřřadadvacetikarátového zlata, to ne. Jen na mě všechno to okolo působilo takovým dojmem, jako že na to padlo víc peněz, než kolik činí současný státní rozpočet. Kdyby se mu umazalo záporné znaménko, pochopitelně.

„Posaďte se, prosím. Let potrvá zhruba tři hodiny,“ pokynul nám Dimitri a zmizel spolu s Fatimou v přední části letadla. Já se rozvalil na pohovce vlevo od vchodu, Simona zaujala tu druhou. Na chvíli.

Pak se, dílem ostýchavě, dílem nenuceně, přesunula ke mně.

Doufám jen, že na ni působím otcovsky. Na nějaký nový vztah jednak nemám chuť a navíc je na mě tohle děcko přece jenom dost mladé. I když vlastně pořádně nevím, kolik jí je.

Během letu jsem se to dozvěděl. Mezi řadou dalších věcí. V červnu jí bylo šestnáct. Z tohohle výletu má částečně strach, částečně to na ni působí tak, že snad už ani nemá chuť umřít. Skoro.

Já na oplátku musel povyprávět něco málo o sobě. Rozhodl jsem se zatajit ty nejneuvěřitelnější okamžiky uplynulých několika dní. Myslím, že docela rozumně. Vynechal jsem tak vraždy, sebevraždy, zato jsem přidal něco nejasného o satanismu, kterému jsem tak trochu propadl, docela reálně jsem jí popsal zážitky s Bohem, přidal to kouřící listí a nejasné vzpomínky. Že o magii nevím vůbec nic, jsem si vymýšlet nemusel. Že neznám žádného Eudoxe, taky ne.

Po mé ne zrovna upřímné zpovědi se na mě Simona už nedívala vystrašeně. Spíš se směsicí obdivu, mírného podezření a ještě něčeho, o čem jsem doufal, že to není sexuální touha. Já své priority nezměnil. Pořád chci umřít. Pořád nevidím na životě nic krásného. Nechci si nic začít s citlivou zmalovanou holkou. Jen se chci dozvědět, co tenhle Eudoxus může vědět o tom, kdo ve skutečnosti

jsem. A jestli taky náhodou neví, jak bych svou nesmrtelnost mohl utnout jednou provždy.

*

Krátce před těmi vymezenými třemi hodinami jsem Simoně jemně naznačil, že v takovémhle letadle by se měla nacházet i příruční koupelna. A že by se tudíž mohla trochu zkulturnit. Jen se zahanbeně zapýřila a zmizela za jedněmi z dveří. Já se mezitím rozvalil na pohovce, pohled upřený z okna. Vypadalo to za ním jako bychom letěli nad chumáči cukrové vaty, jak se hezky poeticky říká mrakům. Ne, že by mě jakákoli poezie zajímala, jen jsem chtěl vědět, kam to asi tak letíme. Z cukrové vaty se taková informace vyčíst nedá.

Simona se z koupelny vynořila odhadem po sedmi minutách. To extravagantní líčení jí zůstalo už jenom někde. Kdybych se do tohoto těla převtělil já, asi bych ho zredukoval ještě o devadesát až devadesát pět dalších procent. Ale já módě nerozumím a téhle holce to kupodivu docela slušelo. Tak co.

Jen co dívka dosedla zpátky vedle mě, rozsvítil se nad dveřmi, kterými předtím zmizel Dimitri s Fatimou, varovný nápis. V angličtině. Oznamoval nutnost připoutat se pásy, protože prý jdeme na přistání.

Stejně jako při startu jsem jí nápis musel přeložit. Jazyky jí prý nikdy nešly, takže by na tom byla stejně i v případě, že by od desíti let nechodila za školu.

No co. Jsou i jiné kvality, než vzdělání.

*

Přistání se hodně podobalo startu. Jen v opačném směru. Prolétli jsme mraky, za okny se rozprostřel výhled na nějaké kopce, potažmo hory. Simona mi drtila ruku, já byl ledově klidný. Mezi těch několik výhod nesmrtelnosti patří také to, že vás nějaká potenciální havárie letadla nemůže rozrušit.

Než se kola letounu dotkla přistávací dráhy, tak mi dívka tu ruku ve své malé tlapce téměř rozdrtila. Abych byl upřímný, tak ten pohled z okna nedělal tak docela dobře ani mně. Nevím, kde ten Eudoxus žije, ale přistávat mezi rozeklanými vršky jakýchsi velehor opravdu není pro citlivé náturey. Pár metrů mimo kurs a z ohořelých kusů plechu by nás musela seškrábávat horská služba. Pokud tady něco takového existuje. Nejsem si jistý, ale takhle vysoké hory u nás v Čechách nemáme. Tohle by mohly být možná Tatry, ale kdo by si mohl dovolit vybudovat přistávací dráhu pro letadla v Tatrách? I milionáře s vlastním letadlem by ekologové sežrali zaživa, kdyby se jen opovážil podat žádost o něco takového. Kromě toho za tři hodiny se z Ostravy do Tater dá dostat i rychlejším vlakem a naše letadlo se nad těmi mraky rozhodně neloudalo. Tudíž v Tatrách asi nebudeme.

Než jsem stihl promyslet víc pravděpodobnějších velehor, narazila kola na beton ranveje. Simona vypískla, já zatnul zuby a pak nás chvíli zlobilo přetížení. Potom už ne.

Dveře do kokpitu se otevřely, Dimitri s Fatimou v závěsu nám oznámil, že jsme na místě a že nás očekává pan Eudoxus.

„Když už o tom mluvíte, kde to vlastně jsme?“ otázal jsem se, když bezpečnostní pás konečně povolil.

„Na soukromém pozemku pana Eudoxe. Prosím, následujte mě,“ vyhnul se odpovědi Dimitri. Kdybych neměl dojem, že mi neodpověděl schválně, asi bych se tázal dál. Takhle jsem se jenom ušklíbl na Simonu a po úzkých schůdcích následoval naše společníky ven z letadla. Do mrazivého, svěžího vzduchu vonícího sněhem.

„To asi nebudou Tatry, že?“ ozvala se Simona, jako by mi četla myšlenky. Já jenom pokrčil rameny. Kolem to vypadalo spíš jako v Tibetu a kromě toho jsem neviděl jediného kamzíka. Jen vysokou cihlovou zeď v dálce, za níž se vypínalo něco jako palác křížený s nákupním centrem. I takhle z dálky to kupodivu vypadalo velmi vkusně.

Odvoz už na nás čekal.

Tentokrát nešlo o limuzínu. Byl to antracitově černý Maybach, nádherné, luxusní, aerodynamické auto, o jakém se českým silnicím může jen zdát. Přiznávám, kdybych měl řidičák a peníze – hodně peněz – na vlastní vůz, taky bych si něco takového pořídil. Kdo ne.

Dimitri se usadil vedle řidiče – podsaditého muže tmavší pleti. Cikány na rozdíl od krásných aut rád nemám, ale tohle bude spíš nějaký Kazach, nebo něco takového.

Já s ženami se nacípal dozadu.

Pak už jsme jeli.

*

Pevná kovaná brána se nám před čumákem auta otevřela sama. Vjeli jsme na široký pozemek obehnaný dobře třímetrovou zdí, o níž jsem už mluvil. Dlážďená cesta se vinula středem něčeho, co mi nejvíc připomínalo klasickou japonskou zahradu. Nereálně mě napadlo, jestli náhodou nemůžeme být v Japonsku. Dá se to vůbec do Japonska stihnout za tři hodiny? Tryskáčem? Řekl jsem si, že se na to někoho zeptám, ale pak jsem nápad zavrhl. Dimitri mi svůj postoj ke konkrétním odpovědím už předvedl, snědý šofér zřejmě nebude mluvit stejnými jazyky jako já a zbylé ženy mi taky neporadí. Jedna je na drogách a druhá ví tolik, co já. Tak jsem se radši dál kochal tou zahradou.

A že bylo čím.

Z celé té scenérie na mě dýchal klid, harmonie, výzva k meditaci. Pod starobyle vyhlížejícím dřevěným mostem se vinul potůček, na jezírku spočívaly lekníny, písek zdobily elegantní linky. Všechno to působilo tak promyšleně, jednoduše oku lahodícně, že jsem se od toho nemohl odtrhnout. Tady někdo musel strávit snad celé roky. Dlouhé hodiny jen sedět, dívat se na scenérii a pak pohnout třeba jen jediným kamínkem. Jestli ten tajemný Eudoxus nebude Japonec, sním vlastní polobotky.

*

Uvnitř zahrady jsem s poměrně velkou jistotou očekával dům v klasickém japonském stylu. Sedlová střecha, papírové stěny a tak podobně. Namísto toho jsme dojeli k další zdi. Tahle byla z tmavého kamene, tu první převyšovala dobře o dva metry a brána v ní nebyla

z tlustých ocelových prutů, ale sestávala z pevných, souvislých plátů. Nebylo mi z toho pohledu zrovna dobře po těle.

I tahle monstróznost zajela do veřejí, aniž by kdokoli zmáčkl jediné tlačítko nebo pronesl jediné slovo.

Vjeli jsme dovnitř, brána za námi zaklapla.

Simona vypískla.

Já skoro taky.

*

Existují různé protiklady v životě lidském. Černá a bílá, život a smrt, láska a nenávist. Ve chvíli, kdy jsem spatřil scenérii za branou, mi všechny tyto protivy připadaly bezvýznamné v porovnání s tím, jak se tato krajina lišila od nádherné japonské zahrady. Místo bělostného písku byl tady šedočerný popel. Místo jezírka s lekníny bublající jáma s asfaltem. Místo japonských borovic jen pokroucené pahýly stromů, co vypadaly jako vykované z oceli. Místo vkusných oblázků... lidské lebky. A bylo toho víc. Mnohem víc.

Simona se ke mně přitiskla, já zapátral v paměti po dalším bojovém zaklínadle. V tu chvíli se na nás Dimitri otočil, v očích podivné prázdno.

„Ničeho se nemusíte bát. Můj pán má podivné chutě, jeho vkus se liší od obvykle přijímaných norem. Stále však platí, že jste jeho hosty. Nikdo vám nezkříví ani vlasek na hlavě. Až se s mým pánem setkáte, vše vám s radostí vysvětlí. Myslím, že zrovna vy, pane,“ lehce mi pokynul hlavou, „jej seznáte jako člověka velmi blízkého vaší mysli a vašemu srdci.“

A zase se odvrátil.

Simona se na mě dívala zděšeně, já na ni pro změnu nechápavě. Vůbec jsem netušil, co měl ten projev znamenat. Mně se scenérie za okýnkem vůbec, ale vůbec nelíbila. Kdesi v žaludku mi vyklíčil pocit, že jsem nakonec asi přece jen neudělal tak docela dobře, když jsem s návštěvou Eudoxe souhlasil.

Ale pozdě bycha honit.

Na tu příšernost jsme se naštěstí nemuseli dívat dlouho. Auto s námi zajelo do garáží, mezi desítky dalších vozů. Jak jsem si stačil všimnout, byl tady kousek snad od každé značky, co kdy byla vyrobena. Myslím samozřejmě jen ty nejkvalitnější, nejluxusnější věci, trabanta bych tu zřejmě hledal dost marně.

„Prosím, následujte mne,“ vyzval nás Dimitri. Ten kazašský šofér s autem a Fatimou odfrčel do hlubin garáže. Simona mě popadla za ruku, já jen pokrčil rameny. Když už jsme tady, nemá cenu dělat drahoty.

Dimitri nás dovedl k výtahu s dveřmi z pochromované oceli. Stiskl jedno jediné tlačítko. Rozzářilo se pekelně rudým světlem.

Nečekali jsme dlouho. Výtah zahrál temnou melodii, dveře se otevřely bez jakéhokoli zvuku. Simona mi stiskla ruku ještě pevněji, Dimitri nám pokynul.

Nastoupili jsme.

Výtah jel jen pár sekund. Celý palác (či jak tomu říkat) má pouhých pět pater. Alespoň co se z číselníku výtahu dalo vyčíst. Zastavili jsme v tom pátém.

Když se dvoukřídlé dveře zasunuly do stěn, málem jsem zalapal po dechu. U Simony si to málem škrtněte. Před námi se rozkládalo něco, co jsem nikdy neviděl ani na prohlídkách hradů a zámků, když jsem je ještě jako malý kluk absolvovával s rodiči. Vyjmenovávat jednotlivé věci by nemělo smysl. Jen z prodeje poloviny obrazů by Česká republika dokázala uživit celou romskou populaci na dva roky dopředu.

„Prosím,“ pokynul nám Dimitri. Vykročil jsem s pocitem, jestli bych se neměl raději zout. Tak vysoký vlas jsem na koberci ještě neviděl.

Simona ani Dimitri si podobnými věcmi hlavu nelámali. Tak jsem se na to taky vykašlal.

Náš průvodce nás vedl halou, či snad přijímacím pokojem až k obrovským dveřím z leštěného mahagonu. Dimitri bez zaklepání otevřel a mně se naskytl pohled na pana Eudoxe.

Seděl v hlubokém koženém křesle, zády k nám. Moc jsem z něj tedy neviděl. Jen bílé vlasy ostříhané na ježka, počínající pleš opálenou do bronzova a rukáv jakéhosi výstředního rudočerného saka. Z toho rukávu vyčnívala šlachovitá, štíhlá ruka svírající broušenou sklenici s jakýmsi nápojem. Nejsem si tím jistý, ale myslím, že mě v nose zašimrala jemná vůně kvalitní whisky. Pan Eudoxus mi začal být rázem o něco sympatičtější.

„Pane, přivedl jsem hosty,“ prohlásil Dimitri jako předimenzovaná verze anglického komorníka.

Pan Eudoxus odložil sklenici na jakýsi starodávný stůl, pružně vstal a otočil se k nám čelem. Tak se mému pohledu odhalila odhadem padesátiletá ostře řezaná tvář, lehce rozplácly nos, vrásky kolem očí, bílé obočí a oči připomínající broušené diamanty. Ten člověk vypadal jako někdo, kdo musel přežívat dlouhé roky na poušti jen pomocí svých vlastních schopností. Hlavou mi bleskla myšlenka, že bych ho nechtěl za protivníka. Vyzařovalo z něj něco jako nezkratná životní síla, krocená euforie, nezlomná vůle. A ještě něco. Ale pro to jsem v té chvíli nenašel pojmenování.

„Vítejte, přátelé,“ lehce se uklonil nejdřív Simoně, pak i mně. „Jmenuji se Eudoxus a čekal jsem na vás dlouhé roky. Pojd'te, posaďte se. Něco k pití?“

Byl jsem tím srdečným přivítáním docela zaskočen, tak jsem výběr lihoviny nechal na něm. Eudoxus přešel ke skvostnému baru, chvíli se s mumláním probíral jeho obsahem a pak mi vetkl do ruky další překrásnou sklenici. Hnědě zlatavá tekutina nádherně voněla. Nabyl jsem dojmu, že tohle bude jiná třída, než oblíbený Jameson.

Usadili jsme se do pohodlných křesel, já se svou whisky, Simona s pravým japonským čajem v pravém japonském porcelánu. Pan Eudoxus dlouze přivoněl k obsahu své sklenice, labužnicky ochutnal a teprve pak začal s vysvětlováním.

„Můj věrný Dimitri mi během vašeho letu sdělil, co se událo ve chvíli, kdy se mu konečně podařilo vás objevit. Musím se omluvit za chování svého zaměstnance. Jegor nikdy nebyl příliš bystrý. Bohužel, vynahrazoval to pílí a talentem, takže jsem pro něj měl slabost. Nu, co se dá dělat. Děti nezatapíte.“ Po Eudoxově tváři se rozlily vrásky, jak se zeširoka usmál. Stejně jako v očích, bylo i v

tom úsměvu něco, co by odradilo hladového žraloka od myšlenek na jídlo. Asi tak na týden až čtrnáct dní, kdybych to měl odhadnout podle sebe.

„Promiňte,“ ozvala se nečekaně Simona. „Ale mohl byste nám říct, kde to vlastně jsme?“

„Ale jistě, má milá. Nacházíte se v mém soukromém sídle. Přesněji řečeno v pohoří Ural. Vlastním zde pár desítek čtverečních kilometrů. Je to jen skromné zimní sídlo, ale mám to zde rád. Právě ruské zimě se nic nevyrovná.“

Eudoxus se zadíval do plamenů mohutného krbu, jako by mu jeho vlastní slova něco připomněla. Simona na mě vrhla postranní pohled, já jen pokrčil rameny. Je to celkem ostuda, ale o Uralu vím taky akorát to, že leží v Rusku. Na cestování mě nikdy neužilo.

„Asi vás bude zajímat, proč jste tady, že?“ odpoutal se Eudoxus od vzpomínek a zadíval se mi zpříma do očí. V obličeji měl přitom výraz, který se mi vůbec nelíbil. Něco jako touhu. Žádostivost. A malý kousíček šílenství k tomu.

„Přiznám se, že ano,“ připustil jsem. „Dimitri říkal něco o tom, že víte, kdo jsem.“

„Ano, samozřejmě, že to vím,“ usmál se náš hostitel ještě šířeji. „Koneckonců jsem vás sám vyvolal.“

*

Po té větě zavládlo poněkud zaražené mlčení. Z mé a Simoniny strany zaražené, z Eudoxovy spokojené. Jako by měl z našeho zmatku radost.

„Promiňte, ale asi nechápu. Máte na mysli, že jste nás přivolal? Jako že dal přivést?“

„Ano, slovní hříčky,“ pokýval hlavou muž. „Vaše záliba v nich je mi dobře známa. Sám si rád hraji se slovy. Mám rád různé významy. Lidská řeč je úžasná věc. Stačí nahradit jediné slovíčko jiným a z holé pravdy je čirá lež. Stačí použít nezvyklý výraz a pravdu ve vašem sdělení nikdo neobjeví. Vždycky říkám lidem pravdu. Je jen

jejich nedokonalostí, že ji mnohdy nedokáží v mých slovech objevit.“

Simona se po tom projevu na mě dívala už zcela nezakrytě, já měl co dělat, abych se nepokusil o útěk. Tenhle chlapík nemůže být normální. A zdržovat se v domě nenormálního multimiliardáře nemůže být zdraví příliš prospěšné.

„Myslím, že si nerozumíme,“ pokusil jsem se i přes své obavy stran Eudoxova zdravého rozumu o další konverzaci. „Já vážně nechápu, jak jste to myslel.“

Eudoxus se ke mně naklonil tak rychle, až jsem se ani nestačil leknout.

„Myslel jsem to tak, že jsem tě vyvolal z hlubin pekelných, Astarothe. Myslel jsem to tak, že patříš mně. Myslel jsem to tak, že na tento svět tě přivedla má moc. Nejsem si jistý, jestli si se mnou nehraješ. Nevím, proč jsi skončil v tomto těle na druhém konci světa. Nevím, jestli to bylo tvým záměrem nebo neobratností mého počínání. Co však vím, je, že teď jsme se konečně setkali. Jak bylo psáno, tak se stalo.“

Následujících třicet sekund bylo v místnosti hrobové ticho.

*

Jako první se vzpamatovala Simona. Elegantně, nenuceně, se zdánlivým klidem odložila šálek na vyleštěnou desku stolku, zářivě se usmála a prohlásila, že ji doma čeká babička, tudíž by už měla jít. Dodala ještě cosi o Vánocích s rodinou, ale to už jsem neposlouchal. Ta holka moc lhát neumí.

A taky jsem měl důležitější věci na starosti. Jako například Eudoxův obličej pár centimetrů od toho mého.

„Astaroth?“ řekl jsem v daleko lepší imitaci nenucenosti, než se podařila Simoně. „Myslím, že jste se asi spletl. Jmenuji se Šolar. Taky mi říkají Jaff. Ale Astaroth ještě nikdy.“

Eudoxus se na mě dlouhých deset vteřin bez pohnutí díval. Pak se zvrátil do svého křesla a přímo vybuchl smíchem.

„Skvělé, máte nadání! Málem bych vám uvěřil!“

„Ale...“

„Ticho!“ zařval muž takovým hlasem, až jsem nadskočil.

„V povaze démonů je vytáčet se, nemysli si, že to nevím. Chápu, že se ti nechce splnit závazek, který jsem na tebe uvalil a že doufáš, že se ti podaří mne oklamat. Ale doufáš marně. Obětoval jsem této chvíli polovinu života. Zabíjel jsem, podplácel, dělal jsem věci, které si například tady mladá dáma ani neumí představit. A to vše jen proto, abych získal vědění. Abych se dozvěděl, jak vyvolat bytost z Pekla. Konkrétně tebe, milý Astarothe.“

Sakra, co teď? Lež? Pravdu? A co je vlastně lež a co pravda? Co když se tenhle chlap neplete? Co když jsem vážně démon, nebo nějaká jiná bytost pekelná? Nebyl by první, koho to napadlo.

Rozhodl jsem se mu říct celou pravdu a nic než pravdu.

„Poslouchejte, pane Eudoxi,“ začal jsem mírným, klidným hlasem. „Řeknu vám, jak jsem strávil uplynulý rok svého života. Nevynechám nic, nevymyslím si jedinou věc. Prostě vám vyklopím všechno tak, jak se to doopravdy stalo. A vy pak posoudíte, jestli jsem ten váš Astaroth, nebo ne. Dobře?“

„Dobře,“ usmál se Eudoxus spokojeně. Tvářil se jako někdo, kdo očekává dobré divadelní představení, ale to mi v té chvíli nedošlo.

A tak jsem spustil.

Popsal jsem mu všechno tak podrobně, jak jsem si pamatoval. Občas jsem se mu při vyprávění díval do očí, občas mi to svědomí nedovolilo. Přesto jsem se neodvážil vynechat jedinou drobnost. Řekl jsem mu o svých nejnítěšnějších pocitech, nevynechal jsem boží nenávisť, popsal jsem dopodrobna své pokusy s magií. Při těch se Eudoxus na chvíli zatvářil mírně zmateně, ale vzápětí se mu po obličeji rozlil úsměv plný pochopení. Nechápal jsem, čemu se tak usmívá, ale nechtěl jsem kvůli otázce přerušovat své vyprávění.

Trvalo mi to celé asi půl hodiny. Na konci se na mě Simona dívala s vytřeštěnýma očima, kdežto Eudoxus si pohrával se svojí sklenicí a příjemně, přátelsky se usmíval.

Vzduch v pokoji těžkl mlčením, jak se tak hezky psává.

*

„Nádherné představení, příteli,“ prolomil konečně ticho Eudoxus, až se mi kolem žaludku sevřela stará známá ledová pěst. „Musel jste z mysli těch těl vytáhnout kvanta vzpomínek, když jste dokázal sestavit tak nádherně lidsky dojemný příběh. Skoro bych vám to až věřil. Ale udělal jste jednu chybu. Sice jednu, ale za to obrovskou.“

„Chybu? Ale já vám řekl jenom pravdu!“ vyletěl jsem z gauče.

„Jistě, pravdu,“ ušklíbl se Eudoxus. „Víte, jednu věc nesnáším víc, než cokoli jiného. Nenávidím, když ze mě někdo dělá OSLA!“

Střepy se rozlétly po místnosti, jak Eudoxus třáskl svou sklenicí o vyleštěný povrch stolu.

„Démoni, můj milý příteli,“ usmál se muž, po záchvatu vzteku najednou ani památka. „Démoni *nemůžou* ztratit paměť. Dimitri!“

Vysoké tmavé mahagonové dveře se rozlétly.

*

Asi jste už pochopili, že jsem spíš usedlý člověk. Bít se neumím, násilí se vyhýbám.

Ve svém minulém životě myslím.

Ted' mi stačilo spatřit v Dimitriho ruce pistoli a začal jsem jednat. Vůni whisky přebil zápach hořícího listí, myslí se mi rozběhly tucty možností. Prudce jsem vrazil do Simony, překulil se přes opěradlo křesla a hlavou už mi běžely první slabiky neznámých slov.

„*Kageri agareea shitate!*“ zaječel jsem vysokým hlasem a luskl prsty. Dveře pokryl příkrov ledové krusty, místností zavyl prudký závan větru. Dimitriho vlasy byly najednou plné sněhu a pistole v jeho ruce vypadala, jako by ji vytáhl z mrazáku. Ten parchant měl za opaskem ještě jednu. Vytasil ji nadlidskou rychlostí druhou rukou. Tu první zbraň nedokázal pustit, jak mu mráz přilepil prsty k oceli.

Tlumeně to puflo, kolem ucha mi prolétlo něco malého a rychlého. V náhlém záchvatu poznání mi došlo, že tohle není obyčejná kulka. Ti lidé mě rozhodně nechtějí zabít.

Jakékoli další myšlenky byly přerušeny prudkým nárazem do ramene. Magie je sice krásná věc, ale slova a gesta jsou strašně pomalá. Člověk se navíc musí soustředit. Já tak na chvíli pustil ze

zřetele Eudoxe a ten mi teď příšerným kopem poněkud přerovnal uspořádání ramenního kloubu a přilehlé klíční kosti.

Takovou bolest jsem zatím zažil jenom jednou, ale to mi bylo hodně přes sedmdesát a nemusel jsem ji snášet dlouho. Ted' se mi ta mrcha zakousla do polámaných konců kostí jako tchoř do klubajícího se kuřátka. Pro slzy jsem neviděl, do uší mě bodal hlasitý jek. Myslím, že byl můj.

Silné paže mě popadly pod krkem, kdesi z levé strany zazněly spěšné kroky. V tu chvíli mi došlo, že jestli se odtud chci dostat, musím jednat.

Na slova tentokrát nebyl čas.

Kouř zhoustl.

Vrazil jsem zdravou ruku mezi Eudoxe a mě, mysl náhle čistou a prázdnou. V mžiknutí oka jsem si představil dva jednoduché geometrické obrazce. Dvě základní barvy. Obrazce se propojily, barvy propletly, můj přesně načasovaný výdech dodal kouzlu život. Mé prsty zlehounka spočinuly na mužově hrudi.

Místností zaplálo prudké elektrické světlo.

Eudoxus zaječel, jak se mu do těla zakouslo klubko elektrických jisker. Držet mě za krk bylo najednou stejně jednoduché jako laskat elektrického úhoře.

Prudký zášleh energie mrštil miliardárem přes celou místnost.

Právě včas.

Dimitri už mířil.

Jak jsem klečel na jednom kolenu, pravou ruku k nepotřebě, připadala mi hlaveň té uspávací pistole jako tunel do mučírny. Očima najednou prostýma slz jsem viděl, jak se Dimitriho prst napíná, jak se spoušť pohybuje. Jedna desetina sekundy, možná dvě. Pak už bude pozdě.

Tak rychlé žádné kouzlo není.

Švihl jsem hlavou prudce vlevo, až mi z krční páteře vystřelil šíp bolesti. Současně jsem se plnou silou odrazil levou nohou. Až dopadnu na poraněné rameno, bude to přímo agonie. Ale to je teď vedlejší.

Pistole v Dimitriho ruce poskočila, šipka vylétla. Kdybych současně neuhnul hlavou, dostal bych ji přímo nad levé obočí. Takhle mě jenom lehounce škrábla na spánku.

Dopad na pochroumané rameno nebyl tak hrozný, jak jsem čekal. Byl mnohem horší.

Na Dimitriho nehybné tváři se rozlilo něco jako vítězoslavný úsměv.

Prst na spoušti se znovu napjal.

Mně došly veškeré nápady.

*

Tentokrát bych uhnout nedokázal.

Naštěstí to nebylo třeba.

O Dimitriho čelo se rozprskl starobylý japonský porcelán.

Simona má celkem trefu.

Na víc jsem nečekal.

Vyskočil jsem na nohy tak rychle, jak to jen šlo. Bolest z ramene byla příšerná, ale to bude muset počkat. Stejně jako poděkování Veronice. Kdyby jí nebylo, asi bych teď na místě omdlel. Takhle jsem byl na agonii docela zvyklý.

Vrhl jsem se v plné rychlosti proti ozbrojenému muži, nezraněným ramenem napřed. Nejspíš to byl vycvičený zabiják, ale jako žiletka ostré střepy v levém oku dokáží zpomalit každého.

Byl bych se k němu dostal.

Vážně ano.

Kdyby v té chvíli nepráskly těsně po sobě dva výstřely z docela obyčejné pistole.

Kupodivu jsem nepocítil žádnou novou bolest.

*

„Ještě krok, příteli a vaše přítelkyně umře,“ prohlásil Eudoxus ledově klidným hlasem. To extravagantní sako měl na hrudi propálené, kůže pod ním připomínala narychlo opečený steak, ale ten

mizera se stejně usmíval. Širokým, nehezkým úsměvem. V ruce svíral malý, poniklovaný revolver, z jehož hlavně se kouřilo. Když jsem vrhl rychlý pohled směrem, kam mířil, málem jsem se pozvracel. Simona ležela za jedním z křesel, ruce rozhozené, tvář barvy čerstvě napadaného sněhu. Místo kolen měla něco připomínajícího čerstvě připravený tatarák. Dva zásahy do kolenních česek ji naštěstí připravily o vědomí tak rychle, že nestačila ani zaječet.

Eudoxus se stále usmíval.

Dimitri zmáčkl spoušť.

Takhle zezadu do krku to ani moc nezabolelo.

*

Nevím, kde to jsem. Je tady zima. Nemůžu se ani pohnout. Když se o to přesto pokusím, vystřelí mi z ramene doběla rozžhavený šíp bolesti. Mám úplně ztuhlá záda, bolí mě krční páteř a je mi zle od žaludku. Kromě toho si nějak nevybavuju, jak jsem se sem dostal.

A taky se mi chce strašně spát.

Jen to hořící listí kdyby někdo polil vodou.

Přesto jsem usnul.

*

Při druhém probuzení už jsem byl zase duševně v pořádku. Vzpomínal jsem si na to, co se stalo, dokázal jsem zaostřit na vysoký kamenný strop a kolem žaludku jsem měl něco jako vysokou zeď z nejstudenějšího ledu. Pořád jsem se nemohl hýbat a z toho pomyšlení mi bylo ještě hůř. Nějak takhle to vypadá v mučírňách a nějak takhle se zřejmě cítí lidé, co se mají v krátké době stát mučenými. Nepříjemný pocit, jestli mám mluvit sám za sebe.

Radši jsem zase usnul.

No dobře, omdlel.

*

Ze snů plných ohně, umírajících lidí a světa po globální apokalypse mě vytrhlo poklepání na rameno. Máte-li roztráštěnou klíční kost, dokáže vás bleskurychle probrat i takhle jemné zat'ukání.

„Vzhůru, příteli?“ zašklebila se na mě zblízka Eudoxova tvář. Na sobě už neměl to extravagantní sako. Teď byl zahalen do dlouhého koženého kabátu. Tady ve sklepech je opravdu zima – já osobně necítil prsty na nohou a uši mě záblý tak, že se mi chtělo řvát.

„Co chcete?“ podařilo se mi vypravit na třetí pokus. Do téhle chvíle jsem si toho nevšiml, ale rty mi po jakémkoli pokusu o pohyb bolestivě praskají, v krku mám sucho jako na Sahaře a jazyk se mi nehezky lepí na patro. Poplašeně mě napadlo, že jsem tady možná už několikátý den.

„Přímo k věci? Rovnou k jádru pudla? Žádné vytáčky? To mě těší. Zdá se, že konečně přicházíš k rozumu. Zdá se, že ti konečně došlo, že jsi zcela v mé moci, vid' Astarothe?“

Chtěl jsem mu odseknout, že nejsem žádný Astaroth, ale ono je lepší se s bláznem nehádat. Zvláště v situaci, kdy si vlastní identitou nejsem tak docela jist.

„Chci po tobě jen jednu jedinou věc. Jak sis asi všiml, mám dostatek peněz, mohu mít, na co se podívám a vůbec, nežiji si špatně. Jen už začínám být tak trochu unaven tímhle lidským životem. Tímhle tělem, tímhle nezajímavým světem. Chci víc. A ty mi to dáš.“

„No, můžeme se domluvit,“ připustil jsem. „O co přesně jde?“

„Vtipálek, což?“ ušklíbl se Eudoxus. „Pochopitelně chci znát způsob, jak se dostat tam, odkud ty pocházíš.“

„Do Karviné?“ vykulil jsem oči nechápavě.

Eudoxus se tentokrát ani nepousmál.

„Do Deváté sféry. Do Pekla. A odpusť si své vtipky, začínají mi poněkud vadit.“

Co se vtipů týkalo, mohl jsem mu vyhovět. Pokud šlo o Peklo, tak to už bylo horší. Pokusil jsem se Eudoxovi vysvětlit, že pokud bych náhodou opravdu byl démon, tak jsem tím jeho vyvoláváním asi nějak ztratil paměť. Zkrátka že si na nějaké Peklo opravdu nepamatuju, tím méně pak vím, jak se tam dostat. I když...

„Sebevražda je pokud vím brána jako smrtelný hřích. Mohl byste to vyzkoušet,“ navrhl jsem optimisticky.

Eudoxus se znovu ani neusmál. Jen mi prudkým švihnutím ruky přerazil tu druhou klíční kost.

Chvíli jsem ječel.

Eudoxus trpělivě čekal.

„Tak co po mně chcete?“ zařval jsem zplna hrdla, když agónie trochu opadla. „Vždyť jsem vám řekl, jak se tam dostat!“

„Nehraj si se mnou, démone. Moc dobře chápeš, že nechci přijít do Pekla jako obyčejná smrtelná duše. Hodlám tam přijít o své vlastní svobodné vůli. Hodlám se setkat s tvým pánem, hodlám před ním stanout bez bázně, s myslí otevřenou. Nabídnou mu svůj život, svou nesmrtelnou duši, plně se mu odevzdám. Budu plnit každé jeho přání, stanu se jeho věrným služebníkem. Očekávám, že Pán temnot můj potenciál plně rozvine, očekávám, že se stanu něčím víc, než jsem teď. Budu mocnější než ty sám. Budu nesmrtelný, budu mít moc, budu stát mimo tento svět. A co víc, budu znát odpovědi. Na všechny lidské otázky a ještě mnohé další. Věř mi, Astarothe, pro tento svůj cíl jsem obětoval nespočetné roky. Ani tvá uhybačnost mi nebude stát v cestě.“

Poněkud nemístně mě napadlo, že ač Eudoxus stoprocentně není Čech, dovede s mou rodnou řečí zacházet velice obratně. Už ne tak nemístně jsem si pomyslel, že pokud ho nedokážu přesvědčit o své pravdě, asi tady zažiju takové věci, že si to zatím ani nedokážu představit. Ani po řadě násilných odchodů ze světa.

„Podívejte, pane Eudoxi, já vím, že mi nevěříte, že si myslíte, že vám lžu. Ale mohl byste mi říct, proč jste si tak jistý, že jsem to, za co mě považujete? Copak by se démon nechal uvázat jak prase na porážku? Já toho o bytostech pekelných fakt moc nevím, ale myslím, že střet se skutečným pekelníkem byste asi nepřežil. Ne?“

„Na slovní hříčky máš opravdu talent,“ usmál se Eudoxus. „Budiž, na chvíli si zahraji s tebou. Tak tedy věz, že proti svobodnému démonu, který by přišel do mého domu ze své vůle, bych měl asi tolik šanci, jako sněhová vločka v Pekle. Mimochodem, moc případné přirovnání. Ovšem ty, milý Astarothe, jsi byl vyvolán na tento svět mou magií. Nevím, proč chceš slyšet to, co sám dobře znáš, ale budiž. Jelikož jsem tě přivolal já, patříš mi. Tvá moc mi

nemůže ublížit, nemůžeš na mě vztáhnout ruku. Takové jsou zákony.“

Oči se mi rozsvítily, skočil jsem Eudoxovi do řeči.

„Tak vidíte! Kdybych byl démon, nemohl bych na vás použít tu elektřinu!“

Eudoxus se jenom usmál.

„Skvělý manévr. Bohužel – pro tebe bohužel – nemám v hlavě piliny. To, žeš mě dokázal svou mocí zranit, samozřejmě znamená, že jsi mnohem prohnanejší, než jsem čekal.“

Jistě, v místech, odkud pocházíš, je toto samozřejmě hodně důležitá vlastnost. Bez ní bys nepřežil.“

Sakra práce, s tímhle bláznem nemá cenu se bavit.

Jako bych měl na výběr.

„Tak fajn,“ pravil jsem rezignovaně. „Řekl jsem vám celou pravdu, vyklopil jsem věci, za které by mě mohli zavřít. Jenom nevím, jestli dřív do blázince nebo do lochu. Žádný jiný způsob cesty do Pekla neznám, leda bych si ho měl vymyslet. Myslím, že tím se naše jednání dostává do slepé uličky.“

Už ve chvíli, kdy jsem pronášel poslední slova, mi začaly strachem drkotat zuby. Rádoby silné řeči jsem vedl proto, že kdybych začal prosit, asi bych se psychicky složil. Už jenom ty klíční kosti by stačily na to, abych za normálních okolností prozradil i to, do kolika let jsem se jako dítě pomočoval. Žaludek se mi z té ostré, řezavé bolesti zvedal, až se mi málem dvakrát podařilo Eudoxe pozvracet. Věřím, že ovládnutí dávicího reflexu mi ušetřilo pár intimních zážitků s letlampou.

A teď se mi ještě navíc začíná rozjíždět představivost naplno.

„Ale no tak, Astarothe, vážně si myslíš, že tě tvá démonická podstata uchrání před čímkoli, co bych ti mohl udělat?“ usmál se Eudoxus tak, až jsem se málem kousl do jazyka. „Vím, že vnímáš bolest jinak, než lidé, ale také vím, že tě přinejmenším rozptyluje. Je pro tebe příliš sladká na to, abys ji dokázal potlačit. A věř mi, neovládající se démon je napůl poražený démon.“

Kdybych neměl takový strach, asi bych se ho i zeptal, kde tu poslední přišernou větu vyhrabal. Takhle jsem se jen snažil současně

neomdlít a dostat pod kontrolu vlastní svěrače. Nevím co bylo obtížnější.

*

Zatímco jsem bojoval s přirozenými pochody svého těla, Eudoxus stiskl knoflík vedle rezivých, nehezkých dveří. Ozvalo se nepříjemné zabzučení. Hned nato mi někde za hlavou zazněly pomalé, těžké kroky.

„Připravte ho. Myslím, že začneme zlehka. Náš přítel Astaroth se chce na Zemi zřejmě nejdřív pobavit.“

Než jsem stihl otevřít ústa, abych pronesl řeč svého života, řeč, která mi ten život zachrání, promluvil Eudoxus znovu.

„Nyní se přesuneme do místnosti, ve které už mnozí z mých *vybraných* hostů zčistajasna pocítili, jak je náhle netíží komunikační bariéry a jak je zcela nečekaně posedla touha sdělit mi i svá nejskrytější tajemství. Rád bych doufal, že se také staneš jedním z nich. A také bych tě rád varoval, abys nepokoušel mou trpělivost a nesnažil se o další husarský kousek. Ačkoli se mi zranění krásně hojí, na nějaký čas bych si tvé experimenty s magií docela odpustil.“ Při těch slovech docela nenuceně rozhrnul kožený kabát a rozeplnul teplou, flanelovou košili, kterou měl pod ním. Zalpal jsem po dechu. Ta popálená změt' masa, co jsem mu před několika dny způsobil, vypadala už jenom jako několik let stará spálenina. Takhle rychle se člověk vyléčit nedokáže.

„Nejsi sám, kdo ovládá temné síly,“ usmál se muž, zapínaje si košili. „Jistě nedosahuji tvých kvalit, ale úplně neschopný také nejsem. Mimochodem, přímo přes amulet jsi mě popálil schválně, nebo šlo o náhodu?“ Při těch slovech zahoupal v prstech podivně tvarovaným kovem na stříbrném řetízku. Co jsem si všiml, tak jeho tvar byl ve spálenině ještě pořád zřetelný.

Jen jsem se místo odpovědi mnohoznačně zatvářil.

„Jistě,“ pokrčil rameny Eudoxus.

Pak jsem se chvíli staral jen sám o sebe. To, jak mě ten kdosi – dva kdosi – odvážali, zkroutili mi ruce za zády a stáhli je k sobě

něčím studeným, s ostrými hranami. Věřte, s přeraženými klíčními kostmi jsou nějaké ostré hrany pout věcí velice podružnou. Akustiku tady mají opravdu dobrou.

Dva neznámí mě popadli za paže a vyzvedli do výšky. Když jsem vytočil hlavu na stranu, musel jsem se poopravit – nevyzvedli mě do výšky, jen mě chytili tak, aby mě mohli nést. Kdybych řekl, že byli o hlavu vyšší než Dimitri, dost bych je podceňoval. Přimyslete si k dubové almaře hlavu, nohy a ruce a dostanete něco podobného, jako byli tito dva pánové. Hory svalů, tupé ksichty, vyholené hlavy. Nechtěl bych být jejich matka. Takovýmhle dětem musel být těsný i císařský řez.

Eudoxus vyrazil v čele našeho malého průvodu ledovou, velkými kameny vyzděnou chodbou. Kroky těch dvou megagoril tlumeně dusaly, Eudoxus si tichounce pískal a já vřískal do rytmu. Po bradě mi tekly sliny, po nohou moč. Nestydím se za to, v takové situaci jsem na sebe byl dokonce pyšný. Aspoň jeden svěrač jsem měl pořád ještě pod kontrolou.

Nešli jsme dlouho. Odhadem tak pět, deset minut. Máte-li zlámané klíční kosti a vykloubené ramenní klouby, připadá vám jako věčnost jakákoli doba. Snažil jsem se vědomě omdlít, ale něco takového se na povel asi nedá. Tak mi nezbývalo než trpět, zírat na Eudoxova záda a bojovat s vlastním strachem. Jak jsme šli, chodba se mírně svažovala. Já z toho měl pocit, jako by mě vedli do starodávné hradní mučírny. Těch pocitů jsem měl ve skutečnosti víc, ale něco takového se moc dobře přiblížit nedá. Buď to pocítíte, nebo pro vás slova zůstanou pouhými slovy.

*

Na konci té svažující se chodby se nacházely další rezavé dveře. Tyhle vypadaly asi tak na metr tloušťky a pár set let stáří. Nechtěl jsem vědět, co se za nimi nachází a dal bych cokoli za to, abych se to nedozvěděl. Ve chvíli, kdy se Eudoxus dotkl masivní kliky, se mi hlavou mihla myšlenka, jak je to všechno směšné. Před několika dny

jsem si myslel, že jsem úplně na dně, že život nemá smysl. Že jsem zažil utrpení. Že neexistuje nic horšího, než to, co se mi stalo.

Ted' bych byl sám sobě k smíchu, kdybych si ještě pamatoval, co to smích je. Není lepšího léku na depresi než vyhlídka na pobyt v mučírně. Pro ten nepravděpodobný případ, že bych se odtud dostal dřív, než se bolestí zblázním, si tohle moudro budu muset napsat.

Ve chvíli, kdy masivní dveře zaskřípěly v pantech, mě jakékoli vzpomínky opustily. Naskytl se mi pohled na kruhovou sklepní místnost s tou nejkompletnější mučírenskou výbavičkou rozvěšenou po zdech, jakou jsem si dokázal představit. Přesto mě ty nástroje v danou chvíli nezajímaly. Uprostřed místnosti jsem totiž spatřil něco daleko, daleko horšího.

Simonu.

*

Měla ruce sešněrované za zády, na hlavě černý pytel, kolena rozstřelená tak, jak jsem si pamatoval. Podrážky bot se jí komíhaly několik centimetrů nad podlahou. Nejdřív jsem si myslel, že sedí na normální vysoké židli. Pak mi došlo, že místo židlí tady mají něco jako dřevěný jehlan na čtyřech masivních nohách. Sedět na něčem takovém musí být jedním slovem příšerné.

Simonin tlumený křik mou domněnku potvrzoval.

„Vaše přítelkyně si docela užívá,“ usmál se Eudoxus jako tvor daleko nebezpečnější než už zmíněný žralok. „Sice netuším, co bytost tvého formátu vidí v docela obyčejné holce, ale dobře jsem si všiml, že ti není lhostejná. Neboj, taky mi došlo, že nepochází tam od vás. Je to docela obyčejná lidská bytost. A lidské bytosti, milý Astarothe, pociťují bolest trochu jinak, než ty.“

Chtěl jsem Eudoxovi prokousnout hrdlo, chtěl jsem mu slíbit pomalou a mučivou smrt, chtěl jsem mu vylíčit, co všechno mu udělám, jestli Simonu okamžitě nesundá a neošetří. Jeden pohled do jeho chladných očí mě od toho nápadu odradil. Tak jsem jenom sklopil oči k podlaze. Nejsem násilnický člověk. Opravdu ne. Ale

jednoho dne vyrvu Eudoxovi bulvy a donutím ho zahrát si s nimi kulečnick. To jsem té studené, kamenné podlaze svatosvatě odpřísáhl.

„Uložte ho,“ poručil Eudoxus gorilám.

Odpoutal jsem pohled od podlahy a rozhlédl se po zbytku mučírny. Byl jsem přitom strašně rád, že mě Simona nemůže vidět. Pohled těch jejích očí bych asi nesnesl.

Kromě už zmíněných nástrojů tady byl jeden docela obyčejný skřípec, normální roštové ohniště, jakási mříž z chromovaných trubek, elektrický generátor a docela obyčejný kříž z tmavého dřeva. Nemyslím klasické X, co bývá k vidění v sadomasochistických doupatech. Tohle byl úplně normální křesťanský kříž, co vypadal, jako by si ho tady na chvíli odložil Ježíš cestou na Golgotu.

Ty dvě almary mě zručně zbavily pout, flákly mnou na ten kříž a vzápětí jsem byl připoutaný, s rukama široce roztaženými.

Nebudete tomu věřit, ale tím křížem procházel elektrický proud.

O napětí asi tak deset tisíc voltů.

*

Následující události mi tak trochu splývají. Nejdřív jsem přestal ovládat vlastní tělo, pak ke mně zase promlouval Eudoxus. Nevím, co říkal, protože jsem měl dost starostí se slintáním, křečemi, bolestí a vůbec pocitem, že se musím každým okamžikem zbláznit. Ne umřít. Mrtvý už jsem musel být několik chvil. Člověk nemůže přežít takové napětí. Rozhodně ne po dobu, jakou jsem mu byl vystaven já.

Je to svinstvo, podvod a ohavnost.

I mrtvolý cítí bolest úplně stejně jako vy, živí.

Tedy pokud jsem vážně mrtvý.

Což asi nejsem.

Paradoxně mě o tom přesvědčil až další příval bolesti. Z mlhy agonie se vynořila opálená Eudoxova tvář, vzdálená sotva pár centimetrů. Z těch jeho příšerných očí vyzařovalo čiré potěšení, jak mi s gustem kroutil pochroumaným ramenem. Tím levým.

„Už vnímáš, Astarothe?“ zeptal se konverzačním tónem. Jeho slova jako by se ve vzduchu zhmotňovala. Hmotná slova vypadají

jako tenké růžové propletence. Jako kousky vlny pocuchané větrem. Lehce se natácejí a proplouvají lidem sluchovými trakty. Je divné, že to ani trochu nešimrá. Je divné, že...

Probralo mě zakroucení tím druhým ramenem.

„Musíš se trochu soustředit, příteli,“ šklebil se Eudoxus. „Já vím, je to něco jiného, než ta příjemná bolest lidského těla, ale konec konců tady nejsi za zábavou. Musíš pracovat. Tak co, sundáme tě z posvěceného kříže, nebo budeš dál tvrdit, že jsi nějaký nýmand ze zapadákovy v banánové republice? Je to jen na tobě, příteli.“

Nevím, jak se mi to podařilo, ale dokázal jsem se soustředit natolik, že mi ze rtů splynula smysluplná věta.

„Děláte chybu, spletl jste se, nejsem to já, skutečný démon běhá po světě a směje se vám, jááááááá!!!“

Nevím, jestli bylo moje prohlášení natolik přesvědčivé, nebo Eudoxovi prostě došlo, že bych přece jen mohl mít pravdu. Každopádně se zamračil, řekl něco jedné z almar jazykem, kterému jsem nerozuměl a pak nebylo chvíli co dělat. Ne, že bych si stěžoval – já volné chvílky vyplnil slintáním, řevem a podobnými činnostmi. V porovnání s pobytem na kříži jsou přeražené klíční kosti jen mírnou nepříjemností. Nechápu, že se z toho nezblázním, nerozumím tomu, proč ještě dokážu přemýšlet. Taková bolest přece nemůže existovat vedle zdravého rozumu, v bolesti tohohle ražení se přece lidská mysl musí rozpustit jak myš v kyselině. Taková bolest...

Eudoxovy způsoby upoutání pozornosti začínám upřímně nenávidět. To rameno Stoklasovi nespraví už ani sám pánbůh.

„Tohle je Fatima,“ prohlásil můj mučitel. Podařilo se mi trochu nadzdvihnout hlavu a skutečně – tohle byla Fatima. Pořád duchem nepřítomná, pořád s takovým výrazem v očích, jako by tu malou ženu někdo vycpal dobře padesáti kilogramy kokainu. Ten výraz v očích jsem mimochodem zahlédl jen letmo – Fatimě stačil jediný pohled a sklopila oči k podlaze tak prudce, až jí v krční páteři hlasitě zapraštělo. Nepřítomnost v pohledu na chvíli vystřídal přímo živočišný strach.

„Fatima je unikátní bytost,“ pokračoval Eudoxus konverzačním tónem, jako by tady zmíněná žena nebyla a já se nezmítal jako žabí stehýnka v bouřce. „Když jí bylo šest, spatřila d'ábla, tvého pána.

Viděla ho tak jasně, jako já teď vidím tebe. Nikdy nikomu neřekla, co se stalo pak, ale od té doby má několik pozoruhodných schopností. Také, bohužel, zčásti pozbyla zdravého rozumu a zkonsumovala už tolik drog, že by to zabilo deset statných chlapů. Ale to nevadí. Mohu si dovolit zaopatřovat její skromné potřeby. Za to se mi dostává jejich služeb vždy, když to potřebuji. Jako například teď. Možná už ti došlo, Astarothe, že Fatima dokáže vycítit erupce magické moci, ať už jsou jakkoli slabé. Stačí pár jednoduchých mentálních cvičení, nějaký ten trans a je to.“

Mě v tu chvíli napadlo, že ve Fatimině stavu nemůže být žádné mentální cvičení jednoduché, ale nechal jsem si tento poznatek pro sebe. Na vtípky neměl beztak nikdo z přítomných náladu.

„Takže když jsem dokončil náročný, nebezpečný a neopakovatelný rituál, který měl za úkol přivést tě z hlubin pekelných, velmi jsem se zaradoval, že mám Fatimu k dispozici. Kdyby jí nebylo, asi bych tě musel hledat podstatně déle. Naštěstí ve chvíli, kdy jsem dokončil zařikávání, pocítila Fatima mocný výtrysk metaplasmy kdesi na západě.“

Nadechl jsem se, abych se zeptal, co je to metaplasma, ale Eudoxus mě nenechal.

„Pak, příteli, jsi udělal velkou chybu. Kdybys zůstal v těle, které ti připadlo, asi bychom tě nikdy nenašli. Svět je velký. Mohl sis užívat, mohl jsi ochutnávat veškeré sladkosti, které lidské bytí přináší. Ale ty ne. Tys musel střídat těla, používat své síly a vůbec se chovat jako utržený ze řetězu. Ne, že bych se ti divil, ne, že bych ti to zazlíval. Nebýt toho, nikdy bychom tě nelokalizovali.“

Eudoxus se odmlčel, já to využil k dalšímu pokusu o obhájení své identity. Muž v kabátě se jen usmál.

„To si hned ověříme. Fatimo!“

Mlhou bolesti jsem sledoval, jak ke mně ta zdrogovaná žena pomalu přichází. Opravdu se chovala tak, jako by ze mě měla nesnesitelný strach. Nějak takhle se blíží malé děti k uvázaným psům. Ke psům, kteří je předtím pokousali.

Fatima se zastavila v uctivé vzdálenosti, oči pořád zabodnuté do podlahy.

„Nuže?“ otázal se Eudoxus.

„Slyším. Cikády. Hlasitě. Tak. Hlasitě až to nemohu SNÉÉÉÉEST!“

Fatimin unylý proslov se ke konci věty změnil ve vysoký jekot. Zalapala po dechu, přitiskla si ruce na uši a málem upadla na všechny čtyři. Pak několikrát prudce potřásla hlavou, nabyla ztracené rovnováhy a prchla z mučírny tak rychle, až ztratila jeden ze sandálů.

Eudoxus se jen spokojeně usmál.

*

„Vidíš, příteli? Cikády. Neklamný to znak přítomnosti pekelných sil. Konkrétně démonů. Mám ve sbírce knihu, jejíž autor by ti o tom mohl vyprávět.“

„Pusťte mě. Řeknu vám všechno, co vím!“ podařilo se mi vypravit. Ty jeho cikády se mi vznášely přímo před očima. Byly velké jako prst, bylo skrz ně vidět a v letu vůbec nemávaly křídly. Eudoxus jako by je vůbec neviděl.

„Výborně, můžeš začít,“ usmál se ten mizera. „Jak se dostanu do Pekla?“

„NEVÍM!“ zaječel jsem, až mi lebka zarezonovala. „Nepamatuju si to, umím jen pár kouzel a nic víc! Ale řeknu vám je všechna!“

Muž v kabátě si mě vážně změřil, promnul si dohledka vyholenou bradu a pak prohlásil: „Uvidíme. Hansi, dones diktafon.“

Jedna z těch almar – naprosto nevím která a ani netuším, jak je Eudoxus od sebe odlišuje – úslužně přikývla, sebrala se a odešla pro zmíněný přístroj. Těch mých cikád si mimochodem nevšímala ani ona. Jestli ony to nakonec nebudou spíš halucinace.

„Sundejte mě, proboháááááááá,“ vydal jsem nepříjemný, ječivý výkřik, evokující malou holku na rožni. Ten elektrický proud se s posledním slovem nějak naštvál, nebo co. Měl jsem pocit, jako by se mi svalstvo smrštilo ve smrtelné křeči.

„Zajímavé,“ poznamenal Eudoxus nevzrušeně. „Hraješ svou roli tak dobře, že dokonce bereš na pomoc Jeho jméno... Vskutku zajímavé. Pověz mi, příteli,“ přistoupil až těsně ke mně. Kdybych

měl volné ruce, už by mu nepomohlo vůbec nic. Chytil bych ho za hlavu, ukousl bych mu ten jeho boxerský nos a s požitkem bych ho rozžvýkal. A celou dobu bych mu při tom kroutil ušima. Eudoxovi, ne nosu.

Muž si mých krvelačných představ vůbec nevšímal. „Pověz mi, příteli, jak vnímáš pobyt na posvěceném kříži? Jak cítíš *tuhle* bolest? Jaké to je, když pocit, který je pro tebe jindy rozkoší, náhle začne ubližovat? Jaké to je, poznat bolest takovým způsobem, jakým Bůh chtěl, aby ji jeho výtvoři vnímaly?“

Podíval jsem se mu do očí tak, až ve tváři zbledl. Neustoupil ode mě sice tak rychle jako Fatima, ale do jeho obvyklého vyrovnaného kroku to taky mělo daleko. Nejsem si tím jistý, ale myslím, že tím pohledem jsem si u něj vysloužil něco jako respekt. Tedy něco, co v něm nevyvolaly ani moje pokusy s elektřinou.

„Bud’ jak bud’“, nabyt muž ztracené rovnováhy. „Jsem si poměrně jistý, že tvá přítelkyně pociťuje utrpení přesně tak, jak to má být.“

„Nic pro mě neznamená!“ vyrazil jsem ze sebe. Předtím jsem se o tom nezmínil, ale ten můj pohled dokázal zahnat i průhledné nezvučné cikády. Zajímavá schopnost.

„Ale no tak, no tak“, usmál se Eudoxus. „Na herce tvého formátu bylo tohle hodně slabé!“

Tentokrát jsem se s odpovědí nenamáhal. Vlastně jsem na to nesebral dost sil – tělo se mi neovladatelně třásl, zuby cvakaly o sebe a místo zmizelých cikád jsem viděl místa a události, které jsem nikdy nezažil. To hořící město vypadá pořád stejně, lidé v něm také. Pokud se ti hořící ubožáci ještě pořád dají považovat za lidi. Kouř z listí je nesmírně hustý, naplněný vzpomínkami, o kterých netuším, kde jsem je mohl získat. Když se pokusím soustředit na kteroukoli z nich, rozplynou se v nenávratnu. Netuším tak, na co si vzpomínám, jen v hlavě mi zůstávají vědomosti, které jsem jako člověk nikdy nemohl získat. Většinou se týkají magie, mám hlavu plnou obrazů, slov, postupů... ale také zákonitostí a vůbec vědomostí o tomhle světě. O téhle realitě, chcete-li. O světě mezi dvěma dalšími. O...

„Ale no tak, no tak, přece bys mi neomdléval“, uculoval se mi Eudoxus do obličeje z bezpečné vzdálenosti. V ruce držel diktafon, v

očíh se mu zračil jakýsi hlad. Jinak bylo v mučírně nezvyklé ticho. Než jsem si uvědomil, že Simona na jehlanu přestala tlumeně naříkat, trvalo mi to pár desítek sekund. Ten pohled, co jsem po tomhle zjištění vrhl na Eudoxe, nemohl být nic hezkého.

„Tvá přítelkyně jen omdlela,“ mávl nad Simonou muž rukou. „Zážitky tohoto typu jsou pro ni zřejmě dost intenzivní. Je mladá, nezkušená... možná chápu, co se ti na ní tak líbí. Ale zpátky k tobě. Začni povídat.“

A tak jsem začal popisovat zákonitosti magie. Postupy, zaříkadla, magické rituály. Eudoxus poslouchal se zaujatým výrazem, občas souhlasně pokyvoval hlavou, občas prohlásil, že tohle už zná. Sem tam zdvihal obdivně obočí, sem tam nevěřícně kroutil hlavou. Jednou jsem mu musel jakýsi bizarně znějící rituál popsat třikrát za sebou, než uvěřil, že něco takového může opravdu fungovat. Když jsem poslouchal svůj hlas popisující konjunkci všech osmi planet naší soustavy, dvou hvězd vzdálených stovky světelných let a jednoho nemluvněte narozeného o třetím úplňku každého sedmého roku staroegyptského kalendáře, taky jsem se docela divil. Nevím, kde jsem mohl přijít k vědomosti, jak na svět vyvolat legendárního Yog-Sothotha, ale byl jsem si jist, že by to v praxi fungovalo. Dokonce se mi myslí mihla představa toho stvoření. Následně jsem trochu křičel, trochu zvracel a Eudoxus sám vypadal trochu nalomený. Asi jsem hrůzou křičel docela přesvědčivě.

Jinak jsem popisem všech svých dovedností strávil dobře dvě hodiny. Dvě hodiny, během kterých mi do těla pořád proudil ten elektrický proud. Doufám, že nikdy, nikdy, nikdy neuvidím, co mi to dělá s kůží na zádech. Teď už vlastně žádnou kůži mít nemůžu, elektřina mi ji musela proměnit v něco nepředstavitelného.

*

„Výborně, příteli,“ usmál se spokojeně Eudoxus, když jsem zůstal na kříži viset, totálně umluvený. „Ukázal jsi mi ochotu spolupracovat a toho si cením. Tvá přítelkyně dnes nepřijde o žádnou

součást svého krásného těla. Uvidíme ovšem, jak se budeš chovat zítra.“

A po těch slovech docela normálně odešel. I s almarami.

Simonu nechali napíchnutou na jehlanu.

Mě přivázaného na kříži.

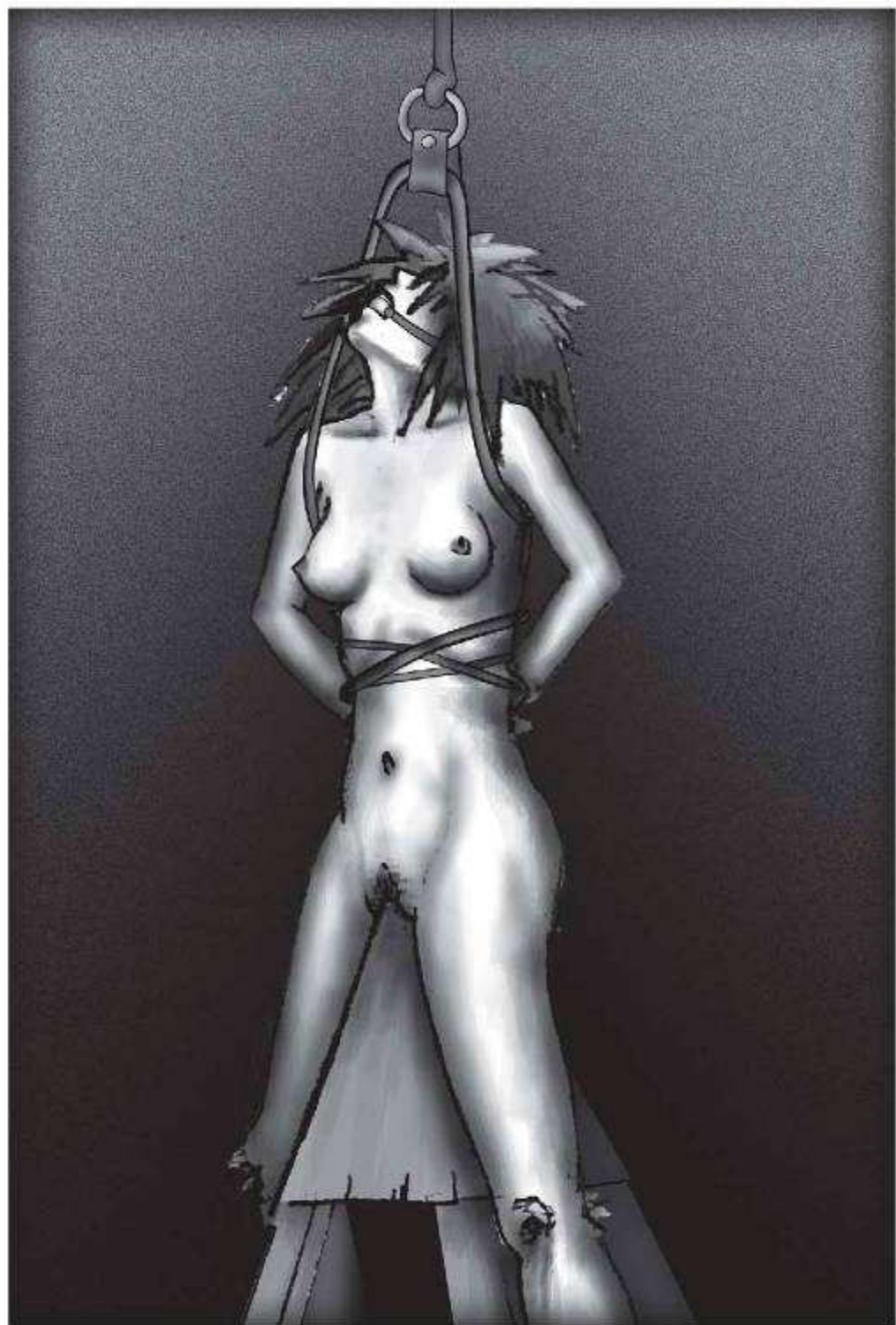
Nevím, jestli mám na zápěstí pořád hodinky, ale i kdybych měl, stejně bych na ně neviděl. Přesto vím, že jsme v mučírně o samotě strávili přesně osm hodin, dvacet šest minut a patnáct vteřin. Počítání sekund je docela dobrý prostředek, jak nepřijít o zdravý rozum, působí-li na vás příšerná bolest. Jestli jsem předtím říkal, že bych zešléní uvítal, tak teď jsem byl rozhodnut uchovat si přičetnost za každou cenu. Jednoho dne se Eudoxovi pomstím. Vrátím mu každou sekundu svého utrpení, přidám k tomu stonásobné úroky a teprve pak se začnu mstít za Simonu.

Ta se mimochodem za celou dobu probrala všeho všudy třikrát. Její křik byl i přes roubík pokaždé silnější a silnější. Popsat se to nedá, ale něco v těch nelidských zvucích mi na chvíli dávalo zapomenout i na moje bolesti. Nechtěl bych být na jejím místě, ani za nic ne. I když bych o sobě rád řekl, že bych si to s ní rád vyměnil. Je to hnusný pocit, chtít být šlechetným zachráncem a současně vědět, že na to nemáte žaludek.

I tenhle pocit Eudoxovi vrátím.

Přisahám na vlastní život.

LADY ARIDANA

Můj mučitel se dostavil v doprovodu těch dvou almar a jedné ženy, kterou jsem zatím neznal. Vysoká, černovlasá, štíhlá, v jakémsi volném koženém kostýmku. Když se mi podívala do obličeje, duše se mi scvrkla dobře na polovinu. V těch jejích hlubokých zelených očích plavaly maličké lidské mrtvolky. Vypadaly jako dětské a nesly na sobě stopy těch nejhorších mučení, jaká jsem si dokázal představit.

Ze všech sil jsem si je snažil nepředstavovat.

Ale nějak to nešlo.

„Dovolte, abych vám představil našeho hosta, démona Astarotha,“ uklonil se Eudoxus neznámé ženě. „Astarothe, toto je lady Aridana, má vzácná přítelkyně, znalkyně okultních věd a umělkyně v oboru lidského utrpení. Pokud si budete přát, ukáže vám věci, které byste jistě ocenili i u vás v Pekle. Lady Aridana má vskutku nelidský talent.“

Jen jsem polkl.

Simona se naštěstí neprobrala.

Dveře mučírny se otevřely, dva další statní muži dovnitř vnesli poměrně malý stůl. Třetí jej prostřel sněhobílým ubrusem a jal se servírovat. Nevěřicně jsem sledoval tu docela obyčejnou scénu – oni se tady snad chystají snídat, zatímco já a Simona trpíme

nepředstavitelnými bolestmi. To přece nemůžou myslet vážně, vždyť jsou to přece lidé, copak nemají ani špetku soucitu?

Z mých myšlenkových pochodů je mimochodem krásně vidět, jak mučení působí na psychiku. Když jsem se včera díval do Eudoxových očí, docela jasně jsem viděl, že ne – on opravdu neví, co je nějaký soucit. Teď, po noci strávené pod proudem, jsem se tuhle vzpomínku snažil podvědomě potlačit. Samozřejmě spíš ke své škodě.

Eudoxův číšník prostřel pro dva. Díval jsem se, jak pokládá talíře, plní je tence krájenou šunkou, sýrem, vejci, nalévá do porcelánových šálků voňavý čaj a vyndává ošatky s křupavým pečivem. Když mi chřípí jemně polechtala vůně uleželého sýra spolu s aromatem čerstvě upečeného rohlíku, málem jsem se rozplakal. Od mého převtělení do otce Stoklasy jsem neměl v ústech. Nejsem si tím časem jistý, ale už to může být víc než čtyřiaadvacet hodin. Že daleko horší než hlad je žízeň, jistě netřeba připomínat.

„Dovolíš, drahý?“ otázala se nečekaně lady Aridana zrovna ve chvíli, kdy se číšník pustil do decentní květinové výzdoby.

„Ale jistě, drahá, náš host je ti k dispozici,“ usmál se přívětivě Eudoxus.

Lady Aridana ke mně došla pomalým, elegantním krokem. Jakoby nic mi pohlédla do očí, vyndala z rukávu malý, stříbrný nožík a začala mi uřezávat knoflíky u košile. Povolovaly téměř dřív, než se ostří dotklo nití.

Aridana mi rozhrnula košili, smyslně mi polaskala kůži na hrudi a pak mě nehtem pravého ukazováku jemně poškrábala. Tvářila se u toho tak, jako by nad něčím přemýšlela. Eudoxus ji se zájmem sledoval z povzdálí, ale toho jsem si skoro nevšímal. Oči jsem měl jen pro to ďábelsky nabroušené ostří v její levé ruce. Měl jsem tušení, že ještě neřeklo své poslední slovo.

A samozřejmě jsem měl pravdu.

Aridana poodstoupila, prohlédla si myšlený obrazec a pak, bez jediného slova, mi ponořila špičku nožíku do odhalené kůže. Zpočátku to ani moc nezabolelo. Vlastně jsem to v porovnání s agoníí z elektrického proudu skoro necítil, dokonce ani poté, co mi

začala řezat kůži pomalými, promyšlenými tahy. Jako by štětcem cosi črtala na plátno.

Ne, nechci říct, že jsem to necítil. Bolelo to docela normálně, docela obvykle. Jako kdyby do mě někdo řezal. Jen říkám, že si na bolest začínám docela zvykat.

Ve chvíli, kdy jsem dokončil tu poslední myšlenku, přidala Aridana ještě jeden a vzápětí poslední řez. V tom okamžiku mi na hrudi vzplálo něco nepředstavitelného. Jako by mi do těch ran nasypala sůl, zapálila ji a pak začala hasit kyselinou. Nejsem si tím jistý, ale vážně mám dojem, že se ze mě docela normálně kouřilo.

Že jsem ječel jako protržený, jistě netřeba dodávat.

„Nádhera, má milá,“ pronesl nezúčastněně Eudoxus. „Můžeme posnítat?“

Zatímco jí přidržoval židli, zatímco usedali ke stolu a zatímco se pouštěli do jídla, snažil jsem se dílem neomdlít a dílem zahlédnout, co mi to na hrudi vlastně udělala. Takhle bez zrcadla jsem na to viděl strašně špatně, ale vypadá to jako klasický kříž doplněný pár slovy. I takhle vzhůru nohama to vypadá jako latina.

Víc jsem z toho krvácejícího obrazce nezjistil – z bolesti se mi udělalo tak špatně, že jsem prostě musel zvednout hlavu a chvíli se dívat do stropu. Myslím, že žaludeční šťávy by na pořezané kůži odporně štípaly.

*

Než Eudoxus s Aridanou dojedli, podařilo se mi dostat rozštěpenou agonii na stejné místo. Ta z hrudi se prostě slila s tou z elektřiny. Celkem vzato to není nijak velká výhoda, ale ono se s ní pak lépe bojuje. Tedy bude bojovat. Až na to seberu dostatek sil.

„Výborné, drahý,“ usmála se Aridana na Eudoxe, když z jejího talíře zmizel poslední plátek šunky. Když jsem se zrovna nevěnoval sobě samému, všímal jsem si, jak ta ženská jí. Šunku trhala zuby tak, až mi z toho běhal mráz po zádech. Ano, i v mém stavu.

„Nuže, pusťme se do díla,“ usmál se Eudoxus. „Práce je mnoho, času málo.“

V tu chvíli se probrala Simona. Její jekot byl zpočátku nezřetelný, tlumený. Po chvíli nabral na upřímnosti. Nemít holka v puse roubík, popraskaly by nám všem ušní bubínky. Já i Eudoxus jsme sebou při jejím prvním hlasovém projevu trochu trhli. Já o dost víc. Aridana ne. Jen ty příšerné zelené oči jako by jí zaplály. Jako by jí za nimi proběhl sled věcí, které by se daly té mladé holce udělat. V tu chvíli jsem si lady připsal na seznam. Jestli se odtud dostanu – až se odtud dostanu – vytáhnu z ní její nejperverznější představy do jedné. Budu ji mučit tak dlouho, dokud mi je nezazpívá v b-moll. A pak je na ní všechny vyzkouším.

Bohužel, teď si budu nepohodlí užívat spíš já.

„Nuže, Astarothe, jakpak se dostanu do Pekla?“ otázal se Eudoxus konverzačním tónem, diktafon připravený.

„Já NEVÍM!!!“ zaječel jsem zoufale. Všechna logická vysvětlení jsem vyčerpал už včera, teď mi nezbývalo než procítěně ječet.

Eudoxus se po mém výkřiku zadíval na lady Aridanu, ta se k němu naklonila a cosi mu zašeptala do ucha. Eudoxus jen pokrčil rameny.

V následujících minutách jsem musel sledovat, jak se almary oblékají do dlouhých, gumových plášťů. Sudnaly si na to košile, takže se mi naskytl pohled na jejich masitá, vypracovaná těla. Arnold Schwarzenegger by vedle nich vypadal jako souchotinář ve třetím týdnu nedobrovolné hladovky.

Když byly almary oblečené do pracovního, přišla na řadu Simona. Lady Aridana jí úspornými, rychlými řezy narušila integritu oblečení, které z ní almary následně stáhly. Dívčin jekot se nezměnil, moje vděčnost za kuklu na její hlavě narostla. Nechtěl bych jí v tomhle okamžiku vidět do obličej, opravdu ne.

Ta mrcha Aridana mi zřejmě četla myšlenky, nebo je ve svém „oboru“ opravdu dobrá. Jedním prostým pohybem stáhla Simoně kápi z hlavy. Dívčin pohled padl přímo na mě.

„Zabiju vás, jestli na ni sáhnete, budete mě prosit o rychlou smrt, jestli ji okamžitě nepustíte!“ řval jsem v následujících okamžicích. To když jsem se podíval do těch jejích hnědých očí. Do těch, co mi tolik připomínají Veroniku.

Byly naplněny až po okraj bolestí. I když to zní jako klišé, lépe se to popsat prostě nedá. Ta bolest byla ve zřítelnicích přítomna docela viditelně, vypadala jako kalná voda, ve které se sem tam pohne bublina zkaženého plynu. Vidět něco takového v očích ani ne dvacetileté holky je jedním slovem příšerné.

„Ale, ale, zplozenec Pekla se slabostí na holčičky?“ podívala se na mě Aridana posměšně. „To jsem ještě nezažila. Pověz mi, démone, líbí se ti, když udělám tohle?“

A docela normálně vrazila ten svůj tenký nožík Simoně do rozstřeleného kolene. V kloubu to hlasitě zaskřípělo, Simona vydala nelidský zvuk, protočila oči a zhadrovatěla. Byl jsem za to docela vděčný.

„Vzrušuje tě to? Líbí se ti, kam jsme ji posadili? Představuješ si, jak ji na tom pícháš? Jak jí ho vrážíš přímo tam?“ To už mi „lady“ vrněla do obličeje z několika centimetrů. Levou rukou si jakoby mimochodem pohrávala s mým přirozením.

„Vypadá to, že se mu to nelíbí ani trochu, drahý,“ otočila se vzápětí k Eudoxovi. „Na démona je nějak *schlíplý*.“

„Já nejsem démon!“ zaječel jsem v tu chvíli z plna hrdla. „Nejsem, nejsem, nejsem!“

Ti dva šílenci se jen usmáli. Aridana o dost víc. Jako by ji moje „nezlomnost“ potěšila.

*

Následující události byly asi to nejhorší, co jsem v životě zažil. Jestli jsem si před chvílí myslel, že je Aridana šílená, tak po tomhle už jsem nevěděl, jak její psychický stav pojmenovat. Sadismus se pro tu nepopsatelnou zvrácenost absolutně nehodil. To slovo je prostě příšerně ploché, vůbec nevystihuje to nelidské potěšení, s jakým žena přikládala na holou, bledou dívčí kůži doruda rozpálené železo. Vůbec nedokáže popsat ten svit v očích, se kterým Simoně umístila pod chodidla dvě obyčejné svíčky v malých kalíšcích. S prostřelenými koleny se nohama moc hýbat nedá. Když se snažíte

uhnout plamínkům olizujícím vaše chodidla, tak to docela jde. Alespoň Simona se snažila ze všech sil.

Je mimochodem docela zajímavé, že tentokrát nedokázala bolestí omdlít ani jednou. Mám dojem, že s tím mohlo mít něco společného pár úsporných gest, které provedl Eudoxus před Simoniným obličejem. Její oči jako by po tom trochu vystoupily z důlků, pot vyrazil v daleko hustších kapkách.

Lady dělala nebohému děvčeti ještě příšernější věci. Ty dvě gorily měly co dělat, aby štíhlé, hubené tělo udržely. Nebudu tady popisovat všechny zvrácenosti. Během těch nejhorších jsem omdlíval jen z pouhého pohledu na ně, během těch „středních“ jsem si vydatně zvracel na holou hrud'. Kdesi uvnitř mně se rozhořel mocný, vše stravující plamen. Zloba, vztek, nenávisť, bolest, počínající šílenství, to vše se v něm taví a dává mi sílu vzdorovat a uchovat si zdravý rozum. Jenom díky němu mám sílu křičet „Nejsem démon, nejsem, nejsem, nejsem!“ Jen díky němu jim střídavě slibuju pomstu a prosím o slitování. Ne pro sebe. Pro Simonu. Myslím, že dělám chybu, když jim potvrzuju, jak mi pohled na její utrpení vadí, ale předstírat nezáměr prostě nedokážu. Něco takového není v lidských silách. Dokonce i ten Eudoxus je z pohledu na „umění“ lady Aridany docela bledý.

*

„*Agarothe kliel, ansarome, gla. Achterien salomai, Antarides a,*“ pronesl Eudoxus před tím, než mě i se svou svitou ponechali v mučírně samotného. Tohle zaklínadlo jsem mu neporadil já, tohle jsem buď neznal, nebo si na ně ještě nevzpomněl. Simoně se po něm uzavřely ty nejpříšernější rány, na několika místech jí začala rašit nová kůže a ze spálenin přestal stoupat průhledný dým. Je s podivem, že dívka *taková* zranění přežila. Myslím, že za to může to Eudoxovo první kouzlo a taky myslím, že kdyby Aridanu od Simony neodtáhl skoro násilím, tak by dívka na následky mučení zemřela. Ladyiny oči svítily jedovatou zelení čím dál tím víc, jak Simoně způsobovala

další a další utrpení. Nevím, jaký může být ten Eudoxův d'ábel, ale horší, než tahle ženská rozhodně nebude. To prostě není možné.

*

Čas do oběda jsme strávili zhruba stejně. Simona spočívala na svém jehlanu, chvílemi lapala po dechu, chvílemi tlumeně řvala. Já vyprahlými ústy sliboval těm dvěma tu nejstrašlivější pomstu nebo jsem se pokoušel marně vymanit z pout. Kromě toho jsem přišel na dvě zásadní věci. Ten elektrický proud není vůbec žádný proud. Když zadržím dech na dostatečně dlouhou dobu, když vyčistím svou mysl od všeho nepodstatného a když zaženu bolest na chvíli mimo vědomí, mohu slyšet... mohu *cítit* nějaké emoce. Cizí, nenávistné. Elektrický proud není nic jiného, než stará dobrá boží nenávisť. Eudoxus to má vymyšlené skutečně skvěle. Na rozdíl od elektřiny mě tohle asi nemůže zabít.

Ta druhá věc je taky zajímavá. Když jsem při Simonině mučení zrovna nezvracel nebo nebyl v bezvědomí, cítil jsem intenzivně kouř z listů, co mi tak skvěle přináší vzpomínky. Párkrát se mi před očima mihla živá představa. Stojím u nějakého okna, kolem šlehají plameny a já přes jejich mihotavé vrcholky koukám do kraje. V dálce je jakási zahrada. Vypadá jako ten nejkrásněji uspořádaný deštný prales a je jedním slovem obrovská. Vysoké stromy, liány, květiny.

Zahrada hoří mocným plamenem.

Zed', kterou je obehnaná, tím žárem puká, stromy černají, větve se lámou. Květiny ztrácejí v plameni barvu, třepotají se jako umírající motýli a vydávají omamnou, kouřovou vůni. Myslím, že to spálené listí je cítit hlavně odtamtud.

Hlavou se mi honí myšlenky na pomstu. Kromě toho ji mám plnou dalších a dalších magických formulí, ale ty už mi na mysl přicházejí skoro automaticky. Daleko pronikavější je teď vjem lidského utrpení kolem mě. Z toho okna není na město vidět, ale já přesto slyším mnohohlasý řev lidské bolesti. Zní jako Simonin, jen je strašlivě, nepředstavitelně zesílený. Myslím, že tentokrát je to hlavně ten křik, co vzpomínky vyvolává. Mám dojem, že by mi stačilo

poslouchat vřískající dívku ještě pár dní a vzpomněl bych si na všechno. Kdo jsem, co dělám tady... prostě na všechno. Současně doufám, že Simona umře co nejrychleji. Po tom, co prožila, pro ni bude smrt vykoupením.

Jen mám strach, že oni ji umřít nenechají.

*

Ty dvě zrůdy v přestrojení za lidi dorazily asi tak v době oběda. Opět v doprovodu jídelního personálu. Oběd bude zřejmě daleko bohatší, než lehká snídaně. Číšníci rozestavují talíře, rozkládají příbory, zdobí stůl svíčkami, vázami s květinami a dalšími nezbytnostmi. Vypadá to opravdu moc hezky. Jen si to člověk moc neužije, takhle v mučírně. Tedy pokud mohu mluvit sám za sebe. Eudoxus se svou nelidskou společnicí se na oběd evidentně těší, zátiší se mnou na kříži a Simonou na jehlanu jim snad připadá příjemné. Stimulující chuť k jídlu. Zabiju je. Nejdřív jednoho, pak toho druhého donutím toho prvního sníst zasyrova a bez soli a pak zabiju i toho druhého. Přísahám Bohu! Au.

Ta polévka voní tak, že se mi žaludek snaží vydrápat jícnem nahoru, aby do talíře aspoň nahlédl.

„Škeblová s mladými výhonky bambusu. Opravdu výtečná,“ všiml si Eudoxus mého pohledu. Ochutnávku mi samozřejmě nenabídl.

Jako předkrm druhého chodu podávali marinovanou ústřici s kouskem pikantní klobásy. To mi taky prozradil Eudoxus. Stejně jako to, že to bylo přímo mistrovské dílo kulinářského umění. Proklel jsem toho parchanta a snažil se představit jeho výraz, až jím budu na rožni pomalu otáčet. Moc mi to nešlo.

Hlavním chodem byl pro dnešek nádherný, voňavý, kouzelně velký a vůbec nedostižný steak. Oblohu tvořila zelenina, kostičky osmažené slaniny, bylinkové máslo a spousta dalších drobností. Snažil jsem se ze všech sil upírat pohled do stropu a nevnímat tu kouzelnou vůni lehce opečeného masa. Nešlo to.

Ty dvě stvůry na mě během hlavního chodu dočista zapomněly. Tedy, v jistém smyslu. Zaujatě se bavily o středověkých způsobech mučení. Eudoxus se klonil k názoru, že dnešní doba přináší jiné, zajímavější možnosti. Lady Aridana byla naopak toho názoru, že co je staré a prověřené staletou praxí, to je dobré. Než jim v útrokách zmizelo poslední sousto, dohodli se na tom, že staré metody jsou skvělé, ale občas neuškodí je v rámci moderní techniky poněkud inovovat. Během pití vína jsem dospěl k nezvratnému závěru, že brzy poznám na vlastní kůži, o čem se to celou dobu bavili. I když já snad ani ne. To spíš chudák Simona.

Moje nadávky tady už nikoho nevzrušují.

*

„Tak co, démone, ještě pořád jsi nepřišel k rozumu?“ otázal se Eudoxus poté, co personál sklidil pozůstatky oběda včetně stolu. Aridana mu stála po boku a v obličeji se jí zračila naděje, že ne, že jsem k rozumu pořád ještě nepřišel. Pod dojmem toho jejího pohledu jsem měl sto chutí si nějakou cestu do Pekla normálně vymyslet. Naštěstí jsem měl dost duchapřítomnosti na to, abych to nezkoušel. Co by udělali Simoně poté, kdy by zjistili, že jsem lhal, si ani nedokážu představit. Naštěstí.

„Já si to nepamatuju!“ zavyl jsem svým obvyklým procítěným hlasem. Jako obvykle to vůbec nezabralo.

„Nuže, má drahá, pusťte se do díla. Náš přítel je neuvěřitelně tvrdohlavý,“ pokrčil Eudoxus rameny. Taky jako obvykle.

Chtěl jsem se pustit do (obvyklých) nadávek, slibů, proseb a tak podobně, ale Aridana tentokrát nezamířila k Simonině jehlanu. Místo toho mi rozhrnula košili s uřezanými knoflíky a začala mi smyslně přejíždět po vyřezaném kříži. Je zajímavé, že i po tolika hodinách to bolí přesně stejně, jako když dokončila ten poslední řez. Stejně příšerně.

Lady si cosi zamumlala pod nosem a pak poručila jedné z těch almar rozdělat oheň v mřížované nádobě ze silných ocelových prutů. Čeká mě zřejmě mučení žhavým železem. Jen jsem zatnul zuby a

pokusil si vsugerovat, že pokud jsem vydržel tak dlouhý pobyt na kříži, nějakou horkou ocel přežiju taky. Přesvědčovací schopnosti mám takhle po mnoha hodinách agonie vyloženě mizivé.

Přesně podle mých předpokladů začala jedna z těch almar do rozdělaného ohniště vkládat dlouhé kovové pruty. Bolest z popálení je prý ta nejhorší. Horší než rozpálené železo už není nic. Nevím, kde jsem tyhle informace mohl vyčíst, ale teď mi opravdu nepomáhaly. Zvlášť, když mi Aridana jezdila prstem po žebrech a tichounce mi přitom syčela do ucha. Jako by se už nemohla dočkat, až vymění vlastní prst za kovovou tyčku.

„To stačí, Hansi, to úplně stačí,“ odpoutala se na chvíli od mého těla, aby si nechala podat jeden z mučících nástrojů. Konec té tyče zářil sytě oranžově a já najednou začal skřípat zuby, jak jsem se snažil nekřičet nahlas. Měl jsem strach, měl jsem příšerný strach. Bolest z pobytu na kříži byla jedna věc – to byl konstantní, neměnný pocit. Když jsem se soustředil, dalo se to chvílemi i snášet. Šílená ženština s rozpálenou tyčí byla ale něco úplně jiného. Na rozdíl od kříže mi mohla působit bolest promyšleně, na zcela specifických místech. Když se mi hlavou mihlo tohle, byl jsem na chvíli rád, že mi ještě nedali napít. Nerad bych se zrovna teď strachy pomočil.

Aridana mi nejdřív tyčkou mávala laškovně před obličejem. Jednu chvíli jsem si byl téměř jistý, že mi ji vrazí do oka, ale to si se mnou jen tak hrála. Vzápětí ji totiž posunula o dost níž. K mému břichu, abych byl přesný.

„Umyl sis pupíček?“ zašeptala hlasem nadržené pubertáčky těsně předtím, než mi konec té tyče zastrčila přímo do pupku.

Kdybych řekl, že to bolelo, vůbec by to nevystihlo pravou podstatu té situace.

K agonii z boží nenávisti se přidal bělostný šíp. Byl intenzivnější, pronikavější, jaksi čistší. Spalující, horký, očistný. Jako blesk z čistého nebe.

Řval jsem, kolem očí se mi vinuly pramínky čpavého kouře. Aridana se nepřičetně usmívala, Eudoxus si v pozadí nezúčastněně zkoumal nehty na rukou.

„Druhou, Hansi,“ zavelela Aridana, aniž by jen na okamžik oddálila ten příšerný pohrabáč. V té chvíli jsem zrovna dvakrát jasně

neuvažoval, ale později, po mučení, mě napadlo, že takhle se mi mohla propálit klidně až do žaludku.

Zatímco první tyč chladla, druhá mi svým jasně žlutým žářem vyvolávala přívaly smrtelného potu na čele. Ač už trochu dehydratovaný, teď jsem se potil jako dveře od chliva. Bolest dokáže s lidským tělem dělat hrozné věci.

Aridaně se ale nevyrovná.

Nejdřív mi ta vysoká, dlouhonohá, ztepilá kráska zlehka připálila obě uši, pak mi chvíli něco kreslila na hrudi a pak se pustila do počítání mých žeber. Za každé žebro jedno dlouhé, nekonečné zasyčení. Než se dopočítala obvyklých dvanácti párů, musela si nechat svůj pohrabáč nažhavit přesně sedmkrát. To už jsem měl hlasivky vykřičené tak, že jsem jenom chroptěl, Aridaně zase zářily oči zeleným plamenem a Eudoxus už zase vypadal trochu bledý. Má žebra jsou ovšem bledší. Tedy aspoň to jedno, které je vidět. Skutečně, Aridana na chvíli popustila uzdu svému sadismu a k jednomu místečku se svými pohrabáči vracela stále dokola. Je to něco nepředstavitelného, když vám někdo pálí maso pořád na jednom a tom samém místě. Tak dlouho, dokud se z masa nestanou mastné praménky kouře líně se převalující pod stropem. Tak dlouho, dokud dírou s ohořelými okraji nevykukují holé, zkrvavené kosti. Aridanu objevení žebra potěšilo natolik, že nedala jinak a musel jsem se za pomoci dvou zrcátek taky podívat. Ta zrcátka se vydala shánět druhá almara. Gruber se jmenuje.

*

„To by snad stačilo, má drahá. Necháme si něco také na zítra, ne?“ vložil se do toho konečně Eudoxus. Zrovna ve chvíli, kdy mi ta mrcha začala rozepínat kalhoty.

„Máš pravdu, drahý,“ souhlasila bestie po dlouhém zamyšlení. „Těšení je prý někdy to nejkrásnější. Co na to říkáš, fešáku?“ obrátila svůj sličný obličej ke mně. „Těšíš se na to, až budeme zítra udit páreček? Těšíš se na smažená vejce? Měl bys, bude to zážitek.“

Věřil jsem jí. Věřil jsem jí každé slovo. A myslím, že jsem se přitom maličko zbláznil.

„Nuže, přejdeme k praktičtější věci,“ přistoupil ke mně Eudoxus. „Vypadá to, že své tajemství jsi rozhodnut hájit co nejdéle. V pořádku. Tvá věc. Ale pověz mi, máš pro dnešek další zásobu nejčistší pekelné magie, nebo je teď na řadě opět tvá přítelkyně?“

Nenáviděl jsem toho člověka, nenáviděl jsem ho víc, než jsem si kdy dokázal představit, že je nenávidět možné. Přesto jsem mu v následujících dvou hodinách popisoval všechno, na co jsem si při mučení Simony vzpomněl. Dával jsem mu tak do rukou moc, jakou neměl žádný jiný člověk, ačkoli ve skutečnosti bych ho nejraději zabil tou nejhorší a nejpomalejší smrtí, jakou bych si dokázal vymyslet. Neměl jsem na vybranou.

*

„Všechno?“ otázal se Eudoxus po těch dvou hodinách. Sdělil jsem mu tolik podivných slov, že mě z toho bolely mimické svaly. Z poslechu těch podivností, co jsem mu popisoval, se do mě chvílemi zase dával ten pocit nereálna. Něco takového přece nemůže být možné, něco takového přece nemůže fungovat. Přesto jsem věděl, že to fungovat bude, přesto jsem si byl jistý, že mnou popisovaná magie opravdu dokáže měnit svět tak, jak jsem si to pamatoval. Příšerným, neuvěřitelným způsobem.

„Jo, víc nevím,“ řekl jsem zlomeným hlasem plným bolesti. Je to neuvěřitelné, ale i v té agonii jsem vyslovoval každé písmenko diktovaných kouzel s úzkostlivou důkladností. Kdybych se spletl byt' jen jedenkrát, následoval by odporný trest na Simonině nahém těle. Zase bych ji slyšel naříkat, zase bych se musel dívat, jak na mě upírá ty svoje krásné hnědé oči.

Ne.

Už nikdy víc.

„Počkejte. Vlastně jsem na jedno kouzlo zapomněl.“

„Tak? Povídej, příteli,“ usmál se potěšeně Eudoxus. Jeho prst opět stiskl nahrávací tlačítko.

Začal jsem recitovat tím zlomeným, bolestným hlasem. Jako už tolikrát předtím.

*„Artene, desimene, morte.
Axtane aidante, kalime norte.
Aldaris, ksanti, poente, khali.
You vertouvo, ksandi, alhane, baani.“*

Eudoxus přimhouřil takřka labužnickýma očima, jak si vychutnával ten rytmus. Tu skrytou moc.

*„Khalinasa bartene sa miksen youtubee.
Andaline ksa bestane, aksa, lienno mallen.“*

Vzduch v mučírni nepatrně zhoustl. Nikdo si toho nevšiml.

„Askertene Khaali verto, askertene khoni kento!“

Eudoxovy oči se prudce otevřely, jak mučírnu zavanul první nezemský záchvěv čehosi. Jak mu došlo, že tentokrát jenom nediktují. Že tentokrát do těch slov vkládám vlastní vůli.

„Alhambee kende ksanti, aksente baani man!“

Aridana sáhla po odloženém pohrabáči. Čas se najednou pohyboval strašně pomalu. Vnímám jsem, jak žena vyrazila s úmyslem utnout můj hlas. Viděl jsem, jak Eudoxova tvář dostala zcela jiný výraz. Díval jsem se, jak almara stojí a nic nechápe. Díval jsem se a recitoval podivná, neznámá slova. Slova, která tuhle místnost promění ve vnitřek hvězdy.

„Aksanteée, ksandááá, vertouvo!“

Aridana dokončila druhý krok, pohrabáč prudce zasvištěl vzduchem. Eudoxus stál na místě, náhle neschopen nějaké akce. Almara pořád jen zírala. Ty nezemské víry už byly takřka viditelné.

Uprostřed místnosti se zalesklo cosi maličkého, jako by se tam náhle zhmotnilo zrnko písku ozářené sluncem. Ještě chvíličku a hustota hmoty toho zrnka dosáhne limitní hodnoty. Pak už to půjde samo.

„*Alebaneé, khani, KHALABA!*“

Aridana to nestihla. Pohrabáč dopadl dva milimetry vedle mé hlavy jen zlomek sekundy poté, co jsem dokončil kouzlo.

Hmota uprostřed místnosti zazářila prudkým jasem. Všechno na chvíli vypadalo jako fotografický negativ.

Čas se zastavil v jediném nekončícím okamžiku.

Pak se staly současně dvě věci.

Ta hmota zazářila ještě jasněji.

A Eudoxus se *usmál*.

*

Třeštil jsem oči na ten jeho úsměv a nechápal vůbec nic. To zrnko mělo v jediném okamžiku nabýt nepředstavitelného násobku své hmotnosti, tou strašlivou tíhou zdeformovat časoprostor a nasát do sebe obsah mučírny i s dobrou polovinou pohoří. Místo toho se ozvalo zasyčení, podlaha se zachvěla, prudce se ochladilo a zrníčko jednoduše zmizelo, jako by tu nikdy nebylo. Nechápal jsem to, vůbec jsem tomu nerozuměl. Ale to zklamání mě málem zabilo. Chybělo jen tak málo a mohl být konec. Už žádná bolest, už žádné skřeky nevinného děcka. Jen smrt a po ní klid. Aspoň pro Simonu.

„No tak, příteli, no tak,“ bavil se Eudoxus. „Já ti snad vážně uvěřím, že jsi přišel o veškerou paměť. To mi chceš vážně namluvit, že jsi nevěděl tak elementární věc, jako že na posvěceném kříži se ti nikdy nemůže povést ani to nejjednodušší zaklínadlo? Že z veškeré magie zůstane nanejvýš jen efektní podívaná bez sebemenší stopy skutečné moci? Z knih, které vlastním, jsem nabyl dojmu, že tohle ses musel dozvědět dřív, než jsi vůbec uměl mluvit. Co vás vůbec dneska v tom Pekle učí? Copak si myslíš, že bych s tebou zacházel takhle, kdybych si nebyl jistý, že mi nemůžeš ublížit? Skutečně,

Astarothe, já snad vážně uvěřím, že to nejsi ty. Nebo spíš uvěřím tomu, že jsi ten nejlepší herec pod sluncem. Vždyť jsi vylekal i mou drahou přítelkyni! Bravo!“

A Eudoxus mi následujících pět minut procítěně tleskal.

Na děkovačky jsem nějak neměl náladu.

Zvlášť poté ne, co mi Aridana umístila pod bosá chodidla oblíbené svíčky v kalíšcích. Prý taková malá odměna za patetický pokus o vzpouru.

Simona je pochopitelně dostala taky.

*

Otevřený oheň na holé kůži se dá s úspěchem srovnávat s dotykem žhavého železa. Není to sice úplně stejné, ale co do intenzity bolesti se oheň železu vyrovná. Aspoň prvních pár sekund. Pak se podkožní tuk zahřeje na teplotu varu, z páleného místa začne vystřelovat nepřetržitý proud agonie, kůže se pálí, černá, bublá. A děsně smrdí.

Po dalších několika sekundách je agonie už opravdu k zešílení. Z pálené kůže začíná pomalu odkapávat škvířící se tuk. Je to podobné, jako když se opéká buřt nad ohněm. Tedy asi na pohled i na poslech. Já ječel tak, že jsem kapky dopadající do kalíšku prostě neměl šanci slyšet a tak mi k porovnávání zbýval jen ten poslední smysl. Čich.

Vlastní nohy pálené zaživa smrdí podstatně hůř než jakákoli uzenina.

Dokonce i dívčí nohy pálené zaživa smrdí podstatně hůř než jakákoli uzenina.

*

Na bolesti je jedna věc dobrá. Rozšiřuje hranice víry. Před pouhými několika minutami jsem si nedokázal představit, že bych mohl přežít to, co jsem právě prožíval. Že bych vůbec mohl vydržet působení neměnného plamínku na holé kůži, že bych mohl cítit, jak se mi maso škvaří a že bych to mohl přežít. Teď jsem řval jako

blázen, mysl se mi zatemňovala, celé zdevastované tělo se mi svíjelo v křečích, jak jen pouta dovolovala, ale stejně jsem zůstával při vědomí, stejně se mi mysl nezhroutila. Jistě, Aridanino řádění s pohrabáči bylo příšerné. Poznal jsem při něm takové hranice agonie, jaké jsem si předtím ani nedokázal představit. Jenže i to nejdelší pálení trvalo jen tak dlouho, dokud ocel nevychladla. Pak přišel oddych. Byť krátký, přece tady byl. Jenže tenhle plamínek nehasne, nechladne, neztrácí se. Tuk kapající mi z nohou ho jen přiživuje. Hliněné kalíšky jsou d'ábelský vynález.

Simona ztratila před několika chvilkami vědomí. Závidím jí. Strašlivě jí závidím. Oheň pálí, spaluje. Pořád stejně silně, pořád na stejném místě. Místnost je plná kouře. Nejen toho z mého masa, ale i toho z listí. Vybavuju si takové věci, že mám chuť rvát hrůzou, ale na to teď nemám sílu. Vždyť já nemám sílu ani na to, abych řval normálně bolestí. Místo hlasivek mám jakási popraskaná vlákna. Boží nenávist snad už ani nevnímám. Nevnímám ani chybějící maso na žebrech.

Jen ten plamínek, představy a nekončící agonii.

Dost! Už to nevydržím ani minutu!

Ani sekundu!

DOST, PRO BOHA ŽIVÉHO, DOST!!!

Ale vydržel jsem to.

Celou noc. Až do snídaně.

*

Nejsem si jistý, v kolik hodin je Eudoxus zvyklý snídat. Možná v osm. Jestli ano, pak jsem já přišel asi tak kolem šesté na to, že bolest je vlastně jenom pocit. Nijak obyčejný, to vážně ne, ale pořád jenom pocit. Intenzivní, sladký, přímo nádherný. S bolestí se to musí umět. Nesmíte s ní bojovat, není dobré ji potlačovat, zavírat do imaginárních šuplíčků, schovávat se za nějaké meditativní techniky. To není k ničemu. Funguje to jenom u docela slabých bolestí. Jako když vám třeba při plném vědomí dělají resekci žaludku.

Ale agonie, ta královna bolesti, to je něco docela jiného. Tu musíte přijmout za svou. Ponořit se do ní, skutečně ji pocítit. Zjistit, co jsem zjistil já. Že bolest je ve své podstatě sladká, neodolatelná, nepředstavitelně podmanivá. Je jako droga, dokáže přinést euforii, dokáže vyzdvihnout ducha do nepředstavitelných výšin. Je to nádherné, cítit bolest, je to očistné, je to krásné.

Jen jedna věc mi kazila požitek z plamínku svíčky. Ten zatracený, prokletý, odporný kříž. Nemůžu se oddávat libým pocitům tak, jak bych chtěl. Když si začnu jen trochu užívat, bolest z kříže vycení zuby a pustí se do mě o mnoho silněji. Je to s podivem, ale na tenhle druh bolesti můj nově objevený postup neplatí. Tu nedokážu přijmout. Je cizí, nepřátelská, nechce se přitulit. Nechce být mou. Chce jen ubližovat, svině.

No a pak, odhadem asi o půl osmé, ještě ke všemu došel vosk i tuk z mých nohou.

Dost mě to *nasralo*.

*

„Tak jakpak ses vyspal, fešáku?“ otázala se mě lady Aridana, jen strčila nos do dveří. Hans a Gruber nesli speciální mučicí nástroje. Pytel uhlí, obyčejnou litinovou pánvičku, flašku olivového oleje a pár kleští. Dneska vlastně budou ta vejce a páreček. Už se docela těším. Ta bolest z popálených nohou už je taková nanicovatá. Obehraná. Prostě už ji znám.

„Vyhasly ti svíčky, ty amatérko,“ pohrdavě jsem se podíval Aridaně zpříma do očí. Čekal jsem, že v nich zahlédnu zaplápolání toho zeleného plamínku a taky jsem tajně doufal, že v ní vyvolám touhu po malé, zlomyslné pomstě. Aridana místo toho zbledla, udělala dva kroky nazpět a ztracenou rovnováhu našla teprve poté, co ji Hansi zlehka podepřel.

„Jsi si jistý tou svou magií, drahý?“ obrátila se na Eudoxe. Ten se znepokojeně netvářil, tomu obličej jen svítil radostí. Jako by ho moc mého pohledu přesvědčovala o tom, že jsem opravdu démon. Moje výdrž včera odpoledne ho asi tak trochu nalomila.

„Ale jistě, drahá, nemusíš se bát. Náš přítel jen maloučko poodhalil svou skutečnou podstatu. Buď si jista, že obyčejný pohled ti nemůže ublížit. Ne, když je náš přítel na kříži.“

Aridana sice nevypadala nijak zvlášť přesvědčeně, ale ztracenou sebedůvěru přeci jen našla. Přesto jsem zaznamenal, že se jí ruce poněkud třesou, jak mi rozepínala zip u kalhot. Ale možná je v těchhle letech intimních věcech jen nezkušená.

„Hm...“ ozval se nečekaně Eudoxus, když jsem měl kalhoty u kotníků. Gruber zatím nalil na malou pánvičku něco oleje a teď se zabýval rozdělováním ohně.

„Ano?“ zdvihla Aridana obočí.

„Jen mě napadlo, že dnes by ses mohla soustředit spíše na přítelkyni našeho milého démona. Nejsem z toho příliš moudrý, ale nelíbí se mi, že náš Astaroth najednou přiznává, že lidská bolest je pro něj potěšením, když včera tak procítěně předstíral, jak ve skutečnosti trpí. Pamatuji, má drahá. Když ti démon zjeví pravdu, dělá to jen proto, že má nějaké eso v rukávu.“

„Proč ne,“ pokrčila Aridana rameny. „Ta holčička má v sobě také něco sladkého. A u ní jsem si alespoň jistá, že moje umění cítí přesně tak, jak jsem na to zvyklá.“

„Přisahám, Eudoxi. Ať už jí uděláš cokoli, vrátím ti to stokrát,“ zavrčel jsem z kříže. Mé hlasivky jsou pořád v dezolátním stavu, tak jsem spíš šeptal, než že bych normálně mluvil. Ne, že by to v tomhle případě vadilo. Z dojmu mého hlasu se trochu příkrčily i obě almary.

„Copak to nechápeš, Astarothe?“ přistoupil ke mně na dva metry Eudoxus. Pohyboval se opatrně, jako by ve vzduchu větil nějaký podraz. „Vyvolal jsem tě z pekel. Dal jsem ti možnost užívat si na tomto krásném světě. Copak nechápeš, že za to chci dostat něco na oplátku? Svým vyvoláváním jsem s tebou uzavřel dohodu stvrzenou krví. Proč něco takového nechceš respektovat? Proč mě nutíš, abych s tebou zacházel takto? Chceš si se mnou jenom hrát, užíváš si ve skutečnosti rozkoše, jaké bys jinde nenašel? Paseš se na mém zmatku? Co cítíš ve skutečnosti, Astarothe? Co?“

Podíval jsem se Eudoxovi do očí a spatřil tam zmatek. Moře zmatku. Ten blázen si pořád myslí, že mu lžu. Pořád věří všemu, co mi právě řekl. Snažil jsem se ho v uplynulých hodinách přesvědčit,

přisahal jsem na všechny svaté a na jeho jistotě to nezanechalo jedinou stopu. V té chvíli mi došlo, že veškerá slova jsou marná.

„Nemám ti co říct, ty blázne,“ pohrdavě jsem zavrčel. Eudoxův zmatek jen narostl.

Simonin křik se rozlehl mučírnou.

Zapůsobilo to jako vkusná tečka za mou větou.

*

Lady Aridana se na mně včera nejspíš jen rozcvičovala. To, co dneska předváděla na ubohé Simoně, překonávalo i moji představivost. Dívka sebou na zkrvaveném dřevěném jehlanu házela, kolem roubíku jí tekly sliny proudem a Eudoxus musel každou půlhodinu zasahovat se svou léčivou magií. Bolest sama o sobě může taky zabít. Když je jí moc. Když je jí podstatně víc, než kolik jí dokáže vytvořit mnoho hodin plápolající plamínek svíčky. Teď jí moc bylo. Strašně moc.

Po počátečním cvičení s vařícím olejem, doutnajícími uhlíky a oblíbeným pohrabáčem přešla Aridana ke značně hanebné taktice. Nechala si přinést docela obyčejný jídelní příbor a přímo před mýma očima jím začala nebohé Simoně amputovat jeden prstík u nohy za druhým. Eudoxus mi před tímhle asi deset minut kladl na srdce, abych se na svou mlčenlivost vykašlal, že poškozené lidské tělo se dá spravit, ale jakmile z něj začne drasticky ubývat, je konec.

„Tvá přítelkyně stráví zbytek života jako troska, Astarothe. Nebude mít ruce, nohy, budou jí chybět některé orgány, které činí život příjemnějším a buď si jistý, že je bude postrádat. Jestli mi neprozradíš, co chci vědět, vynaložím nemalé finanční částky na to, aby se ta dívka dožila opravdu požehnaného věku. Že bude trpět každou minutu, ti jistě nemusím připomínat. No tak, Astarothe, vím, že ti na ní záleží. Opravdu tohle dopustíš?“

„Tak ty víš, že mi na ní záleží?“ zasyčel jsem mu do obličeje. „A tím jsi si úplně jistý, vid’? Stejně jako tím, že mi vadí bolest.“

Eudoxův zmatek zase o něco povyrosl.

Ne, nemyslete si. Simona mi opravdu není lhostejná. Až se odtud dostanu, udělám za každý šrám na jejím těle Eudoxovi takové věci, ze kterých bude mít i Aridana noční můry až do konce života. Ale pokud ten hajzl uvěří, že se jejím utrpením ve skutečnosti bavím, může jí to dost bolesti ušetřit. Pokud mi na to tedy skočí.

Neskočil.

Jen se mi podezřívavě podíval do očí, pokrčil rameny a pokynul té sadistické mrše, aby se pustila do díla.

Jídelní příbor se v jejích rukou přímo rozezpíval.

*

Během následujících hodin se ten plamen nenávisti, vzteku a šílenství v mé duši rozhořel do podoby mohutné vatra. Eudoxus je ve tváři bledý, nejistota jím cloumá. Aridana nevnímá okolní svět, jak je ponořena do svého *umění*. Pižlá nožem, vidličkou páčí klouby z jamek. Simoně v očích plápolá to nejčistší šílenství, jaké si dokážu představit. Chvillemi do roubíku křičí, chvillemi se směje. Alespoň já mám takový pocit. Hansi a Gruber se museli před dvěma hodinami omluvit. Poté, co chvilí svorně zvraceli do ohniště. Řekl bych, že jim Eudoxus docela závidí.

*

Asi tak ve tři odpoledne odložila lady Aridana příbor.

Po její levé ruce se válejí menší i větší kousky zakrvaveného masa. Odhadem je jich asi tak pět kilo. Pět kilo lidských tkání, o které je Simona lehčí. V mučírně je zase docela nedýchatelno – Eudoxovi začaly ubývat magické síly, takže si Aridana musela začít pomáhat vypalováním Simoniných ran. Jinak by jí chudák holka snad umřela na vykrvácení. Když se rozpálené železo poprvé dotklo pahýlu po uřezaném prstu, vmísil se do Simonina šíleného smíchu nový prvek. Nedokážu ho popsat, ale poslouchat ten zvuk bylo něco úděsného. Bylo to skoro horší, než první dotek žhavého železa na mém těle. Včera myslím. Když jsem ještě vnímal jako člověk.

„Skončila jsi, drahá?“ zeptal se Eudoxus s nepředstíranou nadějí v hlase. Aridana se na něj podívala jako na duševně nemocného a pak ledovým hlasem odvětila: „Jistěže ne. Jen necítím ruce, takže bych na chvíli změnila metodiku, pokud ti to nevadí. Kde vůbec jsou ty tvé gorily? Copak nikdy neslyšely ječet holku?“ A ta nelidská bestie se vlastní poznámce pronikavě zasmála.

„Zřejmě ne,“ odvětil Eudoxus. „Abych řekl pravdu, na mě samotného už je to trochu moc. Navíc si jsem skoro jistý, že to na našeho přítele vůbec nemá ten vliv, v jaký jsem doufal. Vadilo by ti příliš, má drahá, kdybys toho pro dnešek nechala?“

Aridanin pohled ztvrdl ještě víc. Vypadala teď jako od krve umazaná holčička, které někdo bere polámanou, napůl vykuchanou žábu, s níž je přece tolik legrace. Takové holčičky bývají nebezpečné, velice nebezpečné. Takové holčičky se hrozně rády mstí.

„Dobře, drahý, ať je po tvém. Vyzkouším ještě jednu takovou neškodnou věcičku a jestli se tvůj přítel ani pak neumoudří, nechám toho. Souhlasíš?“

„Jistě,“ usmál se Eudoxus strojeně.

Aridana mu vrátila neméně nepřesvědčivý úsměv. Pak odkudsi vylovila malou lahvičku a štěteček. Eudoxus i já jsme se zatvářili stejně nechápavě. Simona je na jakoukoli jemnější mimiku poněkud málo při smyslech.

Aridaně zasvítíl zelený plamínek v očích. Pomalu zakroužila nažloutlou tekutinou v lahvičce, opatrně do ní ponořila konec umělohmotného štětečku a pak jím pomalu, smyslně přejela Simoně po očních víčkách.

Jemná, citlivá kůže začala nehezky syčet.

Já začal řvát. Výhrůžky, prosby, zase výhrůžky.

Aridana se jen usmívala, Eudoxus se od celé scény znechuceně (ano, už skutečně znechuceně) odvrátil a Simona ječela, ječela a ječela.

Lady si ničeho z toho nevšímala a tím svým štětečkem postupně natřela celý Simonin obličej kyselinou.

Jako poslední si nechala oči. Ne víčka. Přímo oči.

Simona překousla kvalitní gumovou kuličku roubíku a do uší všech přítomných se zaryl nelidský, nesnesitelný ryk. Něco takového znám.

Něco takového jsem slýchal mnoho let.

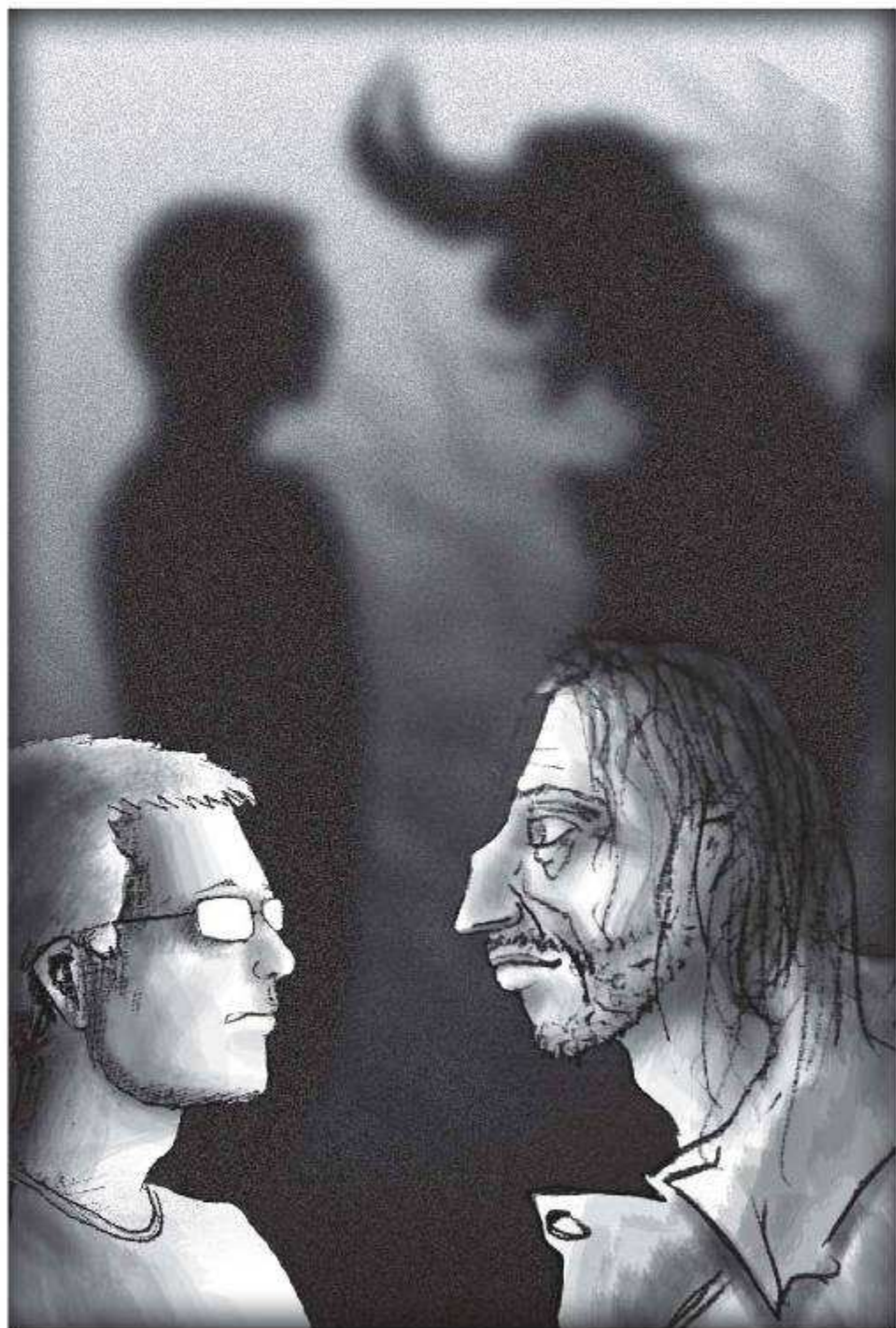
Stovek let.

Tisíců...

Vzpomněl jsem si.

Vzpomněl jsem si na všechno.

MARTIN

Průlet Branami je něco nepopsatelného. Máte při něm pocit, jako byste byli na stovkách míst současně a přitom ani na jednom zcela úplně. Rozdílné zákony realit se vás snaží anihilovat, abyste neznescvětili jejich principy fungování. Je to dost podobný pocit, jaký musí zažívat sněhová vločka v Pekle. Jen to o dost víc bolí. A sněhové vločky neřvou. Sněhové vločky v Pekle nepřežívají dostatečně dlouho na to, aby stihly vydat byť jen hlásek.

Já tedy řval.

Neslyšně jsem ječel nehmotnými hlasivkami, míhal jsem se nemožnou rychlostí skrz nereálno a vnímal ten nepředstavitelný tah. Když už se jednou vydáte na cestu, musíte mít pevně daný bod určení. Ten můj se právě dostával k vrcholu kulminace, vydával tolik sil, že by ho to každým okamžikem mohlo zabít. Nebylo by právě rozumné nestihnout se k němu dostat dřív, než ho duševní a tělesné vypětí zničí. Tam u nás kolují přímo legendy o tom, co se stane bytosti, která uvázne na půli cesty mezi Devátou sférou a mým místem určení. Já osobně jsem tedy zvyklý na ledacos. Viděl jsem – a způsobil – věci, na které by obyčejný člověk nedokázal ani pomyslet, aniž by ho to na místě zabilo. Přesto bych mezi Branami uváznout nechtěl.

Zbývají mi pouhé dvě Brány. Každá z nich je střežena bytostmi většími než ten malý svět, kam mířím. Jediným pohledem by

dokázaly zabít dokonce i mě. Vlastně ne zabít. Já jsem nesmrtelný. Ale ve chvíli, kdy by mě jejich pozornost přimrazila na místě, bych svou nesmrtelnost stihl stokrát proklít. Tím jsem si jistý.

Ale taky jsem si jistý něčím jiným. Oni mě neuvidí. Zabrало mi to celé eóny, než jsem na těch nejhorších místech Deváté sféry objevil tajemství, jak jim uniknout. Jak se pro ně učinit neviditelným, neslyšným, nevyčmuchatelným. Strávil jsem eóny hledáním a zaplatil jsem strašlivou cenu. Ale o tom nechci mluvit, na to nechci vzpomínat. Důležitý je výsledek. A ten za to stojí. Dostat se z Deváté sféry stojí za cokoli, co si dokážete představit. Taková už je její podstata.

*

Poslední Brána za mnou!

Kdyby v tomto stavu bylo možno něco vidět, asi už by se přede mnou rýsoval ten chudák, který na mě čeká. Asi už bych mu viděl do tváře, viděl bych ty strhané rysy zbrocené potem nábožného vytržení. Ale tady se oči používat nedají. Tady se dá sotva myslet. Vždyť i myšlenka tu má váhu, stává se stejně reálnou i neskutečnou, jako cokoli jiného. Věřte, není to hezký pocit, když máte v mozku něco, co může být stejně skutečné jako šedá kůra. I když on ani ten mozek vlastně není...

Nechal jsem nesmyslného uvažování. Na něco takového budu mít čas, až budu bezpečně na místě. Až tam budu, můžu přemýšlet až k zešílení. Už v Deváté jsem si slíbil, že vyzkouším všechny vymoženosti, které Země má. Budu přemýšlet, budu cítit, budu se chovat jako blázen, budu člověk. Nádherný stav. Zapovězený stav. Něco, čehož dosáhnout znamená uvalit na sebe pozornost Strážců. Nemyslím teď ty gigantické bytosti, co jsem o nich mluvil. Teď myslím Síly. Mocnosti. Ty prapůvodní. Však víte.

*

Tak ona to nakonec není pravda! Dá se odtud nahlédnout do zemské reality! Ten chudák, co jsem si ho zatím jen představoval, je starý, vrásčitý, zpocený a v očích má něco nepředstavitelného. Šílenství a touhu. Touhu a šílenství. Dívá se přímo na mě, bezzubá ústa se smějí, z očí kanou slzy.

To vše jsem stačil zahlédnout v těch nemnoha zlomečcích sekundy, než mě příšerná odpudivá síla prostoru mezi světy mrštila přímo na místo určení.

Přímo do mysli toho blázna.

*

Srdce mi bije jako o závod. V hrudi mě bolí tak, jako bych měl každou chvíli explodovat. Nemůžu popadnout dech, pot na celém těle strašně studí, je mi na zvracení. Nádherné pocity. Skutečné, krásné, nepředstírané. Je to něco nepopsatelného, dostat se z Deváté sféry, proletět nebytím a pak, najednou – bez varování – skočit do obyčejného, lidského těla. Ty pocity... ta tělesnost... ta... ta... ne, nechápu, jak ty bytosti dokáží myslet, když mají k dispozici něco takového, jako je lidské tělo.

Křečovitý, bolestivý kašel mě srazil na kolena, přímo do nepředstavitelného bordelu. Do směsi odpadků, vlastních výkalů, oharků svíček a křídového prachu. Slzícíma očima jsem se díval na napůl smazané symboly a musel se smát. Já strávím tisíciletí hledáním, pak stovky let cvičím přesné postupy a tenhle člověk si nakreslí Obrazce jen tak popaměti a ono mu to začne fungovat. Vždyť tenhle úsek je úplně špatně, v mnoha slovech chybí celé slabiky... a to písmo samotné je celé pokroucené a chybné.

Rozpřáhl jsem ruce, obrátil obličej k tušenému nebi nad špinavým stropem a zařval z plna hrdla: „*Agunertia quanitta exhomea, extintenes qutara hexinet akra!!*“

Ve volném, skutečně volném překladu to znamená „Budiž pochválena víra lidská, jež je schopna všeho!!“

Pak jsem se chvíli smál ryzím štěstím.

Jedna z devíti svíček se někdy během mého transferu převrátila přímo do hromádky zmíněného nepořádku. Ohýnek se teď pomalu rozlézal zdevastovaným pokojem, zvolna pohlcoval neuvěřitelnou špínu a vrhal na zasviněné zdi mihotavé odlesky. Ty zdi byly něčím počmárané. S pokrouceným úsměvem jsem si některé nápisy přečetl. Starý, zpotvořený jazyk. Slova psaná krví i výkaly. Většinou smyslu prosté útržky. Prohlášení plná nezlomné víry, nesmyslné výkřiky, kousky nějakých teorií. Všechno v jazyce, kterým jsem zde před chvílí mluvil nahlas. V jazyce Deváté sféry. Nevím, jak se k takové znalosti tenhle člověk mohl dostat, ale už samotný fakt, že v něm dokázal vyjádřit souvislou větu, mi nesmírně imponuje. Tenhle muž musel být napůl blázen, napůl génius. Napůl přesně takovým způsobem, aby mu to navíc umožnilo nahlédnout za oponu. Kdyby mu jeho šílenství nezastřelo mysl, mohl se stát nejmocnějším v této realitě. Ale to bych se sem zase nedostal já.

Plameny zmohutněly, vedro v pokoji narostlo do obludných rozměrů. Ne snad, že by mi oheň dokázal ublížit. Taková myšlenka je prostě směšná. Ale požár by mohl přilákat pozornost. Musím odtud odejít. Stejně toho mám ještě spoustu na práci.

Mávl jsem rukou, plameny poslušně ustoupily. Prošel jsem dveřmi visícími na jediném pantu a otočil se zpět ke špinavému pokoji. Bude lepší, když tady po mně nezůstanou žádné stopy. Kdo ví, jestli mi už nejdou po krku.

Upřel jsem pohled do plamenů. Mocně to zahučelo, místnost přímo zavibrovala energií, ze dveří zavanul žhavý dech. Potrhané tapety v chodbě kolem mě vzplanuly. Kdybych v tomhle těle nebyl, kdybych zase zmizel, v jediném okamžiku by mi vzplály vlasy na hlavě, kůže by mi popraskala a muž by uhořel zaživa. Teď mi nic takového nehrozí.

Bezstarostně jsem si strčil ruce do kapes a vyrazil plápolající chodbou. Oheň mi burácel za zády, dveře se přede mnou samy otevíraly a já šel vstříc svému osudu. Už teď na mě čeká.

Už teď ho cítím.

Z hořícího polorozpadlého domu jsem vyšel do jasného dne. Zajímavé. Nevím, kde se v lidech bere ta jistota, ale na vyvolávání sil pekelných je podle nich nejlepší pravá půlnoc. To je nesmysl. Nejlepší je doba mezi půlnocí a jednou hodinou. To, že se muži rituál podařil takřka v pravé poledne, byl další důkaz jeho geniality. V duchu jsem mu musel zatleskat.

Tleskání mě vzápětí přešlo.

To, když mi zrak padl na podivné bytosti. Opravdu, nejsem lekavý typ, ale teď jsem se vyděsil, jako už dlouho ne. Tahle realita je přece bytostem z Deváté zapovězena!

Tak co tu u všech kotlů pekelných dělají impové?

Opravdu. Oheň burácející za mnou přilákal podivné přičmoudlé bytosti. Oblečené byly podobně jako já, tvářily se dílem podezíravě a dílem agresivně. Což je další nesmysl. U nás, v Deváté, by se žádný imp na démona podívat neodvážil.

Natož, aby ho oslovil.

„Hej, more, kapku si to posral, co?“ pravila jedna z těch bytostí. Od pasu nahoru nahá, svalnatá, se zlatým řetězem kolem krku. Z úst mu páchlo cosi podivného. Nějaká chemikálie.

Ten jeho tón mě vyvedl z konceptu ještě víc, než bych si byl ochoten připustit. Nějak jsem najednou nevěděl, jak zareagovat.

„Dobře, žes vylezl, gadžo. Nájemne je třeba platit,“ ozvala se i druhá bytost. Tahle byla podstatně mladší, v ruce svírala nějakou láhev a na sobě měla i v tomhle horku těžkou koženou bundu. Vlasy ulízané dozadu, přes levou tvář jizva, vpředu zlatý zub. Zato žádný řetěz.

„Jasne, davaj peňazi, než poliši přijedou,“ ozvala se třetí, poslední bytost. Tohle vypadalo na impa ženského pohlaví. Co se zlata týkalo, neměla na sobě nic kromě nevkusných náušnic. Zato na nohou měla boty takové barvy, až mi to vyrazilo dech. Něco tak prudce bijícího do očí se moc často nevidí ani tam u nás.

„Co tady děláte, jak jste se sem dostali?“ zmohl jsem se konečně na reakci. Nereálnost, nemožnost celé situace mě přímo drtila. Já jsem démon. Bytost převyšující mocí tuhle spodinu tak, že jen

porovnávat něco takového je čirý nesmysl. A přesto jsem se musel připravovat nekonečné roky, abych se sem vůbec dostal. Jak by něco takového mohl zvládnou obyčejný imp? To prostě nedává smysl.

„Ty si nepamatuješ svojich dobrých sousedou?“ teatrálně se zašklebila první bytost, ta nejstarší. „Čo si, okeny přebíral?“

V tu chvíli mě konečně napadlo, že ať už se sem tyhle bytosti dostaly jakkoli, nejspíš mě považují za obyčejného člověka. Nejspíš už tady žijí hodně dlouho a to tělo, které obývám, je jejich známý. Nejspíš se tady docela obyčejně taky maskují za lidi.

V tom případě je načase, aby si uvědomili, s kým mají tu čest.

Zaměřil jsem pozornost do mysli toho nejstaršího impa. Éterem zaburácel můj *skutečný* hlas.

Co se stalo vzápětí, jsem taky nečekal.

Hlava té bytosti se nafoukla na dvojnásobek objemu, na nekonečně krátký okamžik tak zůstala a pak se širým prostranstvím rozlehl zvuk, jako když pukne lávový kámen. Dostal jsem přímo do obličeje štědrou dávkou horké rudé tekutiny a něčeho páchnoucího, mazlavého. Kus kosti mě lehce škrábl na líci, oční bulva se rozpleskla přímo mezi mýma očima. Oba společníci tohohle nešťastníka nedopadli o moc líp než já.

Usmál jsem se.

Usmál jsem se a zastyděl.

Splést si obyčejného člověka s impem, bytostí pekelnou... taková začátečnická, primitivní chyba.

Ale chybami se démon učí.

Přejel jsem si rukou před obličejem. Nečistota zmizela.

Bezhlavý člověk se zatím skácel. Ti zbývající dva stáli, třeštili oči, na slovo se nezmohli. Zato z protějšího domu se vyrojili další. Až se černo udělalo.

Tihle noví lidé asi neviděli, co se stalo. Jinak by prchali opačným směrem. Rozhodně by nemávali nějakými směšnými tyčemi, v rukou by se jim netřpytily nože a břitvy. A určitě by mě neobstoupili a nesnažili by se mi bránit v odchodu.

„Jděte mi z cesty, přičmoudlíci,“ pravil jsem pevným hlasem, jaký asi z mých úst nevyšel už hodně dlouho. A přidal jsem úsměv. I

na lidské tváři dokážu vyloudit něco, z čeho nižší tvorové umírají v křečích.

Těch několik lidí, co mi stáli nejbliž, zbledlo tak, až to na pozadí jejich kolegů ostře zakontrastovalo. Ten zbytek na mě přes ostatní tak dobře neviděl, takže se ani nelekli. Jejich chyba.

„Ja ti dám přičmoudlík, gadžo zasratý!“ zaječel jeden z těch stále tmavých vysokým hlasem. Odstrčil dva muže před sebou a suverénně se zastavil asi metr a půl ode mě. V ruce se mu lesklo něco stříbrného, mezi prsty měl jakousi hrubou tkanici. Hlouček přičmoudlíků se uctivě rozestoupil.

Pořád ještě mám čas. Nemůžu být na tomhle světě už tak dlouho, aby mocnosti stačily zareagovat. Na něco takového jsou příliš zkokstnatělé, příliš pomalé. Takže jsem tahle hloupá stvoření mohl zlikvidovat jediným hnutím mysli. Než by se sem pozornost mocností zaměřila, byl bych dávno pryč. Ale já jsem démon. Hrozně rád si hraju.

S rukama stále v kapsách jsem stál a díval se, jak ten snědý mládenec pouští stříbřitou břitvu z ruky. Zastavila se kousek nad zemí, přivázaná k jeho ruce tou tkanicí. Vypadala docela pružně, ta tkanice.

Hlouček kolem mě se rozestoupil ještě o něco víc.

Se zájmem jsem se díval, jak mládenec točí rukou a ta břitva opisuje široké kruhy.

„Měl bys toho nechat,“ pravil jsem mírně. „Ještě si ublížíš.“

Přičmoudlík se jenom křivě ušklíbl, dodal rotaci rychlost a švihl rukou proti mně. Kdybych byl člověk, seklo by mě ostří přímo přes pravou tvář a zanechalo na ní hlubokou jizvu.

Kdybych byl člověk.

Ten kluk nejdřív nepochopil, co se stalo. V jednom okamžiku měl svou zbraň pevně přivázanou ke špinavé ruce, v tom druhém už ne. V tom druhém prostě zmizela.

V tom třetím jsem ji zase nechal se objevit. Ovšem na poněkud jiném místě.

A trochu víc roztočenou.

Mládenci vystříkla nohavicemi hustá krev, břicho se mu náhle jakoby propadlo do sebe a na obličej se objevil výraz bolesti, nevíry

a šoku. Vyklizeným prostranstvím se rozlehlo tlumené svištění. Každým okamžikem nabývalo na pronikavosti.

Příčmoudlíci stáli jako přimrazení na místě.

Pak zazněl nehezky zvuk. Trochu jako párání látky, trochu jako hlasité upšouknutí. Zadní část mladíkových kalhot se rozléta ve víru rozsekaných nití, tkání a horké krve. Neuvěřitelně zamazaná břitva vylétla, dopadla na zem a zvedla roj jisker, než se třením o beton zastavila. Mládenec se skácel stejně, jako moje první oběť. Vypadalo to vážně hezky, jak leželi jeden přes druhého.

Příčmoudlíci na mě pohlédli jako jeden muž.

Usmál jsem se. Nehezky. *Nelidsky*.

V následujících okamžicích se vzduchem nesl zvuk běžících nohou, odhazovaných zbraní, ječení a tak všelijak podobně. Blázni. Copak si vážně myslí, že mohou zkřížit cestu *démonovi* a vyváznout z toho bez trestu?

Lehce, lehounce jsem se dotkl mysli jednoho z nich. Uvažování těchhle bytostí je primitivní, je jen kousek nad úrovní nižších tvorů. Jako z otevřené knihy jsem si přečetl všechny obavy, strachy, všechny hrůzy toho ubožáka.

Usmál jsem se ještě o něco šířeji. Tihle chudáci to ještě nevědí, ale v příštích měsících, letech a desetiletích je postihne tolik smůly, že si to zatím nedokáží ani představit. Kupodivu na ně nemůžu použít oblíbené morové rány, záplavu krys ani déšť švábů. Co jsem se dozvěděl, tak tihle *lidé* by to snad ani nezaznamenali. Ale staré dobré násilí, stará dobrá nesnášenlivost mezi rasami tady použitelná je. Jedna velmi sympatická skupina obyvatelstva s nedostatkem vlasů, zato s přebytkem zbraní zde začne brzy pořádat masová shromáždění. A taky je tady ještě jedna věc. Něco horšího, strašnějšího, příšernějšího než sama smrt. Alespoň tihle příčmoudlíci to tak vnímají a já jejich strach cítím jako vlny žáru stoupající z jámy plné hříšníků. Netuším sice, co přesně ta věc je, ale já to vědět *nepotřebuju*. Stačí, že ji umím přivolat. Jedno sáhnutí do mysli tady, jiné tam... a „sociální dávky“ ustanou, jako když z prokousnuté tepny vyteče poslední krupěj krve.

Jedinou takřka mimovolnou myšlenkou jsem si spravil rozpadávající se obuv, odstranil ze svého oblečení veškerou špínu, zápach a jiné nepříjemnosti, a pak jsem se vydal ke svému cíli.

Celou cestu jsem si pískal.

*

Kdybych chtěl, mohl bych se ke svému cíli dostat vzdušnou čarou. Kdybych tedy vůbec chtěl jít pěšky. Stačilo by pomyslet a všechno by mi uhýbalo z cesty. Stromy, domy, lidé, řeky ve svých korytech. Já ale nechťel. Je fajn mít moc mezi těmi, kdo ji nemají. Ale také je dobré mít se na pozoru. Mocnosti si mé přítomnosti možná ještě nevšimly, ale nemá cenu příliš je dráždit. Donucení světa k poslušnosti není nijak zvlášť složité, ale v realitě to vytváří stopu, která nějaký čas vydrží. Udělat něco takového by bylo podobné, jako kdybych za sebou celou cestu dělal fosforeskující čáru. Kdepak, opatrnost je matka impího vrhu.

Vydal jsem se tedy letním městem jako docela obyčejný člověk. Samozřejmě, lidé mi z cesty ustupovali stejně. Tak opatrně, abych se musel vyhýbat já jim, se ještě chovat nemusím.

Můj cíl se nachází odhadem dva až tři kilometry odtud. Jeho neslyšný hlas se nese éterem. Je tichý, ale vytrvalý. Slabý, bojácný, ale přesto rozhodnutý. Poslouchat něco takového je pro ucho démona jako rajská hudba. Ten tvor má talent. Jiného druhu, než ten muž, jehož tělo teď ovládám, ale přesto talent. Kdyby měl dostatečně silnou vůli, kdyby měl vědění, mohl by si ho všimnout někdo až tam u nás. Zlehounka jsem nasál jeho metafyzický pach. Málem jsem se musel opřít o rozpálenou zeď blízkého domu. Mládí, nezkušenost, upřímnost. To všechno mě zasáhlo jako dotek rozžhaveného značkovacího železa na genitáliích. Nádherný, čistý pocit. Skoro je mi líto, že jsem na útěku. Pracovat s někým takovým by bylo potěšením pro obě strany.

*

Ty kilometry byly nakonec přeci jenom tři. Už ze vzdálenosti mnoha set metrů jsem svůj cíl jasně viděl. Ne lidskýma očima. Spíš nějakým pozůstatkem svých obvyklých smyslů. Mezi tupým stádem se vyjímal jako lilie mezi ohořelými kostmi. Mlsně jsem se olízl. Má mladé tělo, svěží mysl, je inteligentní a duševně trochu vyšinutý. Nádherná kombinace.

Zbývající vzdálenost jsem ušel pomalým, takřka svátečním krokem. Už jen pár set metrů mě dělí od člověka, který mi umožní skryt se v tomto světě, vychutnávat si jeho nezměrné krásy a nemuset se bát nalezení. Už teď cítím, že se nepletu. Že on je ten pravý. Nemůžu tomu ani uvěřit. Ono to snad doopravdy vyjde.

Teď už ho vidím i očima. Střední postava, trochu nevýrazné rysy, plachý pohled, brýle. Je obklopen svými vrstevníky a není tomu rád. Opatrně, bojácně jsem se dotkl jeho mysli. To okolo nejsou jeho kamarádi. Nemá je rád, nenávidí je, byl by je zabil, kdyby se nebál trestu. Ubližují mu, šikanují ho, nesnášejí ho. Zrovna teď by ho rádi svlékli donaha a zamkli ve školní šatně, kde by musel zůstat přes noc až do zítřka. To mu řekli už dneska ráno. Teď jsou čtyři odpoledne a jemu se nepodařilo utéct, jak plánoval. Teď má strašný strach, že oni svoji hrozbu splní.

Má přirozenost mi velela zůstat a dívat se na jeho ponížení. Kdyby tohle nebyl můj cíl, asi bych to udělal. Sledovat trápení někoho jiného je přece tak příjemné, sladké, vzrušující. Ale démon musí znát své priority.

„Nechte ho být, parchanti, nebo vám rozkopu prdele na sračky!“ zařval jsem, až kluci nadskočili. Ten nejvyšší, co už držel můj cíl za triko pod krkem, se mi opovážlivě podíval do očí. Přečetl jsem si jeho myšlenky, ne tak opatrně a jemně, jako u svého cíle. Až jsem se musel znovu usmát. Vždyť je to jen nějaký plesnivý fotr, bezdomovec, nejspíš feťák, nás je víc, nebudem se ho bát, běželo tomu klukovi za očima. Než stačil o svém poznatku informovat kamarády, lehce jsem se dotkl jejich mysli.

Strach je úžasná emoce. Rozprchli se, jako když mezi sukuby vpadne nadržžený escubus.

Můj cíl neměl k útěku důvod. Hlavou se mu mihlo podezření a vděčnost současně.

„Nemusíš se bát, Martine,“ řekl jsem podbízivým, tichým hlasem. „Slyšel jsem, jak voláš a tak jsem zde.“

Vděčnost zmizela jako mávnutím kouzelného proutku, zůstalo jenom podezření. Přidal se strach.

„Nemusíš se bát. Nejsem tu, abych ti ublížil. Naopak, přicházím s nabídkou, kterou nebudeš chtít odmítnout.“

„No, já... nezlobte se, ale já už musím domů. Na shledanou,“ vypadlo z kluka.

Mohl bych ho zastavit, i kdybych byl jen obyčejný člověk. Stačil by jeden krok, chytit ho za ruku a odtáhnout někam do špinavého sklepa, kde bych s ním mohl obcovat na hromadě uhlí. Něco podobného mu táhlo hlavou. Přiznávám, není to pro mě tak zcela nepříjemná představa. Ale jsou tu ty *priority*.

„Satane, pane temnot, vyslyš moje přání. Dej mi moc, dej mi sílu, dej, ať umím, co nikdo jiný neumí,“ řekl jsem tiše.

Kluk se zarazil v polovině kroku. Aby taky ne. Přesně tahle slova zaníceně pronášel ke stropu včera ve svém pokoji. Včera o půlnoci. Jeho rodiče tvrdě spali, nikdo ho neslyšel. Tím si byl ten kluk jistý.

„Vůbec nevím, o čem to mluvíte,“ vypadlo z něj. Je to mizerný lhář. Uši mu hoří, v obličejí je celý červený a z očí bych mu dokázal vyčíst celý jeho život.

„Vzýváš Satana už dva roky. Každý pátek a jednou měsíčně i v neděli. Máš devět svící, pod kobercem namalovaný pentagram a v knihovničce LaVeyovu Satanskou bibli zakamuflovanou do desek z Pravidel českého pravopisu. Zkoušel jsi obětovat bílou myš, příští týden jsi plánoval sehnat ke stejnému účelu zatoulaného psa. Nejradši bys ale doprostřed pentagramu uložil Marka Jánského, který ti ze života dělá peklo na zemi. Svázal bys ho do kozelce, na hrud' mu vyryl první enochiánský klíč v originálním znění a pak bys požádal Satana o moc nad svým životem. Občas zkoušíš, jestli se ti nepodaří nějaké magické zaklínadlo a hrozně moc bys chtěl chodit s Barborou z vedlejší třídy. Sám víš, že pozvat ji nikdy nedokážeš. Nemáš na to dost odvahy.“

Martin na mě zíral s očima přes půl obličeje. Byl bledý, trásla se mu brada a neměl daleko k slzám. Je to citlivý chlapec a doted' si

myslel, že jeho nejtajnější myšlenky se nikdo nikdy nedozví. Realita je tvrdá, chlapče.

Párkrát otevřel pusu a zase ji zavřel. Četl jsem mu z mysli, že by byl rád kdekoli jinde. Rád by umřel, vypařil se, propadl se do země. Jenže ve skutečnosti nedokázal udělat ani jediný krok.

„A teď si myslíš,“ pokračoval jsem nesmlouvavě, „že jsem nějaký telepat, který tě přišel mučit. Který zná tvoje tajemství a který je všechna sepíše a vyvěsí po celé škole. Přiznávám, je to zajímavá představa, ale nemáš pravdu. Nejsem telepat. Nejsem člověk. A neshledávám tvá přání směšnými.“

Klukovi se zase zachvěla brada, v očích se mu zablesklo něčím novým. Nevadí. Nepotřebuju, aby se mnou mluvil nahlas.

„Jsem démon. Jsem na útěku z Pekla. Potřebuju tělo, ve kterém bych se ukryl. Potřebuju mysl, ve které bych se rozplynul. Na tento svět jsem přišel před necelou hodinou. Mám už docela málo času. Jestli mi nepomůžeš, najdou mě síly, se kterými strašně moc nechci mít co do činění. Jestli přistoupíš na můj návrh, dám ti za to moc, zbavím tě tvých trapičů. Splním ti všechny touhy, jaké jsi kdy měl. Přijímáš?“

„Ale... ale...“ vypravil ze sebe konečně mládenec. „Ale proč já?“

„Protože máš talent,“ usmál jsem se zeširoka. „Protože tvé zoufalství, tvoje odhodlání z tebe přímo prýští. Slyšel jsem tě přes půl města, přímo jsem viděl, jak už si sám sebe představuješ zamčeného v šatně, na sobě ani nitku. Máš nádherné, silné emoce, silnou představivost a ještě něco, co ti nedokážu takto narychlo popsat. Lidský jazyk pro to nemá vhodná slova. Ale co je ještě důležitější, je tvá víra. Víra v moc, kterou bys mohl získat. Víra a touha se pomstít. Touha stanout nad těmi hlupáky, kteří tě omezují, kteří ti ubližují, kteří tebou pohrdají. Ty víš, že jsi chytřejší, než oni. Jsi lepší ve všech ohledech. Zasloužíš si být mocnější, než jsou oni. Přístup na moji nabídku a to všechno se ti splní. Nuže?“

Moje slova na mládence zapůsobila mocným dojmem. Jistě, za roky odstrkování ze strany vrstevníků byl opatrný tak, až se to blížilo paranoie. V jeho hlavě jsem viděl mnoho situací, kdy ho někdo podrazil, kdy ho někdo zradil a ublížil mu. Ale v mých slovech a očích bylo zase něco jiného. Pravda.

„A co z toho budete mít vy? Jestli máte moc, tak se nemusíte schovávat, ne? Můžete si to vyřídit s těmi, co vás pronásledují. Ne?“

Chytrý kluk, vždyť už jsem to říkal.

„Mám moc, o jaké se nesnilo ani tobě. Jedinou myšlenkou bych dokázal tohle město proměnit v dýmající suť, dokázal bych na svět přivést hrůzy, s jakými se lidstvo nikdy nesetkalo. Přesto se nemůžu rovnat těm, kteří dohlížejí nad rovnováhou. Mocností se neříká ‚mocností‘ proto, že by byly slabé. Věř mi, Martine, jsem v docela podobné situaci, jako ty. Jenže mně nehrozí pobyt v šatně, ale návrat do Deváté sféry.“

„Devátá sféra?“

„Peklo. U vás tomu říkáte Peklo. A dřív než se zeptáš – být jakýmkoli člověkem je lepší, než být démonem v Pekle. To místo je něco nepředstavitelného, nepopsatelného, nemožného. Proto ti nabízím tvou životní šanci.“

„Ale...“

„Jo, vím,“ neztrácel jsem trpělivost. „Tobě to tak nepřipadá. Ale věř mi, po jediné minutě v Pekle bys ječel radostí, kdyby ti bylo dovoleno vrátit se ke tvému starému životu. Vážně, věř mi.“

„Ale když já...“

„Mám strach,“ dokončil jsem za něj. „Máš strach, co by tomu řekli doma. Jestli by se na tebe nedívali divně. Bojíš se, jestli by se ti nevysmáli, kdyby se dozvěděli, že ses chtěl stát démonem.“ Můj hlas sarkasmem jen přetékal, kluk zíral do země, v očích už zase slzy. Já pokračoval nemilosrdně dál.

„Taky tě napadlo, jestli nepřijdeš do Pekla za to, že se mnou mluvíš. V tom případě tě můžu uklidnit. Místo v Pekle už máš zajištěno dvěma roky vyvolávání Satana. V tomhle bodu už nemáš co ztratit.“

Martin se na mě podíval, v očích slzy už zcela viditelné.

Dřepl jsem si na bobek a vzal ho za ramena jako malé dítě.

„Přál sis mluvit s vládcem pekel, přál ses mstít, přál sis mít moc. Já ti ji teď nabízím. Vezmi život do svých rukou. Staň se pánem svého osudu. Máš jedinečnou možnost splnit si své sny. Nezahod' ji jenom kvůli stupidnímu strachu. Neohlížej se na okolí, jdi za svým. To je jediná možná cesta!“

Něco v mém hlase muselo Martina přesvědčit. Hřbetem ruky si utřel oči, hřbet ruky očistil o kalhoty a pak mi tu samou ruku nabídl. Dojemné.

Stiskl jsem ji.

A podíval se tomu klukovi do očí.

Do mysli.

Do duše.

Tkáň mých očí ustoupila, za ní se objevilo něco prapůvodního. Má podstata, chcete-li. Inicioval jsem přenos, éter zavřeštěl smrtelnou hrůzou. Není to nic hezkého, když mysl démona splývá s myslí obyčejného člověka. Normálně to končí smrtí toho ubožáka. Nezvratnou, nepředstavitelnou, příšernou. Pokud se hodně nesnažíte, pokud si nedáváte pozor, pokud neznáte dávno zapomenuté postupy.

Já je znal.

Vzpomínky na Devátou sféru začaly mizet, má magická moc se rozplývala. Moje já se promísilo s Martinovou myslí, jeho vzpomínky nahradily ty mé. Má démonická mysl se rozředila v jeho lidství, jeho osobností prolnulo něco mé pekelné podstaty. Éterem se prohnalo poslední hrůzné zavřeštění. Snad se i temně zablesklo.

Nevím.

Neznám takové věci, jako je éter, nevím nic o Pekle, v mysli mi rychle vyhasínají vzpomínky na magickou moc, kouzelné formule, způsoby, jak donutit svět úpět pod svými kroky. Už si skoro nepamatuji, kdo jsem. Pár úderů srdce a nebudu ani vědět, že nejsem člověk. Že jsem se nenarodil jako Martin Šolar. Že jsem ve skutečnosti bytost pekelná, která se ukrývá v tomto krásném světě. Nebudu si to pamatovat, ale to ani moc nevádí. Je to koneckonců jediná možnost, jak uniknout pozornosti Mocností. A to za nějakou tu oběť stojí. Bude mi umožněno strávit celý lidský život v tomto nádherném světě, budu si užívat jeho sladkých možností a po celou tu dobu mě nebude zatěžovat ani jedna jediná vzpomínka na místo, odkud jsem přišel. Co na tom, že nebudu vědět, kdo jsem. Pořád to budu já. Já...

Já?

Kdo já?

„Do pytle!“

Jestli já nemám tu největší smůlu pod sluncem, tak už fakt nevím, kdo by ji mohl mít větší. Když už jsem si myslel, že se mi podařilo utéct, tak mi ti parchanti od nás ze školy vletěli přímo do cesty. Dneska jsem musel celý den poslouchat narážky na to, jaká to bude zítra ráno pro holky z áčka prdel, až mě najdou v šatně nahatého. Celý den se mě vyptávali, jestli tam radši nevlezu sám, jestli se těším a jestli mě to vzrušuje. A když jsem si už myslel, že jsem se jim oklikou přes celé město ztratil, tak zjistím, že mě celou dobu sledovali. Hajzli zasraní. Nic jim nedělám, tak proč mě nenechají být?

Potom to na chvíli vypadalo, že se na mě konečně usmálo štěstí. Zrovna ve chvíli, kdy mě dotáhli až před školu a kdy už jsem si myslel, že je se mnou konec. Nevím, co to bylo za houmlesáka, ale zahnal je perfektně. Jenom škoda, že taky někomu nerozbil hubu. Stejně jsem mu chtěl dát aspoň dvacku na pivo.

Jenže...

Jenže jeho asi trefil šlak nad tou vysokou částkou.

A asi to nepřežil.

Rozhlédl jsem se kolem dokola. Jako na potvoru je takhle odpoledne před průmyslovkou jako vymeteno. Kdo by tu taky co dělal. Za týden končí škola, známky jsou už uzavřené a je takové vedro, že se ani učitelům nechce dělat přesčasy. Skvělé místo na přepadení. Nebo na záchranu chudáka prvňáka.

„Sakra, proberte se,“ jemně jsem popleskal bezdomovce po zarostlých tvářích. Táhne z něj tak, že by mohl dělat reklamu na čisticí prostředky. Hlavně výrobce okeny by mu měl platit přímo královsky. Sakra, co když je vážně mrtvý?

Znovu jsem se rozhlédl po okolí, ale jako na potvoru bylo kolem pořád liduprázdno. Hlavou mi blesklo, jak policii vysvětluju, co se tady stalo. To bych asi nezvládl. Říct někomu, proč mě musel zachraňovat nějaký bezdomovec. Moji spolužáci by to nejspíš zapřeli a pak bych měl ve škole ještě větší peklo než doposud.

Radši rychle odtud. Ten chlapík je beztak nabeton mrtvý.

Pomaloučku, polehoučku jsem se vypařil.

*

Domů to mám asi dvacet minut. Nevěřím, že bych mohl mít podruhé takové štěstí, aby mi někdo přišel na pomoc, takže to radši vezmu přes koleje a pak kolem lesíka za rodinnými domky. Když je člověk opatrný, když si dá pozor, nemůže ho tam nikdo moc dlouho sledovat. Sice ani moc nevěřím, že by spolužáci chtěli strávit celý den mým lovením, když můžou svůj plán v pohodě uskutečnit zítra, ale jistota je jistota. Navíc na zbytek školního roku bych se mohl hodit marod. Co mohl. Měl bych. Jinak zamčení do šatny neujdu. Ach jo. Proč já? Proč si nenajdou někoho jiného, koho by mohli mučit? Protože jsem snadný cíl, to je jasné. Neumím se prát, nejsem vůbec výbojný, nemám rád kolektivní sporty a rád čtu. Jasný, učebnicový příklad vhodné oběti. Před pár evolučními skoky bych byl přesně ta opice, kterou tlupa štve pralesem jen tak pro zábavu. Ať se mi pak nikdo nediví, že nemám moc kamarádů. Když vidíte svou vlastní rasu jako zlomyslné opice, těžko si někoho z nich můžete oblíbit.

*

Koleje jsem přeběhl ještě opatrně. Dva první rodinné domky jsem taky obešel obezřetně jako voják v nepřítelově týlu. Jenže pak jsem se nějak zamyslel a probralo mě až drsné uchopení za loket a facka přes pravou tvář.

„Čus vole, jak to, že na sobě máš furt hadry? Už půl hod'ky máš být zavřený v šatně!“ zašklebil se mi do obličeje Marek Jánský. Je o hlavu vyšší, má odporné kudrnaté vlasy, prasečí modré oči, velkou hubu a je to zapálený cyklista. Už ani nedokážu spočítat, kolikrát jsem si představoval, jak na něm páchám ty nejhorší věci, jaké bych dokázal vyčíst z historické literatury. Takové lámání v kole... nejlíp v tom jeho závodním shimanu.

A ti jeho odporní patolízalové by se museli koukat.

„Jo, má toho na sobě nák moc,“ přidala se pravá ruka toho hajzla. Jmenuje se Radim Hovůrek a je to idiot, dement a hvězda školního fotbalového týmu. Jsou chvíle, kdy bych mu s radostí uvolnil místo v Markově shimanu. Teď mi ten hnusák cuchá vlasy a šklebí se jako blázen.

„Jen si to užij, buzno,“ snažím se zbavit aspoň té jeho hnusné zpocené ruky. Že za to dostanu druhou facku, jsem čekal. Že mi současně sletí brýle na zem, už ne.

„Kdybys neměl blbý kecy, tak bys neměl rozšlapaný brejle,“ zašklebí se třetí člen té odporné bandy, Karel. Moje skla pod jeho vojenskými kanadami nehezky skřípou.

„Že bysme toho blbečka svlíkli už tady?“ navrhuje další.

Ostatní se přidávají, mně se do očí hrnou slzy. Mám chuť začít křičet o pomoc, ale on by stejně nikdo nepřišel. Dospělým je jedno, jak se čtrnáctiletí kluci baví. Oni nechápou, že člověk může mít vážné problémy i předtím, než mu je osmnáct, je ženatý, má práci a kupu dětí. Pro ně jsme pořád docela normální děcka.

„Tak co, svlečeš se dobrovolně, nebo ti máme pomoci?“ ujímá se slova velitel party. Kdybych ho tak dostal na chvíli do ruky. Rozkopál bych mu ten jeho odporný ksicht, donutil bych ho olízat prach z cesty. Vysvětlil bych mu, jaké to je, být ten slabší a ubližovaný.

Vysvětlil bych mu...

Tak proč to *kurva* neudělám?

„Na něco jsem se ptal, tak přestaň čumět a svlíkej se!“ houkne mi do obličeje Marek. Ten hnusný ksicht má při tom hrozně blízko. Neměl by tak riskovat, vážně ne. Mohlo by ho to dost bolet.

Levou ruku mám krásně volnou. Teď jsem jí švihl a zarazil svému mučiteli dva prsty až po okraj do nosních dírek. Nádherně to křuplo.

Marek zařval, pustil moji pravačku.

Zašklebil jsem se mu do obličeje a přidal jeden parádní kop kolenem mezi nohy. Zaječel, pokusil se mi vyškubnout. Nakopl jsem ho ještě třikrát, než se další z bandy zmohl na nějakou akci.

Vyškulbl jsem hlenem a krví zaprasené prsty z nosu svého spolužáka, otočil se na patě a vyrazil pěstí pravé ruky přímo proti Karlově krku. Ten mizera po mně šel zezadu.

S hrtanem nehezky naraženým ho přešla jak bojovnost, tak zákeřnost. Sesul se na zem vedle svého velitele. Lapali po vzduchu skoro do rytmu.

Když jsem se otočil čelem ke zbytku bandy, došlo mi, že nemůžu vyhrát. Sám proti pěti sportovcům. Nemám ani tu nejmenší šanci, dostanu takovou nakládačku, že skončím v nemocnici.

V tom případě v ní nebudu ležet sám.

Sehnul jsem se, mrskl prvnímu útočníkovi do očí hrst prachu. Zrak je hrozně důležitý orgán. Jeho náhlá nefunkčnost vás může stát i život. Já oslepenému spolužákovi vrazil koleno do žaludku, čelo do obličeje a podrážku boty pod koleno. Než se stačil sesypat, odhodil jsem ho do cesty dalšímu. V boji proti více lidem je důležité, aby si útočníci co nejvíce překáželi. Netuším, kde jsem tuhle větu sebral.

Čtyři zbývají.

Jeden z nich na mě skočil jako lev na antilopu. Uhnout už jsem nestačil.

Jen nastavit ruku.

V následujícím okamžiku se stalo cosi podivného.

Letícímu mladíkovi podjely nohy, jako by ho někdo plnou silou práskl přes obličej dřevěným veslem. Z nosu, rozražených rtů a ošklivě rozseknutého čela mu vytryskla krev. Udělal ve vzduchu něco jako kotoul vzad, jako bych ho mezi oči zasáhl gumovou palicí. Do prachu dopadl s ošklivým zapraščením, jak se mu ruka dostala pod padající tělo.

Ještě tři.

V očích mi zasvítilo něco nehezkého, jak jsem si je změřil. Už to, že jsem se začal bránit, je muselo nepěkně vyvést z konceptu. Skutečnost, že jsem vyřídil tři nejsilnější z nich, aniž bych si byl třeba jen umazal triko, znamenala pro jejich omezené, násilnické mozky asi další problém. Dost akutní, řekl bych.

Skočil jsem po nich s řevem přímo nelidským.

A to už na ně bylo moc.

Prvního jsem popadl za triko, obtiskl mu své čelo do obličeje a přidal sérií kopanců do žaludku. Když dopadl na zem, byli ti zbývající dva už dvacet metrů daleko, za patami oblak prachu. Znovu jsem se usmál. A vážně ne hezky.

Marek Jánský, můj úhlavní nepřítel, se svíjel v prachu, z nosu se mu řinula krev, obě ruce měl přitištěny na genitálie a nádherně chroptěl. Zastavil jsem se před ním, kopl mu další porci špíny do obličeje a pak se ho mírným, přátelským hlasem zeptal: „Tak ty máš rád svlíkání na veřejnosti, jo?“

Neodpověděl. Místo toho se mě pokusil popadnout za nohu. Já se jeho ruce lehce vyhnul, zasadil jsem mu pár preventivních kopů hezky pod žebra a přidal jeden parádní hezky do zadnice. Tohle jsem si představoval vážně mockrát.

A ještě jiné věci.

Přišel čas splnit si své nejtajnější sny.

*

Marek se zpočátku pokoušel dokonce i bránit. Potlučenými ústy nadával, vyhrožoval... tedy těch pár chvil, co jsem ho nechal. Je zajímavé, jak takové lehounké kopnutí do zubů může člověka naučit být zticha.

Tenhle blbec nosí v kapse armádní švýcarský nůž. Já si ho bez dovolení vypůjčil, otevřel tu nejdelší čepel a hezky s citem mu ji zasunul do nosu. Když se mě spolužák pokusil popadnout za ruku, s varovným úsměvem jsem čepelí pohnul o něco hlouběji. Stačilo to.

„Teď poslouchej, ty hajzle,“ pronesl jsem *mrazivým* hlasem. „Jestli nechceš začít šetřit na plastiku, tak teď uděláš přesně, co ti řeknu. Je ti to jasné?“

Marek mi možná chtěl říct něco nehezkého, něco obvyklého, něco, na co jsem za ty roky už docela zvyklý. Ale tentokrát se mi jen podíval do očí a neřekl víc než: „To si netroufneš. By tě zavřeli.“ Neznělo to dvakrát přesvědčeně. Ani žádnou nadávku nepřidal.

„A za co by tě zavřeli? Že jsem v záchvatu pomínutí smyslů podřezal někoho, kdo mě šikanoval takovou dobu? Víš, on to možná

ani není tak špatný nápad. Budeš se do konce života dívat na rozsekaný ksicht..." A přitlačil jsem na nůž tak moc, jak jsem si troufl.

Na spolužáka to mělo přesně ten efekt, v jaký jsem doufal.

„Ne, ne, ne, áááá, co chceš?“ začal ječet skoro jako malá holka. Až bylo s podivem, že to neprobralo ty jeho kamarády, co se váleli všude kolem. Snad jsem nikoho nezabil, kruci.

„Co chci? Oko za oko, zub za zub,“ zašklebil jsem se patřičně *nepríčetně*. „Copak jste mi chtěli dneska udělat hezkého?“ Tentokrát jsem přidal úsměv. Hezký, milý úsměv čtrnáctiletého kluka. Úsměv, za jehož tenounkou slupičkou se skrývá něco odporného. Přiznávám, tuhle větu jsem odkudsi opsal.

Na Marka toho bylo ten den už vážně moc. Moje vzpoura, vlastní nůž v nose, nakopané genitálie, kamarádi, kteří ho opustili. Teď stačilo nožem maličko pootočit, významně zdvihnout obočí a došlo mu, že ani to ještě není úplně všechno. Nezaviděl jsem mu, vážně ne.

„No tak, na co čekáš? Triko dolů, gatě dolů. Už ať to je!“

„Ne, to ne!“ pokusil se o poslední vzpouru.

Bleskurychlým pohybem jsem ho popadl přímo za varlata. A zakroutil.

Marek začal ječet tak, že jsem se bál, jestli se neseběhnou obyvatelé rodinných domků. Kapesní nožík v nose kupodivu funguje i jako ovládání hlasitosti.

„Mám ti ty koule ukrotit, nebo se začneš svlíkat?“

Marek, v obličeji zelený bolestí, se mi pokusil odtáhnout ruku. Jen jsem zesílil stisk. Vyskočily mu slzy, brada se mu roztřásla, ale pak si začal vyhrnovat triko.

„No vidíš, jaký jsi hodný kluk,“ vyndal jsem mu čepel z nosu, popadl špinavý kus oděvu a odhodil daleko do křoví. Dneska už ho stejně nebude potřebovat.

Čepel sedla zpátky na místo, já pustil jeho přirození. Kdyby se chtěl pokusit o poslední vzpouru, teď by byla ta pravá příležitost. Nijak vážně jsem mu neublížil, pořád měl nade mnou fyzicky navrch a kdyby chtěl, mohl by mi na místě zlámat obě ruce. Věřím, že za normálních okolností by to udělal. Že by klidně riskoval další

nakopnutí, že by si klidně nechal pořezat i nos, jen aby ze mě mohl vyrazit duši.

Jenže dneska nebyly normální okolnosti.

To mi došlo zcela jasně až ve chvíli, kdy se mi Marek podíval do očí, na kratičký okamžik zaváhal, pak ty oči sklopil a začal si rozepínat kalhoty. Nedovedu to popsat, ale přesto vím, co v těch mých očích zahlédl. Něco, čemu neměl odvahu se postavit. Něco, co ho bude znepokojoval do konce života.

*

„Tak na co čekáš?“ otázal jsem se naoko nechápavě, když se můj spolužák přede mnou válel jenom ve slipech.

„To ne, to nemůžeš, do naha ne!“ zaprotestoval takřka plačtivě.

„Ale to víš, že ne, dělal jsem si prdel,“ zašklebil jsem se přátelsky. „Ruce za záda!“

Marek byl tak rád, že nepřijde o poslední kousek oblečení, že bez váhání poslechl. Pevně jsem mu spoutal ruce jeho vlastním koženým páskem, ke sponě připnul řemen od jeho brašny. Měl jsem ho teď krásně na vodítku.

„Vstávej, projdem se!“ zavelel jsem. Marek v obličeji zbledl, jak mu došlo, že bych ho takhle mohl chtít někam odtáhnout a udělat mu bůhvíco.

Pletl se, samozřejmě že ano.

Takhle ho rozhodně nikam nepovedu.

Jediným prudkým pohybem jsem mu stáhl slipy ke kolenům, přišlápl mu je a jemným postrčením ho donutil z nich vyběhnout. Překvapilo ho to natolik, že zaječel až pak.

„A jde se na procházku, vole!“ informoval jsem ho ještě. To už jsem měl v ruce pořádný, metr dlouhý prut. Marek má ten svůj nožík parádně ostrý. Asi si něco takového taky pořídím.

Jasně, že se mu vůbec nechtělo. Ale takový ohebný pružný prut má dar přesvědčovat. Stačily tři lískance a spolužák se skoro nadšeně rozběhl.

Nejdříve jsem ho provedl kolem rodinných domků, pak jsme to vzali rovnou na město. Sice začal prosit, že udělá, co budu chtít, ale mě nějaké prosby nezajímaly. Chtěl jsem pomstu. Pořádnou, krutou, šťavnatou, nemilosrdnou pomstu. Přidal jsem mu několik dalších pruhů na zadek a poručil si nějaký pěkný český pochod.

V Markově podání sice píseň tak moc hezky nevynikla, protože u toho řval jak malé děcko, ale to nevadí. Když se to tak vezme, tak mi i jeho brek plný ponížení zněl jako rajska hudba.

Říkal jsem už, že dospělí si moc nevšímají, jak si děcka hrají. Tak v případě, že vedete nahého spolužáka na vodítku a práskáte ho přitom prutem přes prdel, to tak docela neplatí. Přesto jsme ušli pořádný kus cesty, než nějaký chlapík sebral dost duchapřítomnosti, aby mě rezolutně zastavil. Do té doby se všichni zmohli jen na nejapné otázky. Tedy ti dospělí. Mládež z našeho pochodu měla jen oprávněnou srandu.

Cítil jsem se skvěle.

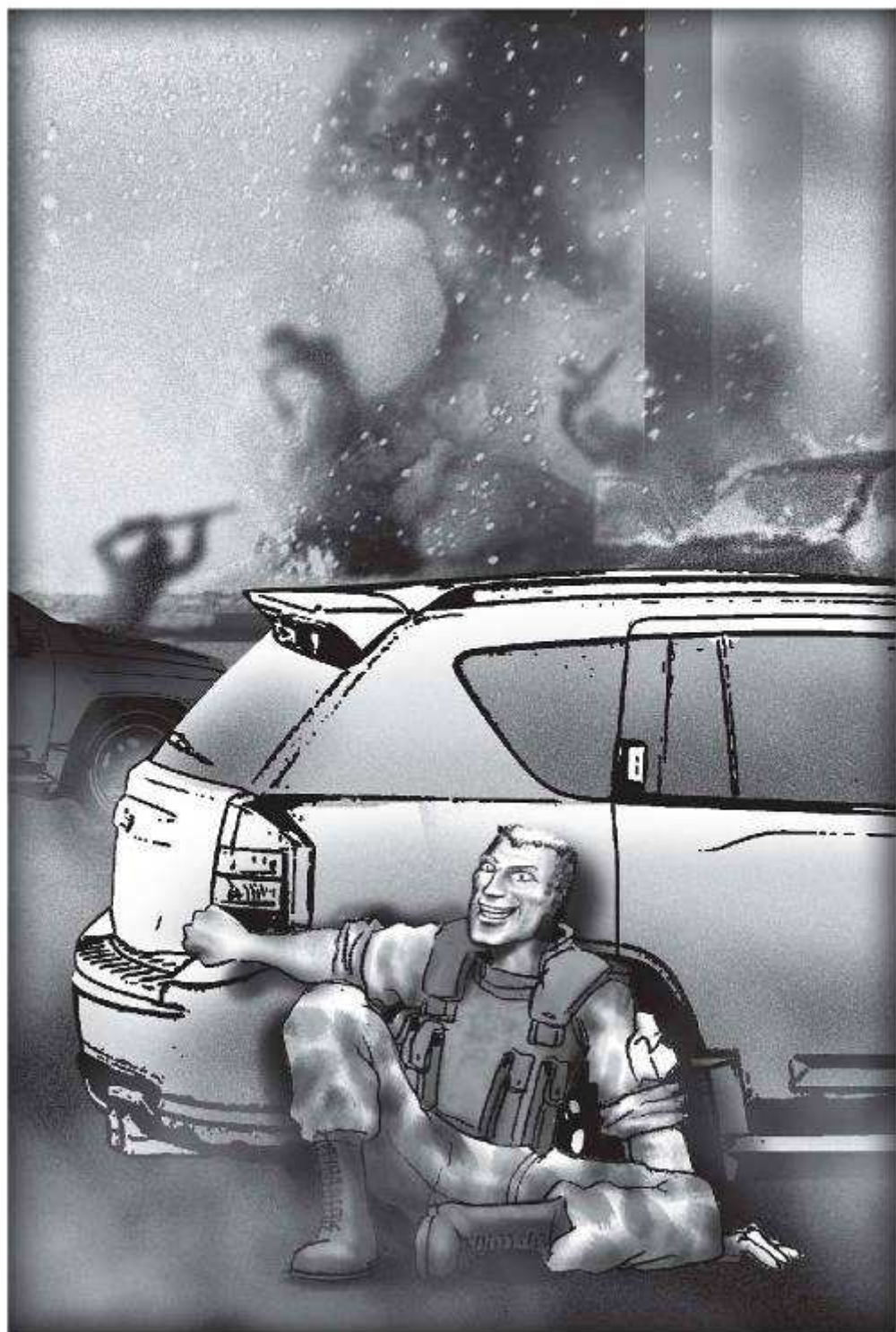
Cítil jsem se skvěle i poté, co se do věci vložila policie, i poté, co Marka osvobodili, i poté, co nás oba naložili do auta. Bylo mi fajn po celý zbytek dne. Culil jsem se jako blázen i ve chvíli, kdy si mě přišli vyzvednout rodiče, i poté, co jsem doma dostal měsíc domácího vězení a ještě pár dalších nevýznamných trestů. Co je mi po nějakém domácím vězení? Právě jsem se vypořádal se svým největším trapičem, právě jsem se postavil svému nejhoršímu strachu. A vyhrál jsem!

Ode dneška už se nebudu bát ničeho. Hned zítra půjdu a pozvu Barboru na první rande. Bude to fajn. Věřím tomu.

Vím to.

Už napořád to bude fajn.

GARÁŽE

Návrat do mučírny byl podobný, jako by mě vytáhli ze zamrzlého rybníka a po hlavě hodili do žhavého uhlí. Vzepjal jsem se na kříži, zalapal po dechu. Ty vzpomínky byly tak čisté, tak jasné, že jsem na nějakou chvíli úplně přestal vnímat realitu. Na tak dlouhou chvíli, že jsme v mučírně byli už zase sami. Jen já a Simona.

Podíval jsem se na to, co z dívky zbylo. Ano, pořád ještě žila. Seděla na svém jehlanu jako hadrová panenka, hlavu zvrácenou dozadu, celé tělo bezvládné. Bylo sotva vidět, že dýchá. Ale i přes omezení daná křížem jsem cítil to jemné teplo, které vyzařuje ze všech živých věcí. V Simoně už ho nebylo dost, aby si člověk zahřál zkřehlé prsty, ale pár jiskřiček ještě žhnulo. Když jsem se podíval do toho, co zbylo z dívčího obličeje, skoro jsem zalitoval. Smrt by pro ni byla vysvobozením.

Kdybych se do toho ovšem nevložil já.

Ze svého minulého života, ze svého *skutečného* života, jsem si pořád pamatoval strašlivě málo. Cítil jsem nepřeborná, nepředstavitelná kvanta vědomostí, která pořád ještě čekala, až je podivná vůně hořícího listí, ženský křik, pocit utrpení, nebo jiná stimulace pozvedne z bahna zapomnění. Pamatuji si, kdo jsem, ale neznám ani vlastní jméno. Vím, jak jsem se sem dostal, ale nemám ani potuchy, jestli jsem si naplánoval i to podivné převtělování. Vím,

že jsem démon, vím, že mám nesmírnou moc, jenže většinu z temných umění jsem zapomněl.

Ale na jednu věc si vzpomínám.

A to bude pro začátek stačit.

Zavrtěl jsem se na kříži, protáhl mentální prsty. Mám nejasný pocit, že ani kdybych měl všechny své vzpomínky, nedokázal bych v tomhle stavu a na tomhle mučidle udělat nic pro své osvobození. Má magie by byla zadupána do země boží nenávistí stejně, jako kdykoli předtím.

Ale naštěstí – naštěstí – má mysl démona jakožto i nemnoha lidí k dispozici daleko více schopností, než jen vkládat svou vůli do kouzel a magických rituálů. Mysl se může stáhnout sama do sebe a uniknout tak před okolním světem. Nebo může prokvést prostorem, dotknout se cizích myšlenek a stát se poslem vůle a nositelem vědomostí.

Vy tomu říkáte telepatie.

Já zase lístek na svobodu.

Přešel jsem očima po překousnutém roubíku lesknoucím se na Simonině nahé hrudi a má mysl se natáhla k polomrtvé dívce. To nepatrné teplo na okamžik pohaslo jako zárodek plamínku, na který někdo dýchl příliš silně. Pak, jak se má vůle, má telepatická sonda přimkla k dívčině mysli, se jiskra života rozzářila silněji.

Dívčiny poleptané rty se neznatelně pohnuly.

Soustředil jsem se jako nikdy dříve.

Simona zasténala, vtáhla do sebe vzduch v jednom dlouhém, mučivě pomalém nádechu a pak začala recitovat. Tichounce, téměř neslyšně. Slova, která jsem jí vkládal přímo do mozku.

„Kalime nai šendo, Fatima.

Artouven hane kalibe krale, Fatima.

Die kabala, vatre, Fatima...“

Kdesi daleko, za mnoha zdmi, v jednom docela malém pokoji dopadla na podlahu první cikáda. Cvičně zavržala nohama, rozhlédla se tmou a jedním ladným skokem se přemístila na tmavým brokátem povlečenou postel.

„Dueverte, nazga, kolette, Fatima...“

Další dvě cikády. Zatřáply na koberci, podívaly se jedna na druhou, spatřily svou předchůdkyni a vydaly hlasité zabzučení.

„Nogre, ashampene, kreena, goliathes, Fatima...“

Zvuk dopadajících hmyzích tělíček naplnil ticho pokoje.

*

Simona recitovala dávno zapomenutým jazykem asi deset minut, když se dveře mučírny doširoka rozletěly. Co se jimi vřítilo dovnitř, se nedá pojmenovat jinak, než zhmotnělá noční můra. Desítky, stovky, tisíce cikád se vtlačily dovnitř, rozlezly se po studených kamenných zdech, pokryly podlahu několikacentimetrovým povlakem. Kdyby byla Simona při vědomí, začala by nejspíš ječet vysokým hlasem.

Stejně jako ta žena, kterou vlna hmyzu vyplivla ze svého středu.

Fatima dopadla na živý, pohybuující se koberec. To, co jí vyšlo z úst, se nedá nazvat lidským hlasem. Takhle kvičí zvíře, co se dívá vlastní smrti do tváře.

„Vstaň, Fatimo,“ řekl jsem česky. Ač jsem ženu nikdy neslyšel mluvit jinak, než anglicky, jsem si naprosto jistý, že mi bude rozumět. Mám už ten dar.

Fatiminy šílené oči se mi zabodly do obličeje. Ponořil jsem svou mysl do její. Šílenství, hrůza, smrtelný strach. Bála se hmyzu, to ano. Ale ne pro něj samotný. Ona věděla, co cikády znamenají. Pochopila to poselství. Věděla od koho je, od koho jediného může být. A to ji naplnilo tou nezměrnou hrůzou.

„Pojď sem ke mně, Fatimo,“ řekl jsem zase klidně. Žena poslechla, jako by někdo otočil knoflíkem na dálkovém ovládání. Ty její hluboké oči se přímo vpíjely do mých. Jak se předtím neodvažovala do nich pohlédnout, tak teď naopak neměla odvalu se

podívat jinam. Je to chytrá žena. Moc dobře ví, že protivit se mé vůli je nepřipustné.

„Odvaž mě, Fatimo,“ rozkázal jsem. Cikády zatím pokryly veškeré vybavení mučírny, jen kolem mě a Simony byl prázdný, asi dvoumetrový kruh.

Fatima se s plným nasazením pustila do zdolávání pevně uvázaných uzlů. Díval jsem se, jak se jí lámou nehty, jak si pomáhá zuby, jak zoufale touží vyplnit mé přání za každou cenu. Vůbec mi jí nebylo líto. Já skoro nevím, co to lítost je.

Fatiminy prsty se strhanými nehty už hezky krvácely, když se jí konečně podařilo uvolnit pouta na mé pravé ruce. To stačilo.

Bez zaváhání jsem jí položil dva prsty na čelo, palec kousek pod pravé oko. Můj pohled ztěžkl, oči se *rozestoupily*.

Stejně jako před třinácti lety. Tehdy to bylo jiné tělo. Jiné tělo, stejný pocit.

Éter zaječel hrůzou, já se pohnul. Ne tělo otce Stoklasy. Já. Démon. Démon beze jména.

Křik utichl.

Zíral jsem na zdevastované mužské tělo visící za jednu ruku na kříži.

*

A teď rychle.

A teď *sakra* rychle.

Cikády se rozeběhly do stran, jak jsem vykročil k téměř umučené Simoně. Ten její obličej vypadá jako něco zrozeného tam u nás v Deváté sféře. Místo kůže rozpraskané cosi, místo očí rozpuštěné bělmo rozteklé po obličejí. Zuby vypadají jako časem ohlodané mramorové sloupy, místo rtů dva krví bobtnající slimáci. Celé to nahé, křehké tělo vypadá jako polámaná, zdevastovaná, zkrvavená loutka. Kdysi dávno jsem vídával horší věci, nepředstavitelně příšernější, krutější, odpornější. A byly doby, kdy pro mě pohled na něco takového znamenal i jakýsi umělecký zážitek. Teď ne. Teď jsou ve mně lidské vzpomínky, pocity, způsoby uvažování ještě příliš

živé. Ted' cítím jen vztek. Nesmírný, nelidský vztek démona. Není dobré dotýkat se těch, které démon miluje. Je to ta nejnebezpečnější věc na světě.

Jediným dotekem holých prstů jsem přepálil Simonina pouta, opatrně ji sundal z krutého mučicího nástroje. Seděla na něm už tak dlouho, že skoro sundat nešla. Zaschlá krev smíchaná s ostatními tělesnými tekutinami fungovala jako kvalitní lepidlo. Než se mi podařilo ji pokud možno šetrně odtrhnout, dvakrát se probrala. Bolest ji naštěstí zase srazila zpátky do nevědomí.

Ještě ke všemu je Fatima strašně špatně fyzicky vybavená. Nemá skoro žádné svaly, ruce se jí třesou a moc bych za to nedal, že svou dávku drog potřebuje každou hodinu. Takže jsem Simonu nakonec málem nesundal. Respektive v polovině sundávání se do mě dala taková třesavka, že jsem ji málem upustil zpátky na dřevěný hrot. Větší nápor nelidské vůle tohle tělo nezažilo.

Zdevastované dívčí tělo jsem nakonec spíš nechal spadnout, než složil na zem. Naštěstí jsou mé cikády krásně poslušné. Stačilo pomyslet a seběhly se do tvaru dva metry dlouhého a metr vysokého kvádru. Něco takového se dá bez problémů použít jako ta nejměkčí postel. A taky se na tom skvěle hřeší, prolétla mi hlavou nepravděpodobná myšlenka.

„Tak co s tebou, holka?“ zeptal jsem se zase jednou sám sebe. Jistě, pamatuji si dost léčivých postupů na to, abych z ní dokázal během několika hodin udělat žhavou adeptku na miss universe. Jenže za stejných pár hodin se za tlustými zdmi pomalu probudí ráno a Eudoxus přijde na snídani. Vzpomínáním na své lidské mládí jsem strávil nehezky dlouho. Takže bych se měl urychleně rozhodnout, jestli s nějakou holkou vůbec ztrácet čas.

Nakonec jsem se do toho léčení pustil. Mumlal jsem si přitom temné kletby na adresu mého přežívajícího lidství – kdybych měl svou původní, ničím neovlivněnou mysl, na nějakém ubohém člověku by mi nezáleželo ani za mák. Jenže co se dá dělat, když jsem si pro své první vtělení vybral takového soucitného troubu. Pozdě impa honit.

Přiložil jsem ruce na Simonino čelo a hrud', vsugeroval si vůni hořícího listí a začal přednášet monotónní slova. Věty se vinuly, kouř

se plazil, cikády cikaly do rytmu. Simonina kůže začala srůstat, zuby vypadávaly a byly nahrazovány novými, její oči se pomaličku slily zpátky do očních jamek. Než uběhla hodina, měla dívka zase většinu prstů, obličej byl popálený už jen na pár místech a její dech se stával docela pravidelným. Ve mně spustilo zaříkávání další vlnu vzpomínek a tak jsem recitoval spíš jen mimovolně, automaticky.

Uběhla další hodina a půl. Simona přede mnou ležela kompletní, živá, zdravá. Jen na pár místech těla jí zůstaly ošklivé jizvy. Ty po nejbrutálnějších mučeních. To bude muset počkat.

Způsob buzení jsem použil docela obyčejně lidský.

Plesk zleva, plesk zprava.

*

Simona se probrala s tím klasickým filmovým: „Kde to jsem?“ Pak se čerstvě zregenerované oči upřely na mě. Za bledým dívčím čelem prolétly příšerné vzpomínky. Kdybych se jí dvěma prsty nedotýkal na spánku, v mžiku by z ní zdravý rozum vyprchal. Ten rozum, jehož „renovací“ jsem zabil většinu z té dvou a půl hodiny. Lidská mysl je strašně křehká věc. Slepit ji dohromady není nic jednoduchého ani pro bytost mého formátu.

„Já... já... já...“ začala koktat Simona, ruce se jí po vlastním těle pohybovaly jako šílené, když ohmatávala zdánlivě amputované prsty, upálená ňadra, čerstvou kůži tam, kde si pamatovala hluboké šrámy. Nebýt těch mých dvou prstů, zbláznila by se snad desetkrát po sobě.

„Fatima!“ vypadlo z ní znenadání. Ruce se zastavily, oči se zabodly do mého zakrytého obličje. V dívčiných očích zasvítila vražda.

Takovou rychlost bych od té před chvílí ještě polomrtvé holky nečekal. Čerstvě narostlé nehty se mi rozehnaly proti obličje. Vykryl jsem je na poslední chvíli, ale to už mě do žaludku zasáhla bosá pata. Fatima je vážně troska. Vyrazilo mi to dech, odhodilo mě přes půl místnosti a najednou jsem se nějak nemohl postavit. Jen jsem bez dechu zíral, jak Simona vyskočila, zuby se jí zaleskly jak hladové šelmě a jak vyrazila přímo ke mně.

A já měl pořád vyražený dech.

„Jak se odtud dostanu, dělej, mluv, nebo tě zabiju, ty kurvo!“ popadla mě Simona za vlasy a málem mi urvala hlavu.

„To jsem já, Jaff!“ podařilo se mi konečně nadechnout nechutně páchnoucího mučírenského vzduchu.

Má slova nezafungovala docela přesně tak, jak jsem čekal.

Simona se ohlédla po kříži.

Přitiskla si volnou ruku na ústa, zalapala po dechu, nahá kolena se jí roztřásla. Několik nekonečných sekund třesla oči na lidskou trosku, kterou jsem ještě před chvílí obýval, neschopna slova.

Pak se jí řeč vrátila.

Ječela na mě ty nejhorší nadávky, co jsem kdy slyšel, mlátila mě, kopala mě, pokoušela se mi střídavě vyškrábat oči a zlámat mi vaz. Bylo to docela směšné, když se to tak vezme. Kdyby byla Simona kdokoli jiný, rozmázl bych ji po stěně jako musí hovno. Jediným hnutím myslí. Jenže bránit se někomu, komu nechcete ublížit, je o dost složitější.

Z levé tváře mi vytryskl pramínek krve, Simonin prst mi zajel do oka a já se znovu marně pokusil vzpomenout na nějaké paralyzující kouzlo. Jasně, vzpomněl jsem si, ale na jemnou artikulaci jsem v dané situaci mohl zapomenout a abych dokázal přiložit nepřítelne dívce prst ke spánku, to taky nepřicházelo v úvahu.

Ona mě tady snad normálně zabije!

„Jak. Se. Odtud. Dostanu?!“ ječela Simona. Co slovo, to rána pěstí přímo do obličeje. Zalykat se vlastní krví je zajímavý pocit. Takový trochu perverzní. Ale jinak to nemůžu nikomu doporučit – mluví se s tím ještě hůř, než když vás jenom kopou do žaludku.

„Ja... Ja... Jaff!“ vyrážel jsem ze sebe marně. Na souvislejší větu jsem se nezmohl a pouhé opakování mé přezdívky Simonu spíš dráždilo, než co jiného.

Tak mě nakonec paradoxně zachránil až Eudoxus.

Dveře do mučírny zlověstně zaskřípěly.

*

„Okamžitě ji pust'!“ zahřměl hlas našeho mučitele. Simona ztuhla jako kámen. Na dvě desetiny sekundy. Pak mě prudkým trhnutím postavila na nohy a použila mě jako živý štít. Má docela sílu, holka.

„Necháte mě odejít, nebo té hnusné mrše zlámu vaz!“ pronesla Simona tichým, mrazivým hlasem. Nevím, jak Eudoxus, ale já jí věřil. Těžko nevěřit, když vám skřípou vlastní obratle.

„Už jen za to, co jsi jí udělala, tě čeká půl roku neustávající bolesti,“ usmál se Eudoxus ledově. „Jestli ji nepustíš než napočítám do tří, prodloužíme ten půlrok na padesát let. A věř mi holčičko, lady Aridana si dokáže vymyslet nepříjemnější věci, než co jsi tady už zažila.“

Takhle zblízka jsem docela dobře cítil, co se Simoně honí hlavou. Myšlenky na vlastní téměř nezraněné tělo. Vzpomínky na příšerné mučení. Vzpomínky byly tak živé... ale realita mluvila jasně. Vzpomínky versus realita, realita versus vzpomínky. V dívčině hlavě vzkypěl zmatek, tlak na můj vaz ustal. Předloktí drtící můj hrtan ochablo a já se zase mohl nadechnout.

Víc jsem nepotřeboval.

„Jedna,“ řekl Eudoxus.

„*Kageri naga kagera konn!*“ řekl jsem já.

*

Mučírnou se s neuvěřitelným zavytím prohnalo žhavé klubko vroucí energie. Ve zlomku sekundy překonalo vzdálenost mezi Eudoxem a mnou, narazilo do muže, co se ani nestačil zatvářit překvapeně a vyrazilo jeho tělo i se změtí kamení a pokrouceného kovu z místnosti. Tam, kde byly před chvílí dveře, se teď nacházel jen kruhový otvor. Kamení na okrajích temně žhnulo.

„To jsem kurva já, Jaff!“ zaječel jsem dřív, než mě zmatená Simona mohla stihnout začít znovu škrtit. „Převtělil jsem se do tohohle těla!“

„Nevěřím!“ vřískla Simona. Z toho zmatku v její hlavě se pomalu začalo rodit šílenství. Předcházela mu hysterie.

„Poprvé jsme se setkali v karvinském kostele. Měla jsi rozmazané šminky, bála ses umřít! Myslela sis, že jsem tvůj starý známý kněz!“

Ač to zní jako postup z laciného románu, zafungovalo to na sto procent. Simona mě pustila, vytřeštila na mě oči a víc nestihla.

V díře po dveřích stanul Eudoxus.

Teplota klubka, které jsem po něm mrštil, dosahovala zhruba hodnot, jež panují ve vysoké peci při obzvlášť náročné šichtě. Kdyby se něčemu takovému dostal do cesty obyčejný člověk, nezbylo by z něj dost na to, aby se to dalo pochovat v krabičce od zápalek.

Eudoxovi ani neohořely vlasy.

„*Astaran kvatre alinee!*“ zdvihl proti mně obě ruce, aniž by se obtěžoval nějakou suchou hláškou. Znam to kouzlo, vím, co dokáže. A díky Peklu si taky pamatuju, jak se proti němu bránit.

Hnutím mysli jsem odstrčil Simonu na pět metrů daleko, zkřížil dva prsty levé ruky, přidal jedno mrknutí, vykřikl dvě slova. Přímo přede mnou vyrostla vysoká, ledová stěna. Eudoxův nápor síly ji roztržil na kousky, ale to nevadí. Potřeboval jsem jenom čas.

Cikádí lůžko se rozpadlo, hmyz se vznesl do výšky, já zagestikuloval rukama.

Eudoxus uskočil zpátky do chodby, z prstů mu šlehaly plameny jako od autogenu a můj hmyz hynul po desítkách.

Dupl jsem pravou nohou, představil si dokonalý kruh. Do změti ohně a hmyzu se zakousl mráz, elektrické výboje a docela obyčejná telekinetická pěst. Nesourodý chumel zmizel v chodbě.

„Já se vrátím!“ křikl jsem přes rameno na Simonu. Ač se to zdá neuvěřitelné, Eudoxus dokázal nějak odklonit můj druhý útok i ve chvíli, kdy se mu cikády pokoušely sežrat oči zaživa. Neuvěřitelný člověk.

Možná neuvěřitelný, ale pořád jenom člověk.

Hořící cikády kupodivu docela připomínají pálící se listí. Ne tak úplně, ale přesto natolik, aby mi to v hlavě spustilo další vodopád vzpomínek.

Nehezky jsem se zašklebil, jak se mi vybavilo obzvlášť odporné kouzlo.

Myslí se mi prohnaly obrazce, vyzval jsem několik primitivních bohů. Pár slov v dávno zapomenutém lidském jazyce a chodba

doslova ožila. Na Eudoxově tváři se mihl výraz čistého šoku, když ze staletého kamene vystřelila jako prst tlustá jehla. Mířit o něco lépe, měl by muž po starostech s čištěním uší. Takhle ho to jen lehce škráblo po začínající pleši.

Druhá jehla, silná jako mužské stehno, ho málem přibodla ke stropu, třetí, čtvrtá a pátá zaútočily současně. Eudoxovi stačilo zaklít, zašermovat rukama, plivnout po mně pár slov a z kamenných jehel byl štěrka.

Kráčel jsem tomu červu naproti. Vysílal proti mě jedno kouzlo za druhým a ještě u toho stíhal uhýbat kamenným bodcům. Chtě nechtě jsem ho musel obdivovat. Já na jeho místě už bych dávno zemřel. Mám-li být upřímný, jen díky tomu oživlému kameni jsem já postupoval a Eudoxus couval. Ta Fatima je vážně příšerná troska. Magie jako taková je v podstatě jenom energie. Vlastně ne, ve skutečnosti je to tisíckrát složitější, ale o to teď nejde. To podstatné je, že i na kouzlení potřebujete dostatek sil. Jak fyzických, tak duševních. Fatiminu tělu valem ubývalo obého.

Před očima mi začala tančit barevná kola, nohy mi nějak zrosolovatěly a párkrát jsem zkazil zaklínadlo jen díky tomu, že mám nějak neobratný jazyk. Po zádech mi tečou potoky potu, jektám zuby, vnitřnosti žijí vlastním životem. Abst'ák je příšerná věc. Takovouhle lidskou trosku by mohl i zabít.

„*Askertene vettana quadres!*“ zaječel jsem takřka z posledních sil. Chodba se zatřásla jako v křeči, ze všech škvír se vyvalila oblaka prachu a pak to bouchlo.

Tam, kde byl před chvílí Eudoxus, se teď nacházelo vyjící, skučící a odrážející se mračno jemného štěrku.

Padl jsem na kolena, jak se mi najednou nedostávalo dost sil ani na to, abych se udržel ve stoje. Na jazyku jsem pocítil slanou, skvělou, nezaměnitelnou chuť krve. To poslední zaklínadlo mi ubralo tolik sil, že jsem měl být mrtvý už ve chvíli, kdy jsem jej dopověděl. Že pořád žiju, se dalo přičítat spíš mé podstatě démona, než odolnosti Fatimina těla.

V chodbě bylo najednou příšerné ticho. Mrak prachu se pomalu usazoval, já lapal po dechu, barevná kola tančila. Přesto jsem se silou vůle držel při vědomí. Při životě. Jistě, moc dobře vím, že umřít

nemůžu. Že ve chvíli, kdy mi životní funkce vypoví službu, se prostě přemístím někam jinam. Ale hrozně jsem chtěl vidět, co můj nadzvukový štěrk udělal s Eudoxem. Ten pohled na krvavou trosku bude to poslední, co Fatiminy oči uvidí.

Prach se usadil.

Poslední kousíček štěrku znehybněl.

A já téměř zařval.

Eudoxus stál uprostřed chodby, na levé tváři dlouhý škrábanec.

V tom jeho opáleném, ostře řezaném ksichtě svítil úsměv, jaký by dokázal zahnat vyhladovělého ledního medvěda na zběsilý útěk.

I já se trochu lekl.

Eudoxovi se zablesklo v očích takřka nelidsky. Udělal úsporné gesto, vykřikl pár slov. Ne, nebyla mi povědomá.

Kamení kolem mě ožilo. Pozbylo soudržnosti. Začal jsem se propadat jako do tekutého písku. Nevím, co mě to napadlo, ale pokusil jsem se dokonce vstát. Stěna zabublala a spolkla mi ruku. S úžasem jsem zíral, jak se kámen připlazil až k mému krku, něžně jej obtekl a pak ztvrdl do obvyklého skupenství. Eudoxus se zašklebil ještě vražedněji a vykročil přímo ke mně. Podlaha se zatím pomalu zvedala a zalévala Fatimino vyčerpané tělo.

Eudoxův úsměv sliboval dlouhé, předlouhé utrpení.

Vrátil jsem mu odporný škleb a trhl hlavou, jak nejvíc to šlo.

Fatimina krční páteř neměla šanci.

Umřel jsem jako už tolikrát předtím.

*

Tady jsem ještě nebyl. Zírám na podivný strop, je mi horko a jsem nehezky dezorientovaný. A nejsem sám.

Opatrně jsem se nadzdvihl na loktech. Moje oči se přizpůsobily šeru. Něco těžkého dopadlo na podlahu. Odkudsi ze tmy se ozvalo nevrle zavrčení v ruštině.

Strnul jsem na místě, snažil se současně nedýchat a pojmout nové prostředí. Mé démonické smysly se naštěstí vracejí uspokojivou měrou. Nacházím se v místnosti spolu s dalšími devatenácti mladými

muži, ležím na spodní palandě dvoupatrové postele, právě mi upadla Bible a zřejmě patřím k Eudoxově osobní stráž. Stejně je to zajímavé, jak dokážu vnímat myšlenky lidí, co jsou mi dostatečně blízko, ale ze svého vlastního mozku nedokážu získat vůbec nic. Teď myslím mozek těla, které právě obývám, ne svou vlastní nelidskou mysl.

Když jsem si v mysli vojáka nade mnou přečetl, co všechno je zde k dispozici, musel jsem se usmát do tmy.

Když jsem si vzpomněl na Simonu, úsměv mě přešel. Nebo lépe řečeno byl nahrazen něčím jiným. Něčím nehezským.

Potichoučku jsem se svezl z palandy, naházel na sebe úhledně složené oblečení, připjal si služební pistoli, uchopil krátký automat. Nikdy jsem z ničeho takového nestřílel, ale nemůže to být nic těžkého. Je tu spoušť, je tu hlaveň, je tu voják nade mnou, který by tyhle hračky dokázal rozebrat a zase složit i se zavázanýma očima.

Vyrazil jsem směr mučírna.

*

Před ubikacemi vojáků kupodivu stojí stráž. Nedovedu si představit, proč nás hlídají, ale to mě teď zase tak moc nezajímá. Daleko větší prioritu má hlaveň automatické pistole, co mě docela příjemně studí na spánku. Její majitel na mě mluví úsečnými ruskými větami, kterým nerozumím. Tedy do chvíle, než mu nahlédnu do mysli.

Aha, takhle to je. Eudoxus věří na vojenskou kázeň a pořádek. Stráž před ubikacemi je docela normální, se mnou to vůbec nesouvisí. Víc jsem vědět nepotřeboval.

Říkal jsem už, že lidská mysl je moc křehká věc?

Vousatý majitel pistole opřené o můj spánek se začal zničehonic potit. Řeč se mu zadržela, z hrdla mu místo ní začalo vycházet sípění. S vytřeštěnýma očima sledoval chvějící se prst na spoušti. Jeho společník na něj začal cosi hulákat, ale ten chudák si ho moc nevšímal. Měl dost starostí se sebou. Přesněji řečeno s tím, že se mu

náhle ohnula ruka v lokti a jeho vlastní pistole mu náhle mířila přímo mezi oči.

Druhý muž sáhl po pistoli.

Spoušť jemně cvakla.

Ozvalo se ohlušující prasknutí, chodbou osvětlenou poblikávajícími zářivkami špláchl cákanec krve, mozku a vůbec všeho, co do lidské hlavy patří.

Druhý voják zařval a pokusil se mě zastřelit.

Zabodl jsem mu pohled do očí, na tváři pobavený úsměšek. Nevím, čím to, ale ovládat tahle stvoření je děsně zábavné. Stačí jedna malá, nevinná představa a ta jejich mysl se zhroutlí. Stačí udělat třeba tohle...

Chlap zaječel jako pětiletá holčička ponořovaná zaživa do nočníku s kyselinou a s ústy plnými slin vtrhl na ubikace.

Já vlastně ani nevím, co si myslel, že tam najde, ale mám nejasnou představu, že to souvisí s tím, proč se až do svých desíti let pomočoval. Strachy z dětství promítnuté do dospělé mysli dokáží být nádherně, krásně děsivé. Skoro jsem tomu muži záviděl.

Strach je má oblíbená emoce.

*

Mučírna se nachází několik pater pode mnou. Víc toho nevím. Víc toho nevěděl ani ten chudák, co právě teď střílí své spící kolegy. Je to docela škoda. Vůbec bych se nezlobil, kdybych se při cestě za Simoninou záchranou mohl vyhnout Eudoxovi. V tom člověku je něco... nelidského.

Ostrým sprintem jsem prolétl několik liduprázdných chodeb, seběhl několik schodišť a pak se mi do uší zabodl povědomý zvuk. Takhle ječí Simona!

Automat připravený ke střelbě, rozběhl jsem se, jak nejrychleji dokážu. Jistě, je mi jasné, že možná běžím do pastí, ale jestli to ty zrůdy přeženou, bude z holky slintající troska. Ani magie není všemocná. Zvlášť, když ji musíte pracně dolovat z paměti.

Smykem jsem vybral zatačku, ještě rychleji se přitiskl ke stěně. Tady to znám. Dvě stě metrů odsud je chodba, se kterou jsme si nedávno pohráli, Eudoxus a já. Zhroucené ženské tělo v podlaze je toho jasným důkazem. Dalších dvě stě metrů a budu u zdroje toho nelidského křiku.

Takže opatrně.

A nebo radši ne.

„*Nertievo ksandara, kilele ksoui!*“ zvolal jsem burácivým hlasem. Hlavní automat jsem opsal složitý obrazec a přidal dva nádechy v přesně odměřených intervalech. Chodbou zavylo něco ďábelského, po věkovitých kamenech se prohnaly nezřetelné stíny. Citelně se ochladilo.

Pokud na mě za případnými skrytými dveřmi číhalo Eudoxovo přepadové komando, tak teď už nečíhá. Teď už ječí vysokým hlasem jako jeden muž, drásá si nehty obličej, zacpává si uši a buší hlavou o podlahu. Svěrače nesvírají, lidé přestávají být lidmi. Nelze mít v hlavě hrůzné představy, které přináší mé kouzlo, a zůstat při tom člověkem.

Studený kámen mi zaklapal pod podrážkami vojenských kanad, jak jsem vyrazil k cíli. Automat pevně zacílený na kulatý otvor, který jsem sám vyrobil sotva před deseti minutami. Ještě tři sta metrů, ještě dvě stě padesát...

Krk mi sevřela neuvěřitelně velká tlapa takovou silou, až obratle poděšeně zaskřípěly, automat mi někdo vytrhl málem i s prsty. Najednou jsem se vznášel pár centimetrů nad zemí, nemohl dýchat, necítil jsem vlastní tělo od krku dolů a hrozilo mi akutní utržení hlavy.

V takovém stavu se pořádná magie provozovat nedá.

Na rozdíl od starého dobrého mentalismu.

Dotkl jsem se mysli člověka, co mě tak zákeřně překvapil.

Jmenuje se Gruber.

Gruber! Moje stará známá almara.

Tak na tebe se vyloženě těším!

*

Se sadistickým úšklebkem jsem se dotkl jemného předu Gruberových myšlenek. Jsem moc zvědavý, čeho se tohle hovado bojí ze všeho nejvíc. Nechám ho tady trást se jako sulc a až skončím s Eudoxem, budu se mu věnovat víc. Za to, co dělal Simoně, si zaslouží tak týden až čtrnáct dní mé intenzivní pozornosti. Intenzivní pozornost démona je nepředstavitelná věc.

Popadl jsem křehkou strukturu Gruberovy mysli.

Tedy... pokusil se popadnout.

Mentální prsty mi sjely po něčem nedefinovatelném, nezanechávající po sobě ani tu nejmenší oděrku.

Tady je něco špatně. Strašlivě, nehezky špatně.

„Grubere!“ zazněl z mučírny kultivovaný Eudoxův hlas. „Dones našeho přítele prosím tě sem, buď tak hodný.“

Gruber, ta nelidská gorila s nedotknutelnou myslí, poslechla jako ochočený pejsek.

A ještě ke všemu mě pořád držela tak, abych si nedokázal ublížit.

*

Simona je zatím zřejmě v pořádku.

To bylo to první, co mě napadlo, když jsem byl vnesen do mučírny. Je sice o něco pocuchanější, než před chvílí, ale zranění jí nepřibýlo žádné. Eudoxus naštěstí nestačil nebo nechtěl použít žádný z nástrojů, co jich tady je rozvěšených po zdech. Pro něj naštěstí.

„Astarothe, Astarothe,“ pravil muž s hraným smutkem. „Máš to zapotřebí? Chováš se jako malé dítě. Jistě, nemám nic proti tomu. Jestli tě to baví, klidně si hraj s lidskými těly, klidně se bav magií. Dělej, jak je líbo. Ale nejdřív mi prozrad', co chci vědět. No tak, nebuď přece tak malicherný. Jde ti snad o princip? Jde ti snad o to, že musí být po tvém? Že mi to prostě nechceš říct a hotovo? Není takové chování krapet nedůstojné bytosti tvého formátu?“

„Nejmenuju se Astaroth,“ zavrčel jsem nepřátelsky napůl rozdrcenými hlasivkami.

„Ne? A jakpak se tedy jmenuješ?“

„Moje jméno...“ zachrčel jsem, jak mi Gruber ještě omezil
přívod vzduchu. „Moje jméno je...“

„Jaff.“

Tiché cinknutí kovového kroužku o kamennou podlahu zaznělo
jako tečka za větou.

*

V obyčejném lidském těle se dá uvažovat jenom omezenou
rychlostí. Myšlenky jsou limitovány masem, neurony, elektřinou a
všemi těmihle nesmysly. Své obvyklé, démonické rychlosti, na
kterou si sotva matně vzpomínám, jsem tedy dosáhnout nedokázal.

Ale i tak jsem se snažil.

Než se ozvalo to cinknutí, uběhla zhruba vteřina. Možná vteřina a
půl. To už jsem měl v mysli dávno nachystané zaklínadlo, které za
další dvě a půl vteřiny použiju. Není složité, nevyžaduje nic, než
jasnou představu, silnou vůli a pár jednoduchých, zřetelně
pronesených slovíček. Na které mám zatím moc přiškrcené hlasivky.

Eudoxus taky uvažuje nehezky rychle. Jednu sekundu po dopadu
kroužku už držel Simonu za předloktí a v dlani druhé ruky se mu
rodila miniaturní elektrická bouře.

Ve třetí sekundě nabyla bouře dostatečně velké síly, aby dokázala
člověku uvařit mozek v lebce.

Čtvrtá sekunda.

Eudoxus pohnul rukou, klubko blesků vylétlo proti Simonině
zátylku.

Granát, kterému jsem obyčejnou, ubohou, primitivní telekinezi
vytáhl pojistku, explodoval jen pár centimetrů od Gruberových
ledvin. To, že mi jej před chvílí sebral, byla poslední chyba v jeho
životě. Uvolněná energie mu přerazila páteř, rozsekala míchu a
okolní tkáň na kaši, ostré střepiny pronikly střevy.

Přetržená mícha je nádherná věc.

Gruberovy prsty povolily jako mávnutím kouzelného proutku.

Eudoxova minibouře už téměř laskala Simoninu ladnou šíjí.

„*Agla kagera nagi fiss!*“ zvolal jsem jasným hlasem až nemožně rychle.

Simona zmizela.

Jen okamžik předtím, než mě uvolněná energie útočného granátu přesešla ve dvě a než se od Eudoxova magického štítu odrazil mocný šplíchanec krve.

*

Kupodivu jsem neumřel. Tentokrát ne. Jen jsem dopadl na ústa s pocitem, jako by mi nějaká nelidská pěst utrhla prdel. Bolelo to. Bolelo to přímo příšerně. Bolelo to tak, že jsem úpěl rozkoší a kdyby mi tam dole zůstalo vše potřebné, asi bych zažil spontánní orgasmus. Ale potěšení bude muset počkat.

Eudoxe odhodila síla exploze skoro až ke stěně. Ted' se nechutně rychle vzpamatovával.

Ve chvíli, kdy jsem jakž takž potlačil pocit neuvěřitelné extáze, se jeho studené oči zabodly do mě. Ve stavu, v jakém jsem, nemám ani tu nejmenší šanci. Zkusil jsem první kouzlo, co mě napadlo, ale nějak nemám dost vzduchu v plicích, nemluvě o tom, že sotva dokážu hýbat rukama. S utrženým pozadím jsem nejspíš přišel i k poškození páteře. Nebýt té zatraceně kvalitní neprůstřelné vesty, mohlo mě to krásně zabít. Sakra!

Eudoxovy oči se konečně zaostřily, po tváři mu přešel zlověstný škleb. Zdvíhl ruce, pootevřel ústa.

Nemínil jsem čekat, co se mnou provede teď. Jako ve zpomaleném filmu jsem sáhl přímo do té neuvěřitelné změti masa, která zůstala z Grubera. Někde pod ním je moje pistole. Ta, co si zastrčil za opasek.

„*Bunedana osgiliath dantes!*“ zazpíval Eudoxus. Já zalapal po dechu, prsty se mi zaryly do podlahy. Z rozsekané dolní části těla vystřelil šíp tepla, po obnažených nervech se rozběhli mravenci v semišových papučích. Došlo mi, že Eudoxus se mě tentokrát nepokusil zabít. Že na mě pro změnu seslal nějaké léčení. Abych mu

neumřel. Abych mu neutekl do jiného těla. Aby mě mohl vrátit na kříž a pokračovat v rozdělaném díle.

Povídali, že mu hráli.

Uzdravit poškozenou míchu není jen tak. Ani pro mě ne. Eudoxovo kouzlo by to nejspíš zvládlo. Tak za den, možná dva. V těch několika sekundách, po které jsem jeho působení pociťoval, mi dokázalo zregenerovat sotva pár desítek buněk. Což úplně stačilo.

Do pravé ruky se mi vlil ten nepatrný kousíček citu, co jsem potřeboval. Ruka vjela mezi kluzká střeva, zalovila v mrtvém, stále teplém mase a po chvíli šátrání nahmatala oblou pažbu pistole. To už byl Eudoxus na dva metry ode mě. Na to, abych mu nahlédl do mysli, jsem momentálně neměl dost sil, ale mám silný dojem, že netušil, co to tam hledám.

Pak už ano.

Vystřelil jsem mu nazdařbůh proti nohám, kulky zahvívaly vzduchem.

Samozřejmě, bylo mi naprosto jasné, že když Eudoxův štít přežil útok šterku, když ho nezabil ani granát, tak mu pár střel z pistole těžko ublíží. Ale o to nešlo. Šlo o obyčejný lidský reflex.

Eudoxus se na malou chvíličku zarazil, tělo náhle ztuhlé, jak vrozené instinkty zaútočily na vědomí nezranitelnosti.

Ta chvílička mi stačila.

Vrazil jsem si zakrvácenou hlaveň do pusy, až jsem si ulomil dva přední zuby, a zmáčkl spoušť.

Výstřel takhle v ústech je strašlivě hlasitý.

*

Kulka se odrazila od plechové skříňky, sotva dva centimetry od mého levého ucha. Skoro jsem zaječel.

Na malou, maličkou chvíli jsem byl dezorientovaný jako nikdy dřív. Pak věci zapadly na své místo a já se *judistickým kotoulem* vrhl na stranu. Právě včas. Zůstat na místě ještě o zlomek sekundy déle, dostal bych zásah další dávkou střel.

Ne. Nejsem v mučírně. Nacházím se v nějaké vykachličkované umývárně, na sobě mám jenom bílé spodky a v rukou pistoli. A kdosi po mně střílí.

Z místnosti, odkud před chvílí přilétla sprška střel, se ozval nelidský řev. Takovýhle zvuk dokáže vydat snad jen zvíře zahnané do kouta. Zvíře, co se dívá vlastní smrti do očí.

Zatápal jsem kolem sebe svými nelidskými smysly. A málem zařval taky.

To, co jsem zahlédl v mysli muže s pistolí, by udělalo slintající trosku z každého obyčejného člověka. I já – démon – jsem se trochu lekl. Ty představy, co jsem nasadil do hlavy strážnému před ubikacemi, se rozrostly do takové podoby, že bych tomu nevěřil.

Zazubil jsem se do tmy. Osud musí mít opravdu zvláštní smysl pro humor. Sotva před několika desítkami minut jsem si myslel, jak jedním šíleným zabijákem zlikviduju potenciální odpor v podobě Eudoxovy spící osobní armády, a pak se mi stane tohle. Vtělím se do jednoho z těch chudáků. Do takového, co se stačil skulit z postele a popadnout pistoli, když jeho spící kamarádi začali umírat.

Sevřel jsem zmíněnou zbraň pevněji v rukou a přitiskl se holými zády k ledovým dlaždičkám. Odvedle zazněl další výkřik, následovaný salvou dobře pěti ran. Nechtěl bych teď vidět, jak to tam vypadá. Ale asi budu muset.

Na mysl zasaženou hrůzami tak, jako se to stalo tomu strážnému, nestačí ani moje mentální síla. Mé uklidňující myšlenky se odrazily od něčeho černého, neforemného. Ozval se další řev, rachot káceného nábytku, vytí, skučení a tak podobně.

Pokrčil jsem ramený a ustoupil od zdi. Pár slov, pár gest a zeď vybuchla. Mužovo řvaní prokvetlo bolestí, jak ho zasáhla kanonáda explodujícího zdiva.

Prošel jsem vzniklým otvorem, namířil pistoli na mužovo čelo. Ležel na zemi, lapal po dechu a vypadal asi o řád hůř než já ve chvíli, kdy mě semlely střepiny granátu. Ruce roztažené, ústa lapající po dechu, mrtvolná barva kůže. A krev. Spousty krve. V očích šok, ve tváři hrůza.

Najednou jsem nemohl zmáčknout spoušť.

Na tohle jsem taky zapomněl. Na ten pocit. Na to, jaké to je, dívat se do tváře trpícímu. Je to krásné. Nepopsatelně krásné. Přidřepl jsem k poloviční mrtvole, opřel se o krví nasáklý koberec a zadíval se do té tváře hezky zblízka. Nedokážu popsat, co se příchodem smrti děje s lidským obličejem. Nemyslím, že by mi někdo dokázal rozumět, ani kdybych to svedl. Ty vyhasínající oči, to vědomí vlastní smrti... abyste to dokázali ocenit, musíte nejspíš pocházet z Deváté sféry.

Díval jsem se do toho nádherného, bolestí zkřiveného obličeje dobrých pět minut. Pak už byl veškerý život totálně pryč a já měl před sebou jen docela obyčejnou mrtvolu. Mrtvoly mě nijak nezajímají. Mrtvoly jsou jenom maso.

Vstal jsem a rozhlédl se po ubikacích. Právě zemřelý muž tady napáchal strašlivé věci. Kdyby tak nečinil ve stavu, kdy ho rozum dávno opustil, musel bych ho prohlásit za umělce. Tolik bolesti, překvapení, hrůzy v lidských tvářích. Tolik nefalšovaných emocí...

Prudce jsem potřásl hlavou. Mé lidské já se zděšeně krčilo kdesi v koutku mé lebky, démonická přirozenost pyšně zvedala hlavu a rozhlížela se po tomto krásném světě. Nevím, proč jsem ji zaplašil. Možná jsem ještě příliš člověk. Možná ještě nejsem připraven na své skutečné já.

Ale nad důvody můžu hloubat později.

Na plechových skřínkách jsou docela obyčejné číslicové zámky, jaké se dají vidět v amerických filmech z prostředí středních škol. Já, neznalý kterékoli kombinace, jsem prostě vyprázdnil zásobník do prvního z nich. Netuším, jestli jde o moji skříňku, ale to nevadí. To oblečení uvnitř mi docela sedne.

Nacpal jsem se do maskáčů, hodil přes sebe neprůstřelnou vestu, upravil popruhy. Pevně jsem utáhl tkaničky kvalitních kanad, na opasek zavěsil pistolové pouzdro, na příslušné suché zipy vesty přilepil zásobníky. Za opasek pod vestu další pistoli, do kapes po jednom granátu, na záda automat. Magie je skvělá věc, ale zkušenost s Fatimou a neznámým vojínem mi napověděla, že někdy je lepší spoléhat na starou dobrou lidskou techniku. Lidé byli ostatně na vymýšlení způsobů zabíjení vždycky experti. Mlhavě si vzpomínám, jak jsem je tam u nás za tohle vždycky obdivoval.

*

I v takhle kvalitních botách to po krvi a lidských výkalech docela klouže. Než jsem se dostal ke dveřím z ubikací, málem jsem se přerazil. Což by mě docela našťvalo – že se umím přetvřelovat, je jedna věc. Navlékat na sebe pořád dokola tuny vojenské výstroje je něco docela jiného.

Toho druhého strážného, toho, co si vystřelil mozek z lebky, pořád ještě nikdo neuklidil. Tudíž jsem se nakonec přece jenom přerazil, jak jsem akčně vylétl ze dveří.

A ještě ke všemu se přesně v tom okamžiku rozezněla příšerná, uši trhající siréna.

Vyslal jsem k nejbližšímu amplionu proud magie, přístroj zachrčel, zaječel a roztekl se. V chodbě se tak sice rozhostilo relativní ticho, jenže co z toho. Všechny sirény umlčet nedokážu. Ne dostatečně rychle.

A to jsem se chtěl tentokrát boji vyhnout.

Ještě jsem zadoufal, že obyvatelstvo ubikací za mnou byla možná celá Eudoxova armáda a vyrazil jsem. O umístění garáží mám jen docela mlhavou představu, ale to se změní, jakmile narazím na prvního člověka. Ptát se umím i beze slov.

*

Na toho člověka jsem pochopitelně narazil. Jenže nebyl sám a nedostal jsem se k němu na potřebnou kontaktní vzdálenost. Byl jsem tomu rád. Kdyby se mi to bývalo podařilo, byl bych pěkně v hajzlu. Ten člověk totiž nebyl sám, nebyl neozbrojen a patřil ke zbytku Eudoxovy armády. Tomu zbytku, co teď zřejmě obkličoval celý prostor, ve kterém jsem se nacházel.

Ve chvíli, kdy jsem přibíhající vojáky zahlédl, byly naštěstí hned vedle mě obyčejné, bíle natřené dveře. Vletěl jsem do nich po hlavě, jen zlomek sekundy předtím, než mě mohla zasáhnout kanonáda. Jak jsem tak svištěl vzduchem, napadlo mě, proč vlastně uhýbám. Jedna

kulka do hlavy a budu jinde, nikým nezpozorován. Zbytečnými lidskými reflexy evidentně netrpí jen Eudoxus.

Dopadl jsem na dlaždičky, ramenem nabral vysokou ocelovou polici, hlavou se zarazil až o zed'. Police se zakymácela, já si rukama zakryl obličej. Nemít vestu, asi by mě padající nádobí rozmlátilo na kaši.

Horečnatě jsem ze sebe shodil jeden obzvlášť těžký hrnec a vyškrábal se do sedu. Nevím, jak jsou Eudoxovi lidé vycvičení, ale na jejich místě bych na nic nečekal a skočil po mně.

Eudoxus má lidi vycvičené opravdu dobře.

Od zárubní dveří, kterými jsem před chvílí prolétl, se s cinknutím odrazilo malé, kulaté, zelené vajíčko. Stihl jsem se jen zašklebit a zamyslet se, kam se převtělím teď. Pak to bouchlo.

*

Eudoxus má lidi nejen vycvičené, ale také informované.

Z toho vajíčka se vyvalily chuchvalce jedovatě zeleného, rozpínavého dýmu. Stačilo jedno jediné, kratičké nadechnutí a začala se mi točit hlava jako po flámu. Kdybych se nadechl ještě jednou, byl by se mnou konec.

Sebral jsem veškeré sebeovládání do hrsti, napráhl ruku, zašeptal pár slov. Skladištěm zavál svěží vánek a dým se vyvalil ze dveří. Nechal jsem ruku nataženou dlouhých deset sekund, dokud jsem si nebyl jistý, že je *čistý vzduch*. Pak jsem vstal.

Mé granáty jsou jiného druhu. Černé, rýhované, o dost oválnější. Z jednoho z nich jsem teď vyškubl zuby pojistku a mrskl jím přímo proti futrům dveří. Kulečník mi vždycky docela šel.

Granát se odrazil od zárubní, od zdi, od podlahy. Zvenčí se do mnohočetného kašlání přimísil i jeden jediný, poplašený výkřik. Nějaký chudák si mého dárečku všiml. Zbytek zemřel ve slastném nevědomí.

Sevřel jsem v rukou automat, dvakrát se zhluboka nadechl. Takový optimista, abych doufal v likvidaci celé jednotky, opravdu nejsem.

„*Lissandre, kartouvi, damne, palanndee!*“ zvolal jsem jasným hlasem. Tohle kouzlo už jsem použil. Před pár chvilkami na ubikacích.

Zed' dva metry od dveří explodovala, kousky dlaždiček zasvištěly vzduchem. Vrhł jsem se do vzniklého otvoru dřív, než se první střepina dotkla podlahy.

Judistický kotoul se mi tentokrát povedl opravdu krásný. Zarazil jsem se sice až o protější zed' a narazil si rameno, ale to je detail. Automat se mi v rukou roztančil, jak jsem spustil palbu na vojáky prchající do bezpečí. Proud střel nabral prvního z nich do kříže, srazil ho na kolena a poslal do nebytí, když se mu hlava dostala do dráhy mé palby.

Kulky se odrážely od zdi, trhaly maso, nořily se do křehkých lidských těl.

Tahleta em pětka má bohužel zásobník strašlivě omezený.

Napřáhl jsem ruku, zajechel další kouzlo. Než se chodbou prohnala ohnivá stěna, měl jsem ve zbrani zaražený další zásobník a drápal jsem se po stěně do stoje. Právě včas. Na druhém konci chodby to začalo ostře práskat.

Otočil jsem se tak rychle, jako ještě nikdy v životě. Ve všech vazech, kloubech a taky v páteři mi mocně zapraštělo. Nastavil jsem ruku a zformoval v mysli potřebný obrazec.

Kulka letí rychlostí srovnatelnou s rychlostí zvuku. Já to přesto stihl.

Projektily se ve vzduchu zastavily, jako by je do svého pole popadl nepředstavitelně silný magnet.

Říkejte mi Neo.

Po obličejích vojáků se pomalu, pomaličku začal rozlévat výraz šoku. Vlastně to možná nebylo ani tak pomalu, jako že já jsem se spíš pohyboval nelidsky rychle. Kdesi uvnitř, okolo duše, jsem cítil, jak mi katastrofálně ubývá sil. Mít v sobě démona je pro lidské tělo asi podobné, jako když do obyčejného starého motoru nalijete raketové palivo.

Myslí se mi prohnala další vlna, projektily ve vzduchu se zachvěly. Zaškubaly sebou. Pak se pomalu, pomaličku otočily kolem svislé osy.

Vrátil jsem jim rychlost, o kterou jsem je před malou chvílí připravil. Šok na tvářích vojáků dospěl sotva do prostředního stádia.

Když se k nim kulky vrátily, nastal masakr.

I když ne takový, jaký jsem čekal.

Měkký kov se rozpleskával o neprůstřelné vesty, nořil se do masa, zasahoval končetiny, těla a hlavy těch dobrých mužů. Jednomu z nich vlétla kulka přímo do oka – sklivec vyšplíchl, jako když do jogurtu plácnete lžičkou.

Takže jsem nakonec alespoň někoho z nich přeci jen zabil.

Ten zbytek přežil do jednoho. Viděl jsem krev, viděl jsem střelná zranění, ale to bylo tak všechno. Ve vojenství se nevyznám, ale přesto mi v jediném okamžiku prozření došlo, že po mně nejspíš střílejí něčím speciálním. Něčím, co mě má zastavit, ale pokud možno nezabít.

Takže jsem ve výhodě.

Vyslal jsem do chodby celý zásobník mých starých dobrých ostrých nábojů a přidal jedno kouzlo. Lidská těla ztuhla ve věčném výkřiku, jak se chodbou prohnal závan vzduchu o teplotě, jaká panuje hluboko ve vesmíru. Ze zdí najednou visely rampouchy, kámen na mnoha místech popraskal. Zkamenělé výrazy lidské hrůzy mi najednou vzaly dech.

A přesně ta jediná chvilka nepozornosti mě málem stála život.

*

Jeden z vojáků, co jsem je před chvílí kosil palbou z em pětky, nějakou záhadou přežil jak střelbu, tak následné ohnivé inferno. Místo poloviny obličeje měl sice seškvařenou příšernost, jakou bych si tam u nás možná pověsil i na zeď, ale to mu nebránilo, aby se po mně oháněl nožem. Nemít jedno oko dočista usmažené, asi by mě probodl hned první ranou. Takhle, s hloubkovým vnímáním silně narušeným, jsem noži uhnul.

Jen proto, abych dostal druhou rukou ránu přímo do spánku.

Šel jsem do kolen, v hlavě najednou imitací včelího úlu.

Muž, ve tváři grimasu čirého vzteku, mi vykopl těžkou, ohořelou kanadou přímo proti krku. Nejsem si tím jistý, ale mám dojem, že na Eudoxovy rozkazy momentálně pěkně kašle.

Uhnul jsem na poslední chvíli, svalil se na záda a em pětka mi vyletěla z ruky. Z levého kotníku drceného vahou vlastního těla vystřelil šíp bolesti. Muž se rozkročil, v ruce pistoli. Na ohořelém ksichtě mu zasvítilo něco jako touha po pomstě.

Díval jsem se do hlavně a tunel na věčnost mi to nepřipomínalo ani v nejmenším. Tunel na věčnost vypadá úplně jinak. Já to vím. Já tam byl. Chodíval jsem tam sledovat nově příchozí.

Mužův prst na spoušti se napjal, v jediném zdravém oku mu zasvítilo zadostiučinění.

Mně bylo skoro líto mu kazit radost. Ale opravdu jen skoro.

Magie je daleko rychlejší, než nějaký lidský prst. Než se ozvalo cvaknutí, než úderník polaskal zápalku, vygeneroval jsem uvnitř pistole docela maličké silové pole.

Ozval se výstřel.

Zakouřenou, zacákanou chodbou to ostře prásklo, vystříkla krev a muž se pomalu skácel. Místo toho zdravého oka měl závěr vlastní zbraně.

Moc hezké. Jen jsem se mu taky mohl stihnout podívat do hlavy, sakra. Takhle se k těm garážím nedostanu.

*

Polámaný kotník jsem co nejrychleji provizorně opravil několika zpěvavými větami a několika komplikovanými obrazci namalovanými vlastní krví. Energie v mém těle ještě ubylo a navíc jsem měl celou dobu pocit, jako by na mě něco řvalo, ať sakra pohnu a urychleně odtamtud vypadnu. Znělo to jako pud sebezáchovy.

S hekáním, klením a braním jmen pekelných nadarmo jsem se vysoukal do stoje. Kotník pořád moc hezky bolel, ale to mi samozřejmě nevadilo. Jen jsem doufal, že ty čerstvě srostlé kosti budou aspoň chvíli držet pohromadě.

Přes spečené členy soukromé armády se chodí strašlivě špatně i tehdy, máte-li obě nohy zdravé. Strašně to lepí, místy naopak klouže a když se člověk nedívá pod nohy, může se klidně zmrzačit v nějakém tom lidském hrudníku. Ono se to nezdá, ale zlomené žebro dokáže proříznout tepnu jedna dvě.

Plahočil jsem se mezi mrtvolami a přál si jen dvě věci. Abych šel správně a aby mi zrovna teď nikdo nevpadl do zad.

Obě přání se mi splnila, když se to tak vezme.

Místo za mnou se další vojáci objevili přímo přede mnou.

*

Nakoukli do chodby jako jeden muž, zmizeli dřív, než jsem stačil vypálit a mrskli po mně dalšími dvěma uspávacími granáty. Ten první jsem odrazil zpátky jedním mávnutím ruky, ale druhý mi nějak proklouzl. Odrazil se dvakrát od stěny, zatočil se na podlaze a zastavil se mi přímo u nohy. Pokusil jsem se ho odkopnout, ale dělat něco takového s nalomeným kotníkem nemůžu nikomu doporučit.

Granát vybuchl přesně ve chvíli, kdy jsem se skládal.

Mračno zeleného, dusivého dýmu mi vybuchlo do obličeje.

Nebýt šípu bolesti z naplno zatíženého kotníku, asi by mě to uspávadlo dostalo. Takhle jsem byl natolik vybuzený, že jsem dokázal duchapřítomně zadržet dech, v letu si strčit pistoli do pusy a zmáčknot spoušť.

Co bylo dál, už nevím.

*

Ten zmatek těsně po převtělení nesnáším. Najednou jsem nebyl v chodbě. Najednou jsem kašlal v nějaké velké hale, vedle sebe do maskáčů navlečené kolegy. V rukou jsem svíral zbraň s krátkou hlavní a mozek mi plaval na nějaké uspávací zelené vlně.

Jen jsem ještě stačil zaznamenat, že tady někdo něco huláká rusky a složil jsem se.

Probralo mě prudké bodnutí do ramene. Nade mnou se skláněl ošklivý vousatý ksicht a ze svalů mi trčela injekční stříkačka. Nevím, co přesně v ní bylo, ale mysl se mi rozjasnila natolik rychle, že jsem na toho chlapa ani nezaútočil. Jen jsem *vděčně* přikývl hlavou a vyšvihl se na nohy. Chlap mi přikývnutí vrátil a běžel se věnovat dalším vojákům. Ten omračující plyn z granátu nás přiotrávil asi šest.

Velitel zdvihl ruku v nějakém mně neznámém gestu, dva kolegové po stranách vchodu do chodby znovu opatrně nakoukli. Skrytě jsem se zašklebil – jestli moje přetváření nabere ještě větší grády, možná tady někde odprásknu sám sebe.

Nenápadně jsem se rozhlédl po krytém prostranství a lehounce zatápal v mysli nejbližšího kolegy.

A srdce mi vyskočilo až do krku.

Garáže jsou jen o dvě patra výš, přímo nad touhle montážní halou.

Ted' jen jak se tam dostat.

Udělal jsem pár opatrných kroků, přímo před očima sloup, za který bych se mohl ukrýt. Jen kousek, maličký kousek, pak pár desítek metrů zběsilého sprintu a budu ve výtahu. Většina mých soudruhů ve zbrani je stejně pořád ještě tak trochu mimo z toho nervového plynu, nebo co je to vůbec za svinstvo.

Udělal jsem jeden krok, pak druhý.

Za mnou to zahalekalo drsnou ruštinou.

Třetí krok.

Ruština nabrala na důrazu, já si povzdechl. Dál jsem si nic namlouvat nemohl – evidentně se mluví se mnou.

Otočil jsem se čelem k veliteli. Díval se na mě pohledem jestřába, v rukou svíral pušku. Nemířil přímo na mě. Ale neměl k tomu daleko.

Další příval jazyka ruského.

Rozpráhl jsem ruce, jako že nerozumím, předvedl pantomimu naznačující, že mám něco s ušima. Velitel na to bohužel neskočil. On

granát s nervovým plynem nebouchá tak nahlas, aby to lidský sluch mohlo poškodit. Ale když mě nic lepšího nenapadlo.

Velitelova zbraň se začala pohybovat směrem vzhůru, pár dalších vojáků postrehlo, že se něco děje.

Nedá se svítit.

Já vás zabíjet nechťel.

Vrhl jsem se prudce stranou, na jazyku slova moci. Odhozená zbraň zarachotila na betonu, já nakreslil konečky prstů komplikovaný obrazec. Velitel štěkl rozkaz a ve stejném okamžiku polechtal spoušť. Má nehezky rychlé reakce, mizera. Subsonické měkčené střelivo mě lehce škráblo na spánku.

Jenže kouzlo bylo vysloveno.

Neměl jsem čas na nic složitého, ale ony ty nejjednodušší věci občas bývají stejně nejlepších.

Než stačil vystřelit kdokoli další, udeřil do velitele blesk. Docela obyčejný, spíš slabší. Vojáka to rozcáklo po okolí se zvukem, jako když hmyz vletí do elektrické pasti. Jen odporně zesíleným.

Dopadl jsem na záda a sáhl po pistoli. Takový úder blesku není žádná sranda. V uších mě ostře bolelo, smysl pro rovnováhu odešel do věčných lovišť a zápach spáleného masa mě nutil ke kašli. Ale stejně jsem na tom byl ze všech přítomných nejlíp.

Výbuch velitele ohodil ostatní muže spečeným masem, horkou krví a těm nejbližším chudákům připálil oční sítnice. Taký trocha povrchových popálenin, úrazů elektrickým proudem a tak podobně tam byla. Zkrátka a dobře, měl jsem dost času vytrhnout z pouzdra pistoli a začít milou ochranku kosit.

Jak jsem nikdy dřív z pistole moc nestřílel, tak první kulka šla přímo do nejbližší hlavy. Tohle střelivo už není subsonické, měkčené. Tohle je poctivá celoplášťová kulka. Něco takového dokáže s lidskou hlavou udělat odporné věci.

Mozek se rozpleskl po zdi, další kulka jemně sedla do střev dalšímu člověku, ta třetí udělala z kolenního kloubu toho vousatce s injekcemi trojrozměrné puzzle. Sevřel jsem rukojeť pistole oběma rukama, odkulil se na bok a pokračoval v palbě. Vojáci se bohužel vzpamatovali nehezky rychle, pokusili se mi zmizet z dostřelu a někteří dokonce opětovali palbu.

Když jde proti vám přesila, nemáte šanci se nějakému tomu zranění vyhnout.

Koupil jsem sérii zásahů přes stehno, jedna kulka mě škrábala na tváři, půlka zásobníku z další zbraně mě přibila k zemi. Nemít na sobě vestu, asi bych se vyzvracel z podoby.

Vyhekl jsem a vypálil další dávku pistolového střeliva.

Tentokrát jsem trefil velké kulové – poslední voják se vrhl za vysoký betonový sloup, ten zbytek zmizel zčásti v chodbě, zčásti se rozptýlil po hale.

A bylo hůř.

Odkulil jsem se na opačnou stranu než předtím právě včas, aby mě další dávka netrefila do hlavy. Z toho válení sudů už mi začíná být pěkně divně. A ještě mi došlo střelivo.

Zarážením dalšího zásobníku do pistole jsem se nezatěžoval. Beztak bych to nestihl. Přímo přede mě dopadl s tlumeným zazvoněním další granát. Odrazil jsem ho telekinezí jen několik úderů lidského srdce před tím, než explodoval.

Zadržování dechu v takových situacích pro mě začíná být pouhou rutinou. Oblak plynu mě doslova pleskl do obličeje, kůže mě začala nepříjemně svědit. V plicích mi zůstalo strašně málo vzduchu a plyn se rozpínal s rychlostí přímo úděsnou.

Nemám tu nejmenší šanci dostat se až k výtahu.

Ale stejně jsem to zkusil.

Vyšvihl jsem se na nohy, vystartoval tak, až se mi zakouřilo zpod podrážek a pořád, pořád jsem se neodvažoval nadechnout. Zelenavý plyn pátil v očích, chybějící vzduch v plicích.

Nestihnu to, omdlím.

Halou se rozlehlo zapráskání automatické zbraně a něco mě nakoplo přímo do paty.

Najednou jsem letěl.

Zásah kulky mi dodal přesně tu potřebnou energii, abych se skokem po hlavě dostal ze zasaženého pásma. Dopadl jsem tvrdě na beton, udělal něco jako zmršený kotoul přes hlavu a ještě v pohybu zarazil do pistole ten zatracený zásobník.

Výtah se nacházel odhadem padesát metrů ode mě. Velký, masivní, vedoucí na svobodu.

Ozvalo se zahučení hydrauliky, vrata výtahu se rozestoupila.

Do hrudi mě zasáhlo snad dvacet dávek z útočných pušek. Už zase jsem klouzal po podlaze, s dechem tentokrát regulérně vyraženým. Ruce jsem najednou necítil, pistole odrachotila mimo můj dosah. Z výtahu vyběhlo v perfektně nacvičené koordinaci dobře pětadvacet mužů. Zaujali místa po stranách, zaklekli, ti ostatní se rozeběhli přímo ke mně. Zbraně namířené přímo proti mně.

Normálně bych je byl usmažil, zmrazil, roztrhal, nebo s nimi provedl nějakou jinou vhodnou věc. Teď, bez dechu, s rukama skoro necitelnými, se mi nějak nedostávalo prostředků ke kouzlení. Snad kromě čisté mentální magie.

Velitel těchhle nových vojáků odepjal z opasku malou, krátkou, podivně tvarovanou pistoli. Nehezky se usmál a namířil mi na slabiny. Letmo jsem se dotkl jeho mysli. Byla naplněna pocitem triumfu, těšil se na povýšení. A ta krátká podivná pistolka je takzvaný tazer. Elektrický uklidňovač problémových lidí.

Muž stiskl spoušť a prudce sebou škubl.

Ten výstřel měl na svědomí on.

To škubnutí já.

Dva ocelové bodce vykresaly zářivě žluté jiskry z betonu jen kousek od mého rozkroku. Zbytek vojska zatím netušil, co se děje. Ale měl to brzo zjistit.

Slintající velitel s vytřeštěnými očima sáhl po obyčejné pistoli, otočil se na patě a spustil palbu. Mozky zaválaly vzduchem, krev ostře zavoněla. Střílíte-li do hlav z takové blízkosti, je to obzvlášť odporné. Kulka má ještě dostatek kinetické energie, aby vám urvala celé temeno.

Využil jsem krátkodobého zmatku, popadl dech a oblíbeným judistickým kotoulem se dostal za další betonový sloup. Tenhle je skoro u zdi, takže mám chráněná aspoň záda. Situace v hale se stávala mírně nepřehlednou. Začalo jít ostře o hubu. Zleva jsem slyšel staccato běžících kroků, u výtahu se střílelo, po mé pravé ruce se začala odsouvat roletová vrata. Tím posledním, nejnebezpečnějším směrem jsem zůstal němě zírat. Jestli je těchhle dalších vojáků míň než padesát, tak sním vlastní bareť. Eudoxus musí mít pod palcem skutečnou armádu, nebo co.

Ne, že bych měl na nějaké úvahy čas. Vyhrabal jsem ze zapomnění další kouzlo. Tohle nebude tak jednoduché, ale nemám na vybranou. Jedním mocným skousnutím jsem se připravil o poslední článek malíčku levé ruky a na špinavý beton nakreslil vzniklým pahýlem obligátní znak Bafometův. Kreslit čerstvou ranou po betonu není nic příjemného. Kost nehezky skřípe.

Mávnutím ruky jsem přidal pár přesně cílených šplíchanců krve, z pistole vydoloval zásobník a z něj jednu kulku. Ti vojáci za roletovými dveřmi se v nastalém zmatku ještě nestačili zorientovat. Jinak by už bylo po mně.

Ke standardní výbavě Eudoxovy ochranky patří i dlouhý vojenský nůž. Černěný, s gumovou rukojetí a těžištěm umístěným zrovna tak, aby se nožem dalo dobře sekat. Mám rád nože. A docela to s nimi umím.

Do toho seku jsem dal veškerou sílu vytrénované vojenské paže. Zazvonilo to o beton, rozpůlené části patrony se rozkutálely každá na opačnou stranu a já měl přesně to, co jsem potřeboval. Hromádku střelného prachu.

Kruh kolem obráceného pentagramu už jsem dělal třesoucím se rukama. Jak dlouho může zkušeným vojákům trvat, než se zorientují v bitvě? Pět dalších sekund?

Zarazil jsem zásobník zpátky do pažby a přiložil hlaveň až těsně k betonu. Voják možná má někde ve své výbavě i světlici nebo zápalky. Já nemám čas něco takového hledat.

Kulka se odrazila s jedovatým zavytím, střelba kdesi za mnou utichla. Já si toho nevšímám. V okamžiku, kdy kruh střelného prachu vzplanul, jsem z paměti odrecitoval tři sloky ve starobylém lidském jazyce. Ani já si nepamatuji, co přesně ta slova znamenají. Ale to není nutné. Stačí éter rozechvělý přesně vyslovovanými slovy, vůle a ten krátký rituál.

Strop nad mou hlavou se rozvlnil jako moře ve větru.

Nejvyšší čas vypadnout.

Vrhl jsem se ze svého úkrytu, řev na rtech, v ruce zběsile poskakující zbraň, hlaveň rozkvetlou plamenem. Nemířil jsem na nikoho konkrétního, jen jsem doufal, že zafunguje princip známý z

akčních filmů. Že se útočníci budou krýt aspoň na tu krátkou chvíli, než se dostanu za další sloup. A pak ještě za jeden.

Zafungovalo to.

Aspoň na chvíli.

Potom mi další dávka přejela obě lýtky, já vypadl ze zběsilého sprintu a práskl sebou rovnou na ústa. Dva vlastní zuby mi sjely krkem až do žaludku, zapité mocným lokem vlastní krve. Ale na podobné labužnické zážitky teď nemám čas. Vypálil jsem teď už vážně naslepo, předvedl další odkulení stranou, vrhl se za sloup. Ti noví vojáci, ti zpoza roletových vrat, se hnali přímo ke mně. Osádka výtahu jim zdárně sekundovala a jim naproti se hnál zbytek jednotky, ze které pochází mé současné tělo. Ještě pár sekund a budu v oblíbení tak hustém, že by se dalo krájet.

Jenže veškerý čas právě došel.

Strop nad místem mého rituálu vybuchl jako vzhůru obrácené plácnutí do vody, celou rozlehlou halou se prohnal záblesk krvavě rudého světla a na podlahu dopadlo něco nepředstavitelného. Nepředstavitelného pro vás lidi. Já tyhle potvůrky znám docela dobře.

Hladový desmotheus roztáhl kostěné zbytky křídel, začenal bodci osázeným čenichem, rozevřel tlamu. Dobře půlmetrový jazyk zakmital mezi zuby připomínající jako jehla ostré krápníky. V mnohačetných očích té bestie zaplanul nelidský hlad, dlouhé drápy zaskřípěly po betonu. Nepamatuji si, že bych kdy viděl desmothea tváříciho se takhle mlsně.

Vojáci ztuhli v šoku jako jeden muž.

Desmotheus se *usmál*.

Pak vypukla jatka.

Peklo.

Jatka v pekle, peklo na jatkách.

Mocné šplíchance krve mi promáčely maskovací oblečení, za vestou to najednou nehezky čvachtalo a žaludek jsem měl plný lidské krve. Mám lidskou krev rád. Když je správně připravená, vyrovná se tomu nejlepšímu vínu. Ale jak říkám, teď není na labužnictví čas.

Vyškrábal jsem se na nohy jako už tolikrát předtím, jen tak tak uhnul letící lidské hlavě, vymotal si kotníky ze smyček lidských

střev. Ti nejchytřejší vojáci právě zahazovali zbraně a vrhali se do opačného směru, než kterým se řítili před pár okamžiky.

Nemyslím, že by to mohli stihnout.

Desmotheus vydal kvílivý, spokojený hvizd. V jeho tlamě zmizela hlava dalšího vojáka, břitvovitě ostré drápy udělaly jemnou sekanou ze dvou mužů najednou. Stál jsem ani ne dvacet metrů od něj. Pro obludu pekelnou to byly možná jeden, možná dva kroky. Utéct bych nestačil. Ale i taková příšera jako desmotheus má něco jako pud sebezáchovy. Porcoval dál vojáky a mým směrem se raději ani nepodíval.

*

Zastrčil jsem pistoli zpátky do pouzdra, až krev v hlavni zabublala. Lýtka polaskaná dávkou subsonického střeliva sice bolela jako čert, ale já si teď vychutnávání podobných věcí vážně nemůžu dovolit. Zarecitoval jsem pár podivných slov, načrtl ještě podivnější geometrickou konstrukci. Nejhorší rány se zatáhly a já se rozběhl.

Pro jistotu, jako krytí, jsem ještě do čtyř světových stran vrhl klubka energií. Ti největší šťastlivci, ti, kteří prozatím uprchli z dosahu desmothea, by mi později mohli dělat potíže.

Ted' už budou moci dělat maximálně tak hlavní chod. Přišel jsem je na to dost.

Celou cestu k výtahu mě nikdo neobtěžoval. Měl jsem z toho tak nezvyklý pocit, až jsem si málem hlavu ukroutil, jak jsem koukal, odkud se vyhrne další nebezpečí.

Zapadl jsem do výtahu a vrhl poslední pohled na desmothea. Právě pomaličku konzumoval jednoho ubožáka hezky od nohou. To by mu mělo na chvíli vydržet. Desmotheus není ve své podstatě vůbec hrozné stvoření. V Deváté sféře žijí bytosti, pro které je tenhle tvor jen něčím podobným jako komár pro člověka. Tudíž by si s ním měl třeba takový Eudoxus poradit. Ani já nejsem natolik šílený, abych na svět vypustil něco nezastavitelného.

To jen tak na okraj.

Dveře výtahu zapadly s tlumeným zaduněním, motor kdesi nahoře se probral, kabina sebou šklubla.

A už se jelo.

*

Celou cestu přes těch pár pater jsem čekal, kdy mi vypnou proud, kdy odstřelí lana, kdy udělají nějakou další nepředloženost.

Ale nic se nestalo.

Výtah zastavil s dalším šklubnutím, dveře se rozestoupily. Já zíral do naprosto obyčejné, auty přeplněné garáže.

Vyběhl jsem svižným sprintem, lýtka po další umírněné dávce léčivé magie skoro zregenerovaná. Tenhle mladík je zdravý, silný svalnatec. Několik magických efektů, jedno vyvolání bytosti přímo z pekla a pár dalších podružností mu ubralo na síle tak, že mi chvílemi začínalo být i slabo. Na celkové zhroucení to ještě nebylo, to opravdu ne, ale stejně bych měl začít silami šetřit. Další převtělení by mě mohlo vrhnout klidně zase někam doprostřed tohoto šíleného sídla.

Přelétl jsem zrakem zaparkovaná vozidla. Většina jich byla vyvedena v černé barvě, takže se mnou hledané auto mohlo bez problému ztratit.

Přeskakoval jsem pohledem z jedné střechy na druhou a snažil se co nejrychleji zahlédnout vůz, který mi při první návštěvě garáže okamžitě padl do oka.

Ne, ne, ne... ne.

Ano!

Hledané auto – masivní a doufám, že i patřičně odolný teréňák – stálo sotva dvě stě metrů daleko, naleštěné a nehybné. Takhle na dálku jsem nedokázal říct, jestli uvnitř někdo je, ale doufal jsem, že ano.

Že jsem se trefil.

V mírném podřepu jsem vyrazil ke svému cíli. Minul jsem porsche a překulil se přes kapotu mercedesu. Mezi zaparkovanými vozy bylo pochopitelně dost místa – jinak by se jimi nedalo vyjet – ale já stejně radši chvílemi kličkoval. Co kdyby.

Přes nejširší prostranství jsem se dostával stále oblíbenějšími judistickými kotouly. Jako Martin jsem nemíval tělocvik vůbec rád, byl jsem popravdě řečeno docela neohrabaný. V tomhle těle tedy musely zůstat nějaké návyky, nějaké reflexy. Jinak bych se takhle profesionálně určitě nepohyboval.

Dostal jsem se právě zhruba do poloviny garáží, když mě zvuk natahovaného závěru zarazil účinněji než kulka do spánku. Vrhł jsem se za nejbližší auto, mysl doširoka rozprostřenou.

Těch vojáků bylo kolem mě asi dvacet. Alespoň v tom kruhu, kam moje myšlenky dosáhly. Krčili se za auty, zbraně připravené k palbě, na ústech dýchací masky.

A sakra.

Zašátral jsem na opasku, jestli něco takového taky nenajdu, ale na důkladnou prohlídku mi nebył dopřán čas. Ozvalo se staccato dopadajících granátů.

Čtyři vteřiny a koncentrace nervového plynu tu bude tak vysoká, že by to složilo i toho desmothea pár pater pode mnou.

Čtyři vteřiny nejsou moc.

Ale když se člověk hodně snaží, může to i stačit.

Já se snažil.

*

Nejvzdálenější voják, kterého jsem ještě cítil, najednou vytřeštil oči, zašátral na opasku a zbytek života už jen zíral na ocelový kroužek točící se mu na prstě.

Další muž spustil bezhlavou palbu.

Ještě další si upustil granát s nervovým plynem přímo pod nohy.

A ten poslední si strhl plynovou masku a hodil ji vysokým obloučkem přímo ke mně.

Nervové granáty explodovaly, muž s kroužkem na prstě zemřel, kulka z pistole prorazila nádrž jednoho z vozů.

Já sevřel v dlaních plynovou masku.

To vše jsem vnímal v rozfázovaných, jakoby filmových segmentech. Když se mi prsty sevřely na hladkém plastu dýchací

masky, všechno se vrátilo k obyčejné rychlosti. Obyčejné zběsilé rychlosti.

Explodující automobil vyslal ke stropu pěst ohně a dýmu, vzduchem zavířila lidská těla. Nasadil jsem si masku přes nos a ústa a trochu té ohnivé pěsti pomohl. Zavířila pod stropem, rozhlédla se na všechny strany a pak se rozprskla v megaimitaci vánoční prskavky.

Hořící benzín zalil vojáky, zapálil další auta a vytvořil na betonu planoucí jezírka. Já se opíral o pneumatiku, mysl mi bloudila tím obrovským prostranstvím a všude kolem mě umírali další a další lidé. Ovládat lidské mysl je děsně snadné. Jen to chce trochu praxe. Ne moc, jenom trochu. Například tolik, kolik jsem v uplynulém životě získal já.

Opanoval jsem mysl všech lidí v dosahu najednou. Ti nešťastníci třesli oči, jejich ústa se snažila zformovat výkřiky, omluvy, prosby bohu. Jejich prsty zatím tiskly spouště, jejich čela se rozprskávala pod nárazy projektilů ze zbraní vlastních kamarádů.

Zažívat něco takového musí být příšerný pocit.

Zažívat něco takového *je* příšerný pocit.

Cítil jsem to ze všech stran.

Opíral jsem se zády o nejbližší auto, zatínal pěsti a snažil se bojovat s rozkoší, jakou mi ty čisté, krásné, pronikavé emoce přinášely. Strach, bolest, hrůza, nevíra, zoufalství a zase bolest.

Eudoxus měl pravdu, když mi jednou říkal, že nesoustředící se démon je poražený démon.

Ted' mi hradbou ovládaných vojáků proklouzl člověk a hned po něm druhý. Zahlédl jsem koutkem oka, jak se na mě řítí, zuby vyceněné, zbraně připravené ke střelbě.

Sakra!

Ani démon nedokáže dělat najednou tolik věcí, kolik by se ted' hodilo mně.

Stáhl jsem svůj vliv ze všech myslí v dosahu a napřáhl ruku. Prvního muže to odhodilo na druhý konec garáží, toho druhého jsem přišpendlil na kufr nejbližšího auta. Hlasitě to zapraštělo, jak si o jeho hranu přerazil páteř.

Nějakým opětovným podrobováním si myslí v dosahu jsem neztrácel čas ani síly. Překulil jsem se přes kapotu auta, přeskočil mrtvolu, ranou pěstí srazil vojáka zírajícího na vlastní namířenou pistoli. Před chvílí jí nejspíš zabil někoho, koho znal od mateřské školky. Co na tom záleží.

Můj rozkladný zásah do srdce jednotky všemi přítomnými nehezky otrásl. Jistě, byli to vycvičení vojáci, ale teď se setkali s něčím, co mohlo přijít odkudkoli. Najednou nevěděli, jak postupovat, proti čemu se bránit.

Jedině to mi zachránilo život.

Nasměroval jsem plameny nejbližšího jezírka pod další auto, odstrčil jiné, odhodil zbývající ostrý granát.

Pak už jsem jen utíkal, exploze a řev umírajících v zádech.

*

Ať už to zní neuvěřitelně jak chce, podařilo se mi panujícím zmatkem dostat z okruhu obklíčení. Poslední člen jednotky mi sice sáhl po krku, ale kopl jsem ho do varlat a vrazil mu pěst do hrtanu, takže dal nakonec pokoj. Pak už bylo přede mnou jen prostranství plné aut a můj vyhlédnutý vůz.

Na těch několika desítkách metrů jsem překonal veškeré lidské rychlostní rekordy. Ždímal jsem z nového těla síly na doraz, v plicích mě pálilo, svaly řvaly o pomoc. Nedbal jsem ničeho.

LETADLO

Zpocená ruka mi sklouzla po klice dveří, ale na druhý pokus jsem ji už popadl pevně. Škubl jsem jí a otevřel dveře dokořán. Za volant jsem se doslova svalil, v žaludku pocit, že příštích deset minut budu jen zvracet, zvracet a zase zvracet. Před očima mi tančila černá kola, krev na jazyku chutnala nádherně sladce. Na nic z toho jsem nebral ohled.

Na zadním sedadle se něco pohnulo.

Kámen mi spadl ze srdce.

Vyšlo to! Trefil jsem se!

Pak se mi o zátylek opřelo něco tvrdého a studeného. Jak se tak hezky psává o hlavni.

*

Pokusil jsem se otočit a srazit hlavě stranou, ale už dopředu mi bylo jasné, že to nemůžu stihnout.

Něco cvaklo, ozvalo se jedovaté zasyčení. Já byl sotva v polovině otáčky.

Do krku se mi zabodla jehla, chemikálie vyrazila na vítěznou pouť krevním řečištěm. Můj loket dopadl na zápěstí neznámého střelce, odklonil hlavě a má druhá ruka sevřela krví zamatlanou pažbu pistole.

„Nemáte šanci to stihnout,“ řekl mírně, klidně Dimitri. Seděl na zadním sedadle, držel Simonu za krk a nehezky se usmíval. To oko, o které jsem ho připravil, měl už zase celé.

Vrátil jsem mu úsměv.

Vrátil jsem mu úsměv a vypálil skrz polstrování sedadla.

Dimitrimu vykvetl na hrudi rudý květ, na jeho obličej se rozlil výraz šoku. Nevím, čím jsou tyhle uspávací šípky plněné, ale asi je to natolik účinné, že mě to mělo složit stejně rychle, jako napoprvé.

Však by taky složilo.

Nebýt toho, že jsem jediným hnutím mysli proměnil neznámou látku v docela obyčejnou destilovanou vodu.

Vystřílel jsem zbytek posledního zásobníku. Dimitrimu se z obličeje vytratil život a jeho tělo se svalilo na dveře vozu. Stačilo stisknout kliku a vypadlo samo.

„Zavři ty dveře, prosím tě,“ požádal jsem Simonu. Oči měla přes půl obličeje, nehezky se klepala a nějak se neměla k tomu, aby mě poslechla.

„Karviná, Stoklasa, kapesník. Jo, jsem to zase já,“ řekl už celkem rutinně. Daleko víc než slova asi zapůsobil můj klid. Simona zabouchla dveře, já vylovil z přihrádky klíče.

Nemám řidičák, nikdy jsem auto neřídil. Teď tedy mé veškeré pokusy skončily u otočení klíčkem. Motor zabral, já prudce sešlápl pedál. Nic se nestalo.

„Plyn, plyn!“ zaječela mi Simona za ušima. Koutkem oka jsem ve zpětném zrcátku zachytil, jak se z dýmu, ohně a všeobecného bordelu vynořují přeživší vojáci. Netvářili se zrovna šťastně.

Sešlápl jsem druhý pedál, motor zaječel, auto se ani nepohnulo.

„Ruční brzda a musíš zařadit!“ už skoro kňučela holka.

„Umíš řídit?“ otočil jsem se, tvář zbrocenou plotem.

„Jo!“

„Tak dělej!“

Nahá dívka se přehoupala přes sedadla, já se přesunul na sedadlo spolujezdce. Otočil jsem se právě včas, abych spatřil, že nás nepřátelé dohánějí.

Pár slov a hučící plameny vyrazily vojákům v patách. To by je mohlo trochu zdržet.

Bosá nožka sešlápla plyn, auto vyrazilo kupředu. Já málem loktem urazil blízké zrcátko a kdybych vykukoval ještě o chvíli déle, nejspíš bych to nepřežil. Skřípot kovu o kov byl skutečně drásající. „Říkalas, že umíš řídit!“ zvolal jsem s hrůzou v hlase, když od předku vozu odskočilo další auto. „Umím. Víceméně,“ odtušila Simona, oči vytřeštěné na scénérii před námi.

Popadl jsem volant, zatočil jím v posledním okamžiku. Myslím, že srážku s dalším vojenským džípem bychom už nevydýchali.

Po zadním skle se rozeběhla řada prasklin, jak nás zasáhla dávka z automatu. Ruku do ohně bych za to nedal, ale tohle už nebyly moje staré známé subsonické měkčené kuličky. Tohle byla standardní vojenská munice.

Zatlačil jsem Simonu tak hluboko do sedadla, jak to jen šlo, bleskově se vyklonil z okénka a trochu nasměroval zuřící požár.

Další dvojice vozů explodovala téměř současně. Ohnivá pěst je nadzvedla, plameny prokvetly interiérem a vyrazily okýnky. Postupující jednotku to tak trochu připeklo.

Další náraz mi málem zlámal vaz. Simona ječela, zpod pneumatik se kouřilo a vůz doslova tančil. Spolkl jsem emocionálně zabarvená slova a odstrčil vůz před námi oblíbenou telekinezí. Auto vyrazilo.

„Drž hlavu dole!“ houkl jsem na Simonu a v panujícím bordelu se pokusil lokalizovat bránu. Přes kouř, plameny a ostatní zvěrstva to nebylo nic jednoduchého.

Pak se kouř trochu rozptýlil.

Než jsem stačil cokoli říct, dupla dívka na plyn, vůz prudce poskočil a pak už bylo garážové inferno za námi. Řítili jsme se po šikmé rampě vzhůru k hlavní bráně.

Pochopitelně byla zavřená.

*

„Nezpomaluj!“ houkl jsem na Simonu a představil si v mysli dvě základní barvy. Pár gest rukama, pár slov, jeden prudký nádech. Brána zabublala, černý nátěr popraskal a vzplanul. Dřív, než jsme

urazili polovinu potřebné vzdálenosti, se kov roztekl po betonu. Já jen zadoufal, že to pneumatiky tohohle auta vydrží.

Vydržely.

*

Vůz s ječením dýmajících pneumatik vyrazil do jasného denního světla. Jak dlouho už to je, co jsem naposled viděl obyčejný den? Asi tak půlka života. Lidského života.

Zahrada představující hold Peklu kolem nás vzplála, jak jsem udělil bublajícím asfaltovým jezírkům jemný ohnivý impuls. S každým dalším výdejem sil jsem cítil, jak moje tělo chřadne. Pod hladkou, opálenou kůží začaly vyvstávat žíly a ty svaly už taky nebyly co dřív. Ale to možná dokážu vidět jenom já.

Zavřel jsem oči a vcítil se do bublajícího asfaltu. Planoucí masa se rozlezla ze svých děr, uzavřela za námi cestu a naplnila vzduch dusivým dýmem. Vrata vedoucí do té krásné japonské zahrady byla už sotva dvacet metrů daleko.

Vzpomněl jsem si, jak jsem tehdy dávno považoval Eudoxe za Japonce.

V tom okamžiku nám pán domu vstoupil do cesty.

*

Tentokrát jsem nezaječel, nezařval. Nebyl na to čas.

Jen jsem přes bosou dívčí nožku sešlápl plynový pedál a pevně sevřel volant. Lidé mají ve zvyku držet se zažitého chování a Simona by se ještě mohla pokusit strhnout vůz na stranu.

Eudoxus stačil pozvednout ruce, já zatnout zuby.

Pak přišel náraz.

Krutý, ničující.

Kdybych v poslední milisekundě nestačil zvednout ruce, asi bych si o čelní neprůstřelné sklo rozrazil lebku. Takhle mě jenom v pravém předloktí zabořila nalomená kost.

Všude bylo najednou plno dýmu.

Jediným dotykem holého prstu jsem přepálil Simoniny bezpečnostní pásy. Visela v nich jako hadrová loutka. Přiložil jsem jí dva prsty ke spánku a vyslal napříč její mysli jemné posílení. Jen jsem ještě zadoufal, že jí ten příšerný náraz nezlámal vaz.

Nezlámal.

Probrala se s bolestným zasyknutím, oči se jí zaostřily na můj strhaný obličej. Toho, že nevypadám zrovna dobře, jsem si všiml při jednom letmém pohledu do zrcátka. Teď mám aspoň důkaz, že ten úbytek tkání nevidím jenom já.

Vykopl jsem zdeformované dveře a začal Simonu tahat ven z auta. Podle dýmu stoupajícího z kapoty jsem usuzoval, že od smrti ve žhavém objetí nás dělí sotva půl minuty, jestli ne méně.

Pak se dým rozptýlil.

Na pomačkaný plech dopadla šlachovitá ruka.

Málem jsem zařval.

Eudoxus, pohled upřený přímo na mě, se snažil odtlačit masu pomačkaného kovu. Místo poloviny obličeje měl maso sedřené na kost, ze zbytků pravého ramene prosvítal rozdrcený kloub a co jsem viděl, tak ani zbytek jeho těla nevypadal o moc líp. Přesto žil a přesto se snažil pohnout snad čtyřmi tunami nehybného auta. Tohle nemůže být člověk, tohle prostě nemůže být normální lidská bytost. Nevím, co je to zač, ale na to, abych se ho pokusil dorazit, jsem ani neplýtvat silami. V současnosti jich nemám dost ani na to, abych se sám udržel na nohou.

„Pomoz mi,“ hekl jsem, když dívčí nožky došláply na hrubý štěrk. Simona si přehodila moji ruku kolem krku a bez jediného slova vyrazila k otvoru, který jsme svým vozem vyrobili. Spíš než regulérní otvor to byla uzoučká škvíra vzniklá tím, jak se brána zdeformovala. Ale bude to stačit.

Plameny z hořícího asfaltu měnily celou pekelnou zahradu v nepředstavitelné místo. Dusivý černý kouř, ocel skřípající pod Eudoxovými rukama, sem tam záblesk jasně modré oblohy. Krví zacákaný voják podpíraný nahou sedmnáctiletou holkou se sem opravdu hodil. Jestli někdy najdu umělce, který dokáže tuhle scénu vypočítat, zaplatím mu jakoukoli cenu.

*

Tou škvírou mě musela Simona spíš protlačit, než že bych prolezl sám. Ale nakonec jsem dopadl na uježděnou cestičku, kolem sebe scenérii jako z jiného světa. Písek, ladné křivky, sem tam oblázek. Zurčící voda. Dým vznášející se za vysokou zdí.

Simonino proklouznutí mezerou vypadalo jako zvrácená verze porodu.

Opřel jsem se o její rameno, zdvihl se na nohy a pak jsme vyrazili. Snažil jsem se odkudsi vystrchat poslední zbytky sil, abych aspoň dokázal plést nohama, ale nějak to nešlo. Úplně jsem cítil, jak se tohle tělo vzdává, jak přestává spolupracovat, jak už mu prostě chybí dost energie na to, aby dokázalo žít dál.

Přesto jsem se snažil ze všech sil, stejně jako moje společnice. Pot smíchaný se sazemí jí z těla udělal živoucí umělecké dílo, mocně funěla, ale nepřestávala mě táhnout s pohledem upřeným na vzdálenou bránu. Někde za ní je docela malé horské letiště. Letadlo. Cesta ke svobodě. Simona to musela vědět stejně dobře jako já.

*

Dostali jsme se dobře do tří čtvrtin cesty k bráně, když to za námi tlumeně bouchlo. Otočili jsme se skoro současně. Mě už nějak opouštěl zrak, ale přesto jsem mezi tančícími mžitkami zahlédl, jak na pozadí šlehajících plamenů stanul Eudoxus.

No... stanul.

Spíš se vyplazil.

Nohy mu začínaly někde v polovině stehén, jednu ruku měl podivně pokroucenou a ten rozmlácený obličej měl teď i připečený. Po vlasech ani památka, tvář zalitou krví. Z té příšerné masky na mě zíralo jediné vidoucí oko.

A taky se netvářil zrovna hezky.

„Rychle!“ bylo to jediné, na co jsem se zmohl.

Simona vyrazila, jako by jí pohled na trosku připomněl, co by ji čekalo, kdyby nás Eudoxus dostihl.

Východ z japonské zahrady se blížil nesnesitelně pomalu. Vrhla jsem pohledy přes rameno každých pět vteřin, snažil se najít jakkoli malý zbyteček sil, abych Eudoxe zpomalil. I přes chybějící nohy nás doháněl. A ještě začal regenerovat. Dal bych cokoli na světě za to, kdybych si teď vzpomněl na kouzlo, kterým bych dokázal teleportovat nejen Simonu jako předtím, ale tentokrát taky sebe. Jenže mimo nejasného dojmu, že autoteleportace patří k tomu nejsložitějšímu druhu magie, jsem si nevzpomněl vůbec na nic. Stejně bych na to neměl dostatek sil.

Chabá útěcha.

Než jsme my dva dokulhali na deset metrů od brány, vyčuhovalo z Eudoxových ohořelých nohavic něco jako lyžařské hůlky, sem tam pokryté tenkou vrstvou masa. Lepil se na ně písek a zůstávala po nich jasná krvavá stopa.

Než jsme se dostali o pět metrů dál, dokázal se na ty nohy postavit. To už Simona tiše ječela hrůzou a já byl spíš mrtvý než živý. Při životě mě drželo jen vědomí, že jestli teď umřu, zažiju tohle martyrium nanovo. A nejspíš už nebudu mít takové štěstí, že se mi na útěku podaří zapasovat do žaludku mohutný pancéřovaný teréňák muži, který předtím dokázal odrážet jak moji magii, tak střepiny z vojenského granátu.

Takové štěstí prostě přichází jen jednou za život.

Simoniny ruce sevřely tlusté mříže brány.

Brány, která se otevírá kdoví odkud a která teď zůstávala nehybná.

Eudoxus se napřímil, v očích smrt.

V obou očích.

Postavil jsem se mu tváří v tvář. Ani moje vyhasínající oči nejsou nic, do čeho by se koukalo příjemně.

Eudoxus se zlověstně usmál a pozvedl ruce. Napůl mrtvý jsem zachytil, jak mu mezi prsty začíná proudit moc, která mě během pár okamžiků srazí do kolen.

Simona se rozplakala bezmocí.

Já se *usmál*.

*

Než Eudoxovi mohlo stačit dojít, proč se směju, zaburácelo zahradou něco neuvěřitelného. Oheň vyšlehl, písek vystříkl, ozval se nelidský, burácivý hlas.

Není to nic hezkého na poslech, když se směje desmotheus.

Eudoxus byl asi tak v jedné desetině čelem vzad, když ho kolem pasu popadly mocné drápy, když se do něj desmotheus pustil krápníkovitými zuby, když oba zmizeli ve víru žhavého asfaltu, plamenů, stříkanců krve a vířícího písku. Desmotheus v ráži je nádherné stvoření.

„Rychle. Opakuj po mně!“ zašeptal jsem Simoně. Musel jsem mít ústa jen pár milimetrů od jejího ucha, aby můj zmírající hlas slyšela, ale stačilo to. Z dívčiny rtů splynulo několik podivných slov, brána se otřásla, hydraulika zahvízdala a křídla se rozjela do stran. Odemykácí kouzlo je jedno z nejprimitivnějších.

Vyklopýtali jsme ven dřív, než byste řekli desmotheus.

*

Hangár je odsud už jenom kousek. Když mi Simona přiložila dva prsty na čelo, když zašeptala další podivná slova a když mi strčila krvácející ukazovák do úst, zvládli jsme tu vzdálenost přeběhnout během půl minuty. V letadle jistě bude zásobený bar, občerstvení, posilující tabletky a tak podobně. Ne pro mě. Pro Simonu. Teď jí to ještě nedošlo, ale během dalších deseti minut by ji odevzdaná energie klidně mohla stát život. Umřela by ve spánku a ani by nevěděla proč.

Kromě obrovských dvoukřídlých vrat vedou do hangáru i docela normální dveře. Sice byly zamčené, ale Simona má dobrou paměť. Zašeptala pár slov, zámek cvakl, dveře se otevřely. Uvnitř bylo pusto, prázdno, temno a chladno. Současně jsem zadoufal, že nenarazíme na odpor a uvědomil si, že akutně potřebujeme pilota. Nebyl jsem schopen rozjet obyčejné auto. Dostat na oblohu tryskáč asi bude o něco složitější.

Opatrně jsme prošli několik kanceláří, minuli jeden automat na kafe. Zauvažoval jsem, jestli si nedat něco na posilněnou, ale pocit krátkého se času mi to nedovolil. Něco mi v umírající mysli přímo ječelo, že čím dřív budeme odsud, tím líp.

Poslední dveře vedly přímo do hangáru.

Pilot tam nebyl.

Letadlo ano.

„Rychle, dělej!“ popohnal jsem Simonu a sám se napůl rozběhl. I ta životní energie, co jsem před chvílí dostal, už začínala docházet. Spíš jsem jí zaplnil energetický dluh, než že bych načerpal nové síly.

Udělal jsem na Simonu gesto roztaženou dlaní a sám vyběhl po schůdkách do pilotní kabiny. Jestli jsem kde čekal poslední odpor, tak to bylo tady. Kdesi ztracená pistole mi teď chyběla víc, než cokoli jiného.

Ale letadlo bylo taky prázdné.

Mávl jsem na Simonu a pustil se do rychlé prohlídky zbytku letounu. V luxusním interiéru prázdné, v koupelně prázdné, na záchodě prázdné. V zavazadlovém prostoru taky prázdné. Jestli se někdo neschovává na tajném místě, tak jsme tady sami.

„Prohledej bar a sněz všechnu čokoládu, co tam najdeš. Jestli nebude čokoláda, tak cokoli dalšího, co má v sobě plno energie. Dělej!“

Tón mého hlasu asi štíhlé linie dbalou dívku přesvědčil. Zmizela za závěsem. Já musel zpátky do haly.

Před oči se mi vrátily černé mžitky dřív, než jsem doklopýtal napůl cesty k dvoukřídlým vratům, ale najít spínač otevírání jsem dokázal. Vrata se začala pomalu rozevírat, já se rozklopýtal zpátky.

Těch pár schůdků do kokpitu už jsem málem nezvládl.

*

„Simono!“ zaječel jsem přes rameno, bojuje se sponou bezpečnostního pásu.

„No?“

„Startujeme, dělej!“

Simona se objevila dřív, než bys řekl švec. V ruce čokoládu.

„Připoutej se. Snědla jsi něco?“

„Jo.“

„Tak ještě jednou to podpůrné kouzlo, prosím.“

Simona má opravdu dobrou paměť. Prsty na čelo, pár slov a já cítil, jak znovu ožívám. Zato dívka se v očích usadilo něco jako vzdálená předzvěst smrti. Ale jinak to nešlo.

Poručil jsem jí, aby urychleně zkonzumovala i zbylou tabulku čokolády a očima beznadějně přelétl řadu ciferníků, páček, knoflíků, spínačů, obrazovek, displejů a vůbec všeho, čím byl kokpit vybaven. Klíčky tohle letadlo asi nemá.

A Simona ho nejspíš řídit neumí.

„Hořící listí, hořící listí, hořící listí,“ začal jsem opakovat, jak mě něco napadlo. Adrenalin mi proudil krevním řečištěm, do hangáru zářilo jasné sluneční světlo a mých čichových buněk se dotkl první závan kouře. Autosugesce zabrala.

Vůně ohně mi v mozku spustila další příval vzpomínek. Prodíral jsem se nepotřebným balastem a hledal jen jednu jedinou věc. Vím, že něco takového dokážu. Jestli umím telekinezi, jestli umím vstupovat lidem do mysli, tak musím umět i tohle.

Umím.

S pohledem napůl nepřítomným jsem položil rozevřené dlaně na ovládací panel. Simona něco říkala, ale já ji nevnímal. V mysli mi zněla jediná myšlenka. Jediné přání.

„Start!“

Přístroje ožily, páčky se začaly jedna po druhé přepínat do pracovní polohy. Kdesi vedle nás, na křídlech, se rozburácely motory. Já se pořád soustředil jen na to jediné. Na přání startu.

Kvílení turbín dosáhlo potřebné síly, letadlo se pohnulo. Neviděl jsem, jak na mě Simona vytřeštila oči, nevnímal jsem, jak se přibližuje mohutný obdélník denního světla. Jen jsem pořád opakoval své přání.

Přání démona je strašlivě těžké odmítnout.

Letadlo se vyřítilo z hangáru, ostré slunce nás bodlo do očí. Rychlost stoupala, kola se už téměř nedotýkala země.

V tu chvíli uhodil do betonu ranveje blesk.

*

Vypadl jsem z meditativního rozpoložení mysli, vytřeštil oči. Uprostřed rozjezdové dráhy zel dva metry široký kráter a v něm stál docela obyčejný muž v šedivém obleku. V tom zlomku sekundy, než zmizel pod čumákem letadla, jsem stačil zaregistrovat, že má mladou, ale unavenou tvář, šedí prokvetlé vlasy a ledově modré oči. A že mi míří přímo mezi oči docela obyčejným poniklovaným koltem.

Vystřelit už nestačil.

I v kabině jsme pocítili ten jemný náraz, jak jeho tělo narazilo do předního podvozku letadla. On ten náraz musel cítit asi o dost víc.

Letadlo poskočilo v tom mělkém kráteru, až mi zacvakaly zuby, Simona zaječela. Vrhł jsem na ni postranní pohled. Kupodivu neječela kvůli blesku a podivnému chlapíkovi, ale kvůli tomu, co spatřila bočním okýnkem.

Když jsem uviděl, na co to zírám, málem jsem zařval taky.

Eudoxus stál v troskách hlavní brány, v očích smrt.

V levé pěsti svíral krk mrtvého desmothea, na sobě měl jen cáry a na mnoha místech z něj přímo prýštila krev. Přesto se usmíval. Nehezky, nelidsky.

Zdvihl pravou ruku.

Popadl jsem knipl a jemně potáhl směrem vzhůru.

Letadlo se odlepilo od země, Eudoxus nám zmizel ze zorného pole. Simona výskla. Já skoro taky.

*

Prvních pár okamžiků jsem očekával, že do nás narazí ohnivá koule, že se nám motory zastaví, že nás z nebe srazí cokoli jiného. Ale zápas s desmotheem Eudoxe vyčerpal natolik, že už nejspíš neměl dost sil cokoli podniknout. A tryskové letadlo létá opravdu rychle.

Svíral jsem křečovitě knipl, zíral před sebe a snažil se pochopit smysl všech těch displejů a obrazovek. Jediné, co jsem byl schopen

odhalit, byl účel monitoru s vodorovnou čarou. Když se pohne kniplem na stranu, čára se vychýlí. Tudíž to bude nějaký ukazatel přímého letu. Takže tady musí být i něco, co nám říká, jestli letíme nahoru, rovně, nebo padáme kolmo dolů. Taky výškoměr by tu měl být. A autopilot.

Knipl se mi v rukou třásl jako živá věc, mraky vířily za oknem a já bojoval s touhou znovu ponořit mysl do procesorů letadla. Jenže to by mě zabilo stejně spolehlivě, jako kdybych otočil čumák kolmo k zemi. A já si teď smrt nějakou dobu nemůžu dovolit.

Toho autopilota jsem nakonec našel nejsnáze. Byl to docela obyčejný přepínač a měl u sebe slušivou cedulku se srozumitelným nápisem. Nedůvěřivě jsem přepínač sevřel v prstech, ale pak jsem ho zase pustil. Moc toho o létání nevím, ale automatika nejspíš dokáže držet letadlo jen v přímém kursu, pokud se nenaprogramuje jinak. Tudíž bych asi nejdříve měl navést letadlo do letové výšky a otočit ho směrem k našemu cíli.

„Kam letíme?“ ozvala se Simona, jako by mi četla myšlenky.

„Zpátky do Čech.“

Další vyptávání jsem utnul přísným pohledem. Pilotáž tryskového letadla je co do psychické náročnosti něco příšerného. Snese srovnání snad jen s obzvlášť ošidnou odrůdou nekromantického vyvolávání.

Stálo mě to polovinu zbylých sil, ale nakonec jsem letadlo dostal těsně nad mraky, otočil jej přímo západním směrem a stabilizoval ho víceméně vodorovně. Pak jsem konečně otočil spínačem autopilota a zhroutil se v křesle.

Uvolněné ticho panovalo celých pět minut.

*

Strašlivě se mi nechtělo, ale povolil jsem si jen těch pět minut. Pak jsem se donutil otevřít oči, rozhlédnout se po kabině a začít organizovat.

„M... mohla bych se jít obléct?“ předběhla mě Simona, než jsem stačil cokoli říct.

Změřil jsem si její mladé, zjizvené, zamazané tělo připoutané ke křeslu pásem a skoro se mlsně olízl. Kalhoty mi začaly být rázem těsné, ale to se prý po situacích, ve kterých jde o život, stává.

„No...“ řekl jsem chraptivě. „Jestli na tom trváš, tak by tady někde nějaké hadry být mohly. Ale kvůli mně to rozhodně nedělej.“

Simona se na mě divně podívala, rozepnula sponu bezpečnostního pásu a s klapnutím dveří zmizela kdesi v oddělení pro pasažéry. Já jen vrhl smutný pohled za jejím kulatým zadečkem a pak se otočil zpátky dopředu. Scenérie vypadala pořád stejně. Žádné pohoří v cestě, žádná letadla za námi. Dokonce i rádio mlčelo. Pokud to není tím, že je vypnuté.

Pokrčil jsem rameny, taky se odepnul a šel se dát do pořádku.

Moje oblečení bude potřebovat vyprat, já bych snesl pořádnou koupel. To první bude muset zřejmě počkat, na to druhé se vrhnu hned, jak vyleze Simona. Taky mi chybí malíček a ta rána nevypadá, že by chtěla přestat krváčet. Nad dalšími drobnými oděrkami, postřeleními a tak vůbec jsem radši mávl rukou. Nejdůležitější teď je nabýt sil.

Objevil jsem bar, který už vyplundrovala má společnost, nasypal si do pusy sáček arašídů a hned po něm druhý. Dál ve mně zmizelo pár tyčinek müsli a nepohrdl jsem ani desítkou sáčků s cukrem. Metabolické procesy v mém těle se s chutí pustily do díla a já přímo cítil, jak se mi vracejí síly. Povzbudil jsem je lokem ginu a schroustal hrst kávových zrnků. To by pro začátek stačilo.

Pár podivných slov a jedno mrknutí levým okem stačilo k tomu, aby mi na rozedřeném pahýlu malíčku narostla nová, dětsky růžová kůže.

Tím byly ty nejhlavnější problémy zažehnány.

Z příruční koupelny syčela sprcha, takže jsem se dal do hledání nějakého ošacení. V letadle se kupodivu nacházely dvě malé skříňky obsahující slušivé letecké uniformy. Snad nám budou.

Hodil jsem do mikrovlnky pár párků a rozbalil krájený chleba.

Než se párky ohřály, zíral jsem z okna. Je to teprve podruhé, co letím a stejně mám pocit čehosi povědomého. Čehosi důvěrně známého. Mraky pod námi pořád vypadají jako cukrová vata, místy je vidět zalesněná krajina.

Mikrovlnka cinkla, dveře koupelny se otevřely. V oblacích páry se vynořilo krásné stvoření. Zahalené bílým ručníčkem, mokré, růžové, s vlhkými vlasy. Bez toho hřebíkovitého účesu vypadalo ještě o řád přitažlivěji, než předtím. Doufám, že pilotovy kalhoty budou o něco volnější.

„Najez se, jdu se dát do pořádku.“

Simona se na mě podívala zase tak divně, ale tomu jsem teď nevěnoval pozornost. Zasychající krev po celém těle působí tak smyslně, že se nějak přestávám soustředit. A nesoustředěný démon...

Však to znáte.

*

Pod sprchu jsem vlezl tak, jak jsem byl. Bylo to jednodušší, než ze sebe postupně odlepovat všechnu přischlou výstroj. Z pistolového pouzdra vybublalo snad pár litrů sedlé krve, oblečení na mě ztěžklo, obličej jako by ožil. Stál jsem pod přívaly horké vody snad čtvrt hodiny, než jsem se začal pomalu svlékat. Neprůstředná vesta, blůza, košile, opasek, boty, kalhoty. Odhazoval jsem kousky promočené zapáchající výstroje na jednu hromadu určenou k likvidaci. Jen nůž jsem položil na okraj umyvadla.

Po další čtvrt hodině jsem s lítostivým povzdechem zastavil sprchu, vydrbal se do sucha a začal pátrat po možných zdrojích problémů. Mé tělo se mohlo honosit řadou modřin, několika nedohojenými průstřely, pár škrábanci a jednou naraženou kostí. S výdejem magických sil jsem chtěl co nejvíc šetřit, tak jsem doléčil jen ty otevřené rány a naraženou kost. Po jejich bodavé palčivosti se mi bude nejspíš stýskat, ale démon musí znát své priority.

Pilotova uniforma je mi trochu úzká v ramenou, kalhoty jsou mi trochu malé (tentokrát nejen v rozkroku) a musím zůstat naostro, ale jinak mi to všechno moc slušelo. Vůbec jsem docela pohledný mladík. Odhadem mi může být tak něco kolem pětadvaceti, na levé tváři mám slušivou jizvu, světlé vlasy sestřižené na vojenského ježka, úzké rty a hnědé oči. Taky moc pěknou postavu. To se Simona

nejspíš nebude ani moc bránit, až budeme zabíjet zbytek času, co nám zbývá k ruským hranicím.

*

Výše jmenovaná zatím objevila zbylou uniformu, naložila si na talíř většinu párků, zabavila pár krajíců chleba a usadila se s tím do křesla druhého pilota. Já se s povzdechem připoutal do toho prvního. Toho zapraseného od cizí krve.

„Co se na mě tak divně koukáš?“ otočil jsem se k dívce, když byly talíře prázdné.

Simona se nejdřív jakoby schoulila do sebe a hlasitě polkla, ale pak ze sebe přeci jen něco vypravila.

„Kdo jste?“

„No, Jaff. Teda Martin.“ To docela obyčejné křestní jméno mi najednou připadalo strašně cizí. Jako by ke mně vůbec nepatřilo. Přezdívka seděla o hodně líp.

„No jo... ale kdo jste doopravdy?“

Podíval jsem se do vyjukaných dívčích očí a zauvažoval, co všechno jí mám říct. Z mučírny si pamatuje skoro všechno, moje podivné schopnosti viděla, magii dokonce sama používala. Takže asi bude nejlepší pravda.

V následujících minutách jsem ze sebe vysypal svůj celý životopis.

Tedy to, na co si sám vzpomínám.

*

„No, a dál už to znáš sama,“ zakončil jsem nepravděpodobné vyprávění. Simona byla bledá, vytřeštěná a v těch jejích očích se daly vyčíst snad všechny emoce, co jich lidská rasa zná. Strach z bytosti pekelné. Nevíra. Nedůvěra. Pochybnost. Vztek kvůli tomu, že podstoupila nelidská muka jen mou vinou. Obdiv. Skoro nábožná úcta. Strach. A moře dalších.

Napjaté ticho se prohlubovalo, já čekal, až z děvčete něco vypadne. Jen jsem doufal, že to nebudou nějaké duševní pojistky.

Simona hlasitě polkla, její prsty zašátraly po jisticí sponě. Zauvažoval jsem, jestli ji nemám začít uklidňovat, ale pak jsem se na to vykašlal. Jen ať se ukáže, co v holce doopravdy je.

Simoniny třesoucí se prsty konečně vyhrály bitvu se zapínáním pásu, dívka vstala a bázně poodstoupila. Čekal jsem, že uteče do zadní části letadla, kde se schoulí v rohu jako králík v noře. Místo toho zůstala stát.

Otočil jsem se i s křeslem k ní, ve tváři tázavý výraz.

Simoniny oči se rozšířily.

Padla na kolena.

„Mistře!“ popadla mou dlaň do svých hebkých tlapek.

Taky já umím třesit oči docela dobře.

*

„Co?“ podařilo se mi konečně popadnout dech.

„Mistře! Odpusťte mi moji hloupost! Měla jsem hned vědět, kdo jste, když jste se objevil v kostele! Měla jsem pochopit váš smysl pro humor, když jste si zvolil podobu kněze, kterého jsem znávala. Měla jsem pochopit, že jde o zkoušku! Byla jsem slepá, tupá, blbá, já vím! Ale jak jsem mohla vědět, že se svolíte mě vyslyšet a přijdete? Já vím, Mistře, i to byla neomluvitelná hloupost, pochybovat o vás! Potrestejte mě, Mistře, nic jiného si nezasloužím!“

Simona mi objala stehno, její slzy už zas jednou prosákly až na moji kůži.

„A potom jsem se ještě zalekla a chtěla se obrátit zpátky na ztracenou víru! Prosím, Mistře, byla jsem psychicky na dně, nevěděla jsem, co říkám. Milostivě jste mi napověděl, ukázal jste mi pravou tvář vašeho Nepřítele a já si ve své omezenosti stejně zvolila špatně. Nedokázala jsem v tu chvíli vidět krásu vašeho učení, chtěla jsem zbaběle utéct od odpovědnosti, kterou přinášíte! Zalekla jsem se pravé svobody! Víím, že zasloužím ten nejtěžší trest! Nezasloužím si

klečet ve vašem stínu, zasloužím si jen vaše pohrdání! Nejsem hodna vám sloužit!“

Hysterická dívka se rozeřvala jako malé děcko a já nevěděl, jestli ji nějak utěšit, nebo nechat vyřvat. Než jsem se rozhodl, vyrazil z ní další vodopád slov.

„Ale kdybyste byl tak nekonečně milosrdný, že byste mi dal druhou šanci, dokázala bych vám, že už vás nikdy nezklamu! Slibuju, že už se to nikdy nebude opakovat, už nikdy nezapochybuju! Prosím, Mistře, věřte mi, už nikdy nezklamu ve zkoušce, kterou si na mě přichystáte! Nikdy! V zajetí jsem vás nikdy nezahladila, vytrpěla jsem všechno, co jste si na mě přichystal! Nevím, proč jsem musela podstoupit *takovou* zkoušku, ale jestli si to budete přát, Mistře, tak ji podstoupím znova! Udělám pro vás všechno, udělám, co si budete přát, udělám to dřív, než na to stačíte pomyslet! Jsem celá vaše, oddávám se vám, patřím vám, stejně jako všem silám temnot!“

„No... uvidíme,“ řekl jsem diplomaticky. Dívka mi vzápětí zase skočila do řeči.

„Mistře! Budu líbat zem, po které chodíte! Moje tělo je vaše! Jen mě přijměte do učení! Udělejte ze mě svoji kurvu, naučte mě ovládat temné síly, dělejte si se mnou, co chcete! Jsem vaše, oddávám se vám!“

Tu moji ruku si nakonec na temeno nepoložila, ale moc daleko k tomu neměla.

Zíral jsem na ni jako u vytržení, nevěda, co říct. Mám ji naučit všechno, co znám? Copak jsem nějaký poblázněný pubertální satanista? Já jsem sakra *démon*, mám lepší věci na práci, než dělat velkého mistra nějaké přiblblé puberťače.

Jako bych ty její představy viděl. Temná kouzla, vzývání Satana, líbání kozlího zadku, obcování uprostřed pentagramu za svitu luny... hmmm... obcování za svitu luny? On to vlastně možná není zase tak *úplně* pitomý nápad.

„Chceš vstoupit ke mně do učení, Simono?“ otázal jsem se, ve tváři pořád přemýšlivý výraz. Představa orgií se zachytila drápkem a ne a ne se pustit. Ono by to nakonec mohlo být docela příjemné, mít oddanou učednici. Vlastně spíš *velice* příjemné.

„Víš, vůbec, kdo jsem? Víš vůbec, kdo je to démon?“

„Ano, Mistře!“

„Ano jakože víš, nebo ano jakože chceš?“

„No... obojí.“

„Tak povídej. Co je démon?“ Neptal jsem se ani tak proto, že bych ji chtěl zkoušet, jako kvůli tomu, že ani já sám si pořád ještě nevzpomínám, co jsem vlastně zač. Z Deváté sféry mám naprosté minimum informací, nepamatuju si ani své jméno. Nevím, co všechno dokážu. Jestli moje moc končí u magie, nebo umím ještě víc. Podle toho, jak si vzpomínám na pořád nové a nové věci, bych tipoval spíš to druhé. Ale kde jsou pak moje hranice?

„Démon je... bytost pekelná,“ začala klečící dívka odříkávat jako u zkoušení ve škole. „Bytost, která spolu se Satanem vládne peklu. Démoni byli andělé, kteří spolu se Satanem odmítli poslušnost Bohu.“ Simona se odmlčela a sklopila hlavu ještě níž. Jako by se styděla za nedostatečnou přípravu ke zkoušce.

„No fajn, tolik jsem věděl taky,“ povzdechl jsem si rezignovaně. O satanismus se zajímal už Martin Šolar v dobách, kdy jsem já ještě pobýval v Deváté sféře. Simonino vysvětlení jsem tudíž znal. A měl jsem dojem, že se skutečností toho má společné opravdu pramálo.

Dívka se zatím regulérně rozvzlykala, začala mi drtit ruku a padaly z ní prosby, abych ji nezavrhoval, že se bude studiu věnovat tak intenzivně, jak jen bude třeba. Že už ji nikdy nenachytám při nevědomosti.

Byla skutečně k pomilování.

„Víš, Simono,“ začal jsem takřka záhrobním hlasem. „Být učedníkem démona je velká čest. Můžeš se naučit věci, o jakých se ti ani nesnilo. Můžeš se stát tak mocnou, že ti budou ležet národy lidské u nohou. Můžeš mít všechno, na co si vzpomeneš. Temná vědění budou tvá, budeš znát věci, jaké nezná žádný jiný člověk. Za takovou výsadu by mnozí lidé zabili vlastní rodiče, podrobili se jakémukoli přání, stali by se doslova mými otroky. Jsi na něco takového připravena?“

„Ano, Mistře, ano!“

„Dobrá tedy. Tvé přijetí závisí na jedné jediné otázce. Dobře si rozmysli, jak na ni odpovíš.“

„Ptejte se, Mistře!“

„Simono...“ pravil jsem tak dutě, jak jen jsem byl schopen. Dívka ani nedýchala.

„Simono... polykáš?“

„Ano, Mistře, ano!“

Myslím, že Simona nikdy nepochopila, že jsem si v ten „slavnostní“ okamžik dělal jenom legraci. Ne, že by mi na tom záleželo. Je to její vůle, její přání. Každý svého štěstí strůjcem.

Popadl jsem ji do náručí, ochutnal její hebounkou pusinku a kopnutím rozrazil dveře do pasažérského oddělení. Jak je ten gauč pěkně měkký jsem si všiml už předtím.

*

Upustil jsem Simonu na gauč a vyhoupl se na ni jako na koně. Její ruka zašátrala po mém poklopci. Tou druhou rukou si už rozepínala knoflíky své uniformy. Napadlo mě, že za tu dobu, co se známe, jsem ji větší část života vídal nahou. Ne, že bych si stěžoval.

Simonina blůza zašustila na podlaze, její kozičky vyklouzly na denní světlo. Když jsem spatřil, jak je vzrušená, skoro jsem se přestal ovládat.

Natáhl jsem ruku, abych si s těmi skvosty trochu pohrál.

V tu chvíli se rozpovídalo rádio.

Nefalšovanou ruštinou s nepřeslechnutelným rozkazovačným tónem.

„Kurva!“ zařval jsem.

Simona mi hladce zapnula poklopec.

Za kulatými okýnký se nehnutě vznášela stříbřitá stíhačka. Odhadem tak o dvě třetiny menší než náš stroj, zato s podvěšenými raketami, dvojicí rotačních kulometů a drsně se tvářícím pilotem. Proklel jsem toho hlupáka do devátého kolena – kdyby byl počkal aspoň hodinu, hodinu a půl, mohl mít on porno naživo a já přijatou uřednici.

Nesnáším Rusáky.

Oba jsme se vrhli do pilotní kabiny, já stiskl přepínač rádia.

Vychrlil jsem do mikrofonu kdo jsem, odkud utíkám, co se nám stalo. Pochopitelně anglicky. Rusky zastřízliva pořád nehovořím a k tomu, aby mi bylo rozumět beze slov, potřebuju oční kontakt.

Rádio odpovědělo dalším přívalem ruštiny, stíhačka po našem boku nepatrně zrychlila tak, že jsem ji teď mohl vidět bočním okénkem pilotní kabiny. Stejně jako tu druhou. A měl jsem dojem, že kdesi nad námi, pod námi, nebo za námi, se vznáší ještě jedna. Přinejmenším.

Znovu jsem zopakoval svoje prohlášení, tentokrát patřičně dramatičtější hlasem. Odpovědí mi byla tři slova. Jelikož byla pronesena pomalu, zřetelně a výhružně, rozuměl jsem jim.

„Okamžitě se vraťte.“

„Připoutej se,“ bylo jediné, co jsem na to řekl.

Mé ruce spočinuly na ovládacím panelu.

*

Nejen chybami se démon učí. Také sbíráním zkušeností.

Ted' moje mysl obsáhla veškerou automatiku letadla, ponořila se do jemností ovládání, polaskala tištěné spoje mnoha a mnoha počítačových procesorů. Turbíny zavyly a letadlo se prudce naklonilo směrem dolů.

Prolétli jsme mraky jako stříbrný šíp, já provedl půlotáčku vlevo a prudce přidal plyn. Vojenským stíhačkám nemám šanci uletět, nemáme se jak bránit a na jakoukoli akrobacii je tenhle letoun moc velký. Ale já potřeboval jen minimální náskok.

„Opakuj po mně a dej do toho veškerou vůli mi pomoci!“ úsečně jsem rozkázal Simoně. Pak jsem začal recitovat.

*„Penetres warte, ouia shamboo!
Leverte kronteee, halima, kentoo!“*

Stíhačky prorazily mraky jako bojovnější, rychlejší a vražednější verze nás samých, prudkým náklonem zkopírovaly náš kurz a vyrazily neskutečnou rychlostí. To jsem neviděl. To jsem cítil.

Stejně jako náhle tmavnoucí mraky, stejně jako hromadící se energii.

„Laskarte goni, kvedara, kei!“

Z bílých obláčků připomínajících cukrovou vatu se staly mohutné mraky až po okraj naplněné deštěm. Řídkou atmosférou zavál prudký vítr. Poprvé se zablesklo.

„Ou ja Shungoo, kvanila mei Jangoo!“

Mohutný blesk minul první letadlo, pilot zaječel a uhnul prudce na stranu. Rychlost větru ještě vzrostla. Turbíny vyly jako duše zatracených.

„Jinada werto oui, galida meno kvadrila doui!“ opakovala po mně Simona. Z mraků udeřily tři blesky současně. Být jen o půl metru blíž, zůstal z našeho letadla jen ohořelý vrak. Takhle jsem jen zpomalil toho druhého pilota. Dost na to, aby mezi námi vznikl dostatečně velký odstup. Dost na to, abych se mohl přestat omezovat.

*„Ionega metronos torila kvadre,
kronema di ionodo perita aste,
lodinega pale kalinessa kai,
omega colli, nadinea ai!“*

Z mraků se pomalu, takřka snově spustily tři trychtýře vyjících tornád. Blesky křížovaly oblohu, spustil se liják. Tornáda vtahovala všechno ve svém dosahu, déšť padal téměř vodorovně. Naše letadlo si to svištělo přímo za nosem, za sebou scénu jako z noční můry.

Těch stíhaček za námi je ve skutečnosti pět. Jejich piloti chvílemi řvou hrůzou. Já se docela bavím.

Křídlo první stíhačky polaskal blesk. Jakýmsi vnitřním zrakem jsem viděl, jak po trupu proběhly malé modré jiskřičky. Čekal jsem, že strašlivá energie blesku v okamžiku zapálí hektolitry leteckého paliva, že se veškerá elektronika odebere do pekel a že z letadla se v okamžik stane jen prudce expandující koule ohně, dýmu a trosek.

Nic z toho se nestalo.

Jen pilot se za dýchací maskou usmál vpravdě nehezky.

*

Nerad to přiznávám, ale fiasko s bleskem mě na okamžik docela rozhodilo.

Další pilot v nelidsky krátkém okamžiku využil situace, prudce se vyhnul špatně zaměřenému tornádu, provedl jakýsi vražedný manévř, nablétl, srovnal kurs se svým šklebícím se kolegou a prudce se do nás pustil. Kabinou letadla otřásla série škubnutí.

Rotační kulomet je strašlivá věc.

Setřásl jsem ze sebe překvapení a vyslal do mraků jemný impuls.

Další tornádo se zrodilo přímo do cesty střílející stíhačce. Pilot nestačil ani zaječet, jak odstředivá síla roztrhala jeho stroj na kusy.

A bylo hůř.

Ten první, zuřivě se šklebící mizera nějak dokázal uhnout mohutnému trychtýři, vyhnout se další sérii blesků a dostat nás do záměrného kříže dřív, než bych byl čekal.

Začínám toho chlapa z duše nesnášet.

Naklonil jsem náš stroj na bok takovým způsobem, až konstrukce orgasticky zaúpěla, sevřel opěrky křesla pevně v dlaních a nechal svou mysl expandovat tak, jako ještě nikdy ne.

Pocítil jsem vědomí pilotů utopená v gejzírech adrenalinu.

Pocítil jsem myšlenky milionů nic netušících ruských občanů.

Pocítil jsem podivné mysli ptáků nebeských, zvířat pozemských a ryb podvodních.

A jedno padesátihlavé hejno vran zase na oplátku pocítilo šílenou touhu rozletět se ke hvězdám.

*

Okolní realitu jsem začal vnímat v okamžiku, kdy se nepřetržitá šňůra nadzvukového olova přiblížila břichu našeho stroje na opravdu intimní vzdálenost.

Trhl jsem myslí, automatika zaúpěla, letadlo sebou s mocným, hlubokým zaskřípěním hodilo na opačnou stranu.

Po nevodivé konstrukci stíhačky sklouzl další blesk a pilot si znovu posměšně odfrkl. Zaměřovací kříž se ustálil přímo na našem levém motoru.

Svazky hlavní se roztočily.

Pilot domáčkl spoušť.

A přesně v tom okamžiku se hejno šílených vran konečně dostalo na naši letovou výšku.

*

Vránu hromosvodem neoblbnete.

První pták se rozcákl o skleněný kryt kokpitu stíhačky, muž mimovolně škubnul řízením a proud střel tak rozemlel najemno místo nás jen pár vran.

Pak už bylo na nějaké střelení pozdě.

Vrány hnané vyjícím orkánem se vrhly letci přímo do tváře, roztržily vysokopevnostní sklo a změnily mužův škleb ve směs krve, skla a peří.

Zbytek hejna se rozdělil jako potok narazivší na kámen, masa promáčených černých těl vlétla do obou motorů a vylétla z něj jako homogenní směs paliva, technologie a zmařených životů.

Letecký petrolej je navzdory zažitému vědomí celkem špatně hořlavý.

Jenže když k jeho zapálení použijete blesk, tak to zas až tak moc nevadí.

*

Vytoužená koule expandujícího ohně se střetla s jedním z tornád, ve zlomku sekundy vyplnila celý trychtýř a rozcákla se do dalek vpravdě nečekaných.

Zbývající stíhačky to poněkud zpomalilo.

A já, s myslí pevně vpletenou do bouře za námi, víc nepotřeboval.

Ochladilo se tak, že déšť zkrystalizoval do mohutných krup, blesky začaly připomínat světelnou krajku, tornád razantně přibýlo a všechno se to hnalo přímo za námi. Očima jsem zíral na modrou oblohu s několika bílými obláčky a myslí jsem vnímal černé vyjící peklo, kterým se proplétali nebozí piloti. Jeden z nich se nás pokusil sundat salvou raket, ale neměl ani tu nejmenší šanci. Tu první raketu usmažil blesk, další vletěla do tornáda, třetí srazil k zemi kus ledu velikosti fotbalového míče a té čtvrté jsem se dotkl já. Raketa má strašlivě jednoduchý naváděcí mechanismus. Stačilo pomyslet a udělala prudkou zatáčku, otočila se kolem vodorovné osy a napálila to přímo do motoru další stíhačky.

Ohnivá koule ozářila spodky mraků, vyjící tornádo ji vcuclo do svého středu a další pilot zemřel, jak žhavé palivo zapálilo předek jeho stroje. Když se to s tornádem dobře umí, dokáže planoucí chemikálii i rozstříkovat žádaným směrem.

„Vykašli se na to, hochu,“ vyzval jsem posledního pilota. Nevím, co ho vedlo k tomu, že to neotočil zpátky, ale bylo mi ho trochu líto, jak zuřivě kličkoval mezi běsnícími živly.

Musím se přiznat – po likvidaci předposlední stíhačky jsem si ho trochu vychutnával. Nechával jsem ho žít, pásl jsem se na jeho strachu. Už jsem říkal, že mám strach rád.

Pilot se začal modlit.

Z těch slov mi po zádech přeběhl mráz. Kdybych to měl poslouchat ještě chvíli, asi bych se pozvracel. Ale to já nemusím.

Obrovské trychtýře se zavlnily, zachvěly a rozletěly se přímo k letadlu. Nebe vzplálo dalším přívalem blesků, pilot zaječel ve smrtelné hrůze.

Pak ho živly dostihly.

Stíhačka zmizela, jako by nikdy neexistovala.

„Tak, to bychom měli,“ řekl jsem spokojeně.

Přesně v tu chvíli nás něco zasáhlo.

To jsem necítil.

To jsem viděl.

*

Levý motor explodoval podobně jako stíhačky před námi. Vyšlehly z něj plameny, ozvala se tlumená exploze. Urvané lopatky turbíny zavířily vzduchem. Letadlo se prudce naklonilo.

Nevím, jak se to dělá normálně, když pilot potřebuje vidět na zem, ale to jsem teď řešit nemusel. Díky náklonu letadla jsem bočním okénkem viděl, jak se na nás řítí dalších osm stíhaček. Hezky zespoda a z opačného směru, než předtím. Tudíž si s bouřkou nemusely dělat starosti.

Dávka z rotačního kulometu nás minula jen o vlasek, já zakurvoval a reflexivně hmátl po kniplu.

Když to neumíte, vyrovnává se letadlo strašlivě špatně.

Lepší je použít magii.

Takhle rychle jsem se ještě nikdy do ničeho neponořil. Schémata ovládání mi zavířila myslí, procesory počítačů se téměř vyzkratovaly, jak se jejich křemíkovou strukturou prohnala moje vůle.

Zbývajíc motor zaječel a letadlo se vyšvihlo nad mraky, mimo dohled pronásledovatelů.

„Drž se, bude to drsné,“ zavrčel jsem na Simonu.

Mraky všude kolem nás začaly doslova vřít.

*

Letět s jedním funkčním motorem v takovémhle počasí je vyložená sebevražda. Když vám trochu pomáhají živly, tak se to dá.

Vítr nás popadl jako padající list, podepřel křídlo s nefunkčním motorem a mocně se do nás opřel. Vymáčkl jsem ze zbývajíc motoru veškerou rychlost, jaké byl schopen a několik ukazatelů na ovládacím panelu se prudce rozblíkalo.

Ignoroval jsem je.

Další salva rotačního kulometu otřásla letadlem a kdesi za námi se ozval rachot tříštěného nádobí. Simona zaječela, já zaťal zuby. Vítr zaburácel.

V tom okamžiku prorazila běsnící mraky první stíhačka. Její pilot se ani nenamáhal s nějakým varováním, prostě na nás vypálil první raketu. Otočil jsem ji ve vzduchu, poslal přímo proti letadlu.

Pilot uhnul.

Další dvě letadla dosáhla naší letové výšky.

Rakety vylétly jako dvě ohnivé čáry.

Simona zaječela.

Já zařval pár podivných slov, mraky zabouřily, do raket udeřil blesk.

Stíhačky prolétly ohnivým peklem a pustily se do nás kulometry.

Něčemu takovému se nedá uhnout.

Něčemu takovému se dá jen postavit čelem.

Otočil jsem se s pilotním křeslem tak, až to zasvištělo, a napřáhl obě ruce. Kulometné střely se ve vzduchu zastavily, jako by jim v cestě vyrostla betonová zeď. Poslal jsem je zpátky, urychlené téměř na desetinásobek rychlosti zvuku.

Něčemu takovému se *vážně* uhnout nedá.

Na trupu stíhaček vyskočily jasné jiskry, po kabinách se rozlétl jemný mix krve, uniforem a najemno našlehaného masa.

Letadla explodovala.

Jen proto, aby udělala místo svým zbývajícím kolegům.

Ale to už nás trápit nemuselo.

Energie kumulovaná v mracích dosáhla potřebné hranice.

Já zařval tři verše takovým hlasem, až si Simona přitiskla ruce na uši.

Počasí doslova zešílelo.

*

Z mraků se spustila neuvěřitelná chumelenice zmrzlého sněhu, blesky křížovaly oblohu všude kolem nás, vítr dosahoval nepředstavitelných rychlostí. Druhý motor explodoval, ale v panujícím hluku to nikdo z nás neslyšel. Simona vřískala hrůzou, já se šklebil.

Na to, abych dosáhl k myslím pilotů za námi, jsme byli moc daleko, ale jestli nejsou posraní až za ušima, tak sním vlastní uniformu. Panující počasí byla jedna věc. To, že se taková zvěrstva mohla dít *nad mraky*, byla věc druhá.

Elektronika letadla vypověděla službu. Samozřejmě že se nás nedotkl jediný blesk. Jen kolem nás prostě panovala taková bouře, že to přístroje nezvládly. Neletět na křídlech orkánu, byla po nás veta.

Ve chvíli, kdy z mraků začaly padat ledové kusy větší než moje hlava, zbyla z našich pronásledovatelů jen poslední stíhačka. Nevím, jak se tomu chudákovi podařilo prokličkovat tím vším, ale jeho anděl strážný si nejspíš bude muset vzít nejmíň půlroční dovolenou na zotavení.

Však si to bude moci dovolit.

Letadlo explodovalo, jak padající led rozmlátil motory, já se svezl do křesla. V zápalu boje jsem si to nějak neuvědomoval, ale teď mě úbytek sil zasáhl jako kladivo. Ne to gumové. Normální kovářské kladivo o hmotnosti asi tak deset tun.

„Posílení. Rychle,“ stačil jsem zašeptat, než mě obestřela temnota.

Poslední, co jsem viděl, byly moje ruce svírající opěrky sedadla.

Spíš než ruce zdravého vojáka připomínaly kostru potaženou kůží.

Ale to už se mi mohlo jenom zdát.

*

Probudilo mě vysoké zaječení. Z mrákot se vynořil temný interiér letadla, mozkiem probleskla vlna bolesti.

Přímo před námi rostla jakási skalní stěna.

Obrovskou rychlostí.

*

Na nějaké zaklínání nebyl čas. Než bych vyslovil první slovo, byla by z nás jen rychle mizící ohnivá koule.

Má mysl prokvetla slábnoucím orkánem, letadlo udělalo salto mortale na stranu a hora uhnula.

Další poryv větru z nás málem vyrazil duši, letounem se rozezněl zvuk trhaného kovu. Zaječel jsem ve stejný okamžik, jako Simona. Vítr nás nabral zespoda, za levým okénkem právě upadlo jedno křídlo. Letadlu to trochu rozhodilo těžiště, tak jsme minuli i druhý skalní vrchol. Vítr nás nabral hezky zespoda, horská travička polechtala břicho letadla a pak už jsme letěli nad volnou krajinou.

To tedy bylo o fous.

Nemluvě o tom, že mi to zase vzalo všechny síly.

„Posílení. Rychle.“

*

Tentokrát jsem ani neomdlel. Díval jsem se, jak mi Simona k čelu přikládá dva prsty, jak opakuje slova moci a cítil, jak mi síly zase rapidně přibývají. Zato dívce se začaly propadat oči hluboko do důlků a její pokožka bledla přímo před očima. To není dobré. To vůbec není dobré. Člověk v takovém stavu může přežít sotva minutu. Možná tak minutu a půl, když je v Simonině věku.

Odstrčil jsem dívčiny prsty a vyškrábal se z křesla. Kdybych ji byl poslal, ať se nají, bylo by to přesně to poslední, co by udělala. Už neměla sílu ani na těch pár kroků. Tu jsem ostatně neměl skoro ani já.

V prostřední části letadla panoval neuvěřitelný nepořádek. Místy do stroje nehezky fučelo dírami po průstřelech, z funkční kuchyňky se stala skládka nepotřebné elektroniky a kdyby nebyl jasný den, tonulo by všechno v temnotách.

Sehnul jsem se a vylovil ze zbytků skříňky všechno požitelné. Mezi troskami se válelo snad padesát malých balení medu do čaje. Sesbíral jsem je všechny a málem taky všechny políbil. Jako člověk jsem med nikdy neměl rád. Nechutnal mi. Ted' jsem rozkousal a vysál deset balení a děkoval přitom každé jednotlivé včelce, která přispěla. Med je na regeneraci sil to nejlepší. O jeho magickém potenciálu ani nemluví.

Urychleně jsem se vrátil do kajuty, otevřel Simoně pusu a v následujících deseti minutách do ní lil jeden med za druhým. Zpočátku neměla sílu se bránit a později pocítila, jak moc jí to pomáhá.

Letadlo se zatím řítilo na vlně slábnoucího orkánu. Kdybych nebyl démon, asi bych děkoval bohu, že hory skončily tím pohořím za námi.

*

Na to, abych orkán zase posílil, jsem už neměl dostatek sil. Jen jsem sledoval, jak pod námi ubíhá krajina, jak míváme jakési město a jak se každým kilometrem přibližuje i země pod námi. Zíral jsem předním oknem a uvažoval, kolik šancí asi máme tohle přežít. Respektive ne my. Já můžu umřít a znovu se vtělit, kdykoli mě napadne. Simona touhle schopností naneštěstí nedisponuje. Ne snad, že by mi na ní nějak záleželo. Moje pravá podstata se vynořovala na světlo rychleji a rychleji. Můj lidský hostitel ustupoval do pozadí s každým zabitím, s každým použitím černé magie, s každou vzpomínkou. Jasně jsem si pamatoval své city k dívce ještě z Eudoxova paláce. Pamatoval jsem si je, ale už jsem je dávno necítil. Je to fajn pocit, být démon. Staráte se jen sami o sebe, věříte jen sami sobě. Ale občas můžete někoho potřebovat. Jako například vlnadnou dívku, která kdykoli splní jakýkoli váš rozkaz.

„Dělej, pojď se připoutat,“ houkl jsem na Simonu. Před chvílí jsem jí přikázal, aby snědla všechno, na co narazí, takže se teď cpala rozsypaným cukrem, kávou, sušenkami a smetanou do kávy. Nic moc, ale každý ždíbíček energie dobrý.

Dívka s bílými skvrnami sušené smetany na uniformě se usadila v křesle druhého pilota, já zatím lovil v paměti. Eudoxus dokázal nějak odstínit výbuch granátu, to jsem si pamatoval. A jestli něco takového umí Eudoxus, musím to já umět taky. Jen si vzpomenout.

Země se blížila znepokojivě rychle, já si sugeroval oblíbené hořící listí. Tentokrát to zabralo ještě rychleji než posledně, ale žádné vzpomínky na magický štít se nevynořily. Jen ta hořící zahrada, okno

a já nepřítomně zírající do kraje. Ne snad, že bych pohrdal vzpomínkami na Devátou sféru, svou domovinu, ale teď na to není čas.

„Magický štít, magický štít, magický štít,“ mumlal jsem si horečnatě. Zem už je tak blízko, že jasně rozeznávám jednotlivé domy. Pádu do města už se asi nevyhneme.

Potřebná vzpomínka nepřicházela.

Město se přiblížilo natolik, že jsem rozeznával jednotlivé lidské postavičky. Simona začala pronikavě ječet. To, spolu s hořícím listím, konečně zabralo.

Roztrhl jsem si zuby dlaň a šestkrát rukou mávl. Hustá krev dopadla na okénka, přístrojovou desku, dveře, podlahu a strop.

Lidé ve městě se začali otáčet za zvukem padajícího letadla.

Pronesl jsem několik slov a nakreslil na čelní sklo podivný obrazec. V kabině se začalo prudce ochlazovat, sklo pokryla jinovatka.

Lidé začali prchat.

Neuvěřitelnou rychlostí jsem namaloval stejný obrazec na dveře a Simona jej začala neuměle obtahovat na podlaze. Normálně bych ji byl odehnal, ale na to teď není čas. Její amatérská napodobenina bude muset stačit.

O břicho letadla škrtl televizní anténa nějakého paneláku.

Spolu se Simonou jsem přidal další slova, napil se vlastní krve a plivl přímo doprostřed obrazce na podlaze.

Letadlo profrčelo těsně vedle dalšího paneláku.

Od dopadu nás dělí pouhé sekundy.

Udeřil jsem Simonu do nosu, zachytil kapky padající krve a smísil je s vlastní krví. Plivl jsem do toho zbytek slin, obtiskl vlastní dlaň na dveře a zaječel poslední tři slova.

Letadlo se dotklo asfaltu silnice.

*

Ten náraz by nás za normálních okolností musel rozmáznout po kabině letadla.

Kov kolem nás by se zbortil, křesla by se setrvačností urvala a já bych se probral někde úplně jinde. Simona by se probrala asi až v Deváté sféře.

Magický štít je ovšem něco nádherného.

Mít v ruce šálek čaje, neudělala by se ani vlna.

Jakýsi nebožák v kabátě se rozstříkl o popraskané čelní sklo, čumák letadla nabral zběsile prchající škodovku, na levém okně se rozstříkla další krev. Zbylé křídlo prorazilo zeď blízkého paneláku, vyšlehly plameny. Letecké palivo, které vydrželo explozi prvního i druhého motoru, konečně vzplálo. Oheň byl najednou všude.

Přes hustý dým jsme chvíli neviděli, kudy se to letadlo řítí. Simona se ke mně tiskla jako k poslední záchraně a já si snažil vzpomenout, jak dlouho může takový štít odolávat příšerným nárazům, ohni a vůbec uvolněné energii, která kolem nás panovala. To, že jsem si nebyl jistý, bylo možná nakonec dobře. Ledem potažená okénka začínala rychle tát.

V následující chvíli se dým rozptýlil natolik, že jsem zahlédl rychle se přibližující dětské hřiště s prolézačkou. Andělé strážní mají nejspíš pohotovost do jednoho – mrtvé děti tentokrát nebudou.

Čumák letadla smetl trubkovou konstrukci, písek vystříkl do stran, před letadlem narostl vchod dalšího paneláku. Simona na to jednou pohlédla, zaječela a zabořila mi obličej pevně do ramene. Já se díval dál.

Odhadem jsme se pohybovali tak desetinou rychlostí, než při samotném přistání. Přesto k nám vchod domu přímo letěl.

Ti andělé nakonec pohotovost asi mít nebudou.

*

Čumák rozrazil skleněné vchodové dveře a trup letadla ta příšerná energie zkroutila jako papírový model. Podlaha se nám pod nohama zkrabatila, okénka popraskala. Oheň prošlehl takovou silou, až mi to lehce připálilo levé ucho. Rachot hroutícího se domu zaplnil svět. Prach a dým naplnily kabinu, magický štít pominul. Setrvačná síla nás srazila do kolen.

Pak bylo najednou ticho. Až strašidelné, chtělo by se říct.

Simona mi vzlykala na rameni a já se zvědavě rozhlédl. V kokpitu panovala skoro naprostá tma, ozařovaná jen ohýnkem planoucím v rohu. Roztříštěnými okny se dovnitř valil rozlámaný beton. Konstrukce kolem nás začala pomalu skřípět, jak se nosníky začaly poddávat obrovské mase sesypaného paneláku.

Nejvyšší čas zmizet.

Popadl jsem Simonu za rameno, donutil ji vstát a jedním mocným kopnutím vyrazil pokroucené dveře vedoucí do pasažérského oddělení. Nejspíš jsem si přitom roztřístil patu, ale to se dá vždycky spravit.

Pasažérské oddělení už nepřipomínalo interiér letadla ani v nejmenším. Spíš to tu vypadalo jako v pomačkané plechovce od piva, do které někdo nasypal kousíčky betonu. Sedající konstrukce tu skřípěla o řád hlasitěji. Prach a dým dráždil ke kašli.

Maximální možnou rychlostí jsme klopýtali pomaličku se hroutícím letadlem – tam, kde se před chvilkou ozýval jen zvuk, bylo teď už jasně vidět, jak se plechové stěny deformují. Jestli to vydrží víc než další minutu, tak to bude zázrak.

„Dělej!“ houkl jsem Simoně do ucha. Přímo před námi se nacházela široká trhlina plná slunečního světla. Byla daleko snad tři, snad dva metry. Přesto jsem měl pocit, že to k ní nestihneme.

Simona sebou trhla, vytřeštila oči a ožila. Nejvyšší čas.

Nešetrně jsem ji prohodil vzniklou trhlinou a sám se vrhl za ní. Ten mačkající se plech už vypadal jako zrychlený záznam toho, co se s ním dělo před malou chvilíčkou. Jako by letadlo spočívalo v zavírající se dlani nějakého obra.

Parakotoulem jsem dopadl mezi betonové trosky.

*

Dělat parakotoul mezi betonové trosky nemůžu doporučit nikomu jinému, než skalním masochistům.

Nebo démonům milujícím bolest.

Ostrá hrana mě prudce škrábala po čele, jakási drátěná výztuha mi hladce projela oční bulvou, ruka mi vjela do škvíry mezi panely plné jemné drtě, vzpříčila se v ní a s hlasitým zapraščením povolila. Dvě žebra neunesla prudký náraz, v puse jsem měl najednou prach a plno krve.

Pak jsem se konečně zastavil.

Chvíli, docela malou chvíli mě nezajímalo nic než vlastní tělo. Se zážitky od Eudoxe se to sice nedalo srovnávat, ale i tak mě přival bolesti na chvíli zneschopnil. Byla sladká, omamná, bylo jí moc a chutnala tak, že jsem chvíli ječel čirým potěšením. Však jsem si tu trochu radosti zasloužil.

*

Dívčí sténání někde po pravé straně mě vyrušilo z orgastického vytržení. Potřepal jsem hlavou, zahnal probuzený včelí roj, vzepjal se na zdravé ruce. Kdesi kolem žaludku mi vzplála kovářská výheň, ale tentokrát jsem bolest potlačil. To o prioritách už opakovat nebudu.

Simona ležela na boku, čelo jí zdobila hluboká tržná rána, noha se v kotníku lomila do nepřírozeného úhlu a přímo nad hlavou jí vyčnívala jakási podivná ruka, ale jinak to s dívkou nevypadalo tak špatně. Její zvedající se hrud' byla jasně patrná a to sténání taky nepatřilo umírajícímu.

„Seš v pořádku?“ připlazil jsem se k ní na dosah. Než se mi podařilo promluvit, musel jsem si dvakrát odplivnout. První plivanec dopadl do stále si sedajícího prachu, tím druhým jsem se trefil přímo do oka nějaké mrtvé ženě. Z betonových sutin jí vyčnívala jenom napůl rozmáčkнутá hlava.

„Zima. Je mi zima,“ zasténala Simona hlasem pětileté holčičky. Nespokojeně jsem se zamračil – odhadem bylo zhruba tak na nule, což by spolu s šokem a předtím vydanou energií mohlo dívku i zabít. Tělo mého vojáka je doufejme odolnější.

„Půjdeme někam do tepla,“ plácl jsem první, co mě napadlo a přiložil ruku k dívčině čelu. Než jsem stačil otevřít pusu, rána se zatáhla. Příznávám, dost mě to zaskočilo.

Na kotník už jsem normální verbální magii potřeboval. Tedy až poté, co jsem jej hezky po lidsku, manuálně narovnal do správné polohy. Simona se při tom lékařském úkonu prohnula jako při vyvrcholení. Až mě napadlo, jestli náhodou taky nevnímá bolest stejně jako já. Ale podle potu, bledé tváře a vytřeštěných očí bych řekl, že asi ne.

V následujících chvílích jsem narychlo opravil vlastní tělo. Oko mi začalo srůstat téměř samovolně, ruka potřebovala jen pár pohlazení a docela jednoduché zaklínadlo, nad ranou na čele jsem jen mávl rukou. V dálce se ozvalo první zaječení houkačky, takže bychom sebou měli radši hodit. Nebojím se hasičů, to vážně ne. Jen bych nerad něco vysvětloval protiteroristickému komandu. Nevím, kdy přesně jsem na to přišel, ale bylo mi jasné, že ty stíhačky nebyly jen tak. Ani Eudoxus si snad nemůže dovolit vlastní letku bojových letadel. To má spíš velmi dobré kontakty s ruskou vládou. Čili o důvod víc, proč zmizet opravdu *urychleně*.

Popadl jsem Simonu v podpaží, zavěsil si její ruku kolem krku a vyrazil po betonových troskách.

Pád letadla zanechal ve městě příšernou spoušť. Po stranách hluboké brázdy planuly domy, stromy i tráva, sem tam se dala zahlédnout mrtvola, deset metrů od nás hořelo auto převrácené na střechu. Polovina toho paneláku, co jsme o něj urazili zbývající křídlo, se zhroutila a odhalila nám tak pohled na život obyčejné ruské rodiny.

Obyčejné ruské rodiny v nekompletním hořícím paneláku.

Simona si při tom pohledu pozvracela leteckou uniformu, mně to připomnělo domov. Suť mi pod nohama nehezky ujížděla, takže jsem se nemohl soustředit, ale kdybych měl dost času, vydržel bych se na hořící dům dívat snad celou hodinu. Takhle věrně vystřiženou scénu z Deváté sféry jsem ještě neviděl. Ti zoufalí lidé vrhající se z oken, ten dým, ten planoucí nábytek, ty mrtvoly... vzpomínky mi v hlavě zas jednou zavířily nebyvalou silou. To, že ujíždějící suť odhalila další mrtvá těla pod našima nohama, celou iluzi jen podtrhovalo.

*

Letadlo uhasil zhroucený panelák, ale tady, mimo trosky domu, hořel oheň neztenčenou silou. Já v plamenech prorazil úzkou uličku jedním mávnutím ruky. Plameny zahučely a ustoupily stranou.

Vyšli jsme se Simonou mimo zdevastovanou oblast jako dva poslové z Pekla. K místu neštěstí se mezitím stačili seběhnout místní občané, takže náš průchod ohněm způsobil pár infarktů a jeden záchvat nábožného poblouznění. Z prudkého pokřizování nějaké důchodkyně se mi udělalo na chvíli tak zle, že Simona málem nebyla jediná pozvracená, ale na poslední chvíli se mi podařilo žaludek ovládnout.

Překročil jsem jednoho staříka svírajícího si krajinu srdeční, popadl pod krkem jakéhosi mladíka.

„Maješ avtomobil?“ vypálil jsem otázku.

„Čože to?“ vytřeštil mládenec oči.

Nenamáhal jsem se odpovědi a místo toho se dotkl jeho mysli. Kluk vytřeštil oči, zalovil v kapse a podal mi klíčky. Má celkem obstarožní škodovku, která stojí padesát metrů odsud. Kromě toho jsem zjistil, že už nejsme v Rusku. Havarovali jsme přímo v Košicích. Za to, že nás při přeletu slovenských hranic nesestřelili, můžu vděčit nejspíš jen příšernému počasí. Příjezd ozbrojených sil se tím ovšem posunul do kategorie nevyhnutelného.

Odstrčil jsem dalšího muže a výhružným pohledem donutil k ústupu další dva. Na rameno mi dopadla mohutná tlapa nějakého zarostlého chlapa. Pěst se rozlétla přímo proti mému obličejí.

Uhnout jsem nestačil.

Poručit jeho metabolismu ano.

Ruka neškodně minula mou hlavu a chlap se popadl za břicho. Vytřeštil oči, dlouze, mastně říhl.

Já kvapně poodstoupil.

Chlap vzplanul jako pochodeň.

Využil jsem chvíle překvapení, prorazil zbytkem seběhnuvšího se davu a rozběhl se k mladíkově škodovce. Simonu jsem musel sice spíš vláčet, než že by běžela sama, ale nakonec jsem se k autu dostal dřív, než sto metrů od nás zastavilo první policejní auto.

*

Nacpal jsem vytřeštěnou Simonu za volant a sám se zhroutil na sedadlo spolujezdce. Ovládat auto by šlo úplně stejně jako Eudoxův tryskáč. Jen by mě to asi tak po půlhodině jízdy nevyhnutelně zabilo.

„Vzpamatuj se!“ pleskl jsem zakrvácenou dívku tvrdě přes obě tváře. Netuším, co ji zase tak sebralo. Že by to, že přežila pád letadla? Nebo pohled na mrtvolý? Jestli chce být mou oddanou žákyní, tak si bude muset zvykat na obojí.

Simoniny oči se zaostřily a já pro jistotu přidal další dvě facky.

„Jeď!“ zařval jsem jí přímo do ucha, až sebou trhla.

Omámení z ní spadlo jako šaty z nevěsty o svatební noci.

Motor zarachotil, kola se protočila. Přetížení mě zarazilo hluboce do sedadla, jak Simona málem prošlápla podlahu.

Ve zpětném zrcátku jsem zaznamenal, jak se k zastavujícím policejním autům přidávají i dva vojenské džípy a tři hasičské cisterny. Do hořícího paneláku se zakously tlusté proudy vody, vojáci začali rozhánět dav.

Pak mi celá scénérie zmizela v dálce.

*

Upíral jsem zrak do zrcátka a doufal, že si policie nespojí náš bleskový útěk se spouští, co za námi panovala. V duchu jsem přitom proklínal sebe i Simonu. Holku za to, že ji nenapadlo odjet hezky potichoučku, polehoučku. Nenápadně. Sebe za to, že jsem jí to neřekl. Jako by se od ženské za volantem dalo čekat něco rozumného.

„Fajn, nevšimli si nás,“ otočil jsem se k dívce s ulehčením.

Otevřela pusu.

K dalšímu se nedostala.

Přímo před námi sjel do asfaltu blesk.

Simona zaječela, já popadl volant.

Pozdě.

Škodovka dostala na namrzlé silnici smyk, auto se roztočilo jako káča. Odstředivá síla mnou mrskla na boční dveře, hlavou jsem křápl o sklo. Přesto jsem stačil zahlédnout, jak uprostřed bublajícího asfaltu stojí starý známý. Šedé sako, šedé vlasy, unavený obličej.

A taky kolt.

Než auto provedlo další otočku, kolt mi mířil mezi oči. Natáhl jsem ruku, připraven kulku zastavit ve vzduchu.

Práskl výstřel.

Můj mozek se rozstříkl po kabině.

*

„A do prdele,“ pravil jsem potichoučku s očima vytřeštěnýma. To už jsem samozřejmě neseděl v autě. To jsem stál na chodníku, v rukou svíral berle a namrzlými skly brýlí zíral na neobvyklou scénu přede mnou. Pneumatiky kvičely, z koltu se kouřilo a boční okénko auta bylo zacákané hustou krví. Ten neznámý kdosi se zbraní se na rotující auto netečně díval, pak sfoukl kouř zlehka stoupající z hlavně, zasunul zbraň pod sako a otočil se k odchodu, jako by se nechumelilo. V tom jeho podivně mladém i starém obličejí zároveň se nepohnul ani sval. Jako by pro něj bylo střílení démonů na denním pořádku.

Když mi poslední myšlenka došla naplno, málem jsem zařval.

Střílení démonů!

Kurva, kurva, kurva a ještě jednou kurva!

Jdou po mně Mocnosti!

FANTASY

21

MARTIN MOUDRÝ

DEVÁTÁ SFÉRA

(část první)

Obálka a ilustrace Martin Izák.
Grafika v textu Jana Komárková.

Redakce Jiří Pilch.

Vydání první.

Technické zpracování litografií a sazba

Robert Pilch – Brokilon.

Vydalo nakladatelství **LEONARDO**,

Svazácká 17, 700 30 Ostrava – Jih

v roce 2008 jako svou 56. publikaci.

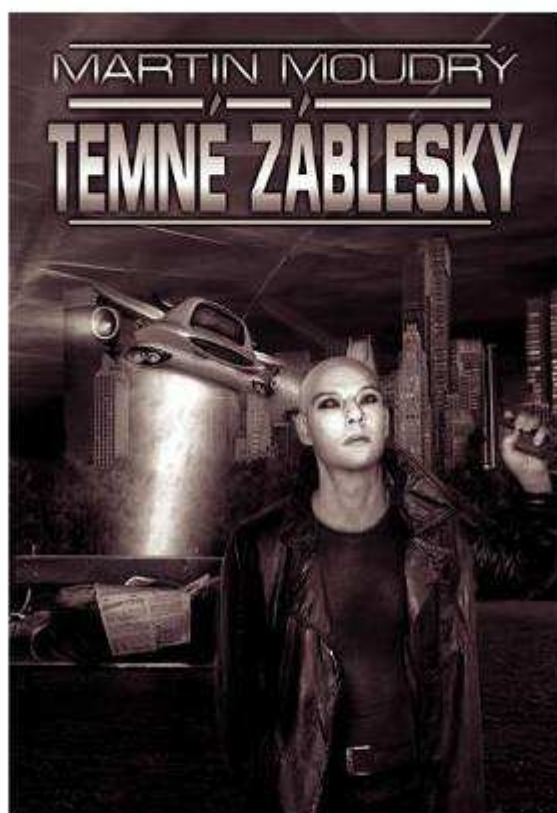
e-mail: leonardo@mybox.cz

Tisk Marten s.r.o.

Doporučená cena: 249,- Kč (vč. 9% DPH)

ISBN 978-80-85951-53-0

TEMNÉ ZÁBLESKY

Martin Moudrý: **Temné záblesky** brož., 508 str., 249,- Kč

Svět, jak ho známe, byl zničen. Přežilo jen málo lidí, kteří si museli poradit v situaci, na niž nebyl nikdo připraven. Tibor Lánský ale, ač to sám netušil, připraven byl. A dokázal své schopnosti dokonale využít, aby zničení světa pomstil.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Geralt, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupců.

KONEC KŘÍŽŮ

Martin Moudrý: **Konec křížů** brož., 557 str., 299,- Kč
Lovení v antikvariátech může být ve skutečnosti daleko dobrodružnější zábavou, než by se mohlo na první pohled zdát. Ve chvíli, kdy vcelku nezajímavý mladík sáhne po tajemné knize vázané v černé kůži, roztočí se kolotoč událostí, jaké si předtím ani nedokázal představit. Stačí pár přečtených stránek a do jeho života vstupují členové církve, pro něž má slovo odpuštění velmi specifický význam. Nebesa se otřásají, krev stříká, živí umírají a mrtví... mrtvým je všechno jedno.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Geralt, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupců.

TI ODJINUD

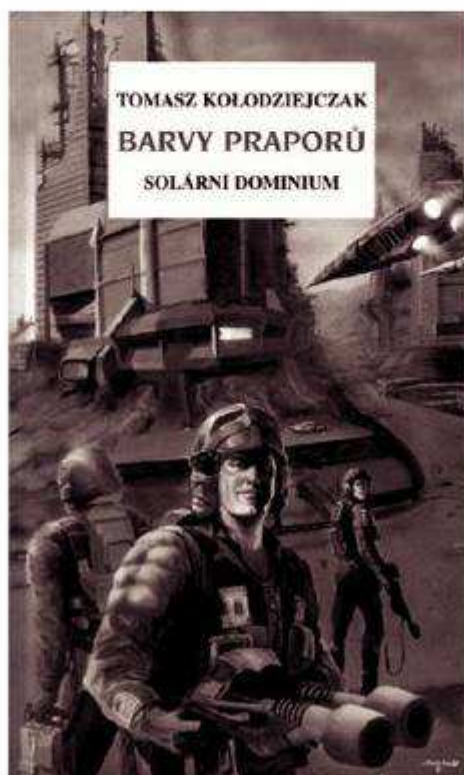
Ladislav Sommer: **Ti odjinud**

brož., 296 str., 189,- Kč

Muslimové se pokoušejí dobýt svět. Proti nim stojí Američané a Evropané, jejichž vojskům velí český emigrant John Verner. Ovšem nejmodernější technika a lidský rozum, se nakonec dostávají do střetu s mimozemšťany, jejichž cíle nejsou nejčistší.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Gerald, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupeců.

BARVY PRAPORŮ

Tomasz Kołodziejczak: **Barvy praporů** brož., 273 str., 149,- Kč
Daniel Bondaree, vojenský soudce - tanator armády na Gladiu, dostává nabídku podílet se na boji proti záhadným útočníkům z neznámých končin vesmíru. Válka ale dostává novou podobu – zapojí se do ní Solární Dominium, totalitární pozemské impérium, ovládané počítačovou Sítí mozků, které chce opět získat nadvládu nad svobodnými lidskými státy, roztroušenými po celé galaxii. V této snaze se Dominium neštítí ničeho. Kniha obdržela Cenu Janusze Zajdela za nejlepší sci-fi román roku 1997.

Knihu seženete v našem knihkupectví:
Geralt, Pivovarská 6, 702 000 Ostrava 1
a u všech dobrých knihkupců.

KNIHY NAKLADATELSTVÍ LEONARDO

FANTASY:

1. R. E. Howard — PURITÁN
2. A. Sapkowski — KREV ELFŮ (šest vydání)
3. A. Sapkowski — ČAS OPOVRŽENÍ (čtyři vydání)
4. Antologie polské fantasy — MALADIE *
5. A. Sapkowski — KŘEST OHNĚM (čtyři vydání)
6. P. W. Lech — ROKHORM Z ARON
7. A. Sapkowski — VĚŽ VLAŠTOVKY (tři vydání)
8. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 1 – POSLEDNÍ PŘÁNÍ (tři vydání)
9. P. W. Lech — CESTAMI BOHŮ (Rokhorm z ARON 2)
10. A. Sapkowski — PANÍ JEZERA (tři vydání)
11. A. Sapkowski — ZAKLÍNAČ 2 – MEČ OSUDU
12. M. Scott — THRAXAS
13. E. Dębski — SMRT MÁGŮ Z YARA
14. A. Sapkowski — NARRENTURM (tři vydání)
15. A. Sapkowski — BOŽÍ BOJOVNÍCI
16. M. Scott — THRAXAS A BOJOVNÍ MNIŠI
17. A. Drescher — DOKONALÝ OBCHOD
18. A. Sapkowski — LUX PERPETUA
19. M. Moudrý — KONEC KŘÍŽŮ
20. A. Drescher — S ČÍM KDO SCHÁZÍ
21. M. Moudrý — DEVÁTÁ SFÉRA 1

SCI-FI:

1. K. Kočański — LOVEC ČARODĚJNIC
2. P. K. Dick — MARSOVSKÝ SKLUZ V ČASE
3. P. Anthony — SOS PROVAZ
4. T. Kołodziejczak — BARVY PRAPORŮ
5. P. Anthony — VAR HOLE
6. T. Kołodziejczak — ZAJATEC SVĚTLA
7. P. K. Dick — KLANY ALFANSKÉHO MĚSÍCE
8. V. Mornstein — HROZBA Z HELIOSU
9. P. Obluk — ZNAMENÍ DUHY
10. V. Kostiha — HVIDZ BIRNY
11. R. A. Heinlein — HVĚZDNÁ DVOJČATA
12. V. Kostiha — KŘIK ĎORKA
13. L. Sommer — TI ODJINUD
14. M. Moudrý — TEMNÉ ZÁBLESKY
15. P. W. Lech — NANEBEVZETÍ PROFESORA EBERTA

MIMO EDICE:

1. A. Sapkowski — TANDARADEI! *
2. B. Lumley — NEKROSKOP
3. A. Sapkowski — MAGICKÉ STRÍPKY

* vyprodáno